Ashley Poston

DRAGOSTEA N-A MURIT

„Mi-a plăcut la nebunie această carte...
Amuzantă, surprinzătoare, plină de optimism."
ALI HAZELWOOD, autoarea bestsellerului *Ipoteza iubirii*

LITERA

BLUE MOON

BLUE
MOON

Ashley Poston

DRAGOSTEA N-A MURIT

Traducere din limba engleză şi note
MIHAELA SEREA

LITERA
București

The Dead Romantics
Ashley Poston
Copyright © 2022 Ashley Poston
Toate drepturile rezervate
Ilustrație și design copertă: Vi-An Nguyen

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Dragostea n-a murit
Ashley Poston

Copyright © 2023 Grup Media Litera
pentru ediția în limba română
Toate drepturile rezervate

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright si este destinat exclusiv utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcat. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul, schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, vânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, este strict interzisă.
Dreptul de folosință al prezentei lucrări nu este transferabil.
Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin companiei Grup Media Litera SRL.

Editor: Vidrașcu și fii
Redactor: Monica Nedelcu
Corector: Dorina Lipan
Prepress copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-606-33-9805-6
ISBN EPUB

Tuturor acelor scriitori care ne cer să credem în formula
„și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți“

O poveste îngropată

În colțul stâng din spate al celui mai mare dintre saloanele Casei Funerare Zilele Apuse, sub o scândură slăbită din podea, se afla o cutie de metal cu câteva jurnale vechi în ea. Pentru oricine le-ar fi găsit, acele mâzgăliturи ar fi părut descărcarea frustrărilor sexuale ale unei adolescente, legate de vampirul Lestat sau de tipul din *Dosarele X*.

Iar dacă nu te deranjează fantomele, vampirii, jurămintele de sânge, pantalonii de piele și dragostea adevărată, acele povești sunt chiar bune.

Te-ai putea întreba de ce ar ascunde cineva jurnale pline de *fanfic*[1] obscen sub podeaua unei case funerare vechi de un secol, dar nu ți-ai pune întrebări cu privire la gândurile unei adolescente. În cazul ăsta, n-ai ajunge prea departe.

Le-am ascuns acolo pentru că..., ei bine... de-aia. OK? Pentru că, atunci când am plecat la colegiu, am vrut să îngrop acea parte din mine – acea latură întunecată și ciudată, inspirată din Familia Addams – și ce loc ar fi fost mai potrivit decât o casă funerară?

Și aproape că am reușit.

---

[1] Sau *fan fiction* – povești cu personaje de ficțiune de mare popularitate, scrise de fani și, deseori, postate pe internet

Capitolul 1. Ghostwriter

Orice poveste bună are câteva secrete.

Cel puțin, așa mi s-a spus. Uneori sunt secrete de dragoste, secrete de familie, secrete despre vreo crimă; unele sunt atât de mărunte, încât abia dacă pot fi considerate secrete, dar sunt monumentale pentru persoana care le păstrează. Fiecare om are un secret. Fiecare secret are o poveste.

Iar din punctul meu de vedere, fiecare poveste are un final fericit.

Dacă aș fi eroina unei povești, v-aș spune că am trei secrete.

Primul, că nu mi-am spălat părul de patru zile.

Al doilea, că familia mea deține o firmă de servicii funerare.

Și al treilea, că am fost *ghostwriter*-ul unui mega bestseller aclamat de critică al autoarei de cărți romantice Ann Nichols.

Și, pe deasupra, întârziasem oribil de mult la o întâlnire.

– Ține ușa! am țipat, în timp ce treceam pe lângă personalul de securitate de la recepție și mă îndreptam în viteză spre lift.

– Domnișoară! a strigat după mine, contrariat, agentul de pază. Trebuie să te legitimezi! Nu poți, pur și simplu…

– Florence Day! Editura Falcon House! Sun-o pe Erin și o să-ți confirme! i-am aruncat peste umăr, iar apoi m-am strecurat în lift, cu cactusul meu, cu tot.

Odată ce s-au închis ușile, un domn cărunt, îmbrăcat într-un costum impecabil, a privit cu un aer întrebător planta în cauză.

– Un cadou de început de colaborare pentru noua mea redactoare! am spus, fiindcă nu sunt predispusă la a cără, pur și simplu, mici cactuși peste tot pe unde mă duc. Dumnezeu mi-e martor că nu l-am luat pentru mine. Eu ucid tot ce ating, inclusiv trei cactusuri – cactuși? – până acum.

Bărbatul a tușit, punându-și mâna la gură, iar apoi s-a tras într-un colț, departe de mine. Femeia aflată în partea cealaltă a spus, ca și cum ar fi încercat să mă consoleze:

– Ăsta e adorabil, dragă!

Ceea ce însemna că era un cadou îngrozitor. La drept vorbind, mi-am dat seama de asta, dar petrecusem prea mult timp eșuată pe peron în așteptarea trenului B. În plus, făcusem un mic atac de panică în timp ce vorbeam la telefon cu fratele meu, iar o micuță doamnă în vârstă, cu bigudiuri în păr, tocmai bântuia prin zonă vânzând cactuși cu un dolar bucata. Ca să spun drept, eu, atunci când sunt agitată, cumpăr lucruri. Mai ales cărți, dar... cred că acum cumpăr și plante de apartament.

Tipul în costum a ieșit din lift la etajul douăzeci, iar femeia care mi-a ținut ușa, la douăzeci și șapte. Până să se închidă ușile la loc, am aruncat câte o privire în universurile lor: covor alb, imaculat, sau podea de lemn lustruită și vitrine de sticlă în care cărți vechi erau așezate la întâmplare. Clădirea găzduia câteva edituri care publicau atât ediții online, cât și tipărite, iar la unul dintre etaje se afla chiar și redacția unui ziar. Puteam să stau în lift alături de editorul Norei Roberts și să nu știu.

De câte ori veneam la editură, eram pe deplin conștientă de felul în care mă priveau oamenii, cu pantofii mei fără toc, care scârțâiau, cu pantalonii cârpiți și cu haina în carouri, prea mare – și am ajuns la concluzia că nu eram la înălțimea cerințelor.

Ceea ce... da, corect. Aveam cam un metru și șaizeci înălțime și tot ce purtam fusese cumpărat pentru confort, nu pentru stil. Rose, colega mea de apartament, glumea mereu spunând că sunt o fetiță de opt ani într-un corp de douăzeci și opt.

Uneori, simțeam asta.

Nimic nu e mai relaxant decât să te uiți la Netflix sprijinindu-te de o pernă ortopedică și bând dintr-un pahar de shake Ensure.

În clipa în care ușile liftului s-au deschis la etajul treizeci și șapte, eram singură și mă agățam de cactusul meu ca de o vestă de salvare, pe mare. Birourile Editurii Falcon House erau albe, imaculate, cu intrarea flancată de două etajere luminate cu neon, pe care erau etalate toate bestsellerele și capodoperele publicate de editură de-a lungul istoriei ei de șaptezeci și cinci de ani.

Cel puțin jumătate din peretele din stânga era acoperit cu cărți de Ann Nichols: *Fiica omului mării*, *Pădurea viselor*, *Casa eternă* – unele care o făcuseră pe mama să ofteze pe vremea când eram adolescentă și scriam pastișe deocheate după *Cronicile vampirilor*. Alături de acestea, erau cărțile mai

noi ale lui Ann, *Probabilitatea iubirii*, *Ghidul depravat al vânătorului de fete* (titlul ăsta îmi stârnea mândria în cel mai înalt grad) și *Sărutul de la matineul nocturn*. Geamul îmi reflecta fața, suprapusă pe coperta cărții, o tânără albă, palidă și nedormită, cu un păr blond, murdar, strâns într-un coc, cu cearcăne sub ochii căprui, obosiți, care purta o eșarfă colorată și un pulover bej, lălâu, ce o făceau să pară vorbitoarea invitată la întrunirea lunară a Clubului de Tricotat și nu a uneia dintre cele mai cunoscute edituri din lume.

Tehnic vorbind, nu eu eram oaspetele acolo. Ann Nichols era, iar eu o întruchipam, după cum credea toată lumea, pe umila ei asistentă.

Și trebuia să ajung la o întâlnire.

Stăteam în anticameră, stânjenită, strângând cactusul la piept, iar apoi Erin, recepționera cea brunetă, a înălțat un deget și și-a încheiat convorbirea telefonică în care era vorba despre ceva de genul „salată la prânz". După ce, în sfârșit, a închis, și-a ridicat privirea de după monitor și m-a recunoscut.

– Florence! m-a salutat ea, aruncându-mi un zâmbet strălucitor. Mă bucur să te văd la verticală! Ce face Rose? A fost belea petrecerea de aseară!

Am încercat să nu fac o grimasă gândindu-mă la Rose și la mine clătinându-ne pe picioare pe la trei dimineața.

– Da, petrecerea fost ceva deosebit!

– Rose mai trăiește?

– A scăpat ea şi din chestii mai rele!

Erin a izbucnit în râs, iar apoi a privit în jurul anticamerei, ca și cum ar fi căutat pe cineva.

– Doamna Nichols nu vine astăzi?

– A, nu, e încă în Maine, ocupată cu… treburile ei din Mâine.

– Mă întreb cum o fi. Știi tu, să fii cineva ca Ann Nichols sau ca Stephen King pe lumea asta, a spus Erin, clătinând din cap.

– Trebuie să fie plăcut, am căzut eu de acord.

Ann Nichols nu mai plecase de pe insula ei din Maine de… cinci ani? În orice caz, nu de când am ajuns eu *ghostwriter*-ul ei.

Mi-am scos eșarfa multicoloră, înfășurată în jurul gâtului și la gură. Deși nu mai era iarnă, frigul mai lovea New Yorkul încă o dată înainte de a se face primăvară, iar asta trebuia să se

întâmple azi. Începeam să transpir pe fond nervos pe sub palton.

– Într-o zi, a mai zis Erin, o să-mi povestești cum ai ajuns să fii asistenta celebrei Ann Nichols!

Am râs.

– Ți-am mai spus, de la un anunț de pe Craiglist.

– Nu cred așa ceva!

Am ridicat din umeri.

– *C'est la vie!*

Erin avea cu câțiva ani mai puțin decât mine și-și afișa cu mândrie pe birou diploma de absolvire a Universității Columbia. Rose o cunoscuse cu ceva vreme în urmă, pe un site de întâlniri amoroase. Se și întâlniseră de câteva ori, însă acum, din câte spuneau, erau doar prietene.

Telefonul a început să sune pe birou. Erin a spus repede:

– Oricum, poți să te duci – mai știi drumul, da?

– Absolut.

– Perfect! Baftă! a mai spus, iar apoi a răspuns la telefon cu cea mai profesională voce: Bună dimineața! Ați sunat la Editura Falcon House, sunt Erin…

Și am fost lăsată de capul meu.

Știam unde să merg, pentru că fusesem la vechea redactoare de atâtea ori, încât puteam să mă duc și legată la ochi. Tabitha Margraves se pensionase recent, în cel mai prost moment posibil, și, cu fiecare pas cu care mă apropiam de birou, strângeam tot mai tare bietul cactus.

Tabitha știa că sunt *ghostwriter*-ul lui Ann Nichols. Ea și agenta lui Ann erau singurele care știau – bine, în afară de Rose, dar asta nu se punea. Oare Tabitha îi transferase marele secret noii mele redactoare? O, Doamne, sper că da! Altfel, acea primă întâlnire avea să fie una penibilă.

Holul era delimitat de geamuri mate, despre care se presupunea că asigurau intimitate, dar ofereau așa ceva într-o măsură cât se poate de redusă. Îi auzeam pe redactori, pe cei de la marketing și pe cei de la PR vorbind cu glas scăzut despre achiziții, planuri de marketing, obligații contractuale, turnee…, realocări de bani din bugetul unei cărți în cel al alteia. Adică vorbind despre acele lucruri din activitatea de editare despre care, de fapt, nimeni nu vorbește niciodată.

Procesul de editare a cărților era ceva foarte romantic până când te trezeai într-o editură. Apoi totul devenea doar un alt gen de infern corporatist.

Am trecut pe lângă câțiva redactori-asistenți așezați în separeurile lor pătrate, având pe birouri teancuri de manuscrise care urcau până aproape de jumătatea pereților. Păreau epuizați în timp ce-și mâncau prânzul compus din morcovi și humus. Probabil că salatele pe care le comandase Erin nu erau și pentru ei. Și, oricum, acei redactori-asistenți nu câștigau suficient de mult încât să-și permită să iasă la masă în fiecare zi. Birourile erau aranjate într-o oarecare ordine ierarhică și cu cât mergeai mai departe, cu atât salariile erau mai mari. Ajunsă în capătul holului, aproape că n-am recunoscut biroul. Dispăruseră coronițele de flori atârnate pe ușă ca să aducă noroc și stickerele lipite pe peretele de sticlă mată ce asigura intimitatea, care proclamau: NU ÎNCERCA, FĂ-O! și ROMANTISMUL N-A MURIT!

Pentru o clipă, am crezut că o cotisem greșit, dar apoi am recunoscut-o pe practicantă în separeul ei, îndesând în plicuri șpalturile unei cărți broșate – practic, versiunea intermediară a acesteia – cu o frenezie chinuită, în pragul lacrimilor.

Noua mea editoare nu pierduse timpul, ci dezlipise acele stickere și le aruncase la gunoi. Nu știam dacă ăsta era un semn bun sau rău.

Către sfârșitul carierei Tabithei la Falcon House, noi două fuseserăm mai des pe poziții adverse, decât în acord.

„Romantismul crede în finalurile fericite. Spune-i asta *lui Ann*!", zicea ea tendențios, pentru că, în ceea ce privea toate intențiile și scopurile, Ann eram eu.

„Ei bine, *Ann* nu mai crede!", îi întorceam eu aluzia și, până în ziua în care ea s-a resemnat și s-a retras în Florida, sunt sigură că ne-am plănuit moartea una alteia.

Deși părea imposibil, Tabitha încă mai credea în dragoste.

Iar eu vedeam clar, dincolo de minciună.

Dragostea înseamnă să rămâi alături de cineva vreme de cincizeci de ani, astfel încât să aibă cine te îngropa după ce mori. Știu ce spun: familia mea lucrează în domeniul morții.

Atunci când îi spusesem asta, Tabitha îmi replicase că eram grosolană.

Îi răspunsesem că eram realistă. E o diferență.

M-am așezat pe unul dintre cele două scaune de la ușa biroului, cu cactusul în poală. În timp ce așteptam, mă uitam la noutățile apărute pe contul meu de Instagram. Sora mea mai mică postase o fotografie cu ea și cu primarul din orașul nostru natal – un golden retriever – și am simțit cum mă

cuprindea dorul de casă. De vremea de acolo, de salonul casei funerare, de senzaționalul pui prăjit al mamei.

M-am întrebat ce avea ea de gând să gătească în seara aceea pentru cină.

Pierdută în gândurile mele, n-am auzit deschizându-se ușa biroului, dar apoi am auzit, totuși, o voce clară de bărbat, care mi-a spus:

– Scuză-mă că te-am lăsat să aștepți! Intră, te rog!

Am sărit în picioare, surprinsă. Oare greșisem biroul? Am cercetat separeurile – în stânga, practicanta cu păr castaniu, obsedată de muncă, îndesând șpalturi în plicuri; în dreapta, directorul de la Resurse Umane, oftând în salata lui. Nu, cu siguranță că acela era biroul la care aveam eu treabă.

Bărbatul și-a dres glasul, în semn de nerăbdare.

Am strâns cactusul la piept atât de tare, încât am simțit cum începea să se crape ghiveciul, iar apoi am pășit în birou.

Am înghețat.

Bărbatul cu pricina se așezase în scaunul de piele pe care, timp de treizeci și cinci de ani (hăt, de dinainte să mă nasc eu), îl ocupase Tabitha Margraves. Biroul pe care odinioară se înghesuiau farafastâcuri de porțelan și fotografii cu cățelul ei, era acum curat și ordonat, totul fiind pus acolo unde-i era locul. Biroul oglindea perfect omul din spatele lui: prea lustruit, într-o cămașă de un alb imaculat, cu mânecile suflecate până la coate, dându-i la iveală antebrațele intimidant de sexy. Părul negru îi era pieptănat spre spate, lăsându-i liberă fața prelungă și punându-i cumva în evidență nasul, de asemenea lung, de care se sprijineau ramele negre, pătrate, ale ochelarilor; avea pistrui foarte vagi, împrăștiați pe toată fața: unul pe nara dreaptă, doi pe obraz, unul exact deasupra sprâncenei dese din dreapta. O constelație. Pentru o clipă, mi-a venit să iau un marker și să-i unesc, ca să văd ce desen misterios ar fi putut să iasă la iveală. În clipa următoare, am avut revelația fulgerătoare că…

Ah!

Era *hot*. Și îl mai văzusem. La vreun eveniment editorial, împreună cu Rose sau cu fostul meu iubit. Nu puteam să-i asociez un nume, dar cu siguranță că dădusem ochii cu el de mai multe ori. Mi-am ținut respirația, întrebându-mă dacă m-a recunoscut.

Am crezut asta preț de un moment, fiindcă a deschis ochii larg – doar pentru o fracțiune de secundă, dar suficient pentru mine ca să bănuiesc că știa ceva – iar apoi impresia a dispărut.

Și-a dres glasul.

– Trebuie să fii asistenta lui Ann Nichols, a spus el, concis.

S-a ridicat și a ocolit biroul, cu mâna întinsă. Era… *imens*. Atât de înalt, încât m-am simțit brusc transportată într-o reinterpretare a poveștii *Jack și vrejul de fasole*, unde el era un vrej bine făcut, pe care mi-aș fi dorit din toată inima să mă cațăr.

„Nu, nu, Florence! Fată rea!", m-am admonestat în gând. „Nu vrei să te urci pe el ca pe un copac, fiindcă e noul tău redactor și, prin urmare, e foarte, incredibil, extraordinar de inabordabil."

– Florence Day! am spus eu în timp ce îi strângeam mâna.

Mâna lui aproape că a cuprins-o complet pe a mea, într-o strângere puternică.

– Benji Andor, dar poți să-mi spui Ben! s-a prezentat el.

– Florence, am repetat, șocată să constat că puteam să scot ceva mai mult decât un chițăit.

Colțurile gurii i s-au ridicat.

– Ai mai zis asta!

Mi-am tras repede mâna, intimidată.

– O, Doamne! Corect, scuze!

M-am așezat cu oarecare greutate pe scaunul incomod de la IKEA, cu cactusul plasat ferm pe genunchi. Obrajii îmi luaseră foc, iar dacă eu îi simțeam, și el vedea că roșisem.

S-a așezat din nou, aranjând un stilou pe birou.

– E o plăcere să te cunosc! Îmi pare rău că te-am lăsat să aștepți, metroul a fost infernal de aglomerat în dimineața asta! Erin îmi tot spune să nu mai iau trenul B, iar eu, ca un prost, tot asta fac de fiecare dată.

– Sau ca un masochist! am completat, înainte să-mi pot pune frâu la gură.

A râs scurt.

– Poate că ambele.

Mi-am mușcat obrazul pe dinăuntru, ca să-mi ascund un zâmbet. El avea un râs grozav, genul bubuitor, din adâncul gâtlejului.

O, nu, nu mergea deloc conform planului.

El mă plăcea, dar în următoarele cinci minute n-avea să mă mai placă. Nici eu nu mă plăceam pentru ceea ce aveam să fac aici – oare de ce crezusem că un cactus urma să facă totul mai ușor?

Și-a apropiat scaunul de birou și a îndreptat stiloul astfel încât acesta să stea paralel cu tastatura. Același soi de ordine

domnea în tot biroul și am avut senzația clară că noul meu redactor era genul de persoană care, dacă ar fi găsit într-o librărie o carte pusă greșit, ar fi dus-o la loc, în raftul de care aparținea.

Fiecare lucru își avea locul lui.

El era genul de tip care lucra cu un planificator complex, în timp ce eu eram genul de fată care se folosea de file de blocnotes ca să scrie.

De fapt, ăsta ar fi putut să fie un lucru bun. El părea să fie un tip foarte rațional, iar oamenii raționali rareori sunt romantici, așa că n-aș fi avut parte de o privire compătimitoare atunci când, în cele din urmă, i-aș fi spus că nu mai credeam în romanele sentimentale; el ar fi dat din cap solemn, în semn de încuviințare, știind *exact* ce voiam să spun. Și preferam asta decât s-o văd pe Tabitha privindu-mă cu ochii aceia triști, întunecați, și întrebându-mă:

„De ce nu mai crezi în dragoste, Florence?"

Pentru că, dacă bagi mâna în foc de prea multe ori, înveți că nu te alegi decât cu mâna arsă.

Redactorul meu s-a îndreptat în scaun.

– Îmi pare rău să aud că doamna Nichols nu poate ajunge astăzi. Mi-ar fi plăcut s-o cunosc, a zis el, smulgându-mă din gândurile mele.

M-am îndreptat și eu în scaun.

– A, nu ți-a spus Tabitha? Ann Nichols nu pleacă niciodată din Maine. Cred că locuiește pe o insulă, sau cam așa ceva. Sună frumos – nici eu n-aș vrea să mai plec. Am auzit că e frumos în Maine.

– Este! Am crescut acolo, a răspuns el. Am văzut mulți elani. Sunt imenși!

„Ești sigur că nu ești tu însuți pe jumătate elan?", a întrebat creierul meu trădător, pricinuindu-mi o tresărire fiindcă un astfel de gând era ceva *foarte* greșit și *foarte* rău.

– Presupun că elanii ăia te-au pregătit sufletește pentru șobolanii din New York.

El a râs din nou, de data asta surprinzându-se chiar și pe sine. Avea, între altele, un zâmbet splendid, strălucitor. L-am privit în ochii a căror culoare vira de la cafeniu spre un ocru pal.

– Nimic nu m-a putut pregăti pentru asta. I-ai văzut pe cei din Union Square? Îți jur că unul avea un jocheu în spinare!

– A, nu știai? În stația de metrou Eighteen Street, șobolanii se întrec în niște curse grozave de viteză!

– Treci des pe acolo?

– Bineînțeles! Frecventez casa de pariuri clandestine deschisă pe seama curselor!

– Uau, ești o șobo-împătimită plină de imaginație!

Am râs înfundat și m-am uitat în altă parte – oriunde, numai la el, nu. Pentru că îmi plăcea farmecul lui și de bună seamă că nu voiam asta. În plus, detestam să dezamăgesc oamenii și…

El și-a dres glasul și a spus:

– Păi, domnișoară Day, cred că trebuie să vorbim despre următorul roman al lui Ann…

Am strâns și mai tare cactusul din poală. Mi-am mutat privirea de la un perete gol la alt perete, la fel de gol. N-aveai la ce să te uiți în biroul acela. Pereții fuseseră plini de tot felul de lucruri – flori artificiale, fotografii și coperți de cărți – dar acum singurul lucru aflat pe unul dintre ei era o diplomă înrămată de masterat în literatură de ficțiune.

– Trebuie să fie o carte romantică? mi-a scăpat.

El și-a ridicat capul, surprins.

– Asta e… o editură de cărți romantice!

– Eu… eu știu asta, dar, cumva… Așa cum Nicholas Sparks scrie cărți deprimante, iar John Green scrie cărți melodramatice despre adolescenți dezavantajați – crezi că aș putea… vreau să zic că *doamna Nichols* ar putea să facă ceva în direcția asta?

Preț de un moment, el a rămas tăcut. Apoi a spus:

– Vrei să spui că ar putea scrie o tragedie.

– A, nu! Ar fi tot o poveste de dragoste, evident. Dar o poveste de dragoste care nu se termină cu „și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți", adică perfect.

– Lucrăm în domeniul cu „au trăit fericiți…", a răspuns el pe un ton calm, alegându-și cuvintele.

– Iar asta e o minciună, nu-i așa?

El a strâns din buze, fără să răspundă.

– Romantismul a murit, iar asta – toate astea – constituie o înșelătorie, m-am trezit spunând înainte ca mintea mea să fi aprobat și, de îndată ce mi-am dat seama că am vorbit cu glas tare, m-am crispat. N-am vrut să spun… Asta nu e poziția lui Ann, e doar ceea ce gândesc eu…

– Ești asistenta, sau redactoarea ei?

Am simțit cuvintele lui ca pe o palmă peste față. Imediat mi-am întors din nou privirea la el și am rămas nemișcată. Ochii lui pierduseră acea notă caldă de ocru, iar liniile trasate

de râs dispăruseră, înghițite de o mască netedă, lipsită de orice emoție.

Am strâns și mai tare cactusul. Brusc, rămăsese singurul meu aliat în acel război. Așadar, Benji nu știa că eram *ghostwriter*-ul lui Ann. Tabitha nu-i spusese, poate că uitase – îi zburase din minte, ups! Și trebuia să-i spun eu.

Era editorul meu, la urma urmei.

Dar o parte din mine se opunea, una jenată și plină de resentimente. Nu voiam ca el să vadă cât de dezorganizată era viața mea, fiindcă, în calitate de *ghostwriter* al lui Ann, n-ar fi trebuit să fiu atât de vraiște.

Oare n-ar fi trebuit să mă prezint mai bine de-atât?

Pe vremea când eram copil, mama citea cărțile lui Ann Nichols și de aceea le citeam și eu. La vârsta de doisprezece ani, mă furișam în secțiunea cu cărți de dragoste a bibliotecii și, ascunsă printre rafturi, citeam *Pădurea viselor*. Cunoșteam lista cărților lui Ann Nichols de la un capăt la altul, ca pe discografia trupei preferate.

Iar apoi am devenit condeiul ei.

În vreme ce pe copertă era tipărit numele lui Ann, eu eram cea care scrisese *Probabilitatea iubirii*, *Ghidul depravat al vânătorului de fete* și *Sărutul de la matineul nocturn*. În ultimii cinci ani, Ann îmi trimitea câte un cec ca să-i scriu cartea, iar eu o scriam. Cuvintele din ea – cuvintele mele – erau apreciate de presă, de la *New York Times Book Review* până la *Vogue*. Cărțile acelea stăteau pe rafturi alături de cele ale Norei Roberts, ale lui Nicholas Sparks, ale Juliei Quinn și *erau ale mele*.

Scrisesem pentru o somitate a literaturii romantice – o slujbă pentru care oricine ar fi făcut moarte de om –, iar eu… eu nu mai eram în stare s-o fac.

Poate că totul era deja pierdut. Tocmai cerusem favoarea de a scrie o carte care să fie ceva, orice în afară de „și au trăit fericiți…", iar el mă refuzase.

– Domnule Andor, am început să spun, cu vocea gata să mi se frângă, adevărul e că…

– Ann trebuie să livreze manuscrisul la termen! m-a întrerupt el pe un ton rece, rațional.

Îi dispăruse căldura pe care o avusese în voce cu câteva minute în urmă. M-am chircit în scaunul cel tare de la IKEA, simțind că mă micșoram tot mai mult cu fiecare clipă.

– Asta înseamnă mâine, am spus eu cu glas scăzut.

– Da, mâine.

– Și dacă… dacă nu poate?

El și-a strâns buzele într-o linie subțire. Gura îi era destul de mare și i se adâncea la mijloc, exprimând lucruri pe care restul feței lui se controla prea bine ca să le exprime.

– De cât timp are nevoie?

„De un an. De zece ani. De o eternitate!"

– Păi, de o… o lună? am întrebat, plină de speranță.

Sprâncenele lui negre s-au înălțat brusc.

– În nici un caz!

– Lucrurile astea cer timp!

– Înțeleg, a răspuns el crispându-se, iar apoi și-a scos ochelarii cu rame negre și m-a privit. Pot să fiu sincer cu tine?

„Nu, în nici un caz!"

– Da…, m-am hazardat eu să răspund cu voce tare.

– Știi, Ann a cerut deja trei amânări. Chiar dacă primim cartea mâine, tot ar trebui s-o băgăm imediat în editare și să trecem rapid peste pagini – iar asta, numai *dacă* o primim mâine –, astfel încât să ne încadrăm în grafic. Cartea reprezintă marea lansare din toamnă a lui Ann. Un roman de dragoste – atenție, cu final fericit! Genul de producție literară care e marca ei. Pentru asta am semnat contractul. Deja avem promovarea pregătită. S-ar putea chiar să ni se aloce o pagină dublă în *New York Times*. Facem o grămadă de lucruri pentru carte! Iar atunci când i-am cerut agentei să vorbesc cu Ann, m-a pus în contact cu tine, asistenta ei.

Cunoșteam partea asta. Molly Stein, agenta lui Ann, nu fusese prea încântată să fie sunată în legătură cu cartea în cauză. Ea credea că totul mergea așa cum trebuia. Nu avusesem inima să-i spun altceva. Molly nu mă prea deranjase în timpul muncii mele de *ghostwriter*, mai ales fiindcă era vorba de un contract pentru o serie de patru cărți, cea în cauză fiind ultima, așa că ea avusese încredere că n-aveam s-o dau în bară.

Și totuși, o dădusem.

Nici nu voiam să mă gândesc la cum îi dăduse Molly vestea lui Ann. Nu voiam să mă gândesc la cât de dezamăgită trebuie să fi fost Ann. O întâlnisem o singură dată și mă temusem cumplit de tare ca nu cumva s-o dezamăgesc. Nu, pentru nimic în lume!

O privisem cu admirație. Iar sentimentul că dezamăgești o persoană pe care o admiri… fusese oribil în copilărie și era oribil și la maturitate.

Benji a continuat:

– Indiferent de ceea ce o împiedică pe doamna Nichols să termine manuscrisul, asta a devenit o problemă nu doar pentru mine, ci și pentru marketing și pentru producție. Dacă vrem să ne menținem în grafic, avem nevoie de manuscris!

– Știu, dar…

– Iar dacă ea nu ni-l poate da, mă tem că o să trebuiască să implicăm departamentul juridic.

Departamentul juridic! Asta însemna rezilierea contractului. Și mai însemna că o făcusem lată într-un asemenea hal încât nu mai exista cale de întoarcere. Aș fi dezamăgit-o nu numai pe Ann, dar i-aș fi dezamăgit și editorul, și cititorii – pe toată lumea.

Deja mai eșuasem o dată în felul ăsta.

Biroul începuse să se micșoreze, sau aveam eu un atac de panică; am sperat din tot sufletul că prima variantă era cea adevărată. Am început să respir repede și sacadat, cu destul de mare greutate.

– Domnișoară Florence! Ești OK? Pari un pic palidă, a observat Benji, dar eu îi auzeam vocea de parcă el s-ar fi aflat la celălalt capăt al unui teren de fotbal. Vrei puțină apă?

Mi-am ascuns panica într-o cutiuță din adâncul minții, acolo unde vâram totul. Toate lucrurile rele. Lucrurile de care nu voiam să mă ocup. Lucrurile de care *nu puteam* să mă ocup. Era utilă acea cutie. Aruncam totul în ea și o închideam bine. Mi-am lipit pe față un zâmbet forțat.

– O, nu, sunt bine! E multă informație de cuprins cu mintea așa, dintr-odată. Și… și ai dreptate. Sigur că ai dreptate!

El a părut să se îndoiască.

– Mâine, deci?

– Mda…, am mormăit eu.

– Bine. Transmite-i doamnei Nichols salutări din partea mea, cu mențiunea că îmi face plăcere să lucrăm împreună. Și, scuză-mă – acela e un cactus? Abia acum am observat!

Am privit în jos, la planta pe care uitasem complet că o aveam în poală, în timp ce panica bătea în cutia din capul meu și zdrăngănea încuietoarea ca să se elibereze. Simțeam că îl uram pe omul acela și, dacă mai stăteam în biroul lui, ori îi aruncam cactusul în cap, ori începeam să plâng.

Poate că ambele.

Am sărit în picioare și am pus cactusul pe marginea biroului.

– E un cadou.

Apoi mi-am luat geanta, m-am răsucit pe călcâie și am plecat din Editura Falcon House fără să mai scot un cuvânt. M-am adunat și am ieșit, împiedicându-mă, pe ușa rotativă a clădirii, în ziua strălucitoare de aprilie. Apoi m-am lăsat să mă nărui.

Am luat o gură de aer… și am strigat ceva obscen spre cerul de un albastru perfect al după-amiezii, stârnind un stol de porumbei de pe o latură a clădirii.

Simțeam nevoia să beau ceva.

Nu, aveam nevoie de *o carte*. De un thriller polițist. Hannibal. Lizzie Borden – ceva, orice.

Poate că aveam nevoie de ambele.

Nu „poate", *cu siguranță* că de ambele.

Capitolul 2. Despărțirea

Nu că *nu puteam* termina cartea.

Doar că nu știam cum.

Trecuse un an de la Despărțire – fiecare om are parte măcar de una în decursul vieții. Știți ce zic, nu? Genul de despărțire de o dragoste despre care credeai că avea să dureze toată viața, ca apoi inima să-ți fie sfâșiată cu o furculiță de fostul iubit și așezată pe o tavă de argint pe care scrie DU-TE NAIBII cu ketchup. Se împlinise un an de când îmi scosesem bagajul afară, în ploaie, în seara aceea mizerabilă de aprilie. De atunci încolo, nu mă mai uitasem înapoi. Dar nu asta era partea pe care o regretam. Nu aveam să regret *niciodată* că o terminasem cu el.

Regretam doar că eram genul de fată care să se îndrăgostească de unul ca el.

Timpul trecuse greu după aceea. La început, încercam să mă trezesc în fiecare zi și să stau în capul oaselor pe canapea, să scriu la laptop, dar nu puteam. Adică *puteam*, dar scoteam fiecare cuvânt ca și cum mi-aș fi scos un dinte, iar a doua zi ștergeam fiecare dintre cuvintele acelea.

Era ca și cum într-o zi știam să scriu; știam scenele, știam primele întâlniri și momentele siropoase, gustul exact pe care îl avea eroul atunci când îl săruta eroina… Iar a doua zi, totul dispărea. Parcă trecuse un viscol care îngropase totul în zăpadă, iar eu nu mai știam cum să dezgheț cuvintele.

Nu-mi aminteam când încetasem să mai deschid documentul Word, când încetasem să mai caut romantismul printre rânduri. Cert e că încetasem, iar acum mă aflam aici, între nicovala numită disperare și ciocanul numit Benji Andor.

Mi-am trecut, absentă, degetele peste cotoarele unor cărți de la McNally Jackson, o librărie ascunsă în preajma barului Nolita. Am urmărit șirurile de titluri și de nume până la următorul raft – cărți de dragoste – și am trecut repede la cele de literatură SF și fantastică. Dacă nu mă uitam la romanele de dragoste, ele nu existau pentru mine.

Nu îmi imaginasem niciodată că aveam să fiu *ghostwriter*. La naiba, atunci când îmi găsisem primul agent și vândusem prima carte, crezusem că urma să fiu invitată la întruniri literare și la alte evenimente de profil, crezusem că găsisem, în sfârșit, ușa spre scara care să mă ducă tot mai sus în cariera mea care își luase avânt o dată pentru totdeauna. Dar ușa se închisese la fel de repede cum se deschisese și primisem un e-mail care spunea: *Regret să vă informez...*, ca și cum eșecul cărții mele era din vina mea. Ca și cum eu, o fată cu o activitate pe rețelele de socializare ca și inexistentă, fără bani, fără relații, eram responsabilă pentru soarta unei cărți publicate de o companie multimilionară, cu toate resursele și conexiunile ei.

Poate că fusese vina mea.

Poate că nu făcusem destul.

Dar, oricum, în prezent mă aflam în punctul ăsta, scriind pentru o autoare de literatură romantică pe care n-o întâlnisem decât o dată. Pe deasupra, eram gata s-o dau în bară dacă nu reușeam să termin de scris blestemata aceea de carte. Știam personajele – Amelia, o barmaniță isteață, care visa să facă jurnalism muzical, și Jackson, un chitarist care se eschiva de la relațiile stabile și care se afla în afara luminii reflectoarelor – blocate împreună într-o vacanță pe o mică insulă scoțiană, fiindcă gazda lor de pe Airbnb le suprapusese rezervările din greșeală. Insula era magică, iar romantismul era la fel de electrizant ca o furtună care ar fi năvălit dinspre din Atlantic. Apoi Amelia afla că Jackson o mințise în legătură cu trecutul lui, dar și ea îl mințise fiindcă, deși rezervarea dublă fusese un accident, ea decisese s-o folosească numai ca să-l câștige de partea ei pe un redactor de la *Rolling Stone*.

Și mi-am dat seama că povestea semăna mult prea bine cu eșecul sentimental de care avusesem parte chiar eu. Cum puteau doi oameni să se reconcilieze și să aibă încredere unul în altul, când fiecare se îndrăgostise de minciunile pe care i le spusese celălalt?

Cum să faci ca așa ceva să pară plauzibil?

Ultima dată când încercasem să scriu acea scenă – pe cea a reconcilierii, în care cei doi stăteau față în față, într-o furtună scoțiană rece ca gheața, punându-și inima în palmă în încercarea de a repara ceea ce stricaseră – fulgerul îl lovea pe Jackson, ucigându-l.

Ceea ce ar fi fost foarte tare dacă aș fi fost *ghostwriter* de literatură fantastică de răzbunare. Ceea ce nu eram.

Tocmai începusem să scotocesc prin secțiunea J.D. Robb, când telefonul s-a pornit să-mi vibreze în geantă. Am scotocit prin ea, rugându-mă în gând să nu fie Molly, agenta lui Ann Nichols.

Nu era ea.

– Ce moment potrivit! am răspuns. Tocmai am intrat într-o ditamai încurcătura!

Fratele meu a râs.

– Înțeleg că întâlnirea ta n-a mers bine.

– Absolut deloc.

– Ți-am spus că ar fi trebuit să te prezinți acolo cu o orhidee, nu cu un cactus!

– Nu cred că a fost din cauza plantei, Carver!

Fratele meu a pufnit.

– Bine, bine… Deci care e problema? Era prea sexy?

Am scos din raft o carte care *nu* aparținea genului thriller politic – *Roșu, alb & sânge albastru* de Casey McQuiston – și am decis s-o duc înapoi în secțiunea romantică, unde îi era, de fapt, locul.

– OK, avem *două* probleme!

– O, Doamne, atât de sexy e?

– Știi cartea aceea pe care te-am lăsat s-o iei cu împrumut? Aceea de Sally Thorne, *Te urăsc, te iubesc*?

– Înalt, stoic și ciudat, are în dormitor un perete vopsit astfel încât să se potrivească cu ochii ei?

– Exact! Deși ochii *lui* sunt căprui. Maro ca ciocolata.

– Ciocolata Godiva?

– Nu, mai degrabă ca ciocolata Hershey's Kisses topită, pe care o mănânci drept alinare în ziua de apogeu a durerilor menstruale!

– Drace!

– Mda, iar atunci când m-am prezentat, mi-am spus numele de două ori.

– Nu te cred!

Am gemut.

– Așa am făcut. Iar după aceea, el nu mi-a mai acordat nici o amânare. Trebuie să termin de scris cartea. Și trebuie să aibă un final fericit.

Carver a chicotit.

– Așa a zis el?

– Îhî!

– Nu știu dacă asta mă excită mai mult sau mai puțin…

– Carver!

– Ce? Îmi plac bărbații care știu ce vor!

Îmi venea să-l strâng de gât prin telefon. Carver era fratele meu cel mijlociu și singurul care știa că eram *ghostwriter* – dar îl pusesem să jure că avea să păstreze secretul, amenințându-l că altfel aveam să-i public în ziarul local toate pastișele jenante cu Hugh Jackman în rolul principal. Șantaj amical între frați și toate celelalte. Doar că el nu știa pentru cine anume scriam. Nu că n-ar fi încercat continuu să ghicească.

M-am dus la secțiunea dedicată literaturii de dragoste, de pe rafturile căreia o sumedenie de bărbați mă priveau amenințător, și am pus cartea la litera „M".

– Detest să fiu genul *ăla* de persoană, dar spune-mi, te rog, ce ai de gând în legătură cu manuscrisul? m-a întrebat Carver.

– Nu știu, i-am răspuns eu cu toată sinceritatea.

Titlurile de pe raft păreau să se amestece în fața ochilor mei.

– Poate că e timpul să te reprofilezi din nou? mi-a sugerat Carver. Evident, șmecheria asta cu scrisul nu prea mai funcționează pentru tine, și ești prea deșteaptă ca să te ascunzi în spatele Norei Roberts!

– Nu scriu pentru Nora.

– Dacă ai scrie pentru ea, nu mi-ai spune!

– Dar nu sunt *ghostwriter*-ul Norei!

– Hmmm…

– Crede-mă că nu sunt!

– Nicholas Sparks? Jude Deveraux? Christina Lauren? Ann Nichols…?

– Tata e pe-acolo? l-am întrerupt eu.

Privirea mi-a căzut pe litera „N". *Nichols*. Mi-am trecut degetele peste cotorul cărții *Pădurea viselor*.

Carver mi-a răspuns pe un ton în care i-am simțit încruntarea:

– De unde știi că sunt la casa funerară?

– Mă suni numai atunci când ești acolo și te plictisești. N-ai avut azi destulă treabă la firma de tehnologie?

– Mi-a venit să plec mai devreme. Tata e prins într-o întâlnire cu un client, a adăugat Carver, ceea ce însemna că tata vorbea cu un îndoliat despre aranjamente de înmormântare, sicrie și prețuri.

– Ai apucat să vorbești cu el?

– Despre durerile pe care le simte în piept? Nu.

Am scos un sunet dezaprobator.

– Mama mi-a spus că el refuză în continuare să se ducă la doctorul Martin.

– Îl știi pe tata. O să-și facă el timp până la urmă!

– Crezi că Alice ar putea să-l preseze?

Alice era cu adevărat bună în a-l determina pe tata să facă lucruri pe care el nu voia să le facă. Era cea mai mică dintre noi și îl avea pe tata la degetul mic într-o asemenea măsură, încât cel mai vag gând că ar fi putut s-o supere l-ar fi făcut să coboare luna de pe cer, dacă trebuia. Alice era, de asemenea, cea care hotărâse să rămână în afacerea familiei, fiind singura dintre noi, frații, care își dorise asta.

– Am întrebat-o deja, mi-a răspuns Carver. Cred că ai noștri au trei înmormântări în weekendul ăsta. Sunt sigur că tata o să se ducă la doctor săptămâna viitoare, când o să fie ceva mai puțin ocupat. Deocamdată se simte bine. Iar dacă se întâmplă ceva, mama e lângă el.

– De ce trebuie să fie atât de încăpățânat?

– E nostim că tocmai tu spui asta!

– Ha, ha! am râs eu, în timp ce scoteam din raft două SF-uri și încă o carte broșată care arăta superb, *Castelul din văzduh*, de Diana Wynne Jones, fiindcă întotdeauna mă simțeam mai bine atunci când cumpăram cărți, chiar dacă nu le citeam. Poți să încerci, cel puțin, să-l convingi pe tata să meargă cât mai repede la doctor?

– Sigur că da, în cazul în care poți să-l convingi să-și ia o zi liberă…

În fundal, l-am auzit pe tata strigând:

– Pe cine să convingă? Să ce?

Iar Carver i-a răspuns, acoperind microfonul ca să poată striga (nu că asta le-ar fi fost de vreun folos timpanelor mele):

– Nimic, bătrâne! Du-te să-ți bei shake-ul! Hei, glumeam…! A, ce-i aia, mamă? Să vin să vă ajut cu ceva? Imediat! Vorbesc cu a doua preferată a voastră…

– Nu sunt a doua preferată! m-am răstit eu.

– Bine, pa!

Am auzit larmă pe fundal, ca și cum Carver i-ar fi pasat rapid telefonul tatei. Îmi imaginam schimbul – fratele meu aruncându-i tatei telefonul, acesta din urmă încercând să-l lovească peste mână și nereușind să prindă aparatul, iar apoi Carver strecurându-se în altă încăpere, în urma mamei, râzând în tot acest timp.

Tata și-a lipit telefonul de ureche și vocea lui puternică, bubuitoare, a răzbătut până la mine:

– Scumpetea mea, ia spune-mi, cum e la New York?

Mi s-a topit inima la auzul vocii lui, acompaniate de râsul lui Carver în fundal. Mi-era dor de familia mea, mai mult decât recunoșteam în cea mai mare parte a timpului.

– E bine!

– Mănânci destul? Te hidratezi?

– Eu ar trebui să te întreb asta! am exclamat, plecând de lângă rafturi și așezându-mă, cu geanta și cu cărțile în brațe, pe scara care te ajuta să ajungi la rafturile mai înalte. *Bătrâne*!

Aproape că l-am auzit cum își dădea ochii peste cap.

– Eu sunt bine. Oasele astea bătrâne încă nu m-au lăsat. Ce face prima mea născută? Ți-ai găsit pe cineva drăguț în oraș?

Am pufnit.

– Știi că viața mea înseamnă mai mult decât cineva cu care să mă întâlnesc, tată! Dragostea nu e totul.

– Cum a devenit fiica mea cea mare atât de blazată? E foarte trist! s-a lamentat el, oftând adânc. Doar s-a născut din coapsele iubirii!

– Ce scârbos, tată!

– De ce? Atunci când am cunoscut-o pe mama ta, am fost atât de leșinat după ea, încât…

– Tată!

– … noi doi n-am ieșit trei zile din camera de hotel. Trei zile!

– Tată!

– Buzele ei ca petalele proaspete de trandafiri…

– Gata, am înțeles! Eu doar… nu cred că sunt pregătită pentru o nouă relație. Nu cred că o să mai fiu vreodată.

– Poate că universul o să te surprindă!

Dintr-un motiv oarecare, mi-a venit în minte fața colțuroasă a redactorului meu. Da, cum să nu! Am răsfoit cu degetul mare paginile uneia dintre cărțile din poală și am simțit vibrația lor delicată.

– Cum merge afacerea familiei?

– Cât se poate de bine, a răspuns tata. Ți-l amintești pe doctorul Cho? Ortodontul tău?

– Alice mi-a spus că a murit.

– A avut parte de o înmormântare frumoasă, totuși. Vremea a fost bună pentru luna aprilie. Vântul dansa prin copaci, crede-mă! O despărțire măreață, a povestit tata, iar apoi a adăugat pe un ton mai scăzut: La urmă, el mi-a mulțumit.

Am înghițit un nod din gât, pentru că oricine altcineva care l-ar fi auzit ar fi zis că era nebun. Poate că era puțin nebun, dar dacă era el, eram și eu.

– A știut?

– A fost un eveniment frumos. Mi-au venit în minte câteva idei pentru propria înmormântare.

– O să ai de așteptat!

– Așa sper. Poate că atunci o să vii acasă!

– Aș fi subiectul de bârfă al orașului.

A râs, dar era un pic de amărăciune în râsul lui. Una pe care o împărtășeam. Până la urmă, ăsta era motivul pentru care plecasem. Motivul pentru care mă dusesem cât de departe putusem, într-un loc în care nimeni nu cunoștea povestea mea.

Așa cum s-a dovedit, atunci când rezolvi o crimă la treisprezece ani vorbind cu fantomele, exact asta o să scrie ziarele:

TÂNĂRĂ LOCALNICĂ REZOLVĂ O CRIMĂ CU AJUTORUL FANTOMELOR

Vă dați seama cum te pot bântui asemenea lucruri. Nu eram exact regina popularității în liceu, iar după asta n-am mai avut nici o umbră de șansă de a fi invitată la balul de absolvire. Carver și Alice nu puteau vedea toate astea, nici Liza, sora mai mică a tatei, sau mama. Numai eu și tata puteam.

Noi doi eram singurii care înțelegeau.

Alt motiv fusese faptul că mi-era mai bine singură.

– Te rog, du-te la doctorul Martin săptămâna viitoare…, am început eu să-i spun.

Dar el m-a întrerupt:

– A, uite, mai am un apel! Vorbim curând, da, scumpete? Nu uita s-o suni pe mama!

Am oftat, mai mult cu resemnare decât cu regret.

– Te iubesc, tată!

– Eu, și mai mult!

A închis și, în cele din urmă, l-am observat pe vânzător uitându-se lung la mine fiindcă stăteam pe scara lui. Am sărit în picioare și mi-am cerut scuze că îi luasem în stăpânire teritoriul, iar apoi m-am grăbit către casa de marcat.

Unul dintre puținele lucruri bune legate de treaba asta cu scrisul era faptul că puteam cumpăra cărți cu preț redus. Chiar dacă nu le-aș fi citit niciodată. Chiar dacă le-aș fi folosit

ca să construiesc din ele un tron pe care să stau și să plâng, tunându-mi pahar după pahar de Merlot. Tot ar fi meritat.

Iar acea mică doză de serotonină îmi micșora pornirile criminale. Îndesându-mi cărțile în geantă, m-am îndreptat spre cea mai apropiată stație de metrou din care puteam să plec înapoi spre Jersey. Aveam cam douăzeci de minute de mers pe jos până la stația Ninth Street, dar era o după-amiază însorită și paltonul meu era destul de gros ca să mă apere de ultimul frig mușcător al sezonului. Îmi plăceau plimbările lungi prin New York. În perioadele în care scriam, mă ajutau să trec de un blocaj al acțiunii sau să-mi clarific o scenă care nu-mi prea ieșea, dar toate plimbările din ultimul an nu putuseră să-mi impulsioneze mintea să creeze din nou, indiferent de distanța pe care aș fi străbătut-o. Nici măcar acum, cu o zi înainte de a se întâmpla nu se știe ce.

Odată ajunsă pe Ninth Street, am coborât în măruntaiele rețelei de metrou. Era mult mai cald în stație decât afară, așa că mi-am descheiat paltonul și mi-am scos eșarfa ca să mă răcoresc în timp ce coboram treptele, câte două deodată, spre peron.

Trenul a intrat în stație și ușile s-au deschis cu un *ding!* Mi-am croit drum cu coatele prin vagonul aglomerat, m-am înghesuit lângă ușa cea mai îndepărtată și m-am ghemuit jos, pregătită să fac acel drum lung. Trenul s-a pus din nou în mișcare, legănându-se încet înainte și înapoi, iar eu m-am uitat pe geamul de la ușă, în timp ce lăsam în urmă lumină după lumină.

N-am dat atenție femeii sclipitoare și transparente care stătea cu câteva persoane mai încolo, ocupând cumva un spațiu rămas liber. Ea m-a privit stăruitor până când trenul a oprit în stația următoare, iar eu m-am așezat pe un scaun care tocmai se eliberase și am scos din geantă una dintre cărțile pe care le cumpărasem.

Tatei nu i-ar fi plăcut deloc ceea ce făcusem. Mi-ar fi spus să-i dau o șansă. Să stau și să ascult povestea ei.

Tot ce voiau de obicei era să le asculte cineva.

Dar eu am ignorat fantoma, așa cum făceam de aproape zece ani, de când mă aflam în orașul ăsta. Îmi era mai ușor atunci când mă aflam în mijlocul oamenilor. Puteam să mă prefac că fantomele erau doar niște indivizi anonimi din mulțime. Așa că m-am prefăcut și, în timp ce trenul traversa pe dedesubt râul Hudson spre Jersey, fantoma a pâlpâit și a dispărut.

Capitolul 3. Romantismul mort

Mi-am golit paharul de vin și mi-am turnat altul.

Mă dovedisem a fi bună la scris chestii romantice.

Fiecare dintre noile cărți ale lui Ann Nichols fusese apreciată deopotrivă de critici și de cititori. În *New York Times Book Review*, *Matineul nocturn* fusese numit „o expunere uimitoare a sentimentelor și pasiunii", iar *Kirkus Reviews* spusese că *Ghidul depravat* era „un taifun surprinzător de savuros" – iar eu o luasem ca pe ceva pozitiv. „Un roman senzațional, de la o povestitoare îndrăgită", scrisese *Booklist*, ca să nu mai punem la socoteală toate notele din *Vogue* și din *Entertainment Weekly*, precum și dintr-un milion de alte publicații. Le aveam pe toate expuse pe panoul cu obiective din camera mea, decupate din reviste și printate din newslettere primite prin e-mail în ultimul an, în speranța ca, văzându-le pe toate la un loc, ele să mă inspire să scriu o ultimă carte.

Încă una.

Da, eram *bună* la scris chestii romantice. Chiar foarte bună. Dar pur și simplu nu puteam să scriu cartea pe care o aveam acum în lucru. Ori de câte ori încercam, mă blocam. De parcă lipsea ceva.

Ar fi trebuit să fie ușor – un mare gest romantic, o frumoasă cerere în căsătorie, un final fericit. Așa cum li se întâmplase părinților mei. Iar eu îmi petrecusem întreaga viață căutând povești tot atât de grandioase. Le scrisesem în cărți, în timp ce le căutam echivalentul în viața mea reală, în bărbați întâlniți la bar, care purtau cravate înnodate neglijent sau tricouri șifonate, în străini care îmi aruncau priviri în tren – doar idei proaste, una după alta.

Iar eu voiam doar ceea ce li se întâmplase părinților mei. Voiam să intru într-o sală de bal și să-mi găsesc iubirea vieții. Mama și tata nici măcar nu fuseseră repartizați ca parteneri de dans decât după ce partenerii fiecăruia dintre ei făcuseră gripă, iar restul, cum se spune, e istorie. Erau căsătoriți de treizeci și cinci de ani, trăind genul de poveste de dragoste pe

care n-o mai întâlnisem decât în cărțile de ficțiune. Se certaseră și se contraziseseră, desigur, dar întotdeauna sfârșiseră prin a fi din nou împreună, ca o stea dublă, dansând în pereche prin viață. Micile momentele îi legaseră – felul în care tata îi atingea mamei partea de jos a spatelui ori de câte ori trecea pe lângă ea, felul în care mama îi săruta locul pleșuv din creștet, felul în care se țineau de mână, ca niște copii, atunci când ieșeam în oraș la cină, felul în care se susțineau reciproc atunci când știau că unul dintre ei avea dreptate și răbdarea cu care își vorbeau atunci când unul dintre ei greșea.

Chiar și după ce noi, copiii lor, ne mutaserăm cu toții de acasă, auziserăm că mama și tata încă mai porneau combina muzicală stereo din salon și dansau pe podeaua veche de lemn de cireș, pe muzica lui Bruce Springsteen și a lui Van Morrison.

Îmi doream asta. *Căutam* asta.

Iar cu aproape un an în urmă, stând în ploaie în acea seară de aprilie, înțelesesem că nu aveam să am asta niciodată.

Am luat încă o gură de vin, cu ochii la monitor. Trebuia s-o fac. N-aveam de ales. Indiferent dacă era bun sau nu, trebuia să predau *ceva*.

– Poate că…

„Era o seară umedă, iar ploaia rece o pătrundea ca un fior de moarte. Amelia stătea în ploaie, udă și tremurând. Ar fi trebuit să-și ia umbrela, dar avusese mintea golită de gânduri.

– Ce faci aici?

Jackson, la rândul lui, era la fel de ud și de înfrigurat.

– Nu știu.

– Atunci, pleacă!“

– Nu-i prea romantic, am murmurat, ștergând scena și scurgând restul de vin din pahar. De la capăt!

„Întunericul care se lăsase peste insulă ar fi trebuit să fie magic, dar în noaptea aceea ploaia era deosebit de rece și de deasă. Hainele atârnau pe Amelia precum o a doua piele. Își strânse jacheta pe ea, ca să se apere de frigul mușcător.

Cu respirația ieșindu-i pe nări precum un nor înghețat, Jackson spuse:

– Nu credeam că regina gheții poate suferi de frig!

Ea îi trase un ghiont.“

– Da, minunat…, am oftat, iar apoi am șters-o și pe asta.

Amelia și Jackson ar fi trebuit să se împace, întorcându-se din noaptea lor sufletească și păşind în lumină *împreună*. Ăsta era *marele final romantic*, mare final al fiecărei cărți de Ann Nichols, pe care îl aşteaptă fiecare cititor.

Și nu puteam să scriu nenorocita asta de scenă.

Eram o ratată, iar cariera lui Ann era moartă și îngropată.

Puține lucruri puteau să fie mai deprimante decât ăsta, cu excepția stării în care se aflau dulapurile mele și frigiderul. Tot ce mai rămăsese erau pastele cu brânză, în formă de dinozauri. Iată, cel puțin, mâncarea perfectă pentru depresie. Chiar în clipa în care scoteam cutia din dulap, colega mea de apartament a dat buzna pe uşă, aruncându-și poşeta pe canapea.

– Să-i ia dracu' pe bărbați! a strigat ea.

– Să-i ia dracu' pe bărbați! am intonat eu cu religiozitate.

– Pe toți!

Rose a dat năvală în bucătărie și a deschis frigiderul, iar apoi s-a apucat să ronțăie compulsiv niște morcovi pe care i-a scos dintr-o cutie. Rose Wu fusese colega mea de cameră la colegiu, dar absolvise cu un an mai devreme și se mutase la New York ca să-și urmeze cariera în publicitate. Cu un an în urmă, avea o cameră în plus, aşa că mă mutasem la ea și basta. Era prietena mea cea mai bună și cel mai bun lucru care mi se întâmplase în acel oraş blestemat.

Era genul de persoană care atrăgea atenția, genul care intra într-o încăpere și care, cu o singură privire, îi supunea pe toți cei prezenți. Știa ce voia și întotdeauna își urmărea scopul. Iată mantra ei:

„Ai ochit ceva, te duci și-ți iei!"

Poate că de aceea avea atât succes în compania de publicitate la care lucra. În numai doi ani, era deja manager de marketing pe probleme de social media.

– *Michael*, a început ea, îndesându-și încă un morcov în gură, a venit azi și mi-a spus *mie* că am procedat greșit cu clientul – o știi pe actrița Jessica Stone? Lucrăm la reclama pentru linia ei de vestimentație – și că *totul* e din vina mea! Pe dracu', nici măcar nu e clienta mea! Nici măcar nu mă ocup eu de reclamă! Jessica Stone e clienta lui Stacee! O, Doamne, urăsc bărbații albi care nici măcar nu deosebesc un asiatic de altul!

– Dacă vrei, pot să-l omor! m-am oferit eu cu totală sinceritate, în timp ce deschideam cutia de paste, extrăgeam plicul cu brânză și răsturnam pastele într-o oală cu apă.

Nici măcar n-am așteptat să dea apa în fiert. Avea tot timpul să fiarbă.

Rose și-a mai vârât un morcov în gură, spunând:

– Numai dacă nu suntem prinse!

Am ridicat din umeri.

– Îi tranșăm cadavrul. Dăm o petrecere cu grătar. Trimitem resturile la biroul tău, pe post de masă de prânz. Am rezolvat-o!

– Sună ca un scenariu de film.

– *Roșii verzi prăjite*, am recunoscut eu.

Rose și-a înălțat capul și m-a întrebat:

– Schema asta a mers în film?

– Să fie al naibii dacă nu, și am o rețetă pentru grătar pe care o putem încerca!

Ea a oftat și a clătinat din cap, răsucind la gură punga cu morcovi și îndesând-o la loc în frigider.

– Nu, nu. Nu vreau să risc să intoxic niște oameni nevinovați! Am o idee mai bună.

– Să-l tai cu drujba?

– Nu. Băutură!

Apa a început să fiarbă. Am amestecat în oală cu o lingură de lemn, până când totul a căpătat un aspect murdar.

– Vrei să-i pui arsenic, sau…?

– Nu, vreau să spun că ieșim în oraș, la băut!

I-am aruncat o privire uimită. Eu, stând în bucătărie și pregătind paste cu brânză ca să am ce mânca în timp ce lucram ca să-mi respect termenul-limită, îmbrăcată cu pantalonii mei confortabili de la pijamaua de flanel și cu un tricou Tigger lălâu, cu mâneci lungi, fără sutien și cu părul nepieptănat.

– În oraș?

– În oraș, a confirmat Rose oprindu-se în ușa bucătăriei și rămânând acolo precum Gandalf în fața lui Balrog, în semn că nimeni n-avea voie să treacă. Ieșim în oraș! E limpede că eu am avut o zi proastă. Și, judecând după cărțile de pe masă, și tu la fel!

Am gemut.

– Nu, Rose, te rog, lasă-mă să stau acasă, să-mi mănânc pastele cu brânză și să mor. Singură.

– N-o să mori singură! mi-a răspuns categoric colega mea de apartament. O să ai cel puțin o pisică, dacă nu altceva.

– Urăsc pisicile.

– Le iubești.

– Sunt ticăloase.

– Cam la fel ca toți iubiții pe care i-ai avut, și i-ai iubit pe toți.

În privința asta, nu puteam s-o contrazic. Dar nu voiam pisici și nici nu voiam să ies la băut. Am rupt plicul cu praful de brânză.

– Contul meu bancar e pe punctul să-și dea duhul, la fel ca și viața mea sentimentală. Nu mi-aș putea permite nici măcar un Natty Light[2], Rose.

Ea a oftat adânc și mi-a luat plicul din mână, amestecând prin oala care fierbea pe plită.

– Ieșim în oraș. Mergem să ne distrăm. Am nevoie de distracție. Și tu, la fel. Simt, după faptul că gătești paste cu brânză, că întâlnirea cu redactoarea n-a mers bine, așa e?

Bineînțeles că nu mersese bine. Altfel, de ce aș fi recurs la pastele cu brânză, un fel de mâncare atât de deprimant? Am ridicat din umeri și am răspuns:

– A mers bine.

– Florence!

Am expirat pe gură.

– Ann are un nou redactor. S-ar putea să-l știi – mi se pare cunoscut. Îl cheamă Benji nu-știu-cum. Ainer? Ander?

Rose a căscat ochii.

– Benji *Andor*?

Am îndreptat lingura de lemn spre ea.

– Exact.

– Glumești!

– Nu glumesc.

– Ce baftă! a spus Rose și a izbucnit în râs. E *hot*!

– Da, știu. Tu de unde știi?

– Acum un an a fost în topul *Treizeci și cinci de bărbați sub treizeci și cinci de ani*, în *Time Out*. Era redactor-șef la Elderwood Books înainte ca editura să se închidă. Tu unde erai?

I-am aruncat o privire exasperată. Știa exact unde mă aflasem cu un an în urmă. Deprimată și gătind paste cu brânză, însă dintr-un *alt* motiv.

Rose a fluturat din mână, respingând subiectul.

– Oricum, e drăguț să vezi că se află în continuare în domeniul editorial. Dar la departamentul de cărți romantice de la Falcon House? Uau!

Am ridicat din umeri.

– Poate că îi place literatura romantică? Cunosc vreo carte la care a lucrat la Elderwood?

Rose a pus plicul de brânză la loc în cutie.

– *Păsările ucise*? *Femeia de la Cabin Creek*?

M-am holbat la colega mea de apartament.

– Deci… cărți de groază cu crime?

– Cărți de groază înfricoșătoare, morbide, cu crime. Parcă aș vorbi despre un Benji Andor dintr-un Rochester modern, dar fără soția din pod. Am auzit chiar că a avut o logodnică la un moment dat, dar că a părăsit-o în fața altarului.

I-am aruncat o privire.

– Măcar ai idee ce se întâmplă în *Jane Eyre*?

– Am văzut cam jumătate de film. Oricum, nu asta e ideea. Deci acum cărțile lui Ann sunt redactate de cel mai sexy burlac! Abia aștept să ajungă la scenele tale de sex. Serios vorbind, sunt unele dintre cele mai bune pe care le-am citit, și am citit o grămadă de cărți picante. Și *fan fiction*, a adăugat ea.

– El n-o să ajungă la nici o scenă de sex, am replicat eu, sec. Am termen până mâine-seară să predau cartea.

– Uau, chiar n-ai mai putut obține o amânare, așa-i?

Am gemut și mi-am îngropat fața în palme.

– Nu, iar dacă n-o predau, o să apeleze la departamentul juridic. Și atunci mă prinde cu mâța-n sac. Hei, eu sunt *ghostwriter*-ul! Nu pot să fiu nici măcar un *ghostwriter* așa cum trebuie! Apoi cu toții o să înceapă să se întrebe unde este Ann, o să vină un detectiv cărunt să mă interogheze și toată lumea o să înceapă să se întrebe dacă am ucis-o pe Ann Nichols…

– Draga mea, te iubesc, dar ai luat-o pe arătură!

– Nu se știe niciodată!

– Dar *e* moartă?

– Nu știu! Nu! am exclamat, iar apoi am spus, pe un ton ceva mai calm: Probabil că nu.

– De ce nu i-ai spus pur și simplu redactorului tău că ești *ghostwriter*-ul ei?

Am oftat.

– N-am putut. Ar fi trebuit să vezi cum s-a uitat la mine atunci când l-am întrebat dacă n-aș putea să scriu un roman de dragoste trist. Parcă i-aș fi omorât cățelul preferat.

– O spui de parcă ar avea mai mulți căței!

– Bineînțeles. Pare genul de persoană care are mai mulți. Dar nu asta e ideea. Chestia e că nu i-am spus. N-am putut.

– În schimb, o să-ți ruinezi cariera și o să-ți dezamăgești singura eroină literară!

Mi-au căzut umerii.

– Mda. Iar acum mă lași, te rog, să-mi mănânc pastele cu brânză și să mă complac în disperarea mea?

Fața lui Rose a rămas împietrită.

– Nu, a răspuns ea pe un ton tăios, la fel ca dungile pe care le avea trasate cu tuș pe pleoape, iar apoi m-a înhățat de mână și m-a tras afară din bucătărie, până la jumătatea holului, spre camerele noastre. Haide! Ieșim în oraș. Uităm de griji. În seara asta mergem să cucerim orașul ăsta stupid, zgomotos, extenuant! Sau murim *încercând*!

În momentul acela, aș fi preferat să mor.

Dulapul de haine al lui Rose era un tezaur de modă, un adevărat *catwalk* instalat în apartamentul nostru. Rochii frumoase, sclipitoare, bluze diafane și fuste conice, cu crăpături exact cât trebuia de adânci ca să poată fi purtate la serviciu. Rose a scos la iveală o rochie scurtă, neagră, cea pe care încerca de cel puțin o lună să mă facă s-o port, iar planul ei diabolic era pe cale să dea roade, în sfârșit.

Am clătinat din cap în semn de refuz.

– Nu!

– Haideee! m-a implorat ea, aducându-mi rochia. O să arăți trăsnet!

– Poate că vrei să spui că o să trăsnească pe mine!

– Floreeence…, a scâncit ea.

– Roooose…, i-am răspuns.

S-a încruntat, a mijit din ochi și a spus:

– Sperietoare!

Am căscat ochii la auzul acelui cuvânt.

– Să nu îndrăznești, am șoptit.

– Spe-rie-toa-re! a decretat ea, și cu asta, basta.

Cuvântul nostru de urgență. Cuvântul fără drept de apel. Nu mai era o rugăminte, ci un ordin. Ni-l îngăduiam una alteia doar o dată pe an.

– Nu ești o fată bătrână închisă într-un turn, dar te porți astfel de prea multă vreme! Sincer vorbind, ar fi trebuit să te scutur de multă vreme! Dacă tot nu faci nici un progres în povestea aia stupidă…

– Nu e stupidă!

– … atunci n-are rost să stai aici și să mănânci paste cu brânză fiindcă ești deprimată și să te îmbeți de una singură cu vin de doi dolari sticla. Spe-rie-toa-re!

Am țintuit-o cu privirea, iar ea a rânjit și și-a încrucișat brațele pe piept, triumfătoare.

Am ridicat mâinile și m-am predat.

– Bine! Bine. Fac asta numai dacă îmi promiți că speli vasele toată luna viitoare!

– Săptămâna viitoare!

– S-a făcut.

Am pecetluit tocmeala cu o strânge de mână.

Cumva, aveam senzația că Rose se alesese cu partea mai bună din înțelegere, iar suspiciunile mi s-au confirmat atunci când a spus:

– Acum dezbracă-te și pune-ți asta pe tine! Trebuie să intri într-o încurcătură în seara asta și să-ți găsești un pic de inspirație!

– N-am nevoie de încurcături…

– Dezbracă-te! Acum! a strigat, iar apoi m-a scos din camera ei, m-a împins în camera mea și m-a încuiat pe dinafară.

M-am uitat la rochia pe care o țineam în mâini. Nu era chiar atât de rea. Sigur, era mult prea scurtă pentru gusturile mele, avea mult prea multe paiete și costa, probabil, mai mult decât chiria pe o lună, dar nu era cel mai strident lucru din garderoba lui Rose. (Pe locul întâi era ținuta în culorile curcubeului cu care apărea în fiecare an în iunie, la Pride Parade. Erau străini pe care nu-i vedeam niciodată tot restul anului, dar care o recunoșteau de fiecare dată după rochia aceea.) Rochia cea neagră nu era tocmai pe gustul meu, dar poate că chiar de asta aveam nevoie.

Ca să uit că o dădusem în bară cu singurul lucru la care eram bună. Ca să mă prefac că ziua următoare nu era ultima zi din cariera vieții mele. Ca să fiu altcineva pentru un timp.

Doar pentru o noapte.

Cineva care nu eșuase.

---

[2] Bere americană foarte populară datorită prețului mic

Capitolul 4. Prietene predestinate

Rose era ca o enciclopedie a nopții. Știa exact ce restaurant avea cei mai buni burgeri combinați la comandă și în ce depozite se dăduseră cele mai recente petreceri silențioase. (Și cum se ajungea acolo.) Știa ce baruri din subsoluri făceau cele mai bune cocktailuri, care erau cele mai bune taverne de tratat mahmureala de la ora 3 noaptea și unde se găseau cele mai ieftine cocktailuri servite în barurile de cartier în care un viitor Jonathan Franzen să se plângă că nu avusese timp să-și scrie Marele Roman American. Venise dintr-un oraș mic din Indiana, numai cu o geantă de voiaj și cu banii ascunși în pantofi și, cumva, făcuse din New York orașul ei, într-un fel în care eu n-aș fi putut niciodată.

Cred că era vorba de stele. Îmi lipseau prea mult stelele. Mai ales felul în care se vedeau de pe treptele de cărămidă ale verandei părinților mei. Nicăieri nu exista o priveliște ca aceea.

Dar nu mai exista nici o priveliște precum aleea sinistră pe care m-a dus Rose în noaptea aceea. Era luminată de trei felinare și fiecare dintre ele pâlpâia ca și cum dădea, separat de celelalte două, probă pentru cel mai răsuflat film de groază. Am urmat-o pe Rose pe aleea îngustă, cu o mână vârâtă în poșetă și încleștată pe sprayul cu piper.

– Ai de gând să mă ucizi! am spus. Asta era, nu-i așa? Vrei geanta mea Gucci!

Rose a pufnit.

– De câte ori să-ți spun că e un fals?

– Nici nu se observă!

– Nu, dacă închizi ochii!

Apoi Rose s-a oprit în fața a ceva despre care, după un moment, mi-am dat seama că era o ușă, și a ciocănit.

– Cine sunt complicii tăi la crimă? am întrebat-o. Sherrie de la Resurse Umane? Sau noul meu redactor bine clădit…?

Ușa aproape ascunsă a scârțâit și s-a deschis, iar în fața noastră a apărut un student îmbrăcat în costum de tweed, cu ochelari cu lentile mici, rotunde, și cu părul pieptănat pe spate

și dat cu gel. Rose mi-a făcut semn din cap și am urmat-o înăuntru.

Nu știam la ce să mă aștept, dar cu siguranță că nu la un bar îngust, slab luminat, cu mese rotunde de lemn. Era aglomerație, dar toți vorbeau în șoaptă, ca și cum n-ar fi vrut să tulbure atmosfera, așa că domnea o liniște surprinzătoare. Rose a găsit o masă mai în spate, în mijlocul căreia se afla o lumânare ce pâlpâia. În partea din față a barului, pe unde intraserăm, era o scenă cu un microfon și o boxă. Mulțimea de clienți era un amestec ciudat de tipi în ținută profesorală de tweed și de artiste boeme, genul de femei care se pictau pe pielea goală și apoi își presau sânii pe o pânză, ca să creeze artă plastică. Vreo câteva asemenea lucrări chiar erau expuse pe pereți.

– Ce e aici? am întrebat, șocată.

– Barul Colocvial.

– M-ai lămurit, ce să spun!

Rose și-a dat ochii peste cap.

– Un bar, Florence, e un bar!

M-am uitat pe masă după un meniu – sau poate că meniul căzuse pe jos –, dar nu era nici unul.

– Cu siguranță că nu sunt destul de cool pentru asta!

– Ești mai mult decât destul de cool, mi-a răspuns Rose.

În clipa în care barmanul a ieșit de după tejgheaua de lemn de stejar roșu ca să ne salute, ea a comandat ceva al cărui nume suna foarte șmecher.

– O, mă pricep la Everclear...!

Rose mi-a pus o mână pe braț și m-a privit cu căldură, pentru că ultima dată când ne îmbătaserăm cu Everclear eram studente și îl turnaserăm într-o cadă de sucuri de fructe. Nici una dintre noi nu își mai amintise cum ajunseserăm în noaptea aceea din Bushwick în Lower East Side, dar e mai bine ca unele mistere să rămână nerezolvate.

M-am foit la masă, stânjenită, simțindu-mă foarte nelalocul meu într-o rochie neagră prea strâmtă, comandând un cocktail prea scump, într-un bar fantomatic, plin de oameni care probabil că erau mult mai cool decât mine. Aproape că mă temeam să nu vină cineva și să-mi ceară să-i arăt vreo diplomă de studii în arte plastice, iar atunci când mi-am scos din portofel cardul Costco[3] și legitimația de membru într-un club de carte erotică...

În sfârșit.

Ca și în cazul întâlnirii cu Ben Andor, mă temeam că nu eram destul de competitivă în raport cu mediul în care mă aflam.

Rose a scos un card de credit din poșeta ei *clutch* argintie, strălucitoare, și i l-a înmânat barmanului.

– Încasează totul de pe asta, te rog!

Barmanul i-a luat cardul, a înclinat din cap și a plecat. *Totul?* Cât timp aveam să rămânem aici? Cred că nu mai conta, nu-i așa? Puteam să stăm toată noaptea sau numai câteva minute, că eu tot m-aș fi trezit a doua zi tot fără să știu cum să scriu scena aceea. Barmanul s-a întors și ne-a adus două băuturi foarte dichisite, numite „Dickinson", iar Rose a ridicat paharul ca să ciocnim. M-am holbat la ea de parcă n-ar mai fi fost colega mea de apartament, ci o entitate extraterestră care luase în posesie corpul super sexy al dragei mele Rose. Ea a ridicat din umeri.

– Ce? E un Mastercard!

– Credeam că încerci să scapi de datorii.

– Florence Minerva Day, meriți să te scoată cineva în oraș și să-ți facă cinste din când în când!

– Ai de gând ca după asta să mă duci la tine și să-ți faci de cap cu mine?

– Numai dacă mă ții în brațe și dacă mă lași să-ți fac clătite dimineață, înainte să plec fără să te mai sun vreodată!

– Perfect!

– Noroc! a spus ea, ridicând paharul. Pentru o noapte reușită!

– Și pentru o zi de mâine la fel de reușită! am adăugat eu.

Am ciocnit paharele cu cocktail. Băutura avea gust de căpșune amestecate cu un gin îngrozitor de scump. Hotărât, nu era ginul de zece dolari sticla pe care îl cumpăram eu de la magazinul de băuturi pe vremea când eram studentă. Chestia asta era periculoasă. Am luat o înghițitură mare, iar o femeie care purta un șal maro s-a ridicat de la una dintre mesele din față și s-a îndreptat spre microfon.

– Microfonul e la dispoziția tuturor, sau ceva de genul ăsta? am întrebat.

Rose a mai sorbit puțin din cocktailul Dickinson.

– Ceva de genul ăsta.

– De care gen?

Înainte ca Rose să apuce să-mi răspundă, femeia cu șal maro s-a înclinat spre microfon și a spus:

– Vă mulțumesc tuturor că ne sunteți alături la această reprezentație! Iar acum, pentru următoarea lectură, o invit la microfon pe Sophia Jenkins, a spus ea cu o voce potolită, care mi-a amintit de o educatoare de grădiniță răbdătoare.

Oamenii au început să aplaude. Ea s-a retras, iar o femeie cu pielea închisă la culoare și cu părul cărunt a venit la microfon și s-a pregătit să citească dintr-un fel de jurnal intim.

– E o *lectură de poezie*? am întrebat-o în șoaptă pe Rose.

– O lectură de absolut orice, mi-a răspuns prietena mea cea mai bună, ridicând discret din umeri. Mi-am dat seama că ai nevoie de puțină inspirație! Scrisul e solitar, înțeleg. Dar e plăcut să asculți și cuvintele altora.

Povestirea scurtă pe care a citit-o femeia era despre un pește din ocean care visase că era o sirenă, sau care poate că era o sirenă ce se credea pește. A fost o poveste frumoasă, simplă, și toată lumea din bar a ascultat-o în liniște.

După ce femeia a terminat de citit, toată lumea a aplaudat-o politicos.

Până în acel moment, nu-mi dădusem seama că aveam nevoie de asta. Pur și simplu, artă liniștită pentru un public liniștit, care o aprecia. Fără secrete. Fără răsturnări de situație. Fără așteptări.

– Ești chiar o prietenă bună, Rose Wu!

Ea a rânjit.

– Ai dreptate, și orice prietenă bună ți-ar spune că e rândul tău.

– Ce?

– Ai auzit ce-am spus.

Am ezitat, dar nu era o idee chiar atât de rea, când toată ziua simțisem că scriam ca și cum mi-aș fi smuls dinții. Dickensonul artizanal era de ajutor. Aș fi putut să urc pe scena aceea. Aș fi putut să citesc un text pe care îl încărcasem în telefon cu ceva timp în urmă. Aș fi putut să pun puțină creativitate în cuvintele care păreau că voiau să surprindă esența.

În noaptea aceea puteam să urc pe scenă și să fiu cineva, oricine, altcineva decât Florence Day.

Pentru că Florence Day ar fi trebuit să se afle ghemuită pe canapea, având lângă ea un castron de paste cu brânză, cu laptopul în poală, așezat într-un echilibru precar peste o pernă, încercând cu disperare să scrie o poveste în care nu credea. Fiindcă iubirea ca în romane nu exista decât pentru

câțiva norocoși precum părinții ei, care fuseseră excepția de la regulă, nu regula în sine. Dragostea era ceva rar și era trecătoare, te urca pe culmi pentru scurtă vreme, pentru ca apoi, după ce pleca, să te lase gol pe dinăuntru, rămânând să-ți petreci restul vieții în căutarea acelui sentiment. O amintire falsă, prea bună ca să fie adevărată. Iar eu mă păcălisem mult prea mult timp crezând în marile gesturi romantice și în *până la adânci bătrâneți*.

Poveștile acelea nu erau scrise pentru mine. Eu nu eram excepția. Eu eram regula.

Cred că în cele din urmă înțelesesem ce fel de minciuni le spuneam oamenilor cu proza mea cea plină de duh și cu promisiunile de final fericit. Îmi asiguram cititorii că ei aveau să fie excepția. Și ori de câte ori mă uitam la cursorul meu care clipea în documentul Word, încercând să-i unesc pe Amelia și pe Jackson, tot ceea ce vedeam era doar reflexia mea în monitor.

Reflexia unei mincinoase.

Dar pentru o noapte – pentru un moment –, nu voiam să fiu fata aceea pe care o vedeam reflectată în monitorul computerului. Voiam să mă întorc din drum. Să mă prefac că dragostea adevărată exista și că mă aștepta undeva în lumea asta. Că sufletele despărțite de spațiu și timp puteau să fie aduse împreună prin forța unui singur sărut. Că imposibilul nu era chiar de neatins. Nu pentru mine.

Că existau dragoste, adevăr, forță și loialitate într-o lume în care cei care se asemănau se și găseau unul pe altul și în care eu nu mai reprezentam regula, ci excepția.

Ca și cum universul mi-ar fi răspuns, m-am ridicat atunci când moderatoarea a invitat un alt voluntar, o altă persoană care să-și pună inima în palmă. Și s-a mai ridicat cineva. Un ins care stătea în partea din față a barului, unde mesele erau atât de înghesuite, încât costumele de tweed parcă se contopeau.

Am înghețat.

– Ia te uită! a exclamat moderatoarea. Ce răsfăț! Care dintre voi vrea să fie primul?

Bărbatul în cauză s-a întors ca să vadă cine se mai oferise. Privirile ni s-au întâlnit. Atunci am știut că el era.

L-aș fi recunoscut oriunde.

Chiar și după o sută de ani, după ce mi-aș fi șters din minte totul despre el, tot l-aș fi recunoscut.

Părul blond deschis, decolteul larg în formă de „V", blugii strâmți și semnul din naștere în formă de semilună de sub urechea stângă, pe care îl sărutasem de atâtea ori încât acum buzele m-au durut numai la amintirea atâtor nopți în care le frecasem până când le făcusem carne vie, în încercarea de a uita totul. De a-l uita pe *el*.

Universul îmi spunea că nu puteam să uit. Că dacă dragostea era adevărată, ea era totodată o minciună. Fiindcă fusesem fericită atunci, fericită o dată, dar nu fericită pentru totdeauna. Fiindcă aceea nu era povestea mea. Fiindcă nici măcar poveștile mele nu erau ale mele.

Poate că nu fuseseră niciodată.

---

[3] Rețea comercială care vinde diverse bunuri direct din depozite, la prețuri foarte mici

Capitolul 5. Seriozitate mortală

Prima dată când îl întâlnisem pe Lee Marlow, eram la o petrecere împreună cu Rose și cu Natalie, cealaltă colegă de apartament a noastră, care între timp s-a mutat în Coreea de Sud. La petrecere luau parte o mulțime de oameni din edituri, fără ca evenimentul să fie, totuși, unul exclusivist. Erau acolo scriitori, redactori, câțiva asistenți și agenți. Petrecerea se organizase cu o anumită ocazie, dar nu puteam în ruptul capului să-mi amintesc ce ocazie era. După un timp, mi se amestecaseră în minte cu toatele, lansări de carte una după alta, baruri la modă, restaurante amenajate în vârfurile clădirilor și apartamente de lux din Midtown.

O apucasem pe Rose de un braț și o trăsesem aproape.

– O, Doamne, *la ora patru*! Tenișii Vans roșii! Ți-am spus că puteam să mă încalț în Converse!

– Dar pantofii ăștia Louboutin îți fac fundul să arate de milioane, răspunsese ea.

– Nu-mi mai simt picioarele, Rose, mă plânsesem eu, invidiindu-l din suflet pe tipul încălțat cu tenișii roșii, care se întorsese spre noi, făcând să mi se oprească respirația. Oho!

– Ar arăta mai bine cu o pereche de pantofi de piele Gucci.

– Chestia pe care tocmai ai spus-o sună atât de snob!

– Spune fata care poartă pantofii Louboutin ai celei mai bune prietene!

– M-ai obligat!

Rose și-a înclinat capul spre mine.

– Și nu regret o clipă!

Eu, în orice caz, regretasem câteva ore mai târziu, atunci când picioarele mele trecuseră de la amorțeală la dureri ascuțite. Petrecerea se ținea în apartamentul luxos din Midtown al cuiva, și în timp ce marea parte a invitaților erau în living sau pe balcon, eu îmi croisem drum până în bibliotecă și mă scufundasem într-un scaun înalt, de piele, care costase, probabil, mai mult decât taxa mea de școlarizare la New York University. Apoi îmi scosesem prețioșii pantofi Louboutin, simțind că niciodată în viața mea nu mai trăisem

o asemenea senzație de eliberare. Mă lăsasem pe spate în scaunul acela somptuos de piele, închisesem ochii și mă desfătasem în liniște.

La petreceri, Rose jubila din pricina risipei de energie, a zgomotului și a mulțimii de oameni. Și mie îmi plăceau toate astea uneori, la ocazii speciale, la concerte sau la întrunirile dedicate benzilor desenate, dar nimic nu se compara cu liniștea unei biblioteci.

– Constat că nu sunt singurul care caută puțină liniște! auzisem dintr-odată o voce jovială, venită din cealaltă parte a bibliotecii.

Deschisesem imediat ochii și mă îndreptasem în scaun, ca să-l văd pe omul care purta tenișii Vans roșii, așezat pe una dintre acele ridicole scări de bibliotecă și ținând în mână autobiografia cine știe cărui poet mort. Totul era ca o scenă stupidă din acele comedii romantice ale anilor '90, cu lumina palidă a lunii strecurându-se printre draperiile întunecate de catifea și brăzdându-i chipul cu dungi argintii.

Simțisem că mă îmbujoram chiar înainte de a observa cât de fermecător și de romantic arăta el. Cred că ochii lui fuseseră de vină. În clipa în care mă privise, lumea din jur se estompase. Nu-l vedeam decât pe el, iar el nu mă vedea decât pe mine. Mă simțisem ca într-unul dintre acele momente despre care scriam în romanele mele de dragoste, avusesem sentimentul că trăiam o chemare a destinului, în care se întâlneau două suflete-pereche. Și știusem – știusem cu siguranță – că eram excepția de la regulă.

El îmi observase pantofii abandonați sub scaun.

– E un gest îndrăzneț să-ți scoți pantofii în casa unui străin!

– Nu sunt pantofi, ci instrumente de tortură! îl contrazisesem eu pe un ton rigid și defensiv. Și nu văd cu ce te-ar deranja!

El îmi studiase pantofii.

– Par destul de ascuțiți!

– Numai buni de înjunghiat bărbați singuri în bibliotecă!

– Blonda drăguță și pantofii Louboutin din bibliotecă? întrebase el, zâmbind larg. Niciun bărbat nu s-ar teme de așa ceva!

Eu mijisem din ochi.

– Flirtăm, sau conversația asta e, de fapt, un joc cu indicii?

El făcuse gestul acela – cel pe care îl făceau uneori oamenii atunci când își treceau limba peste dinți, pe sub buză, ca să-și rețină un zâmbet.

– Ce preferi?

O femeie înaltă, cu păr de culoarea căpşunelor, intrase în bibliotecă aducând două pahare şi, cu vocea ei caldă şi mieroasă, împrăştiase instantaneu vraja:

– Marlow!

În momentul în care el o întâmpinase, eu îmi aţintisem imediat privirea în podea, la picioarele mele goale.

– Aici erai! adăugase ea. Credeam că te-am lăsat cu redactorul-şef de la Elderwood!

– Încearcă tu să porţi o conversaţie cu tipul ăla, răspunsese omul cu tenişi roşii, luând paharul pe care i-l întindea femeia.

– Am avut parte şi de mai rău, răspunsese ea în timp ce îl lua de cot şi îl trăgea mai aproape. Haide, mai e multă lume de cunoscut!

Mă întrebasem cine era femeia aceea. Iubita lui, poate? Logodnica? Era frumoasă, cu un breton până la sprâncene şi îmbrăcată cu o jachetă de un galben aprins, asortat cu o pereche de pantaloni cu talie înaltă, cu imprimeu scoţian. Mai târziu aflasem că era redactoarea lui asistentă, înainte ca el să plece de la Faux după ce, ani de-a rândul, urcase una câte una treptele ierarhiei.

Dacă omul cu tenişi roşii ar fi plecat împreună cu ea, ulterior lucrurile ar fi fost mult, mult diferite. Dar el se întorsese, mă privise, îmi zâmbise din colţul gurii şi îi spusese femeii:

– Vin imediat!

– Păi, bine...! începuse ea să zică, dar între timp atenţia îi fusese atrasă de altcineva care se afla în mulţimea adunată în living. O, Doamne, el e! Autorul! Domnul Brown! exclamase, grăbindu-se să se întoarcă în înghesuială.

Iar noi doi rămăseserăm iarăşi singuri.

El o petrecuse din priviri pe femeie, iar apoi îşi aşezase paharul pe un raft de lemn de mahon – ceea ce ar fi trebuit să fie pentru mine primul semnal de alarmă: o nepăsare flagrantă faţă de cărţile altuia – şi venise mai aproape. Simţisem că mi se oprea inima; nu-mi dădeam seama dacă aş fi preferat să fiu lăsată în pace, ca să-mi văd de picioarele care mă dureau, sau dacă voiam ca el să rămână.

– Deci, întrebase, trebuie să fii undeva în noaptea asta?

– Aici.

El pufnise în râs.

– Şi în altă parte?

Îmi înclinasem capul.

– Îmi faci o propunere?

– Răspunsul e da?

Apoi el ridicase foarte sus dintr-o sprânceană, gest pe care un jurnalist l-ar fi numit „extrem de stilat", dacă s-ar fi apucat să-i facă portretul în revista *The Letters GQ*.

Ar fi trebuit să-i spun să plece. Ar fi trebuit să-i spun că eram nevoită să stau cu ochii pe Rose. Dar nu fusesem în stare să rostesc nici un cuvânt, iar el mă privise cu un aer de curiozitate inocentă – cine putea să fie fata care purta pantofi Louboutin la rochia aceea neagră, cumpărată de la solduri? Și el era misterios, cu tenișii lui roșii, cu costumul maro, purtat cu neglijență, și cu părul blond, răvășit.

Îmi întinsese mâna, invitându-mă să i-o strâng.

– Eu sunt Marlow – Lee Marlow. Haide să mergem într-un loc în care nu e nevoie să purtăm pantofi!

Îi zâmbisem și știusem în acel moment – *știusem*, pur și simplu – că se întâmpla ceva deosebit. Mă simțisem ca o stea doborâtă de pe cerul nopții, începându-și căderea și neputându-și-o opri. Nevrând să și-o oprească.

Acela fusese momentul. Cel care era povestit la cinele luate cu prietenii. Cum ne întâlniserăm, ne îndrăgostiserăm și știuserăm că aveam să îmbătrânim împreună și că, în cele din urmă, nici măcar moartea nu avea să ne despartă. Pentru că, dacă exista vreun lucru mai puternic decât însăși moartea, acela era dragostea adevărată, de netăgăduit.

O simțisem până în adâncul ființei mele.

Voisem numaidecât să vorbesc cu el, să-i sorb cuvintele, să înțeleg cum funcționa mintea lui strălucită.

Fusesem, după cum spuneau francezii, *une putain d'idiote*.

– Florence Day! mă prezentasem, strângându-i mâna.

Și așa se făcuse că eu, veșnica fată de rezervă atunci când era vorba de o invitație în oraș, fata care, într-o seară de vineri, mai degrabă s-ar fi înfășurat într-o pătură, precum o clătită, și s-ar fi uitat la televizor, începusem să mă întâlnesc cu unul dintre cei mai sexy bărbați pe care îi văzusem în viața mea.

Dar pe măsură ce începusem să-l cunosc, pe măsură ce întâlnirile se întinseseră pe parcursul câtorva luni, devenind prilej de aniversări și de sărutări pasionale, mă gândisem că relația în care intrasem era genul de poveste romantică demnă de moștenirea familiei mele. Un roman de dragoste în lumea reală, care avea o primă întâlnire nostimă perfectă, cel mai fermecător partener romantic și cel mai frumos decor – o casă

în stil clasic, din Park Slope, cu o grădină amenajată pe acoperiș, unde mă furișam și scriam capitol după capitol fantezist.

Uneori, Lee mă găsea în grădină și mă întreba cu vocea lui catifelată, de tenor:

– Ce faci aici, iepuraș?

Iar eu închideam laptopul, jurnalul sau oricare alt suport pe care scriam în seara respectivă, după care zâmbeam și răspundeam:

– A, doar mă gândesc la niște povești!

– Ce fel de povești? întreba Lee așezându-se lângă mine, pe bancă, între o azalee încărcată de flori și un ghiveci cu iedera-diavolului. Sper că sunt picante! spunea el în timp ce își îngropa fața în părul meu și mă săruta pe gât, în cel mai sensibil punct.

Mereu mă treceau fiori.

– Foarte, îi răspundeam, râzând.

– Aș putea să arunc o privire peste ea. S-o îmbunătățesc.

– E o mare îndrăzneală din partea ta să presupui că poveștile scrise de mine nu sunt deja perfecte!

El râdea în părul meu și murmura:

– Nimic nu e perfect, iepuraș…

Apoi mă săruta încet, iar eu l-aș fi făcut mincinos dacă buzele mele n-ar fi fost ocupate, fiindcă sărutul acela era al naibii de perfect. La fel și modul în care lumina serii se furișa peste terasă – portocalie, și aurie, de vis – și blândețea mâinilor lui, care îmi cuprindeau fața.

Toate astea erau perfecte. *El* era perfect.

Chiar și așa, îmi păstrasem secret statutul meu de *ghostwriter*.

Simțeam că niciodată nu era momentul potrivit să-i spun, fiindcă ori de câte ori o carte redactată de el ajungea în top, eu stătusem deja acolo câteva săptămâni în plus. Simțeam că-l mințeam, chiar dacă semnasem clauze de confidențialitate și-mi trasasem limite de avertizare.

Din cauza asta, îi spuneam orice altceva. Îmi pusesem inima pe tavă dinaintea lui, fiindcă voiam să compensez unicul secret căruia nu știam cum să-i dau glas. Îi mărturisisem toate celelalte secrete ale mele, coșmarurile și, în cele din urmă – după un an de sărutări, de întâlniri și de promisiuni pe care întotdeauna intenționam să le respectăm – pe când stăteam pe canapea și ne uitam la *Portaluri către iad*, îi mărturisisem:

– Nu le prea place ca oamenii să strige la ele ca să-şi facă apariţia…

– Poftim?

Îşi ridicase privirea din cartea pe care o citea, cu ochelarii coborâţi pe vârful nasului. Ani de zile după aceea, îmi dădusem seama că de fapt n-avea nevoie de ei – o mică minciună adăugată la altele.

– Ce ziceai, iepuraş?

– Fantomele. Nu le prea place ca oamenii să strige la ele.

Băuserăm o jumătate de sticlă de Pinot Gris, aşa că eram un pic mai curajoasă decât de obicei. Nu vorbisem niciodată despre fantome cu nimeni, în afară de tata şi de Rose, şi crezusem prostește că, dacă îi dezvăluiam lui Lee un secret în schimbul celuilalt – povestea adevărată despre fantome, în schimbul secretului că eram *ghostwriter* – aveam să mă revanşez faţă de el.

Îmi aruncase o privire ciudată pe deasupra ramei negre a ochelarilor.

– *Fantomele?* Te referi la duhurile care bântuie?

Dădusem din cap în semn de încuviinţare, legănându-mi vinul în pahar.

– Eu şi tata ne-am întâlnit cu ele în salonul casei funerare.

– Florence…! mă mustrase el.

– Cele mai multe dintre ele vor doar să vorbească, ştii, să le asculte cineva. Nu e atât de sinistru pe cât apare în filme. N-am putut întotdeauna să le văd, dar totul a început pe vremea când aveam… opt? Nouă ani? Undeva pe-acolo…

El îşi scosese ochelarii şi se întorsese spre mine.

– Vrei să spui că… ai văzut fantome? Duhuri propriu-zise? De genul – precizase el, fluturându-şi degetele – bu-hu-hu?

– Văd fantome. Verbul e la timpul prezent.

– Adică… le vezi chiar acum?

– Nu. Nu acum. Uneori. Dar nu mai vorbesc cu ele. N-am mai vorbit de când am plecat de acasă.

Lee îşi muşcase obrazul pe dinăuntru, ca şi cum şi-ar fi înăbuşit râsul, şi atunci simţisem că mi se strângea inima. Nici măcar celor pe care-i iubeai cel mai mult nu le puteai spune anumite lucruri, fiindcă nimeni nu le-ar fi înţeles niciodată. *N-ar fi putut* să le înţeleagă. Iar Lee se uita la mine cu acea privire pe care o văzusem în fiecare zi la liceu, acea privire plină de milă şi de curiozitate a celor care se întrebau dacă nu cumva eram nebună.

Apoi, zâmbind larg, îl sărutasem pe gură.

– Ei, ce părere ai de povestea mea? îl întrebasem, reprimând acea parte din mine care începea să se frângă, pe care nu puteam şi pe care nici nu trebuia s-o mai împărtăşesc cu nimeni. Povestea asta face parte dintr-o carte la care lucrez!

Alte minciuni. Dar apropiate de adevăr. Mai apropiate decât tot ce-i spusesem vreodată cuiva din afara oraşului Mairmont. Dar, într-un fel, acele minciuni tot mă făceau să-mi fie ruşine. Şi să mă simt singură. Dădusem pe gât vinul din pahar şi, tocmai pe când mă pregăteam să mă ridic de pe canapea, el mă apucase de mână şi mă trăsese înapoi, între perne.

– Stai, iepuraş! E chiar interesant! exclamase, iar apoi, cu glas foarte scăzut, adăugase: Spune-mi mai mult…

Preţ de o clipă, rămăsesem tăcută.

– Vorbeşti serios?

– Bineînţeles. Dacă povestea asta înseamnă ceva pentru tine, vreau s-o ascult.

Mereu găsea cuvintele potrivite la momentul potrivit. Se pricepea. Ştia cum să te facă să te simţi important şi apreciat.

– Dar la persoana a treia, te rog! adăugase el. Atunci când ai povestit la persoana întâi, m-ai derutat! recunoscuse, râzând.

Aşa că trăsesem aer adânc în piept şi începusem:

– Atunci când apăreau ciorile, ea ştia că urma să vadă o fantomă…

Şi aşa îi povestisem despre acea parte a vieţii mele despre care nu-i puteam vorbi.

Îi spusesem despre fantomele din copilărie şi despre cât de rar apăreau. De fapt, pe atunci trecuseră ani întregi fără ca eu să fi văzut vreo fantomă. Văzusem câteva în oraş, dar nu stătusem niciodată să le întreb dacă voiau ceva. Nu mai aveam chemarea asta; în orice caz, nu după toate cele prin câte trecusem la Mairmont. Voisem să scap de viaţa aceea, de acea parte din mine. Şi cea mai bună cale de a scăpa era să ignor fantomele.

N-ar fi trebuit să-i spun nimic lui Lee. N-ar fi trebuit nici măcar să pretind că totul fusese doar o poveste.

Sora mea mai mică, Alice, îmi spusese mereu că eram prea naivă. Prea generoasă. Precum copacul acela din cartea cu ilustraţii, care dăduse şi tot dăduse, până când nu-i mai rămăsese nimic. Alice îmi spusese cândva că totul avea să se întoarcă împotriva mea şi să mă muşte de fund.

Lee Marlow avea obiceiul să mă muşte, dar niciodată de fund. Oricum, îl iubeam, el mă iubea, locuiam într-o casă în stil clasic din Park Slope şi el mă săruta cu atâta intensitate,

încât orice urmă de îndoială era redusă la tăcere între buzele noastre. Poate că eram fata ciudată care vedea fantome, dar pentru el eram perfectă.

Odată, pe când eram în oraș, la cină, iar eu tocmai îi povestisem cum fusesem trezită de fantoma primarului care murise de curând, Lee îmi spusese:

– Ar trebui să publici povestea! Ai putea face milioane cu ea!

– Am încercat cândva să public, dar n-a mers. În orice caz, n-am făcut milioane.

El râsese.

– Păi, ai eșuat din cauză că ai scris ceva romantic.

– Și ce-i greșit în asta?

– O, iepuraș, știi că poți mai mult!

Îl întrebasem, pe un ton ezitant:

– Mai mult…?

– Nimeni nu rămâne în istorie pentru un roman de dragoste, iepuraș! Dacă vrei să fii o scriitoare bună, trebuie să faci ceva care să dureze.

Nu știusem ce să răspund. Sincer vorbind, aș fi spus ceva, orice, care să-l contrazică, dar dacă aș fi făcut asta, el m-ar fi întrebat de unde știam și ar fi trebuit să-i spun că eram *ghostwriter*-ul lui Ann Nichols. Pe atunci ne aflam în cel de al doilea an al relației noastre, așa că Lee știa că tot timpul scriam *ceva*, dar fusesem destul de abilă încât să-i ascund ce anume scriam. Așa că afișasem un zâmbet și răspunsesem:

– Știu și eu? Îmi place să țin povestea asta pentru mine.

– Dacă n-o scrii tu, cineva o să ți-o fure!

Apropo, el nu-mi spusese niciodată nimic despre cartea la care scria. Nu-mi spusese decât după ce aceasta fusese vândută la licitație pentru un milion de dolari – exact suma cu care afirmase că s-ar fi vândut cartea mea. O vânduse propriei edituri, cea la care era redactor-șef. Iar atunci când citisem raportul de vânzare, îmi dădusem seama că acel raport nu-mi spunea nimic.

Gilligan Straus de la Faux Publishing a achiziționat la o licitație cu doisprezece ofertanți drepturile de publicare ale romanului de debut, fără un titlu definitiv, al redactorului-șef de la Faux, Lee Marlow, precum și pe cele ale unui al doilea roman. William Brooks de la AngelFire a intermediat vânzarea.

Și nici Lee nu-mi spusese nimic.

– E doar o carte, iepuraș! exclamase el, râzând. Bucură-te pentru mine!

– Bineînțeles că mă bucur! răspunsesem eu, pentru că eram o neghioabă, și încă una atât de mare!

Trebuia să mă bucur pentru el. Să fiu în extaz. Acea afacere avea să-i schimbe viața. Putea să renunțe la slujbă, să se dedice scrisului, să facă tot ce-mi spusese că voise să facă, dar până atunci nu putuse, fiind copleșit de muncă.

Iar acum reușise.

Ar fi trebuit să mă bucur – nu, chiar mă bucuram. Sincer.

Apoi, într-o seară, la câteva luni după vânzare, el își lăsase computerul deschis în timp ce se dusese să-și ia hainele de la spălătorie. Nu-l spionasem niciodată, nu voisem să fac asta. Aveam încredere în el.

Fusesem o mare proastă.

Fiindcă în acel moment descoperisem că el luase în serios ceea ce-mi spusese. Că, dacă nu scriam eu povestea pe care o țesusem pentru el, atunci avea s-o scrie altcineva.

Doar că nu mă gândisem… nu mă gândisem că acela avea să fie chiar el.

La trei ani și o zi după ce îl întâlnisem pe Lee Marlow, îmi dădusem seama că înțelesesem greșit povestea noastră. Eram personajul principal, dar nu în propria poveste.

Eram personajul principal în povestea lui.

Fusesem imortalizată în pagini, în fiecare cuvânt, întipărită în fiecare frază. Cartea pe care o vânduse Lee era o carte despre casa funerară a familiei mele. În ea se aflau toate poveștile pe care i le spusesem eu. Fantomele. Ceremoniile funerare. Mormintele. Hărțuitorii care se luau de mine și mă numeau „Wednesday Addams". Care-mi turnau cerneală în cap. Amintirea părinților mei dansând în salon seara, târziu, atunci când credeau că noi, copiii, adormiserăm. Eu și sora-mea încăierându-ne lângă urna bunicii noastre și împrăștiind cenușa pe tot parchetul. Pisica noastră cea ciudată, care se numea Salem și care fusese lovită de câte o mașină cel puțin o dată pe an, dar care nu murise niciodată, până când o răpusese cancerul după paisprezece ani.

Totul era scris acolo. Toate secretele mele. Toate poveștile mele.

Tot ce însemnam *eu*.

Lee mă adusese în viața lui pe post de inspirație, iar apoi mă folosise, pur și simplu.

Folosise vânzarea cărții ca să-și părăsească slujba și să se dedice scrisului, iar după ce îi cerusem socoteală în privința poveștii, el îmi spusese ceva ce aveam să țin minte tot restul vieții:

– Iepuraș, tu poți să-ți scrii în continuare romanele de dragoste!

– Asta crezi că mă pasionează pe mine?

– *Tu* n-aveai de gând să scrii cartea asta!

– N-ai de unde să știi!

– Iepuraș, zău așa, nu ești un pic nedreaptă?

Încercase să mă calmeze atunci când trecusem pe lângă el și o luasem în jos, pe treptele casei noastre construite în stil clasic. Casei *lui*.

Și poate că da. Poate că eram nedreaptă, dar…

– Ce se întâmplă până la urmă cu Florence din cartea ta? Vine un tip s-o salveze doar ca să fure singura poveste care-i aparține?

Dispoziția lui se schimbase în acel moment. Era tot fermecător, mă privea în continuare ca și cum aș fi fost centrul universului în jurul căruia orbita tot restul, dar, brusc, nu mai eram ceva prețios.

– Nu puteam să fur o poveste pe care n-ai scris-o niciodată, Florence!

Și asta a fost. Mă dovedisem a fi o proastă fără pereche. Orice aș fi simțit, nu fusese real, doar îmi imaginasem.

Apoi el închisese ușa în urma mea.

La propriu.

Nici măcar nu încercase să-mi explice sau să mă roage să mă întorc. Mă lăsase pe trotuar, pur și simplu, într-o seară rece de aprilie, alături de unica mea valiză și de două ghivece de iederă furate din grădina de pe acoperiș.

Iar toate poveștile lui începuseră să capete sens, dacă mă gândeam la ele în felul în care se gândise el la povestea mea. Ca ficțiune.

Crezusem că-l cunoșteam pe Lee. Studiase la Yale și plecase pentru că voise să le predea franceză orfanilor din Benin. Se întorsese numai pentru că mama lui murise de cancer, iar el își dorise să fie alături de tatăl lui în acele momente grele. Avea o soră internată într-un azil din Texas după ce fusese lovită de un anevrism în ziua nunții ei. În plus, Lee dona mereu bani către Societatea Americană de Prevenire a Cruzimii Față de Animale, fiindcă în vremea liceului făcuse

voluntariat acolo. Iar eu înghițisem toate astea ca pe bomboane. Niciodată nu pusesem nimic la îndoială.

De ce m-aș fi îndoit? Aveam încredere în el.

După seara în care mă lăsase în ploaie, începusem, totuși, să-mi dau seama. Pusesem cap la cap toate minciunile lui, una câte una, până când, în cele din urmă, începuseră să se lege. La o adică, el nici măcar nu știa care e capitala Beninului. (E Porto-Novo, apropo.)

Iată adevărul: Lee Marlow fusese exmatriculat de la Yale. Părinții lui locuiau în Florida, iar sora lui era măritată cu un bibliotecar, în Seattle. Niciodată nu urmase un masterat la Oxford. Nu făcuse niciodată practică la *Wall Street Journal*.

Iar eu aveam inima frântă.

Stând acolo, pe trotuar, în ploaia de aprilie, făcusem singurul lucru care îmi venise în minte – o sunasem pe Rose, iar aceasta îmi spusese că avea o colegă de apartament ce tocmai urma să plece. Îmi trecuse prin minte să mă duc acasă, bineînțeles, fiindcă o îmbrățișare sănătoasă din partea părinților mei m-ar fi vindecat, dar dacă m-aș fi întors în orășelul meu natal, asta ar fi însemnat să le dau dreptate tuturor celor care spuseseră că n-aveam să mă descurc la New York și care așteptau să mă întorc ca să poată șușoti despre fata care vorbea cu fantomele. Iar asta era o provocare căreia nu puteam să-i fac față. Nu încă.

Așa că apărusem la ușa lui Rose în acea seară ploioasă de miercuri. Și cu asta, basta.

De atunci încolo, nu mai fusesem în stare să scriu literatură romantică.

Capitolul 6. Tributul morții

Nu-l mai văzusem din seara aceea ploioasă de aprilie. Am încercat să nu mă gândesc la ochii lui albaștri, sau la părul lui blond, răvășit artistic, sau la degetele lui pe care le simțeam aspre atunci când mă atingea…

Brusc, barul părea prea mic. Pereții mă strângeau. Nu mai puteam sta acolo. Ce făceam? Eram Florence Day, iar Florence Day nu trăia în felul acela. Nu-și împărtășea poveștile – indiferent dacă erau adevărate sau nu –, nu purta rochii negre minuscule și nu bea băuturi de casă numite după poeți morți.

Universul mi-a amintit asta.

Rose l-a văzut pe Lee Marlow la o fracțiune de secundă după mine și am auzit-o șoptind:

– La naiba… Putem să plecăm, dacă vrei. Florence!

– Am… am nevoie de aer curat.

– Pot să vin cu tine.

– Nu! m-am opus eu, vorbind puțin prea tare, dar nu-mi păsa, iar cei de la mesele vecine s-au uitat la noi, sorbind din poeții lor morți, ca și cum asta făcea parte din spectacol. Sunt OK! Să citească el primul. Trebuie să mă duc la toaletă.

Nu știam să mint, lucru de care amândouă eram conștiente, dar Rose m-a lăsat să plec.

Mi-am luat privirea de la Lee Marlow și am pornit spre partea din spate a barului, unde trebuia să fi fost toaletele. Moderatoarea l-a întâmpinat pe Lee la microfon, iar apoi el s-a prezentat și a spus că urma să citească din… din…

– *Când morții cântă*. E o cărticică despre care se poate să fi auzit zvonuri. Apare în câteva luni, așa că vă rog să fiți blânzi cu mine, a spus el cu modestie.

Câteva luni? Atât de repede? Anul care trecuse parcă îmi alunecase printre degete. Cum se putea ca de atunci să fi trecut deja un an, iar pe mine încă să mă doară inima atât de tare? Abia puteam să respir. Nu m-am uitat încotro mă duceam. Știam doar că trebuia să plec și că trebuia să plec *chiar în acel moment*.

Dar la toaleta pentru femei era o coadă de zece persoane. Asta însemna cel puțin jumătate de oră. Iar eu simțeam cum mă ardeau lacrimile în colțurile ochilor. Nu puteam să aștept.

Și nu voiam nici în ruptul capului să mă întorc acolo unde putea să mă vadă Lee.

Nu voiam.

Dincolo de toaletă era un indicator pentru ieșirea de urgență și am luat-o în direcția lui, în timp ce o fată îmbrăcată într-o rochie mov, sclipitoare, mă întreba dacă eram OK.

– Nu, am murmurat eu cu sinceritate, strecurându-mă apoi pe lângă coadă, îndreptându-mă spre ieșirea de urgență și repezindu-mă în aerul rece de aprilie.

Trebuia să respir. Trebuia să mă calmez. Asta am și făcut. Mi-am umplut plămânii cu atât de mult aer rece, încât am simțit că mi-ar fi putut plesni, iar apoi i-am dat drumul afară. Încă o dată și încă o dată. Mi-am dat capul pe spate și m-am străduit să-mi opresc lacrimile, înfășurându-mi strâns brațele pe lângă corp, ca să nu mă împrăștii. Nu acolo. Și nicăieri.

Niciodată.

Mi-era ciudă că plângeam ori de câte ori eram furioasă, supărată sau agasată. Mi-era ciudă că plângeam la cea mai ușoară emoție. Detestam să mă simt atât de neajutorată. Detestam să vreau atât de mult să mă duc direct la Lee și să-i arunc în față câteva lucruri pe care le gândeam despre el, dar și să vreau să fug cât puteam de departe.

Mi-era ciudă că nu puteam să fac și una, și alta.

– Ți-am spus eu, a șoptit o voce de bărbat, nu vreau să te mai aud citind din blestemata ta de carte… O, salut!

M-am întors spre el și… am înghețat. O umbră înaltă se rezema de zid, având o postură care-i trăda îmbufnarea. Omul și-a băgat repede telefonul în buzunar și și-a îndreptat spinarea, devenind în felul ăsta și mai înalt, iar eu, cu ochii încă încețoșați de lacrimi, îl vedeam ca pe o umbră de coșmar.

O, nu! Aleea întunecată și îngustă. Nimeni prin preajmă. Viața mea, scăpată de sub control.

Aici am fost ucisă.

– Dacă ai de gând să mă omori, dă-i drumul…, am suspinat.

El a rămas tăcut preț de o clipă.

– Poftim?

– Nu e nimeni pe-aici. Fă-o repede!

Omul părea total derutat.

– De ce-aș vrea să fac asta?

A ieșit din umbră și, în sfârșit, i-am putut vedea fața. Iar asta a înrăutățit și mai mult situația. Era un străin ucigaș, dar nu unul care curma vieți. Era un ucigaș care curma cariere. *Cariera mea.*

Benji Andor.

Mai rău de-atât era faptul că și el îmi vedea fața. Sprâncenele lui dese s-au unit.

– Domnișoară Day?!

– O, la naiba! am oftat, uitându-mă repede în altă parte și întrebându-mă dacă nu cumva mă văzuse plângând, ceea ce n-aș fi putut suporta. Ce faci aici, domnule Andor? am întrebat, ștergându-mi ochii.

– Ben, m-a corectat el. Același lucru ca și tine, presupun.

– Plângi pe aleea din spate?

– Nu asta, nu…, a răspuns el alegându-și cu grijă cuvintele și încruntându-se.

De ce? De ce, din toate locurile posibile, trebuia să ne aflăm *acolo*? Mi-a trecut prin gând să mă întorc și să intru înapoi, dar… probabil că Lee încă mai citea din cartea lui tâmpită. Nu voiam să-l aud. Nici nu voiam să-mi amintesc că exista. Nu voiam decât să dispar.

Mi-am apăsat ochii cu palmele și am inspirat adânc.

„E OK, Florence. Liniștește-te. Nu contează. Nu contează…“

Apoi l-am auzit pe Ben întrebându-mă, cu glas scăzut și ezitant:

– Pot să fac ceva?

Nu.

Da.

Nu știam.

Voiam să plec cât mai departe de Lee Marlow și de cuvintele lui. Voiam să fug de amintirea lui. De tot ce însemna el, fiindcă îmi amintea că numai eu fusesem de vină. Și nu voiam să-mi amintesc asta. Îmi simțeam inima ca și cum abia fusese zdrobită, împrăștiindu-se peste tot, cu cioburile tăioase coborându-mi adânc în stomac, ca o durere proaspăt trezită.

Și nu mai voiam să simt asta. Trecuse un an. De ce nu mă detașasem de acea despărțire? De ce îmi doream încă să mă privească de parcă aș fi fost singura poveste pe care el să vrea s-o cunoască (asta era o ironie), să-mi dea părul pe după ureche, să mă sărute ca într-un roman de dragoste și să-mi spună că eram iubită? Că mă iubea?

Asta îmi lipsea cel mai mult. Îmi lipseau enorm apropierea, certitudinea că, iată, contam.

Și voiam să contez din nou.

Pentru cineva, pentru oricine.

Preț de o clipă.

– Da, m-am hotărât să răspund.

Apoi m-am înălțat pe vârfuri – fiindcă el era al naibii de înalt, iar eu, chiar deloc –, i-am luat fața între palmele mele, l-am tras în jos și mi-am lipit buzele de ale lui, care erau calde, moi și uscate. Mi-am trecut degetele peste obrazul lui nebărbierit. Stomacul îmi ardea și mă durea.

El a scos un sunet de surprindere, readucându-mă în simțiri. Am sărit repede într-o parte.

– O, Doamne..., scuză-mă! Nu... n-am vrut... De obicei, nu fac asta!

– Nu ieși pe alei dosnice?

– Nu sărut străini înalți.

El a pufnit într-un fel de râs.

– Te-a ajutat?

Încă îmi simțeam buzele umede și sensibile; simțeam un gust de poet mort amestecat cu rom și cola (Lord Byron?) și nu-mi păsa. Am dat din cap în semn de încuviințare.

– Dar nu înseamnă nimic, am adăugat imediat. Nu înseamnă..., asta nu înseamnă... N-o să mă îndrăgostesc de tine!

– Pentru că romantismul a murit? a întrebat el pe un ton ironic.

– E la doi metri sub pământ.

– Dacă zici tu...

Iar apoi gura lui a găsit-o din nou pe a mea. M-a împins în zid și m-a sărutat de parcă nu mai sărutase pe nimeni de..., ei bine, de cel puțin un an. Noaptea era rece, dar mă simțeam ca într-un cuptor. Mi-am încleștat degetele în jurul gulerului hainei lui închise la culoare și l-am tras mai aproape. Cât de aproape am putut. Avea mâinile calde, iar degetele lui s-au ridicat ca să-mi mângâie fața și, țintuiți locului, am dansat pe aleea întunecată.

N-am vorbit, nu ne-am gândit – sau, cel puțin, eu nu m-am gândit. Nici la Lee Marlow, nici la termenul de predare a cărții, nici la altceva, nici măcar la faptul că Ben nu știa că eu eram cea care scria. Nu eram autorul publicat de editura lui. Nu eram cea care urma să predea cartea cu întârziere; Ann era aceea. El mă credea doar asistenta ei. Intermediara. Nimeni.

Pe moment, am vrut să rămân nimeni.

El s-a depărtat de mine, cu respirația tăiată.

– Domnișoară Day!

– Florence! l-am corectat, trăgând aer în piept.

Buzele îmi pulsau.

– Nu, ăăă… nu asta… telefonul tău! a spus el pe un ton rigid. Sună!

O, chiar suna? Tocmai băgasem de seamă. Era sunetul de apel al mamei. Asta mi s-a părut la fel de ciudat ca și faptul de a-l fi sărutat din întâmplare pe Benji Andor. Oare de ce mă suna mama atât de târziu? Era târziu, nu? Mi-am desprins mâinile de pe haina lui și mi-am scos telefonul din poșetă. El încă stătea înclinat deasupra mea, aproape aplecat, apărându-mă de lume. Și era…

Drăguț.

Era drăguț într-un fel în care puține lucruri fuseseră în seara aceea.

După ce mi-am găsit telefonul, mi-am dat seama că aveam peste douăzeci de apeluri pierdute de la mama.

Și de la Carver.

Și de la Alice.

„Te rog, sun-o pe mama", spunea Carver într-un SMS.

Stai puțin! Cum? De ce?

Trăiam o derută totală. Era 11.37 seara. Oare se întâmplase ceva cu mama? Cu casa funerară?

– S-a întâmplat ceva? m-a întrebat Ben.

– Scuză-mă, am murmurat, extrăgându-mă de sub el și dându-mă ceva mai încolo.

Nu era nimic, mi-am spus eu în gând. Doar… nimic, nu era nimic. Am apăsat repede pe numărul de apelare rapidă a mamei. Telefonul a sunat o singură dată înainte ca mama să răspundă.

– Scumpo…, a început ea să spună, dându-mi senzația clară că se întâmplase ceva grav. Tatăl tău… Trebuie să vii acasă!

Groaza din stomac mi-a explodat într-o floare de gheață.

– E OK? La ce spital e? Pot să ajung acolo cu primul zbor de dimineață și…

– Nu, scumpa mea.

Din cuvintele acelea, am știut. Din felul în care vocea mamei se înmuiase. Din felul în care se oprise brusc. Era ca și cum m-aș fi aflat pe marginea unei stânci – o cădere rapidă, iar apoi, nimic. Buzele îmi erau amorțite și încă aveam

senzația pe care mi-o provocase trecerea degetelor lui Ben prin părul meu, iar tata era…

– A… a avut un atac de cord. Am încercat… Ambulanța… Era în timpul unei partide de poker, el câștiga și… Eu și Alice am mers în urma ambulanței, dar…, a încercat mama să-mi povestească, rostind cuvintele fragmentat, în încercarea de a pune cap la cap o seară de coșmar, în timp ce eu mă amețeam cu cocktail Dickinson. N-au putut… se dusese. Se dusese până să ajungem noi acolo, la… Era… S-a dus, draga mea.

Dus.

A rostit cuvântul atât de încet, încât abia l-am auzit. Sau poate că inima îmi bubuia prea tare în urechi. Dar orice ar fi fost, n-am asimilat cuvântul, nu tocmai, preț de un lung, lung moment. Apoi, ca un vânt rece, mi-a pătruns adânc în oase și am simțit cum inima începea să mi se frângă. În adâncul meu, rupând din mine toate acele frânturi care însemnau tatăl meu și toate amintirile – serile târzii de la casa funerară, când nu puteam dormi din cauza furtunii, când vântul vuia prin crăpăturile casei și le făcea să geamă, iar eu coboram în liniște la bucătărie, ca să-mi iau un pic de lapte, și uneori îl găseam pe tata așezat la masă. Stătea acolo, privind pe fereastră cum se aplecau copacii în furtună.

– Ce-i, scumpete, nu poți să dormi? întreba el, iar atunci când clătinam din cap, îmi făcea semn și mă cățăram pe genunchii lui.

Fulgerele luminau cerul, făcând copacii subțiri să arate ca niște schelete ce-și întindeau mâinile spre nori. Mă ghemuiam la pieptul tatei, care era voinic, viguros și sănătos. Întotdeauna mă simțeam în siguranță în brațele lui, unde nimic rău nu mă putea ajunge. Era genul de bărbat care dădea cele mai calde și mai strânse îmbrățișări. Își punea tot sufletul în ele.

– De ce nu dormi? îl întrebam, iar el râdea.

– Ascult cântecul morților. Îl auzi?

Clătinam din cap, pentru că eu nu auzeam decât urletul vântului și tufișurile de afară zgâriind pereții casei. Și era îngrozitor.

Tata mă îmbrățișa și mai strâns.

– Bunica ta – mama mea – mi-a spus cândva că vântul nu e altceva decât răsuflarea celor care au fost înaintea noastră. Toți cei care s-au dus, toți cei care au apucat să respire o dată…, murmura el trăgând aer în piept, tare și dramatic, iar apoi dându-l afară. Ei sunt încă în vânt. Și o să fie mereu în vânt și o să cânte. Până când se oprește vântul. Îi auzi?

Își lipea capul de urechea mea și mă legăna ușor, înainte și înapoi, murmurând încet o melodie ciudată. Ori de câte ori mă concentram ca s-o ascult, începeam să aud și eu cântecul morților.

Mi-am târât picioarele pe alee și m-am așezat, ametită, pe bordură. O pală de vânt a împins pe asfalt o pungă goală de chipsuri. Am privit-o cum se ducea, dar n-am auzit nici un fel de muzică. În schimb, m-am auzit strigată.

– Florence!

M-am uitat în spate, deși aveam ochii înceţoșați, și tot ce am văzut a fost o siluetă masivă, greoaie. A venit și s-a lăsat jos, lângă mine, punându-mi o mână pe umăr, iar apoi mi-am dat seama cine era.

Ben Andor.

Exact. Era aici. Îl sărutasem. Voisem să uit asta, iar acum…

– Spune-mi, e totul în regulă?

I-am dat mâna la o parte și m-am ridicat în picioare. M-am chinuit să-i răspund:

– Sunt bine.

– Dar…

– Am spus că sunt bine! m-am răstit eu.

Tot ce voiam era să mă sfărâm în bucăți și să fiu luată de acel vânt tăcut, mort. Pentru că nu putea exista o lume fără playlistul stupid al tatei, fără glumele lui picante și fără îmbrățișările lui de urs.

Lumea aceea nu exista. N-avea cum.

Iar eu nu știam cum să exist într-o lume fără el.

O clipă mai târziu, Rose era lângă mine, dându-l pe Ben la o parte.

– Ce naiba i-ai făcut?

Era scandalizată.

– Nimic!

– Pe dracu', nimic!

A scotocit în poșetă după sprayul cu piper. El a întins imediat mâinile în față, după care s-a grăbit să intre înapoi în bar. Rose s-a întors spre mine, m-a îmbrățișat strâns și m-a întrebat ce anume îmi făcuse Ben, ce se întâmplase.

– A murit, am răspuns.

– Ben?!

– Tata.

Am simțit un nod în gât, ca o pasăre care încerca să se elibereze, iar apoi am izbucnit în plâns și mi-am lipit fața de umărul celei mai bune prietene, stând acolo, pe bordură, pe

marginea unei alei pustii, în timp ce lumea se învârtea și se tot învârtea, fără tata.

Iar vântul nu cânta.

Capitolul 7. Zilele Apuse

Casa Funerară Zilele Apuse se afla la intersecția șoselelor Corley și Cobblemire. Stătea acolo, răbdătoare, ca o bătrână santinelă la colțul străzii, veghind asupra micului oraș Mairmont din Carolina de Sud, precum o doamnă cu coasa, binevoitoare. Avea exact înălțimea potrivită, era așezată exact în centrul terenului și arăta așa cum arătase întotdeauna: bătrână, neclintită și sigură.

În ultimul secol, acea casă funerară fusese un reper în Mairmont, predată cu dragoste și grijă de la o generație la alta a familiei Day. Toată lumea din Mairmont ne știa. Oamenii locului îi cunoșteau pe Xavier și Isabella Day, părinții mei, și știau că aceștia își iubeau munca și pe noi, copiii – Florence, Carver și Alice Day –, care nu iubeam casa funerară la fel de mult ca ei, dar o iubeam îndeajuns. Noi, familia Day, lucram cu moartea așa cum contabilii lucrează cu banii, iar avocații, cu taxele. Din pricina asta, noi, cei din familia Day, nu eram la fel ca ceilalți oameni din Mairmont. Toată lumea spunea că, atunci când se năștea un Day, acesta deja purta haine de înmormântare. Noi tratam moartea sărbătorind-o în felul în care ceilalți oameni sărbătoreau doar viața.

Nimeni nu înțelegea familia mea. Nu cu adevărat.

Nici măcar eu, ca să fiu sinceră.

Dar atunci când venea vremea, toți cei din Mairmont erau de acord că preferau să fie înmormântați de un Day decât de oricine altcineva de pe lume.

Nu mă gândisem niciodată că aveam să mă întorc în Mairmont. Nu așa, cu un mic troller și cu un rucsac care conținea doar laptopul și o periuță de dinți. Orașul meu natal era situat în spațiul dintre Greenville și Ashville, atât de aproape de granița statului, încât puteai să mergi pe jos până la Ridge[4], să scuipi de pe ea, iar apoi să fugi în Carolina de Nord. Orășelul Mairmont întruchiparea lui *nicăieri* și cândva îl iubisem.

Dar asta se întâmplase cu mult, mult timp în urmă.

Cumva, am reușit să prind un Uber, iar acesta m-a dus de la Charlotte la Mairmont. În momentul în care mașina a intrat pe Main Street, parcă m-am scufundat într-un noian de amintiri. În Carolina de Sud era mai cald decât la New York; perii Bradford care se înșiruiau de-a lungul drumului erau deja înverziți, împestrițați cu flori albe. Soarele apusese, dar încă mai colora orizontul cu roșu și portocaliu, ca într-o acuarelă, iar tatăl meu era mort.

Era ciudat cum gândul ăsta îmi venise în minte dintr-odată.

Avionul fusese aproape gol și ni se serviseră covrigei, iar tatăl meu era mort.

Șoferul mașinii Uber mirosea a lavandă, cu care se parfumase ca să acopere mirosul de *iarbă*. Iar tatăl meu era mort.

Stăteam de zece minute pe treptele din față ale Casei Funerare Zilele Apuse, privind siluetele din spatele ferestrelor luminate, care intrau și ieșeau din salon. O făceau din ce în ce mai rar, pentru că citirea testamentului deja începuse, iar tata era mort.

Casa funerară era o vilă victoriană renovată, zugrăvită din nou în fiecare vară, așa că arăta proaspătă și primitoare pentru orice fantomă care se hotăra s-o bântuie. Șindrila era de culoarea obsidianului, astfel încât, atunci când soarele bătea perpendicular pe acoperiș, acesta sclipea ca nisipul negru. Modelele de pe soclul de cărămidă aveau nuanțe stinse de roșu și portocaliu, iar ornamentele de fier forjat ale ferestrelor de sus și ale lucarnelor se curbau delicat, alcătuind motive mortuare. De Sfântul Valentin, erau decorate cu inimioare decupate din hârtie și cu baloane roz și roșii; de 4 Iulie, aprindeam focuri de artificii roșii, iar de Crăciun întindeam pe tot conturul casei luminițe roșii și verzi, precum acel bunic ursuz care nu voia să recunoască în ruptul capului că îi plăceau sărbătorile, dar de fapt îi plăceau foarte mult.

Casa arăta la fel ca în ziua în care plecasem la facultate, cu zece ani în urmă. Încă îmi aminteam cum mă sărutase mama pe frunte, lăsându-mi acolo o urmă roșie, de forma buzelor ei, iar tata mă îmbrățișase foarte strâns, ca și cum n-ar fi vrut să-și ia rămas-bun.

Abia așteptam să mă îmbrățișeze din nou – apoi mi-am amintit, ca și cum o piatră m-ar fi lovit în stomac – că asta n-avea să se mai întâmple. Niciodată.

Mi s-a oprit respirația.

Ar fi trebuit să mă întorc mai curând. Ar fi trebuit să vin în weekenduri, așa cum îmi propusese Carver. Ar fi trebuit să merg vara la pescuit împreună cu Alice, ar fi trebuit să-l ajut pe tata să vopsească veranda din față și ar fi trebuit s-o însoțesc pe mama la lecțiile acelea de dans.

Ar fi trebuit, ar fi trebuit, ar fi trebuit…

Dar n-o făcusem.

Casa funerară arăta la fel ca ultima oară când o văzusem – ferestrele cu vitralii, lucarnele și turnulețele –, dar stând acolo, pe verandă, și încercând să-mi adun curajul ca să intru, am simțit că ceva era fundamental în neregulă.

Tata se dusese, iar pe crengile copacului uscat de lângă casă erau ciori care croncăneau, îndemnându-mă să intru. N-am prea dat atenție ciorilor. Poate că ar fi trebuit s-o fac.

Pur și simplu, lumea părea în neregulă. Tata ar fi trebuit să răspundă la ușă, să întindă brațele și să mă strivească într-o îmbrățișare, să-mi spună cât de bucuros era să mă vadă din nou acasă.

Însă atunci când am sunat la ușă și un sunet amplu și lung, de gong, a reverberat în toată casa aceea veche, sora mea mai mică a venit să-mi deschidă. De când o văzusem ultima oară, își tunsese scurt părul negru, dimensiunile ei erau ceva mai mari și nu mai avea ochii încercuiți de dungi gotice, întunecate. Dar poate că i se șterseseră de la plâns.

– A, tu ești! m-a întâmpinat Alice, deschizând ușa larg, ca să intru cu valiza.

Apoi s-a retras în vestibul.

– Bună și ție! am răspuns eu.

Am pășit înăuntru. Mi-am scos haina – se dovedise că în Mairmont n-aveam deloc nevoie de ea – și am atârnat-o în cuier. Mai erau vreo zece haine atârnate acolo – așa că puteam să ghicesc cine aștepta în salon. Oameni pe care nu voiam să-i văd.

Ceea ce însemna că, de fapt, nu voiam să întâlnesc aproape pe nimeni.

Alice a așteptat să-mi las haina și apoi mi-a făcut semn cu mâna să mă grăbesc. Era îmbrăcată în negru, de la puloverul larg, cu mânecile trase peste degete, până la pantalonii negri și la bocancii Doc Martens, așa că preț de o clipă am putut să mă păcălesc, să-mi spun că era o zi ca oricare alta, în care avea loc încă o reuniune de familie, fiindcă Alice purta întotdeauna negru. Avea în ea cel mai mult din tata. Alice în negru era precum cerul albastru – perfect normală.

Uram negrul. Din mai multe motive. Se dovedise că, atunci când erai privit de parcă ai fi fost acel copil din *Al șaselea simț*, toată lumea se aștepta să te îmbraci complet în negru și să citezi din Edgar Allan Poe.

Tata îl adora pe Edgar Allan Poe.

„Nu. Nu te gândi!"

Am inspirat adânc și mi-am netezit bluza șifonată, de un albastru deschis, iar după aceea am pornit, în urma surorii mele celei mici, spre cel mai mare salon al casei funerare.

Interiorul fusese finisat cu podele impunătoare de lemn de stejar și cu un tapet roșu, cu model floral, de modă veche. La capătul vestibulului se afla o scară care ducea la etajele al doilea și al treilea ale casei funerare, dar partea aceea era rezervată familiei. Oricât de ciudat ar suna asta, locuiserăm aici până când eu împlinisem doisprezece ani. Scările care duceau la etaj erau foarte atrăgătoare, într-un fel supranatural, ucigaș. Camera mea era a doua pe stânga; a treia pe stânga era cea a fratelui meu; ușile de pe cealaltă parte a holului erau cea a camerei părinților, cea a unei băi în care se afla o cadă cu picioare modelate în formă de labe de leu și cea a unui mic birou, iar Alice avea toată mansarda deasupra numai pentru ea. Acum camerele erau libere, pline cu ornamente și cu piese de mobilă desperecheate, acoperite de praf și uitate. Cunoșteam fiecare podea scârțâitoare, fiecare balama ruginită. Lămpile electrice de pe pereți dădeau o lumină galbenă, discretă. La primul nivel – partea ocupată de casa funerară – erau trei saloane: cel mai mare, în stânga, unde bănuiam că toată lumea mă aștepta; unul mai mic, în dreapta, lângă scară, apoi unul dincolo de acesta. După cel de al treilea salon venea bucătăria, care avea o mașină de gătit și o veche podea pardosită cu gresie, iar ușa care dădea către subsol se afla față în față cu cea a bucătăriei. Tata spunea în glumă că avem schelete în dulapuri; de fapt, chiar aveam. Subsolul era spațiul în care tata, antreprenor și director de pompe funebre, pregătea trupurile. Fusesem de câteva ori acolo, dar nu atât de des încât să mă gândesc prea mult la asta. Nu eram genul de om interesat de cadavre, așa cum era Alice, căreia îi plăcea să-l urmărească pe tata în timp ce acesta lucra.

M-am întrebat, absentă, dacă Alice avea să-l pregătească și pe tata.

– Sunt surprinsă că te-ai întors, mi-a spus Alice pe un ton reținut, luând-o spre salonul cel mai mare, acela tapetat în roșu. Aproape că am terminat.

– Îmi pare rău, zborul meu a avut întârziere!

– Înțeleg.

Apoi mi-a întors spatele și s-a reîntors lângă mama, iar eu am expirat adânc. Alice nu fusese întotdeauna atât de neprietenoasă. În copilărie, mă urma peste tot. Dar acum nu mai eram copii.

Iar tata era mort.

M-am oprit în pragul salonului și am văzut că doamna Williams, o femeie de culoare, cu părul scurt și creț, citea deja testamentul, având ochelarii cu rame de un galben fosforescent coborâți pe vârful nasului. Fusesem colegă de liceu cu fiica ei, care în cele din urmă se măritase cu un prieten al meu, Seaburn Garrett, administratorul cimitirului din Mairmont. Lângă Seaburn Garrett stăteau Carver și iubitul lui, Nicki. Părinții mamei se retraseseră într-o casă de bătrâni din Florida, așa că mă îndoiam că aveau să vină, iar părinții tatei muriseră pe vremea când eram mică. Deci asta era tot.

Familia mea.

Mi se rupea inima. O simțeam crescându-mi și descrescându-mi în piept, ceea ce îmi dădea o senzație ciudată. Și aveam sentimentul că era cu totul nefiresc să ne aflăm acolo, adunați în salonul acela cu miros de trandafiri și cu un iz discret de formaldehidă, fără tata.

Am intrat în salon, iar mama și-a ridicat privirea din poală și a sărit în picioare.

– Draga mea! a strigat ea, deschizându-și brațele și alergând la mine.

M-a îmbrățișat strâns, mai să-mi sfărâme coastele. Mi-am îngropat fața în puloverul ei moale, portocaliu. Mirosea a mere și a parfum de trandafiri, mirosul copilăriei mele, care îmi aducea aminte de genunchi juliți, de clătite la mic-dejun și de duminici petrecute în bibliotecă, citind romane de dragoste. M-a îmbrățișat atât de strâns, încât am simțit că fiecare amintire era un os din corpul meu de care ea trebuia să se agațe ca să se asigure că încă era acolo. Încă real.

– Mă bucur atât de mult că ai venit, mi-a șoptit, iar apoi s-a desprins de mine, în sfârșit, mi-a dat părul pe după urechi și m-a privit cu ochi umezi. Tot așa ești, numai piele și os! Ce-ți dau să mănânci acolo, la New York? Salată verde și depresie?

– Cam așa ceva! am răspuns, incapabilă să-mi stăpânesc râsul.

M-a strâns de mână; am strâns-o și eu.

– Îmi pare rău că am întârziat.

– Prostii! Abia am ajuns la partea bună, nu-i așa?

În cele din urmă, mi-a dat drumul la mână și s-a întors spre Karen, ca s-o roage să continue de unde rămăsese. Las-o pe mama să găsească o *parte bună* în citirea testamentului tatei!

Seaburn m-a înghiontit cu umărul și m-a salutat înclinând din cap.

– Mă bucur să te văd acasă!

– Mulțumesc.

Karen mi-a zâmbit trist, apoi ni s-a adresat tuturor:

– Se pare că Xavier a lăsat niște instrucțiuni în legătură cu funeraliile lui.

A scos o listă din plicul maro pe care îl ținea în poală și ne-a arătat-o.

Carver a gemut din fotoliul de catifea în care stătea.

– Corvezi?

Alice și-a masat rădăcina nasului.

– Chiar și de dincolo de mormânt ne pune să muncim gratis!

– Alice! a mustrat-o mama. Nici măcar nu e încă în mormânt!

– Odihnească-se în pace! s-a lamentat Karen, care apoi și-a potrivit ochelarii ca să citească de pe listă, iar eu am fost surprinsă că ea putea descifra scrisul de mână al tatei, care fusese întotdeauna îngrozitor. *Unu. La funeraliile mele, mi-ar plăcea să am o mie de flori sălbatice. Buchetele să fie aranjate pe culori.*

Toți cei din încăpere au murmurat, derutați.

O mie? De ce-ar fi… aha! Flori sălbatice, precum acelea pe care el le culegea în fiecare sâmbătă pentru mama. M-am uitat la ea, iar ea a privit în jos, ca să-și ascundă zâmbetul. Dar acea dorință a tatei i-a făcut să pălească pe Alice și pe Carver, care nu-i înțeleseseră semnificația.

Totuși, nici eu n-am înțeles de ce tata voise să aibă *o mie* de astfel de flori.

– *Doi. La funeraliile mele, vreau să cânte Elvis.*

Seaborn a murmurat către soția lui:

– Nu e mort?

– Ba e cât se poate de mort, a răspuns ea.

Tata ar fi făcut o rectificare, în stilul lui criptic:

„E mort doar în mare parte!"

Și ar fi spus asta gândindu-se că muzica în sine era și ea o bătaie a inimii, iar, fără câteva melodii bune, moartea nu era o

despărțire reușită.

Începeam să am cele mai rele senzații.

– *Trei. Vreau ca decorațiunile să fie furnizate de Unlimited Party. Am făcut comanda pe 23 ianuarie 2001. Chitanța se află în același plic în care am pus acest testament.*

Karen Williams a scos chitanța galbenă din plic.

Mi-am amintit că tata îmi spusese cândva:

„Atunci când o să plec eu, o să fie serpentine și baloane, scumpete, nu lacrimi!"

Mi s-a pus un nod în gât. Am strâns din pumni.

Karen a pus chitanța la loc și a continuat să citească:

– *Patru. În timpul ceremoniei, vreau să zboare un cârd de douăsprezece.*

– Un cârd?! a întrebat Alice.

– De ciori. Douăsprezece ciori, i-am tradus eu.

Același stol care ne tot fura decorațiunile de Halloween îi aducea tatei obiecte strălucitoare atunci când îl hrănea cu resturi de știuleți de porumb și care stătea pe crengile stejarului uscat din fața casei funerare ori de câte ori apărea o fantomă. Dar cum se presupunea că aveam să prindem păsările acelea?

Pe mine *mă urau*.

Karen a continuat:

– *Cinci, dorința mea finală. Scumpete...,*

Mi s-a topit inima la auzul numelui meu de alint și, chiar dacă cea care citea era Karen, parcă l-am auzit pe tata în cuvintele care au urmat, i-am simțit dragostea blândă și i-am văzut zâmbetul pieziș.

– *... am lăsat o scrisoare care să fie citită la înmormântare. Nici o clipă mai devreme...*

S-a auzit soneria.

Seaburn a întrebat:

– Nu mai așteptăm pe nimeni, nu-i așa?

M-am uitat la ceas. Era ora nouă seara. Cam târziu pentru oaspeți.

– Poate că au venit florile! a spus Carver.

– Sau poate că e cineva care face campanie pentru alegerea primarului, a adăugat Karen.

– Primarul nostru e un câine! Cine ar vrea să candideze împotriva unui câine?

Mama a spus:

– Florence, tu ești cel mai aproape de ușă.

– Da, mă duc eu, am răspuns, iar apoi m-am îndreptat spre ușa de la intrare.

O scrisoare? Ce fel de scrisoare îmi lăsase tata să citesc la înmormântare? Nu-mi plăcea cum suna treaba asta. Din câte-mi dădeam seama, puteau să fie niște povești teribile din copilăria mea, pe care tata le păstrase în scop de șantaj – ca atunci când îmi înțepenisem o bilă de sticlă într-o nară și-mi vârâsem una și în nara cealaltă, fiindcă mă temeam că nasul meu nu mai era simetric. Sau ca atunci când Carver se vârâse într-un sicriu, în joacă, iar eu îl închisesem acolo. Sau ca atunci când Alice, crezându-se vrăjitoare, adunase toate pisicile de pripas din împrejurimi, ca rude ale ei, iar ele mâncaseră toți canarii vecinilor. Tata era genul ăsta de om. Și, *cu siguranță*, era genul de om care să fi inclus în scrisoare și o prezentare făcută în Power Point.

Asta m-a făcut să-mi lipsească și mai mult. Nu putea să se fi dus, nu-i așa? El… putea să fie încă prezent. Ca fantomă. Să zăbovească un timp. Avea treburi neterminate, nu? Nu-și luase rămas-bun. Nu se putea să fi plecat. Nu vorbisem destul cu el, nu râsesem destul împreună cu el, nu-i gustasem îndeajuns poveștile și înțelepciunea criptică pe care o etala și… și…

Am deschis ușa, dar la început n-am zărit pe nimeni. Se vedeau doar veranda, moliile care zburau în jurul becului, pietrele colțuroase ale aleii care ducea spre trotuar, luminile slabe de pe stradă și se auzea vântul cum se frământa printre crengile stejarilor.

Apoi o cioară a cârâit în stejarul din față. Mi-am concentrat privirea și de abia am început să disting un contur. O umbră. Un corp…

Un bărbat.

O fantomă.

Mi s-a urcat inima în gât.

Tata?

Nu, nu era el. Bărbatul acela era… prea înalt, prea voinic. Încet, ca și cum aș fi ajustat focala unui binoclu, silueta a început să prindă formă, până când am putut să-l văd destul de bine. Mi-am ridicat privirea spre chipul străinului, încadrat de păr negru și cu maxilar colțuros. Mi-a luat doar o clipă să-mi dau seama cine era…

Sau cine *fusese*.

Am tăcut un moment.

– Benji… Andor?

Și era, cu siguranță, mort.

---

[4] Creastă, coamă, culme; ridicătură de teren după care urmează o coborâre bruscă

Capitolul 8. Moartea unui burlac

De îndată ce i-am rostit numele, Ben m-a privit în ochi. Ai lui erau mari, întunecați și… derutați. M-a recunoscut, iar între sprâncene i s-a adâncit o cută ușoară.

– D-domnișoara Day?

Am închis ușa în spatele meu.

O, nu. O, *nu*, *nu*, *nu*!

Asta nu se întâmpla. Nu văzusem nimic. Era o iluzie optică. Era o nălucire a creierului meu epuizat. Era…

– Florence! a strigat mama din salon. Cine e?

– Ăăă… nimeni, am răspuns, încleștându-mi mâna pe clanță.

Conturul șters al siluetei încă se vedea pe alee, aruncând o umbră pe vitraliu. Nu plecase. Am închis ochii și am expirat.

„Nu e nimic acolo, Florence!"

Nu era nimeni acolo.

Nici tata, nici redactorul cel super sexy, care, cu siguranță, nu era mort.

Am deschis ochii.

Iar Benji Andor stătea acolo ca și mai înainte.

Fantomele nu arătau ca în filme – cel puțin, din experiența mea. Nu erau mutilate, cu carnea putrezind pe oase. Nu erau palide ca niște nefericiți de actori care intraseră în coliziune cu flaconul de pudră pentru copii și nici nu luminau precum Casper. De fapt, pâlpâiau atunci când se mișcau. Numai atât cât să arate puțin ciudat. Uneori arătau la fel de consistente ca orice om în viață, iar alteori erau șterse și tremurătoare, ca un bec pe cale să se ardă.

Așa arăta Benji Andor, stând pe pragul de la intrarea în Casa Funerară Zilele Apuse. Arăta așa cum mi-l aminteam din seara pe care mi-o petrecusem în barul Colocvial, cu părul lui negru pieptănat îngrijit pe spate, dat cu gel, cu sacoul bine așezat pe umeri, cu pantalonii negri călcați. Cravata îi stătea, totuși, puțin într-o parte, suficient de strâmbă încât să-mi vină să i-o îndrept. I-am privit buzele. Mi le aminteam, îmi aminteam gustul lor.

Dar acum, era… Bărbatul ăsta era…

Vântul de primăvară care șuiera prin stejarul uscat nu-i făcea părul să fluture, lumina din vestibul nu-i bătea pe față, iar umbra îi dispăruse. Am întins mâna încet către el, ca să-i ating pieptul…

Iar mâna mi-a trecut prin el. Era rece. O suflare de gheață.

El s-a uitat la mâna mea care-i pătrunsese prin stern, iar eu am șoptit:

– La naiba!

Capitolul 9. Decedat la sosire

– Florence! m-a strigat mama din salon. E totul în regulă acolo?

Am clipit, iar Benji Andor a dispărut. Mi-am retras mâna imediat și mi-am frecat degetele. Mă înțepau acolo unde se atinseseră de el și-i trecuseră prin trup. Nu fusese aici. Nu era mort.

Fir-ar să fie, îmi pierdeam mințile!

– Florence! a exclamat mama, punându-mi o mână pe umăr și făcându-mă să tresar, surprinsă. Ești OK? Cine a sunat la ușă?

Am clătinat din cap și mi-am încrucișat brațele pe piept, ca să-mi încălzesc mâinile.

– Nimeni, sunt OK! Cineva a sunat, iar apoi a plecat.

Ea m-a strâns de umăr.

– Sunt OK! am repetat, încercând să-mi alung din minte întâlnirea aceea.

Benji Andor nu era mort. Tocmai mă făcusem de râs în biroul lui cu o zi în urmă. Îl sărutasem seara trecută, în spatele barului. N-avea cum să fie mort.

Dar dacă mama se pricepea la ceva, apoi se pricepea să mă prindă cu minciuna.

– Ai văzut una, nu-i așa? O fantomă!

– Ce?! Nu, adică… Nu! am repetat eu cu hotărâre, fiindcă era mai simplu să neg decât să încerc să-i explic ce naiba se întâmplase, mama fiind deja destul de lovită de soartă și, ca atare, neavând nevoie ca fiica ei cea mai mare s-o ia razna. Sunt bine, am repetat, iar de data asta am spus-o cu toată convingerea. Sunt OK! Mă bucur că sunt acasă.

– Știu că e greu, a spus ea în timp ce străbăteam vestibulul, îndreptându-ne spre salon, însă lucrurile s-au schimbat. Oamenii s-au schimbat.

Dar oare cine și ce anume rămăsese la fel?

Nu puteam să-i spun mamei că, la aeroport, stătusem în cumpănă, gândindu-mă dacă n-ar fi fost mai bine să fac stânga împrejur și să mă întorc în apartament. Să lipsesc de la

funeralii. Să mă îngrop într-un canal TV de filme cu crime. Să încerc să uit că tata murise. Că n-avea să se mai întoarcă în veci. Că n-aș fi putut niciodată, în ruptul capului, atâta vreme cât ar fi trăit, să-i povestesc despre cariera mea de *ghostwriter*, să-i arăt toate recenziile elogioase și…

„Oprește-te! Nu te mai gândi!"

– Și în afară de asta, am adăugat, încercând să-mi alung gândurile negre, nu puteam să vă las să vă prăbușiți fără dezastrul vostru de copil preferat!

– Nu ești un dezastru! m-a mustrat mama.

– Ba da, cu siguranță că e! a contrazis-o Carver, iar mama i-a tras un ghiont în umăr.

Karen a chemat-o, așa că ea s-a întors în salon.

Carver și-a vârât mâinile în buzunarele blugilor tociți și m-a întrebat:

– Cine era la ușă?

– O fantomă.

Fratele meu a clipit. Ca și cum nu știa dacă spusesem o minciună sau o glumă deosebit de proastă. Însă eu am zâmbit. Drept urmare, el a râs.

– Ha, ha! Dacă era tata, sper că l-ai mustruluit cum se cuvine.

– L-am mustruluit bine de tot.

– Vorbești serios?

– Nu. Nu era nimeni la ușă, am mințit eu, iar el s-a cam dezumflat.

Fratele meu era în multe feluri – un deștept, un guru al computerelor, un fraier credul. Dar în același timp întruchipa liantul familiei, el fiind cel care ne ținea uniți. Nu-mi amintesc când îmi vorbise Alice ultima dată din proprie inițiativă.

– Nu se știe niciodată. Vreau să spun, când eram mici…

– Voi ce mai faceți – tu și Niki? l-am întrerupt.

– Bine, a răspuns, enervat că schimbasem subiectul, dar a înțeles mesajul și m-a condus înapoi în salon. Deci te-ai hotărât ce faci cu redactorul Christinei Lauren[5]?

– Christina și Lauren își scriu singure cărțile, i-am răspuns eu automat. Dar nu, nu m-am hotărât.

– Și ce s-a întâmplat?

– A murit tata. Am venit acasă.

– N-ai predat romanul?

– Nu pot să predau jumătate de carte.

– Crezi că ai putea – știu și eu? – să iei un capitol și să faci copy-paste de cincizeci de ori, s-o predai așa și, până să vadă

redactorul că ai predat un document greșit, tu să ai cartea gata?

I-am aruncat fratelui meu o privire stupefiată.

– Asta e…

– O idee excelentă, corect?

– O idee *groaznică*, am răspuns, dar apoi m-am încruntat și am reflectat un moment. Ar putea să meargă!

– Aha! Vezi? Cu plăcere! Sunt un geniu.

Poate că trucul lui Carver m-ar fi ajutat să câștig ceva timp. Nu mult, dar *suficient*. Fantoma pe care o văzusem la ușă… nu fusese o fantomă, ci doar rodul unei halucinații. Benji Andor nu putea să fie mort. Îl sărutasem seara trecută. Și păruse sănătos. Și nu era *atât* de bătrân. Și, din câte îmi dădeam seama, ar fi fost destul de greu să omori pe cineva care arăta ca un trunchi de copac.

Benji Andor era bine-mersi.

Creierul îmi jucase o festă – văzusem fantoma imaginară a redactorului meu, pe care îl întâlnisem din întâmplare pe o alee dosnică din Brooklyn, venind să mă bântuie pentru că eram deja stresată și dădeam în gropi după trei ore de somn și patru cafele băute în avion.

Asta era tot.

– Hopa, acum ce mai e? a murmurat Carver în timp ce ne întorceam în salon.

Cu toții își părăsiseră locurile și se adunaseră în jurul lui Karen și al testamentului. În celălalt capăt al salonului, mama păşea înainte și înapoi, iar tocurile îi sunau pe parchet ca un metronom care nu rata nici o bătaie. Asta era de rău. Rareori făcea așa ceva. De cele mai multe ori, plutea dintr-o cameră într-alta, ca o Morticia Addams eterică.

– Ce-i agitația asta? a întrebat Carver, uitându-se în jur.

Niki și-a ridicat ochii din testament și i l-a înmânat lui Seaborn.

– Ei bine, se pare că avem o problemă!

– Ce fel de problemă?

Alice a oftat, masându-și rădăcina nasului.

– Tata n-a mai dat niciodată dispoziții de felul ăsta, a spus sora mea cu cea mai inexpresivă voce a ei. Am impresia că, pur și simplu, a crezut că putem să-i citim mintea aia ciudată!

Seaburn a ridicat din umeri și mi-a întins testamentul.

– Am primit o chitanță pentru recuzita de petrecere, dar asta-i tot. Cât despre florile sălbatice, cârdul de ciori sau… Elvis, nu știu ce să fac în legătură cu toate astea!

Scrisul tatei era alungit și înflorit, iar mie nu-mi venea decât să-mi trec degetele peste cuvinte, să memorez felul în care punea punctele pe „i“ și liniuțele la „t“. Scrisese pe hârtia galbenă de corespondență pe care i-o dădusem de Crăciun, în urmă cu câțiva ani.

– Întotdeauna i-a plăcut muzica live, poate că s-a referit la un imitator al lui Elvis, am gândit eu cu voce tare. Iar florile…

Carver a pocnit din degete.

– Le culegea întotdeauna de pe drumul vechi, în timpul plimbărilor lui.

Ridge. Nu voiam să mă gândesc la Ridge.

– Cârdul de ciori, atunci? a întrebat Alice, încrucișându-și brațele pe piept.

Toată lumea a ridicat din umeri.

Mama a glumit:

– Am putea folosi ciorile pe care le hrănea el seara. Sunt întotdeauna prin preajmă.

– Va trebui să le prindă altcineva, am spus eu. Pe mine nu mă plac.

– Pe tine nu te cunosc. Tu n-ai mai fost acasă de zece ani, a punctat Alice.

– Ciorile trăiesc până la douăzeci de ani.

– Bineînțeles, atunci e vorba despre *tine*! a spus Alice dându-şi ochii peste cap.

– Nu asta am vrut să spun! am izbucnit eu în timp ce-i înapoiam testamentul lui Karen.

Avocata l-a băgat cu grijă înapoi în plicul maro, în care se mai aflau chitanța și alte câteva hârtii.

– O să ne ocupăm mâine de aranjamentele funerare ale lui Xavier! ne-a asigurat mama, bătând din palme ca să ne dea liber tuturor pentru seara aceea, înainte ca eu şi Alice să ne luăm la bătaie. Cred că ne ajunge pe ziua de azi!

După ce a plecat toată lumea, Carver, Alice (care continua să mă ignore) și eu am făcut turul casei și am stins luminile în fiecare cameră. Ne stătea în obicei, chiar dacă eu nu mai dăduse de zece ani pe acolo. Carver s-a ocupat de camerele din spate; eu, de cele din stânga; Alice, de cele din dreapta. Am verificat ferestrele, ca să ne asigurăm că erau închise; am încuiat ușile.

Aș minți dacă aș spune că, în timpul ăsta, nu mă uitam după tata.

Totuși, se pare că eram subtilă ca un elefant.

– Dacă vrei să-l vezi, e în capătul holului, să știi, a spus Alice, rupând tăcerea noastră ostilă, înconjurându-și apoi corpul cu brațele și trăgându-și din nou mânecile peste degete. Al treilea frigider pe stânga. Cel cu mânerul slăbit.

Am închis după mine ușa celui de-al doilea salon și obrajii mi s-au îmbujorat de jenă. M-am bucurat că cele mai multe lumini erau stinse și puteam spera că Alice nu mă vedea.

– Nu căutam…

– Ba căutai. Fantoma lui.

– Poate că da, am recunoscut eu.

Alice a strâns din buze și și-a luat privirea de la mine.

– Ei bine, nu cred că e aici.

– Nici eu nu cred, am recunoscut.

– Cine nu e aici? a întrebat Carver, tropăind prin Salonul C.

Fratele meu tropăia peste tot. Ăsta-i era obiceiul. Niki a ieșit după el pe coridor, liniștit ca de obicei. Întotdeauna mă frapase diferența izbitoare dintre Carver și Niki – ca un bolț rotund și o gaură pătrată –, dar presupun că erau ca piesele dintr-un puzzle. Avea fiecare canelura în care se potrivea celălalt și așa funcționau ei.

– Nimeni. Totul e încuiat pe partea mea, a spus Alice și a pornit spre vestibul, unde mama își punea cizmele și paltonul.

Carver m-a privit lung și și-a vârât mâinile în buzunare.

– Nu-ți face griji, am șoptit, terminându-mi rondul.

Am trecut pe lângă ușa subsolului – camerei mortuare –, unde țineam trupurile neînsuflețite în frigidere, până când venea timpul să fie pregătite de înmormântare. Cei care aveau să fie incinerați mergeau la crematoriul din orașul vecin. Ușa subsolului era la fel ca toate celelalte. Totuși, mânerul era diferit – avea un sistem de încuiere foarte zdravăn, încorporat în el.

De dragul vremurilor trecute, am verificat încă o dată. Încuiat. De către Alice, probabil.

Nu mai fusesem jos, în camera de pregătire, de secole. Uram mirosul ei – un amestec de dezinfectant, de formaldehidă și de încă ceva subtil, un iz pe care, în mod normal, n-ar fi trebuit să-l recunoști. Era un miros pe care-l simțeai în spitale și în căminele de bătrâni.

Exista un anumit miros asociat cu moartea.

La început nu-l recunoșteai cu precizie, dar cu cât petreceai mai mult timp în spațiile acelea, cu atât te familiarizai mai mult cu el. Nu-mi dădusem seama că moartea avea un miros specific până când nu ne mutaserăm din casa asta. Crezusem

întotdeauna că așa miroase lumea – puțin trist, amar și greu. În dimineţile de primăvară, tata deschidea toate ferestrele și pornea radioul, îl dădea la maximum pe Bruce Springsteen și încerca să aducă din nou viaţa în casă, să trezească podelele de lemn și grinzile din pod, care trosneau.

Acum ne aflam iarăși cam în același moment al anului, când dimineţile erau reci, dar soarele încălzea mugurii copacilor. Aerul din casă era îngreunat de mirosul de tămâie și de dezinfectant, la care se adăuga acel iz trist și subtil al morţii, așteptând să i se dea drumul afară, în vânt.

Mi-am încleștat degetele pe mânerul ușii de la subsol. Poate că tata era acolo, așezat pe una dintre mesele reci de oțel, fumând un trabuc și întrebându-se când avea să-și dea seama vreunul dintre copiii lui că în tot timpul ăsta, el, tata, ne jucase o farsă. Ar fi râs și ar fi spus:

„Nu puteam să mor, scumpete, înainte să fiu pregătit!"

Dar era mort și nu era pregătit.

Iar fantoma lui nu se afla acolo.

– Plecăm! a strigat Carver din fața casei. Florence, mai ești acolo?

Am dat drumul mânerului. Urma să vin mai încolo, când avea să fie lumină afară. Când aveam să fiu într-o stare psihică mai stabilă.

– Vin acum! am strigat, pornind în grabă pe coridor și îndreptându-mă către vestibul, unde ceilalţi își puseseră deja hainele și încălțămintea.

Carver mi-a dat paltonul gros, de iarnă, atât de nepotrivit în Mairmont, unde toată lumea își scosese deja din dulapuri cardiganele drăguțe de primăvară și jachetele de blugi.

Fratele meu m-a sărutat pe tâmplă și mi-a spus:

– Mă bucur să te văd acasă.

– Greţos! am protestat. *Afecţiune fraternă!*

Pe când plecam de la casa funerară, mama a privit în urmă. Mergeam pe aleea pietruită, spre stradă. Ciorile plecaseră din stejar. Oare chiar le văzusem? Sau fusese vorba tot despre o vedenie produsă de mintea mea epuizată, la fel ca fantoma redactorului meu?

În momentul în care m-a ajuns din urmă, mama a exclamat, petrecându-și brațul peste umerii mei:

– Ce frumos ar fi să rămâi acasă! Nu-i așa, Alice?

Am tresărit și am întrebat-o pe mama:

– Vrei să spui că și Alice s-a întors acasă?

Sora mea a zis, înțepată:

– Unii dintre noi eșuează fără să facă prea mult tapaj!

– Nu asta am vrut să spun…

– Haide, gata! m-a întrerupt Carver, ținându-se de braț cu iubitul lui. Mie și lui Niki ne-a trecut ora de culcare. Ne vedem dimineață? La Waffle House? La zece?

– Sună bine! a răspuns mama.

Carver a sărutat-o pe obraz și ne-a urât noapte bună, Niki mi-a spus că se bucura că mă văzuse, iar apoi cei doi au pornit pe trotuar, în direcția opusă.

În Mairmont nu era mare aglomerație seara. Cele mai multe restaurante de pe Main Street închideau pe la ora opt, iar cele care rămâneau deschise până mai târziu erau pline de suporteri care urmăreau un meci nocturn de baschet sau de familii care ieșiseră la o înghețată. Niki și Carver își cumpăraseră împreună o casă aflată de partea cealaltă a pieței centrale, pe o stradă drăguță, cu casele vopsite în toate culorile curcubeului și având cutii poștale albe. Puteam să prevăd că, cinci ani de acum încolo, aveau să ia în plasament câțiva copii și să aducă ceva agitație pe străduța lor liniștită.

Sincer vorbind, de-abia așteptam.

După ce ei au dispărut în depărtare, mama ne-a tras pe Alice și pe mine lângă ea, câte o fiică agățată de fiecare braț, și ne-a condus acasă. Am făcut drumul în tăcere. Aerul nopții era răcoros, dar nu atât de rece pe cât ar fi fost la New York. Perii Bradford înfloriți își răspândeau mirosul puternic în felul acela neplăcut în care miros camerele adolescenților. Dar pomii arătau frumos cu florile lor albe, ce străluceau în bătaia felinarelor care mărgineau Main Street. Lumini calde, aurii, se reflectau de la ferestre, adia un vânt liniștit, iar cerul era senin.

Ne mutaserăm în modesta casă cu etaj de după colț pe vremea când eu aveam doisprezece ani. Nici Carver și nici Alice nu-și aminteau să fi locuit vreodată în casa funerară – nu-și aminteau că a treia treaptă scârțâia, sau că noaptea, atunci când vântul bătea puternic, căpriorii acoperișului gemeau, sau că uneori se auzeau pași în pod. (Deși, de la o vreme, reușisem să fac abstracție de acele gemete.) Eram singurul dintre copii care își amintea că locuise – că *trăise* cu adevărat – în casa funerară. Da, eu aveam amintiri. Tata, alergând după mine pe podelele de lemn dur. Mama, fredonând în timp ce restaura vitraliul de deasupra ușii. Alice umblând prin curtea din față, îmbrăcată doar în lenjerie de corp și purtând pe cap, ca pe o coroană, o jerbă funerară. Carver desenând povești cu oameni alcătuiți din linii drepte

pe pereții salonului, îmbogățind astfel tapetul cu flori și orhidee, vechi de cincizeci de ani. Eu, în camera mea, cu ușa încuiată, șoptindu-le fantomelor care mă vizitau.

Alice și Carver nu-și aminteau de ce ne mutaserăm, dar asta se întâmplase din cauza mea. Pentru că într-o noapte, atunci când fusesem trasă din pat de un spirit tânăr și neastâmpărat, mă trezisem că plecasem spre subsol.

– Ești sigur că asta e treaba ta neterminată? întrebasem fantoma. Să vezi… să te vezi pe tine?

Fantoma îmi zâmbise.

– Bineînțeles! Vreau să văd. Trebuie să văd! îmi răspunsese în timp ce mă ducea în camera mortuară.

Mai fusesem de câteva ori acolo, dar împreună cu tata, niciodată singură. Era locul în care se țineau morții, în frigidere strâmte, până la înmormântare. Eu încă nu cunoșteam acele detalii. Știam doar că tata îi pregătea pentru restul călătoriei – așa cum îi trecea Caron peste râul Styx.

În noaptea aceea, în camera mortuară se aflau numai doi oaspeți – tata îi numea „oaspeți". Erau cadavre. Evident. Nimerisem de prima dată frigiderul potrivit și trăsesem sertarul. Pe masa îngustă era întins un băiat care arăta exact ca cel care stătea lângă mine. Tânăr – doisprezece ani, poate. Tata îl aranjase deja, îi colorase buzele vinete și îi acoperise rănile de pe gât.

– Te ajută asta? întrebasem fantoma, care arăta… Ești OK?

– Aș fi vrut să port tricoul cu Transformers, îmi răspunsese, abătându-și privirea. Chiar sunt mort, nu-i așa?

– Îmi pare rău.

Fantoma băiatului respirase adânc (sau ceea ce părea să fie o respirație) și dăduse din cap – o singură dată.

– Mulțumesc… Îți mulțumesc!

Și, la fel ca în cazul altor zeci de fantome înaintea lui, fărâmele sclipitoare din care era alcătuit începuseră să se împrăștie ca puful de păpădie. Se dispersaseră în încăpere și apoi dispăruseră. Ca un foc de artificii care s-ar fi stins. Iar eu rămăsesem singură în frigul camerei mortuare.

Urcasem scările spre ușă, dar aceasta se încuiase după ce o închisesem – uitasem să blochez încuietoarea. Împinsesem – o dată, de două ori.

Bătusem în ușă, strigasem după ajutor.

Nimic nu funcționase.

Tata mă găsise a doua zi de dimineață. Se părea că, dându-și seama că lipseam, mă căutaseră peste tot. În cele din urmă,

tata coborâse în camera mortuară și mă găsise ghemuită pe masa de oțel din mijloc, învelită cu o pătură, dormind.

Mama și tata ajunseseră la concluzia că, probabil – doar *probabil* –, să-ți crești copiii într-o casă funerară s-ar fi putut să nu fie atât de interesant și de sănătos pe cât își închipuiseră ei.

Din fericire, exista în vecinătate o casă veche, cu un singur etaj, construită în 1941, care îi dăduse mamei de lucru cu renovarea și cu reparațiile pe măsură ce noi creșteam. Asta fusese specializarea ei din facultate – renovările arhitecturale. Și chiar se pricepea. Mă întrebam dacă regretase vreodată că se măritase cu tata și că se mutase într-un orășel obscur, cu oameni obscuri, dar ea nu dăduse niciodată cel mai mic semn de regret. Adusese în noua casă obiecte neglijate, precum vitraliul de deasupra ușii de la casa funerară și șemineul de piatră și alamă, iar apoi făcuse din ele adevărate minuni.

Noua casă nu era atât de arătoasă precum casa funerară. Situată pe o străduță laterală, lângă casele familiilor Gulliver și Manson, era construită din cărămidă roșie, veche și sfărâmicioasă și avea obloane de un alb imaculat. Dar noaptea, atunci când erau aprinse luminile din camerele lui Carver și Alice, casa arăta de parcă ar fi avut ochi și o gură roșie, care râdea.

În clipa în care am intrat pe aleea pietruită, am văzut că locuința noastră era exact așa cum mi-o aminteam. Fire desfrunzite de iederă se cățărau pe zidurile de cărămidă și un păianjen singuratic atârna de felinarul de lângă ușă. Mașina roșie decapotabilă a lui Alice era pe alee, și arăta foarte nepotrivită pentru momentul acela, alături de SUV-ul anonim al mamei. Tata avusese o motocicletă, dar n-am văzut-o pe alee. Am întrebat unde era.

– A, chestia aia! a spus mama în timp ce căuta cheia în poșetă. El a dus-o la firmă săptămâna asta, înainte de… știi tu. Înainte, a repetat ea, zâmbind mecanic. O să-l rog pe Seaburn s-o aducă mâine.

– O iau eu, a spus Alice.

– O, Alice, știi că nu-mi place să te văd mergând cu motocicleta!

– *Mamă!*

– Bine, bine.

Mama a descuiat ușa și a deschis-o larg. A pășit în vestibul și a aprins luminile. Alice a intrat, fără să se deranjeze să-și

scoată bocancii. S-a dus valvârtej în bucătărie și a deschis dulapul cu băuturi. A întrebat-o pe mama dacă voia ceva.

– Un whisky ar fi bun… Florence?

– Sună foarte bine, am încuviințat, în timp ce îmi dezbrăcam haina.

În casă era cald și mirosea ca întotdeauna – a lemn de pin și a așternuturi proaspete. Pereții erau zugrăviți în gri-deschis, iar mobila era moștenită și restaurată, folosită și îndrăgită. Din holul principal, o scară ducea la dormitoarele mici, în timp ce dormitorul matrimonial se afla la parter, față în față cu livingul. De-a lungul scării, pe perete, erau atârnate fotografii cu noi toți, de la școala primară până la absolvirea facultății, momente zâmbitoare fixate în timp. Ani în care noi aveam părul ciufulit sau albastru, aparat dentar și coșuri.

M-am uitat la una dintre cele mai vechi fotografii ale noastre, atât de veche încât Alice era doar un bebeluș. Fotografia fusese făcută în fața casei funerare. Mama purta o rochie elegantă, tata, un costum oribil de tweed, iar Carver, unul la fel. În ziua aceea îmi potrivisem ținuta la papucii în formă de unicorn, în culorile curcubeului, pe care alesesem să-i încalț în locul pantofilor care mă rodeau și care s-ar fi potrivit la rochia albă pe care ar fi trebuit s-o port. Așa că iată-mă în rochia roșie cu volane, încălțată cu papucii-unicorn.

Pe masa din vestibul erau câteva tăieturi din ziare, înrămate. Tata, primind cheia orașului. Mama, primind un premiu local pentru restaurare. Carver, câștigând un concurs de robotică. Și…

TÂNĂRĂ LOCALNICĂ REZOLVĂ O CRIMĂ CU AJUTORUL FANTOMELOR

Și o fotografie cu mine la treisprezece ani, zâmbind pentru fotoreporteri.

Mi s-a făcut rău de la stomac.

– Poftim, a zis Alice, oferindu-mi un pahar cu whisky și gheață.

La auzul vocii ei, am tresărit și m-am întors. Alice a zdrăngănit gheața în pahar, așteptând să-l iau. Brusc, mi-a pierit tot cheful.

– Cred că o să mă duc la hotel.

Mama a scos capul din bucătărie.

– Cum? Dar e atât de târziu…

– Sunt sigură că găsesc o cameră, am spus eu în timp ce-mi înșfăcam haina din cuier și mi-o aruncam pe umeri. Îmi pare

rău! am adăugat, luându-mi valiza și ieșind în aerul proaspăt al nopții. Am de terminat o carte și... dacă aș rămâne, v-aș ține treze.

– Scrisul nu poate fi *atât* de zgomotos! a spus mama, încruntându-se. Și chiar umflasem salteaua din camera ta!

– Am dureri de spate.

– De când?

– Mamă, renunță! a spus Alice, lăsând deoparte paharul meu cu whisky. Oricum e o gaură în salteaua pe care ai umflat-o!

Mama i-a aruncat o privire surprinsă.

– Chiar așa?

Alice a ridicat din umeri.

– Voiam s-o las pe Florence să descopere singură.

– Mulțumesc! am răspuns, neștiind dacă mințea ca să mă acopere sau dacă salteaua gonflabilă de la etaj chiar era găurită.

Nu m-aș fi mirat.

Pur și simplu, nu puteam sta acolo. În casa aceea. După episodul de la casa funerară, nu-mi doream experiența de a fi acasă. Mama avea destule griji legate de funeralii. Nu voiam să mai aibă și grija mea.

– Ne vedem mâine-dimineață, am promis eu. La Waffle House.

Mama n-a mai insistat. Se pricepea la asta – să-și dea seama când anume se închidea omul în sine și să-l lase în pace.

– Desigur, draga mea! Ne vedem dimineață.

Am zâmbit discret în semn de mulțumire, încercând să evit privirea dură a lui Alice, iar apoi mi-am târât valiza pe aleea pietruită, înapoi spre Main Street.

Noaptea era liniște în Mairmont, dar, mergând singură pe trotuar, cu toate magazinele închise, mi-am amintit cât de nelalocul meu mă simțisem întotdeauna acolo, în orașul care nu mă acceptase niciodată cu adevărat. La New York puteam să mă plimb pe orice stradă și să întâlnesc altă ființă nocturnă care se plimba. Aici, însă, fiecare locuitor își avea minunata lui familie, casa lui intimă, încuiată noaptea, iar eu eram singură.

Cândva îmi zisesem că nu-mi păsa.

Îmi făcusem bagajul și plecasem a doua zi după absolvire. Nu mă mai întorsesem niciodată. Nu mă uitasem niciodată înapoi. Nici acum câțiva ani, când Carver îmi propusese să înșirăm hârtie igienică, de ziua mea, în curtea hărțuitoarei

mele, nici atunci când părinții mei își sărbătoriseră cea de a treizecea aniversare a căsătoriei.

Nici atunci când Alice mă implorase să vin acasă.

Fuseserăm cândva cele mai bune prietene, dar asta – cu o viață în urmă. Nu regretam că plecasem – *nu puteam* să regret că plecasem. O făcusem de dragul sănătății mele mintale. Însă acum, uitându-mă înapoi, m-am gândit că aș fi putut să mă descurc ceva mai bine. Asta regretam. Aș fi putut să n-o scot pe Alice din viața mea. Aș fi putut să vin în vizită când și când. Aș fi putut…

Ar fi trebuit, aș fi vrut, aș fi putut…

Trecutul era atât de periculos! Pentru că fiecare lucru de care fugisem mă ajunsese din urmă. Inclusiv ciorile care stăteau acum pe acoperișul hotelului și se uitau în jos, la mine, cu ochii lor ca niște mărgele negre.

Mi-am încleștat degetele pe mânerul valizei. Erau doar niște păsări. Nu însemnau nimic. Și chiar dacă însemnau, n-aveam unde altundeva să mă duc.

---

[5] Pseudonim literar care reunește prenumele tandemului de autoare Christina Hobbs și Lauren Billings

Capitolul 10. Moartea și mic-dejunul

Situat la intersecția dintre Main Street și Walnut, hotelul din Mairmont era un mic stabiliment care oferea cazare și mic-dejun. Era ascuns într-o grădină ce rămânea verde chiar și iarna, iar zidurile lui albastre abia dacă se vedeau de după iedera care se cățărase pe ele. Am împins poarta de fier forjat și am pornit pe aleea pietruită, spre intrare. O lumină discretă, aurie, se revărsa pe ferestrele din față, ceea ce însemna că Dana încă se afla la recepție. Ea era genul de persoană nocturnă, care stătea trează și citea romane de Stephen King și lucrări obscure, istorice și biografice, despre Regina Victoria sau despre amantele lordului Byron.

Atunci când, în cele din urmă, am deschis cu cotul ușa cu geamuri și mi-am tras valiza peste prag, înăuntru, am văzut-o pe Dana șezând pe un scaun înalt, în spatele unui pupitru de lemn masiv. Ea și-a ridicat privirea. Purta ochelari cu lentile mari, rotunde, așezați pe șaua nasului și asigurați cu un lănțișor auriu, care îi atârna de o parte și de alta a feței prelungi și palide. Dana avea părul castaniu, scurt și ondulat, și un zâmbet larg, cu strungăreață. În clipa în care m-a văzut, zâmbetul ei s-a lărgit și mai tare.

– Florence! Nu pot să cred! a spus ea, punând o filă de blocnotes între pagini, ca semn de carte.

Purta un tricou cu mâneci lungi, pe care scria HARVARD, și blugi cu talie înaltă. Cumva, arăta întotdeauna mai stilată decât aș fi putut eu să arăt vreodată. Chiar și în liceu fusese impecabilă.

– Am crezut că ești la New York!

– Am fost. A trebuit să vin acasă, totuși. Pentru… ăăă…

Ea s-a crispat.

– Da, așa e, of! Îmi pare rău. Știam. Am fost doar surprinsă să te văd.

M-am forțat să zâmbesc.

– Păi, iată-mă!

– Corect. Iată-te! Și presupun că vrei o cameră.

– Dacă nu te deranjează…

– Bineînțeles că nu! Știu cum e. Părinții care îți desființează camera și așa mai departe. În secunda în care m-am mutat, mama mi-a transformat dormitorul în camera ei de tricotat. *Tricotat!* Mi-a dat jos până și posterele cu *Dawson's Creek*. N-am s-o iert niciodată pentru asta, a spus Dana, iar apoi a deschis o aplicație pe iPad și a tastat în câteva formulare. Cât timp o să rămâi la noi?

– Probabil că până la sfârșitul săptămânii.

„Dacă rezist atât!", m-am gândit în timp ce am scos ultimul card de credit pe care-l mai aveam și i l-am întins, plină de durere.

Mi-am dat seama cât de mulți bani aveam să datorez pe cardul ăsta, dar nu puteam să stau acasă. Nu într-un astfel de moment. Nu acum, când tata nu mai era…

Pur și simplu, nu puteam.

Dana mi-a întocmit formele de cazare și m-a întrebat dacă voiam o cameră cu un pat, sau una cu două paturi – cu unul, preferabil, la primul etaj dintre cele două ale casei, și nu lângă scară, dacă se putea.

– Și să fie cel mai puțin sinistru! am adăugat eu în glumă.

Nu era nici o glumă.

Dana a râs.

– Nu vrei să mai rezolvi niște crime?

– Nu-mi mai aminti! am implorat-o, luând cheia pe care mi-o întindea.

– Mă rog, pe vremea când eram colege de liceu, mie mi se părea că erai cool, a spus ea, iar apoi s-a aplecat spre mine, într-un fel confidențial. Chiar poți să vorbești cu morții?

– Nu, am mințit eu. Doar am rezolvat o crimă. A fost un noroc.

– Tot e destul de tare!

– Și de ciudat.

– Nu eram cu toții niște ciudați? În orice caz, ai camera mea preferată – o numim Camera Violet.

M-am uitat la cheie, iar apoi la breloc – care era de un violet șters.

– Lasă-mă să ghicesc! Există mov în cameră?

– Nu atât de mult pe cât mi-ar plăcea mie, a răspuns ea, frustrată. Mic-dejunul, de la șapte la zece dimineața. O să fiu aici toată noaptea, iar John o să fie dimineață – ți-l amintești? Era mai mic cu câțiva ani decât noi. Cam nețesălat băiatul, dar are o inimă de aur, dacă ajungi să-l cunoști.

– A, exact, voi doi v-ați căsătorit!

Ea a fluturat din degetul pe care purta inelul. Era o verighetă neagră, făcută din metal de meteorit. Bineînțeles, era atât de cool!

– Din păcate, am ieșit de pe piața matrimonială!

– Păi, felicitări!

A zâmbit.

– Mulțumesc! Dacă ai nevoie de ceva, noi suntem cei cu care trebuie să vorbești.

– Ce s-a ales de doamna Riviera?

– O, a murit acum câțiva ani! Și, la naiba, a lăsat tot hotelul pe capul meu!

– Chiar că la naiba, am răspuns, înfiorându-mă. Păi, încă o dată, felicitări cu întârziere! Locul ăsta arată foarte bine.

– Nu m-am gândit că o să rămân pe-aici tot restul vieții mele, dar..., a spus ea ridicând din umeri, resemnată, iar apoi s-a așezat la loc pe scaunul cel înalt, deschizând, absentă, cartea la pagina la care pusese semn – *Sărutul de la matineul nocturn*. Uneori, viața te duce în locuri neașteptate! Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva, OK?

– Bineînțeles. Mulțumesc!

Am pus cheia în buzunarul hainei și mi-am târât valiza în sus pe scări. Slavă Domnului că nu erau atât de abrupte precum cele de la apartamentul meu, așa că am ajuns la primul etaj cu picioarele întregi și apoi mi-am cărat valiza spre capătul holului. Fiecare ușă avea câte o floricică drăguță pe ea, sculptată în placa de lemn de o mână de artist, și cu toatele erau plante care te puteau ucide. Leandru. Mac canadian. Degețel-roșu. Iris. Crăiță. Cucută. Floarea de pe ultima ușă – Camera Violet – era aconit. Am deschis ușa și, amintindu-mi de ciorile înșirate pe acoperiș, mi-am vârât capul înăuntru, ezitând.

– E cineva aici? am șoptit.

Camera era cufundată în întuneric; doar o lumină slabă, aurie, de la felinarul de pe trotuar, pătrundea pe fereastră. Nici o mișcare. Nici o apariție fantomatică.

Drumul era liber.

Am apăsat pe întrerupătorul de lângă ușă și mi-am tras valiza înăuntru. Camera era mai spațioasă decât cea pe care o plătisem cu sânge și cu lacrimi în Hoboken, New Jersey. Avea un pat destul de mare încât să încap în el cu tot cu bagaje, o comodă, o oglindă până în podea, chiar și un dressing. Pe comodă se aflau o cafetieră și o mulțime de plicuri cu ceaiuri și cu cafea instant, iar pe perete era montat un televizor cu

ecran plat. Și camera de baie era frumoasă, cu cadă cu picioare arcuite și cu o măsuță de toaletă generoasă. Cu siguranță că aveam să profit de toate astea. Călătoria îmi dăduse tot felul de dureri, stresul din ziua aceea îmi provocase înțepeneală și crampe la gât, iar perna mea ortopedică se afla la opt sute de kilometri depărtare. Dana avea dreptate, totuși: nu era destul mov în camera asta care se numea Camera Violet.

M-am apucat să-mi desfac bagajul, punându-mi lenjeria de corp în sertarul de sus al comodei și atârnându-mi în dressing rochia neagră, de înmormântare, iar în acele clipe, sincer vorbind, am uitat de ciorile de pe acoperiș. Mâinile îmi erau ocupate, și pentru prima dată în ziua aceea, mintea îmi era, din fericire, goală.

Apoi am auzit un zgomot.

Mi-am înhățat repede aparatul de ras ca armă defensivă – ce putea să facă un aparat de ras? – și am deschis încet ușa băii.

– E cineva? am întrebat eu cu glas ezitant.

Aș fi mințit dacă aș fi spus că nu m-am uitat după un redactor de cărți romantice, înalt de un metru și nouăzeci de centimetri, cu pantofi de piele, șosete în carouri și pantaloni călcați impecabil. Dar nu era nimeni în camera mea de hotel.

– O iau razna! am mormăit, iar apoi am terminat de așezat obiectele de toaletă.

Tata era mort și n-aveam nevoie de fantome care să complice situația. N-aveam nevoie să complice *nimeni* lucrurile. Familia mea era deja destul de complicată, ca să nu mai pun la socoteală și trecutul meu în Mairmont. Dacă începeam să vorbesc cu fantomele, puteam să fiu sigură că, în cel mult o săptămână, ajungeam din nou subiectul principal în cercurile de bârfă ale orașului:

„Ați auzit? S-a întors Florence și iar vorbește singură!"

Biata Florence și prietenii ei imaginari!

Florence și fantomele ei…

Mi-am înghițit nodul din gât și, fără să mai spun un cuvânt, am stins luminile, m-am trântit în pat și mi-am tras pătura peste cap.

Nu puteam să mă gândesc decât la liniștea adâncă ce domnea în hotel și, prin contrast, la cât de zgomotoase erau gândurile mele. La New York nu era niciodată atâta liniște. Nu trebuia să mă gândesc niciodată la Mairmont, la oamenii de aici și la motivul pentru care plecasem.

Timp de zece ani, mă mutasem dintr-un apartament în altul, vânând o poveste de dragoste care nu era a mea, încercând să fiu excepția în loc să fiu regula, și tot ce găsisem iar și iar fusese inima frântă, fusese singurătatea. În tot acel timp, nu văzusem nici măcar o dată un cârd de ciori într-un copac uscat sau o fantomă pe treptele din fața casei, fiindcă eram ca toți ceilalți, normală și anonimă, iar tata încă trăia.

Și numai pentru o secundă – încă o secundă – mi-am dorit să fiu acea Florence și să trăiesc din nou în acel răstimp.

Dar răstimpul se dusese. Și tatăl meu, la fel.

Capitolul 11. Timpul trecut

Am dormit aproape trei ore.

Aproape.

Știam cum procedau fantomele. Întotdeauna își făceau apariția în cele mai neașteptate locuri și n-aveam idee când anume avea să apară Benji Andor din nou. *Dacă* avea să apară. O mică parte din mine, una care nu prezenta nici o încredere, spera că doar mi-l imaginasem. Dar spune-i asta anxietății mele, care era hotărâtă să nu mă lase să-mi parcurg întreaga fază de somn profund. Fiecare geamăt și scârțâit al casei vechi mă făcea să tresar și să mă trezesc, până când telefonul meu a sunat la ora nouă și jumătate dimineața.

Mă simțeam de parcă trecuse un camion peste mine, dăduse înapoi și mă călcase din nou.

Bine că îmi luasem corectorul de cearcăne – cel bun, de zile negre. Mi l-am întins pe sub ochi și am sperat că măcar arătam vie în timp ce coboram scările spre recepție, unde un bărbat voinic, cu păr roșcat, stătea pe scaunul înalt pe care șezuse Dana noaptea trecută. Bărbatul purta un tricou imprimat și avea o duzină de piercinguri pe față, așa că au trecut câteva clipe până să-l recunosc.

– John?

Auzindu-și numele, el și-a ridicat privirea din revista pe care o citea și a afișat un zâmbet.

– Florence! Mi-a zis Dana că stai aici!

S-a ridicat și a ocolit iute recepția, iar apoi m-a îmbrățișat cu putere. Vreo trei coaste mi-au pârâit și am simțit cum îmi ieșea sufletul pe gură. El m-a lăsat jos și m-a întrebat, râzând:

– Cât timp a trecut… zece ani?

– Cam așa, am recunoscut eu. Abia dacă am știut cine ești!

S-a îmbujorat și s-a scărpinat la ceafă. Avea pe cap o șapcă pe care era desenată o felie de pizza și purta o cămașă înflorată. Mult diferit de tipul cu care mă întâlneam în liceu – tricouri polo, păr tuns periuță și o bursă de fotbal la Notre Dame.

– A, da, s-au întâmplat multe!

– Mie-mi spui? Felicitări pentru căsătoria cu Dana!

– Da, nu-mi vine să cred ce noroc am avut! Cum te tratează New Yorkul?

– Bine. Adică nu rău, am rectificat eu.

El a râs.

– Mă bucur. Și ce face… ăăă…?

Vechiul telefon cu disc a sunat, iar el s-a scuzat și s-a dus să răspundă.

– Hotelul din Mairmont, John la telefon…, a spus, după care a acoperit receptorul cu palma și mi-a șoptit: Mă bucur să te văd, deși îmi pare rău pentru tatăl tău. Era un tip de treabă.

Cuvintele lui m-au lovit ca un uragan, pentru că, pe moment, uitasem.

– Mulțumesc, am reușit să răspund, silindu-mă să zâmbesc.

John a început o convorbire cu persoana care sunase, iar eu am plecat cât am putut de repede. Cred că el a strigat după mine ceva despre mic-dejun, dar deja întârziasem la Waffle House, la întâlnirea cu familia. În plus, fără să disprețuiesc mic-dejunul de la hotel, puteam să spun că nimic nu putea fi mai bun decât cartofii gratinați, înăbușiți și rumeniți.

WaHo se afla pe Main Street, în capăt, lângă școala primară și librărie, iar parcarea era plină de călători care treceau prin Mairmont în drumul lor din Carolina de Sud spre Carolina de Nord și Tennessee. Mairmont era destul de aproape de orașul Pigeon Forge, așa că puteai să vizitezi Dollywood[6] oricând aveai chef, sau să dai o fugă până la Asheville pentru un tur al Palatului Biltmore. Orășelul meu natal era situat chiar la poalele Munților Apalași, la o altitudine destul de mare încât să ofere trasee de drumeție, dar terenul era destul de plat încât șoselele montane să nu pună pe butuci o mașină precum Toyota Prius.

Familia mea stătea în cel mai îndepărtat separeu, mâncându-și deja cartofii gratinați cu brânză și omleta cu cârnați. Am grăbit pasul și m-am strecurat în separeu, lângă mama.

– Deja am comandat pentru tine o vafă și cartofi gratinați, mi-a spus ea, iar apoi a împins spre mine o ceașcă de cafea.

Am luat o sorbitură adâncă.

– Mmm…, acid de baterie!

– Târziu, ca de obicei, a spus Carver pe un ton sec, privindu-și scurt ceasul Rolex.

Alice a fost de acord:

– Unele lucruri nu se schimbă niciodată!

– Nimeni n-a spus că ora întâlnirii era bătută în cuie, am replicat, sfidător. Ooo, ce gustos! am exclamat, la vederea vafei și a porției de cartofi gratinați pe care tocmai mi le aducea chelnerița.

Miroseau absolut delicios, iar stomacul meu a chiorăit, amintindu-mi câte mese sărisem cu o zi înainte. (Trei. Sărisem toate trei mesele!)

– Binecuvântat să fie zahărul hrănitor de la mic-dejun! am adăugat, în timp ce chelnerița pleca spre altă masă.

Carver mi-a aruncat o privire ciudată de pe cealaltă parte a mesei.

– Atât de flămândă ești?

– La New York nu există Waffle House! i-am răspuns, înfigând furculița în vafă și tăind o bucată atât de mare, încât a trebuit s-o înclin într-un anumit unghi ca să mi-o pot vârî în gură.

Era siropată, dulce și pufoasă, exact așa cum îmi aminteam.

– Și cum e la hotel? Am auzit că a fost renovat după ce a murit Nancy Riviera. E frumos?

– Superb! am răspuns eu, cu gura plină. Dana a făcut o treabă excelentă!

– Tatăl tău și cu mine plănuiam să petrecem acolo noaptea noastră aniversară și..., a spus mama, încruntându-se apoi la cana ei de ceai aproape goală. Ei bine, asta n-o să se mai întâmple.

Alice mi-a aruncat o privire tăioasă, ca și cum ar fi fost vina mea.

– Oricum, a continuat mama, mereu rămân cu dureri musculare după ce stau la hotel. Să știi, camera ta este exact așa cum ai lăsat-o. Bine, cu excepția unei mașini de cusut pe care am așezat-o într-un colț. Și a câtorva piese de mobilier recuperate de pe marginea șoselei...

Alice a întrerupt-o:

– A transformat-o în salonul ei de artă!

– E atelierul meu de lucru, a corectat-o mama cu eleganță.

– Nu-i nimic. Îmi place la hotel, am spus eu în timp ce luam o nouă îmbucătură mare din vafă. Deci, care-i tema întâlnirii de familie din dimineața asta?

Mama a bătut din palme și a spus:

– Așa! Programarea!

Am clipit.

– Poftim?

Alice a spus:

– Avem două înmormântări înainte. Domnii Edmund McLemore și Jacey Davis.

Carver a clătinat din cap.

– Știu că nimeni n-o să pună problema astfel, dar acum, când tata e mort, nu vi se pare cam nepotrivit să ne ocupăm de înmormântările altora? Cei doi morți nu pot fi înmormântați de altă firmă?

Alice i-a aruncat o privire consternată.

– De care, mai exact? Nu există altă casă funerară în oraș.

– Atunci, de o firmă dintr-un oraș învecinat? Din Asheville? E la o aruncătură de băț, pe șoseaua interstatală. Serios vorbind, mamă, a insistat el, dându-și seama că nu se putea înțelege cu Alice, doar nu se așteaptă cineva să lucrezi chiar în momentul ăsta!

Dar mama nici nu l-a băgat în seamă.

– Au vrut să fie înmormântați de familia Day și este o onoare și un privilegiu să facem asta! N-o să-i trimit în altă parte când noi putem să le oferim cel mai bun final.

Era aproape imposibil să te contrazici cu mama după ce lua o hotărâre. La fel ca și pe Alice, nimic n-o putea clinti. Carver era cel sensibil, dar își dădea și el seama când o cauză era pierdută. Așa că fratele meu a clătinat din cap și a bombănit ceva (am bănuit că a spus: „De aceea n-am mers niciodată în vacanță!"), iar eu am fost lăsată să adun siropul din farfurie folosindu-mă de restul de vafă și să întreb:

– Pot să ajut cu ceva?

– O, iubito, nu cred! a răspuns mama. Alice are sub control funeraliile de săptămâna asta. Eu trebuie să fiu acolo numai ca să… să fiu acolo. M-ar bântui Xavier dacă n-aș fi! Totuși, nu cred că m-aș descurca deloc cu ridicatul greutăților.

– Pot să fac eu asta, a propus Carver. Am ceva timp liber.

M-am încruntat la vafa mea. Afacerea mergea înainte, chiar dacă unul dintre noi plecase, și era ciudat, în genul în care era ciudat serialul *Zona crepusculară*. Ca și cum, pe când zburam cu avionul care mă aducea acasă, aș fi căzut într-o dimensiune paralelă. Totul era straniu, și încă într-o măsură destul de mare încât să mă simt zdruncinată. Cum de viața tuturor continua să curgă, să meargă, să înainteze, când tata era…

Am strâns din pumni.

– Dar cum rămâne cu aranjamentele pentru funeraliile tatei?

– Nu-i așa că sunt cam excentrice? a oftat mama, gânditoare.

– Cineva trebuie să se ocupe, mamă!

– Te referi la noi, a ghicit Carver, clătinându-și paharul cu apă. Mă tem că nu pot fi de mare ajutor. Am un raport de predat la sfârșitul săptămânii și dacă ajut la celelalte înmormântări…

– N-o să am timp între cele două înmormântări și îmbălsămare, a adăugat Alice, oarecum agasată. Cerințele lui sunt atât de… de… de absurde!

– Asta a cerut tata.

– Știu, dar n-avem timp, Florence!

Asta a atins o coardă sensibilă dinlăuntrul meu.

– Ei, bine, *eu* am timp, așa că eu o să mă ocup de toate!

Sora mea mai mică și-a dat ochii peste cap.

– Nu trebuie să te ocupi tu de *toate*! Am vrut să zic doar că…

– Nu ai timp, am înțeles.

Alice și-a întins brațele în lături.

– Sigur! Treaba ta! Fă tu totul. Florence Day, eterna eroină solitară!

– Nu asta e intenția mea și știi foarte bine…

– Fetelor! ne-a întrerupt mama cu vocea ei calmă, scăzută, care ne-a făcut pe mine și pe Alice să ne tragem înapoi pe scaunele noastre. Nu rezolvați nimic certându-vă!

Nu, dar nu eram eu cea care provoca certurile. Tocmai mă pregăteam să afirm asta, când Carver și-a privit ceasul și a spus:

– Karen o să vină în scurt timp și o să ne aducă situația financiară a tatei. Vrei să v-o iau înainte și s-o aștept, mamă?

– Da, dacă trebuie, a răspuns mama, oftând. Xavier ar fi putut să ne dea măcar un indiciu despre cum să rezolvam chestia cu Elvis…

Da, dar eu îmi dădusem seama.

Am vrut să pun o întrebare în legătură cu avocata și cu finanțele – nu știam nimic despre vreo întâlnire, dar se părea că frații mei știau. Poate că nu voiau ca eu să particip, sau poate că nu auzisem atunci când se vorbise despre întâlnire, sau… nu știam. Erau o puzderie de posibilități.

Dar, mă rog, am încercat să dau la o parte sentimentul că îmi scăpa ceva la care trebuia să iau parte. Am înhățat nota de plată.

– Duceți-vă, plătesc eu, am spus. Cred că oricum e rândul meu!

Au ieșit din separeu și au început să vorbească despre înmormântare și despre câtă lume să anunțe. Rudele din Lowcountry, pe cei de la clubul de poker și cea mai mare parte a orașului (inclusiv primarul, Fetch, un golden retriever agitat, care câștigase alegerile pentru a treia oară).

Mama a oftat, urmându-i pe Alice și Carver afară din WaHo.

– Mă întreb dacă ar fi nepotrivit să dansez cu portretul lui la priveghi. Știți fotografia – cea cu el îmbrăcat în smoching. Atât de elegant!

– Nu! au răspuns Carver și Alice în cor, iar apoi clopoțelul a sunat în clipa în care ușa s-a închis în urma lor.

Mi-am mușcat obrazul pe dinăuntru, reținându-mi un zâmbet. Încă eram supărată pe Alice – suferea, cu toții sufeream –, dar ai mei îmi lipseau. Și-mi lipseau diminețile precum era asta de acum, și vafele siropate. Și-mi lipsea tata.

Totuși, nu mă gândisem că dorul de el m-ar fi putut face să mă simt atât de singură.

M-am aplecat deasupra tejghelei, lângă un tip care mormăia pentru sine – în orașele mici există întotdeauna câte un ciudat –, și i-am întins casierei o bancnotă de douăzeci. Ea zâmbit și mi-a spus:

– Tu trebuie să fii Florence!

Bărbatul de lângă mine s-a crispat.

– Tatăl tău vine aici în fiecare sâmbătă, a continuat casiera. Comandă mereu la fel – meniu complet cu cartofi în plus. Unde e bătrânul astăzi?

– A murit acum două seri, am răspuns, iar bărbatul a întors capul.

Privirile ni s-au întâlnit. Păr negru, ochi căprui, maxilar colțuros. N-avea nimic în față – nici mâncare, nici cafea – și nimeni nu părea să-i dea vreo atenție. Or asta era ceva rar atunci când stăteai la tejghea la Waffle House. Trebuia ori să fii antipatizat, ori…

Ori să nu fii cu adevărat acolo.

Mai rău de-atât, i-am recunoscut părul negru și pantalonii bleumarin, precum și felul hotărât în care își suflecase mânecile până la coate. Arăta de parcă ar fi fost un zugrav sau un om de afaceri dezamăgit…

…de lipsa de varietate a morții.

Am pălit.

– D… domnișoara Day? a întrebat Benji Andor.

Casiera a zâmbit ezitant.

– O, nu! Îmi pare atât de rău să aud asta…

Brusc, tonomatul a scos un scrâșnet puternic și luminile au început să licărească. Am ales un album la întâmplare și l-am băgat în player. Neonul s-a aprins și un cântec a început să bâzâie în boxele vechi de patruzeci de ani.

Am tresărit și am șoptit:

– Termină…

Ochii lui mari au privit țintă spre tonomat.

– Eu… nu eu.

– Ba tu.

– Chestia aia se tot pornește singură, s-a scuzat casiera în timp ce-mi număra restul. Cred că are o conștiință proprie!

Ritmul pianului. Tobele. Și, brusc, sunt din nou în salonul roșu, după priveghi, dansând urcată pe picioarele tatei, în timp ce el cântă fals:

„Scumpete, nu-mi frânge inima!"

Lumina aurie a după-amiezii se strecoară pe fereastră. Mă umple de tristețe pentru că s-a dus. Momentul acela s-a dus – toate momentele acelea s-au dus.

Mi se pune un nod în gât.

– Patru dolari și treizeci și șapte de cenți – restul tău. O zi frumoasă, domnișoară! spune casiera în timp ce-mi întinde câteva bancnote și monede.

Vâr banii repede în buzunarul hainei și părăsesc restaurantul. Ben mă urmează, strecurându-se pe ușă înainte ca aceasta să se închidă.

– Aseară, la ușă, tu erai, nu-i așa? Tu ai răspuns la ușă, a spus el, mergând în urma mea.

Mi-am ațintit privirea la trotuarul din față.

– Asta nu se întâmplă.

– *Ce* nu se întâmplă?

„Nu te uita la el, nu te uita la el!"

Un domn în vârstă, care-și plimba câinele, s-a hotărât să treacă pe partea cealaltă a străzii și n-am știut dacă a făcut asta din cauza mea, sau din cauza câinelui care trebuia să-și facă nevoile într-o tufă de azalee de pe partea cealaltă, dar asta nu m-a împiedicat să ghicesc. Mi-am scos telefonul din buzunar și m-am prefăcut că răspundeam la un apel.

Din doi pași, Ben m-a ajuns din urmă.

– Te rog, nu mă ignora – toată lumea mă ignoră! Toată lumea. Am stat în restaurantul ăla ore întregi, încercând să fac

pe cineva să se uite la mine. Nimeni n-a putut! Nimeni! Ce se întâmplă cu mine? Ultima dată când îmi amintesc, eram la ușa ta, apoi eram la restaurant și… N-are nici un sens… Iar tu nu mă asculți…

– Te ascult! l-am întrerupt eu. Doar că nu trebuie să fiu văzută, știi tu, vorbind singură!

I-au căzut umerii.

– Deci e adevărat… nimeni nu mă vede! În afară de tine. Dar de ce? a întrebat el, cincizeci de emoții diferite străbătându-i chipul, de la negare la confuzie, înainte ca, în cele din urmă, să se oprească la o expresie acuzatoare. Ce te face *pe tine* specială?

– Uau! Ești fermecător, știi asta?

– Sunt, atunci când nu sunt înspăimântat, domnișoară Day!

M-am crispat. Chiar dacă mergeam destul de repede, el, cu picioarele lui lungi, ținea pasul cu mine fără efort. N-aveam nici o șansă de a-l lăsa în urmă. Uneori detestam să fiu scundă.

Deseori, de fapt.

Pe lângă funeraliile tatălui meu, fantoma lui Benji Andor era ceva de care n-aveam nevoie.

Dar… nu puteam nici să-l ignor.

Mai ales atunci când auzeam cum i se frângea vocea, implorându-mă să-l văd pentru că…

Tata mi-ar fi spus să-l ajut. Tata ar fi spus că asta era datoria noastră, *responsabilitatea* noastră. O responsabilitate de care nu mă mai achitasem de vreo zece ani, de când plecasem din Mairmont. Și, desigur, simțeam că voiam să știu, fiindcă, dacă tata ar fi fost acolo, și el ar fi vrut.

M-am oprit la colțul străzii și am hotărât, ei bine, să-l fac mândru pe tata; m-am răsucit pe călcâie ca să stau față în față cu Benji. S-a oprit brusc, la câțiva centimetri de mine, și mi-am dat seama cât de caraghioasă arătam din unghiul lui. Nu mi-a păsat.

– Ești o fantomă, am început. Un spirit. Treci printr-o experiență de după viață.

– Trec printr-o *ce* de după viață?! a întrebat el, uimit, trecându-și degetele prin păr. Nu sunt *mort*! Ăsta e un vis urât! Un coșmar! O să mă trezesc și…

– Totul o să fie la fel, l-am întrerupt eu. Pentru că n-o să te trezești.

– Nu… nu!

Vocea i s-a gâtuit din nou, așa cum i se întâmpla lui Alice atunci când făcea un atac de panică. Nu mai întâlnisem niciodată o fantomă atât de convinsă că trăia. Pe vremea când eram copil, toate fantomele care veneau la mine știau că erau moarte. Nu era de făcut un salt logic prea mare, dar Benji Andor părea să fie genul de om rigid, pentru care contau doar faptele și cifrele, nedând atenție poveștilor și legendelor cu fantome.

Iar mie nu-mi venea să cred că făceam asta.

– Domnule Andor, am zis, fiindcă „Benji" sau „Ben" suna prea familiar și voiam să păstrez distanța cât puteam de mult, îmi pare rău!

– Nu sunt mort…

Mi-am trecut pumnul direct prin pieptul lui.

– Mă furnică, a murmurat, privind încruntat la pumnul meu, care, dacă el ar fi fost în viață, ar fi trebuit să-i atingă inima.

– Vezi? Mort!

– Nu se poate! Nu *mă simt* mort.

Mi-am retras pumnul. L-am simțit rece, ușor înțepenit, de parcă îmi adormiseră degetele.

– Nici măcar înlăuntrul tău? Nici măcar un pic?

Mi-a ignorat gluma.

– Nu pot fi mort, fiindcă nu-mi amintesc să fi murit, mulțumesc foarte mult! Iar fantomele nu există. E dovedit științific.

– Chiar e?

– Da.

– Atunci, prietene, nu știu ce să-ți zic.

Am ajuns la rondul din centrul orașului. În mijloc se afla un spațiu verde cu un chioșc; pe treptele acestuia din urmă era un bărbat care semăna cu profesorul meu de orchestră și care repeta piesa „Don't Stop Believin" a trupei Journey, într-o versiune înălțătoare. Părea hotărât să rupă coardele.

– Dacă sunt mort, tu cum de mă vezi? a comentat Ben, plin de perspicacitate.

Ce întrebare!

Una pe care Lee Marlow nu mi-o pusese pe vremea când îi înșirasem toate poveștile mele cu fantome. Pur și simplu, el dăduse deoparte orice dram de neîncredere atunci când îmi inclusese amintirile în ficțiunea lui. Oare găsise vreun motiv pentru care eu puteam vedea fantome? Oare îl întrebase

redactorul lui despre asta? Oare Lee trebuise, până la urmă, să scrie ceva din capul lui?

Nu știam și nici nu voiam să știu.

Dar bazează-te pe redactor atunci când e vorba să pună întrebările care rezultă din golurile acțiunii!

– Nu știu, am recunoscut, dar ceea ce știu, Ben, este că ești mort. Mort definitiv. Mort ca o fantomă…

A ridicat o mână ca să mă oprească, în timp ce cu cealaltă își freca rădăcina nasului.

– OK, OK, am înțeles! Doar că… vreau să știu de ce. Și de ce *tu*.

– Asta vreau să știu și eu! am răspuns, traversând strada înapoi spre hotel, iar el m-a urmat la mică distanță, mergând sprinten cu picioarele lui lungi. Singurul lucru la care mă pot gândi e acel manuscris – dar dacă ești mort, nu mai trebuie să-l predau mâine.

– Nu că l-ai fi terminat, a murmurat el.

Am deschis poarta grea de fier a hotelului și apoi am încremenit locului.

– Ia stai! am exclamat, întorcându-mă spre el. Tu *știai*?!

– Că ești *ghostwriter*-ul lui Ann? Da, a răspuns Ben, oarecum perplex. Sunt redactorul ei, normal că știam. Doar că nu mă așteptam… În fine, pentru mine a fost o surpriză să apari… tu.

Am clipit.

– Aha, am înțeles!

– Nu, stai puțin, nu asta am vrut să spun…

M-am răsucit pe călcâie și am pornit spre veranda din față.

– Nu, nu, am înțeles ce ai vrut să spui! Eu, dezastrul care sunt!

– De ce nu mi-ai spus, pur și simplu, că scriai pentru ea?

– Ar fi schimbat ceva? l-am provocat, iar el a strâns din buze în loc de răspuns și s-a uitat în altă parte, iar eu am știut că aveam dreptate și că, într-adevăr, asta n-ar fi schimbat nimic. Vezi? Oricum nu conta! Și dacă îți spuneam, și dacă nu, știai că eram un dezastru!

– Nu gândesc asta despre tine, a răspuns el apăsat, pe un ton sumbru.

Voiam să-l cred. Voiam să-l pot crede. Dar mă cunoșteam mai bine decât cineva care vorbise cu mine timp de treizeci de minute și mă sărutase în spatele unui bar de hipsteri. Știam exact ce eram – *cine* eram.

O lașă care fugise din singurul cămin pe care îl avusese. O idioată credulă, ce se îndrăgostea de tipi care-i promiteau marea cu sarea. Și o ratată care nu putea duce până la capăt singurul lucru la care se pricepea.

Brusc, o expresie ciudată a apărut pe fața lui Ben. Derută. Apoi curiozitate. Și-a ridicat capul.

– Tu auzi…?

În clipa următoare dispăruse, iar eu rămăsesem singură pe verandă.

---

[6] Parc de distracții cu spații de cazare, deținut de cântărețа Dolly Parton

Capitolul 12. Sprijin emoțional

Telefonul a sunat de patru ori și jumătate până să răspundă Rose.

– Slavă Domnului că ai sunat! Începusem să mă tem că te-a înghițit orașul ăla! a spus ea.

În fundal se auzeau zgomote specifice unei camere de toaletă și mi-am dat seama că Rose ar fi trebuit să fie… la serviciu?

M-am uitat la ceas.

– Ce faci tu la serviciu la o astfel de oră? Nu e pauza de masă?

– Și e sâmbătă, pe deasupra, a spus ea, oftând tragic. Și pe deasupra, o, Doamne, am o știre…! Dar mai întâi spune-mi ce mai faci! Ce fac ai tăi? E totul…, mă rog, nu *bine*, fiindcă, evident, n-are cum să fie bine, dar e totul în regulă?

– Pe cât de în regulă poate să fie.

M-am trântit în patul din Camera Violet, iar acesta a trosnit puternic. Dacă în camera asta s-ar fi aflat un cuplu proaspăt căsătorit, nu mi-ar fi plăcut să fiu în camera vecină. Prinderile metalice ale patului aveau nevoie de unsoare și de bandă adezivă.

– Alice se antrenează pentru o ceartă, am adăugat, dar știam că o să fie așa. N-am mai stat față în față de ceva ani!

– Mda, pariez pe Alice, nu te supăra!

– Nici măcar n-ai cunoscut-o! Iar eu sunt prietena ta cea mai bună!

– Da, și te iubesc, dar tu ești tot atât de amenințătoare ca o veveriță.

– Urât din partea ta să spui asta! i-am întors-o, dar nu i-am spus că greșea, fiindcă, de fapt, avea dreptate: dintre toate disputele pe care le avusesem cu Alice de-a lungul relației noastre conflictuale, sora mea le câștigase pe cele mai multe dintre ele. Deși probabil că m-ar putea omorî fără să fie prinsă, am adăugat. Alice a studiat chimia judiciară la Duke University.

– Uau, de groază! Iar fratele tău e un magician al tehnologiei – cu tine ce s-a întâmplat?

– Complet ratată, i-am răspuns eu pe un ton sec. Și se pare că mai sunt și singura care vrea să pregătească funeraliile tatei așa cum le-a planificat el în testament.

– Asta, da, râvnă!

– Este epuizant.

I-am povestit lui Rose ce aveam de făcut, iar ea m-a ascultat în liniște atunci când i-am povestit despre florile sălbatice, despre Elvis, despre cârdul de ciori și despre recuzita de petrecere. I-am povestit și despre discuția pe care o avusesem de dimineață cu ai mei la Waffle House și despre cum mi se pusese mie în brațe totul.

– Vreau să spun că și ei au treburi de făcut, dar și eu!

– Poate că e prea greu pentru ei.

– Și pentru mine e greu.

Rose a oftat adânc.

– Da, știu, dar tu ești sora mai mare, corect? Întotdeauna te-ai priceput să-ți ții sentimentele în frâu și să duci treaba la bun sfârșit. Îți amintești de tipul acela, Quinn, care te-a lăsat baltă la o întâlnire, iar tu trebuia să termini de redactat tocmai atunci *Matineul nocturn*, având la dispoziție doar douăsprezece ore?

– Quinn era un tip de doi bani.

Da, era pe o lungă listă de indivizi de doi bani de care mă îndrăgostisem.

– Ai trecut peste asta și ai dus redactarea la bun sfârșit. Sau mai ții minte când toaleta noastră a explodat literalmente, iar tu ai reparat-o după ce te-ai uitat la niște tutoriale de pe YouTube, muncind cu hotărâre acerbă, deși chiar atunci *aveai termenul-limită* de predare a unei cărți? Sau când eu am făcut toxiinfecția aia înfiorătoare, iar tu ai scos bani din piatră seacă scriind acele articole penibile de dezvoltare personală și ai plătit toate facturile *pe trei luni*? Tu ești în stare să rezolvi lucruri. Le scoți la capăt. Treci prin toate greutățile.

– Spune asta despre cartea lui Ann, pe care n-am terminat-o!

– Ce-i drept, a fost un an foarte tâmpit.

– Aș fi vrut să-i pot spune asta agentei lui Ann. Aștept să mă sune Molly după ce află Ann, și să-mi spună toate lucrurile pe care le știu deja – că sunt o dezamăgire, că Ann n-ar fi trebuit să aibă încredere în mine, că am ratat singura slujbă pe care am avut-o… Da, știu că am ratat-o și…

– Și, *așa cum spuneam*, ai avut un an foarte tâmpit. Tu ești bună, Florence! Ești de încredere. În cea mai mare parte a timpului. Poate că familia ta nu-și dă seama că vrei ajutor la funeraliile tatălui tău.

La auzul cuvântului „ajutor", am luat foc.

– Cine a zis ceva despre ajutor?! N-am nevoie de *ajutor*! Și, în orice caz, ce cauți tu la birou sâmbăta? am chestionat-o, voind să schimb subiectul, să mă îndepărtez de lucrurile la care se poate să fi fost bună cândva, dar nu mai eram, ceea ce, după cum se dovedise, se întâmpla să fie singurul aspect care conta în clipa de față. Spune-mi, ești… ești într-o cabină de toaletă?

– Da, bineînțeles. Știi cât urăște șeful meu să vorbesc la telefon în birou, mi-a răspuns Rose în șoaptă. Și e o nebunie astăzi pe-aici! Jessica Stone a luat-o razna în privința lansării liniei vestimentare, așa că șeful ne-a chemat pe toți la serviciu în timpul nostru liber, fiindcă se pare că Jessica are o audiție pentru un rol într-un remake după *Diavolul se îmbracă de la Prada*.

– Aha.

– Dar nu asta e marea veste. N-o să-ți vină să crezi ce s-a întâmplat ieri!

M-am răsucit în pat și arcurile au scârțâit. M-am uitat țintă la zgrunțurii de pe tavan.

– Ai fost promovată?

– Benji Andor a fost lovit de o mașină.

Ben.

Am sărit din pat.

– Vorbești serios?!

– Da! O cunoști pe Erin de la Falcon House? Ea a văzut cum s-a întâmplat. Știi intersecția din fața clădirii? Întâmplător, Erin s-a uitat într-acolo exact în momentul acela și – buf! E atât de afectată! Atât de afectată, săraca! Diseară ies cu ea în oraș, ca să bem ceva și să văd cum se simte – poate că o conving să plece în sfârșit de la editură. E în stare să se descurce mult mai bine oriunde altundeva!

Rămăsesem mult în urmă, la Ben Andor lovit de o mașină. Sânge peste tot. Dintr-un motiv oarecare, scena aceea din *Întâlnire cu Joe Black* mi se tot derula în minte, dar în loc de Brad Pitt era Benji Andor, îmbrăcat într-un costum bleumarin și purtând o cravată în dungi, aruncat de-a latul străzii iar și iar – la fel ca în reluarea momentului înscrierii unui eseu într-un meci de fotbal american.

Deci Ben *era* mort cu adevărat. Mă rog, bineînțeles că era. Dar asta însemna și că nu eram pe cale să înnebunesc, Ben fiind într-adevăr o fantomă, una care mă bântuia. Nu apăruse până în seara precedentă, ceea ce însemna că el zăbovea pe aici fiindcă avea treburi neterminate, care aveau legătură cu mine.

– La naiba..., am șoptit, pentru că nu putea fi vorba decât despre un singur lucru.

Tobele din *Jumanji* au început să-mi răsune în auz, venind din rucsacul meu, în care îmi lăsasem laptopul. Un moment de groază totală.

– Așa e! a fost de acord Rose. Lumea a pierdut încă un tip care era așa cum trebuie.

– O, Doamne!

– Știu, da, la naiba, a murmurat ea, iar apoi am auzit cum acoperea cu mâna microfonul telefonului, astfel încât ceea ce a strigat pe urmă s-a auzit oarecum înăbușit. Da, eu sunt! Ies într-un minut, Tanya!

S-a auzit o voce în partea cealaltă, iar apoi țăcănitul tocurilor cuiva care ieșea din camera de toaletă.

Peste un moment, Rose s-a întors la telefon și mi-a zis pe un ton ursuz:

– Șefa tocmai a venit să mă caute! Trebuie să te las, dar dacă ai nevoie de mine, dă-mi de știre, da? Iau următorul avion și vin la tine!

– N-o să fie nevoie.

– Știu că n-o să fie, dar m-am oferit. O să fiu prietena care-ți oferă sprijin emoțional. Pot să aduc niște vin, iar tu poți să-mi arăți orășelul tău ciudat.

Suna ispititor, dar biletele de avion erau scumpe, iar Rose avea o perioadă aglomerată la serviciu. Eu trebuia să mă descurc. Întotdeauna mă descurcam.

– Nu, dar mulțumesc oricum.

– Nu trebuie să faci totul singură, Florence!

– Am atât de mult bagaj, încât niciodată nu sunt singură, am glumit eu, iar ea a râs.

– Ești caraghioasă. Te iubesc!

– Eu te iubesc și mai mult.

Am așteptat să închidă și apoi m-am trântit la loc în patul care scârțâia. Ar fi fost minunat să am parte de un pic de ajutor, dar nu era nevoie. Xavier Day era tatăl meu. Funeraliile lui erau responsabilitatea mea. Așa că am deschis Google pe telefon și am căutat cea mai apropiată florărie. Puteam să mă

descurc singură, nu era nevoie să deranjez pe nimeni. Alice era ocupată până peste cap cu celelalte două înmormântări, Carver avea o slujbă, iar mama… ea nu putea face nimic.

Nu eram sigură că fraţii mei îşi dădeau seama, dar mama abia dacă putea să se adune şi să reziste.

Nu, asta cădea în sarcina mea. Eu eram cea mai mare. Puteam s-o fac. Singură. Oricum, aveam destul timp.

Capitolul 13. Gânduri de strigoi

În după-amiaza aceea, atunci când am plecat de la hotel, ciorile erau pe acoperiș. Asta însemna că Ben pândea pe undeva prin preajmă. Totuși, pe moment, ori nu voia să fie perceput, ori stătea ascuns pe undeva prin vreun tufiș și plângea. Eu aș fi plâns dacă mi-aș fi dat seama că murisem, iar singura persoană care m-ar fi putut vedea ar fi fost o ratată de scriitoare-fantomă, care îmi dăduse o plantă în loc de manuscrisul ce depășise termenul de predare.

Ar fi trebuit să-i spun că aflasem de la Rose despre accidentul lui. Dispăruse atât de brusc de dimineață, încât nu apucasem să-l întreb dacă își amintea cum murise. Totuși, faptul că încă se credea viu mă făcea să cred că răspunsul era „nu".

Google Maps de pe telefonul meu spunea că florăria Emporium de pe Main Street era încă deschisă după toți anii în care lipsisem din Mairmont, așa că am pornit spre centrul orașului. Partenerul meu de la balul de absolvire îmi cumpărase buchetul de acolo. Da, chiar acel buchet care sfârșise prin a fi bântuit.

Nu voiam să-mi amintesc despre cum se întâmplase totul.

La fel cum nu voiam să mă gândesc la tristețea adâncă ce făcea să mi se strângă stomacul și care, fiindcă mă aflam la Mairmont, iar tata nu mai era, continua să sporească. Oare avea să-mi treacă într-o bună zi? Oare junghiul acela dureros precum o înțepătură de pumnal avea să se transforme, încetul cu încetul, într-o fulgerare trecătoare de durere, așa cum simțeai atunci când te tăiai la deget în muchia unei coli de hârtie? Oare jalea avea să dispară cândva, sau avea să-mi rămână în suflet pentru totdeauna? Și dacă nu dispărea, oare avea să stea mereu dincolo de suprafață, pândind în felul în care numai ea, jalea, putea s-o facă?

În romanele mele de dragoste, scrisesem mereu că jalea era un gol. O vastă cavernă vidă.

Dar mă înșelasem.

Jalea era exact opusul: plină, grea, având puterea de a te îneca, fiindcă ea nu era absența a tot ceea ce pierduseși, ci era punctul culminant al tuturor acelor lucruri – dragoste, fericire, cu toate nuanțele lor dulci-amărui – strâns legate între ele, ca un ghem încurcat de ață.

Am intrat în florărie, iar clopoțelul de deasupra ușii a sunat. Mirosea a trandafiri și a crini, la fel ca potpuriul pe care bunica mea îl ținea mereu în camera de toaletă. În spatele tejghelei se afla un domn mai în vârstă, care pregătea un aranjament floral. În fundal, la un radio vechi, cânta Elvis.

– Domnule Taylor! l-am salutat, întrebându-mă dacă avea să-și amintească de mine de la cursul de engleză din clasa a șaptea.

El m-a privit pe deasupra ochelarilor cu lentile groase și a ridicat din sprâncene.

– Domnișoară Florence Day! Zău dacă nu ești chiar dumneata!

M-am străduit să zâmbesc.

– Eu sunt. Ce mai faceți?

– Cât se poate de bine, cât se poate de bine! mi-a răspuns el, întărindu-și spusele cu o înclinare din cap. Fac aranjamentele florale cât pot de repede, dar se pare că în ziua de azi nu mai e suficient de repede. Se întâmplă atât de multe! Ai venit să faci o comandă?

– Păi, eu… Nu.

Am prins o mișcare cu coada ochiului, drept pentru care m-am întors și l-am văzut pe Ben încercând, nu îndeajuns de subtil, să se ascundă în spatele unui buchet de trandafiri aflat pe o masă. Buchetul nu reușea deloc să-l acopere.

– Mă întrebam dacă știți cumva unde aș putea să găsesc o mie de flori sălbatice.

– *O mie?!* s-a mirat domnul Taylor, scărpinându-se în cap.

– Știu. Asta înseamnă o grămadă de flori!

– Nu țin pe stoc chiar atât de multe, iar dacă aș ține…

Înainte să apuc să-l opresc, el a scos un calculator vechi, cu butoane, și s-a apucat să scrie niște cifre.

– Asta ar costa aproximativ o mie cinci sute de dolari.

M-am albit la față. Era mai mult decât partea mea din chiria pe o lună pe care o plăteam pentru apartament. În plus, desigur că n-aveam la dispoziție o asemenea sumă.

– Păi, ăăă… cred că e bine de știut!

– E pentru funeraliile tatălui tău? Aș putea să încropesc ceva…

– A, nu. Nu, nu, nu! N-aș putea.

– Ba sigur că ai putea! Xavier a fost un om bun. Îmi pare rău pentru moartea lui. Știu că e dureros. Cum rezistă Bella?

– Mama e OK, am răspuns, dar mi-am dat seama că nu știam cu adevărat dacă era bine sau nu, fiindcă încercasem s-o sun după ce vorbisem cu Rose, dar ea nu-mi răspunsese, ceea ce mă făcuse să mă gândesc că era posibil ca ea și Carver să fie încă prinși în întâlnirea cu avocata, iar eu oricum nu știam cât puteau să dureze întâlnirile de felul ăsta. Și, oricum, trebuie să fac niște comisioane pentru ea. Încerc să-i ușurez povara pe cât îmi stă în puteri. Tata a lăsat o listă lungă de dispoziții pentru funeraliile lui.

Domnul Taylor a râs scurt.

– Sunt convins! Pot să te întreb ce altceva mai trebuie făcut?

Așa că i-am spus: florile, cârdul de ciori, recuzita de petrecere și muzica lui Elvis.

– Știi că există un imitator care cântă mereu la barul None? Tatălui tău îi plăcea foarte mult. Trecea mereu pe acolo joi seara, în drum spre partida lui de poker, și îl punea pe bietul băiat să-i cânte „Return to Sender".

– Barul None, am repetat ca un ecou, amintindu-mi că tatei chiar îi plăcea să bea un pahar sau două înainte de noaptea lui de poker.

– Da, chiar așa. Imitatorul ăla își leagănă șoldurile și tot restul, a adăugat domnul Taylor, care apoi a mimat prestația unui astfel de personaj, dar fără să-și legene șoldurile. Poate că asta voia să spună tatăl tău!

– Poate că da, am fost eu de acord, gândindu-mă că merita să încerc și că aveam să mă ocup de asta a doua zi, la prima oră. Mulțumesc, informația îmi e de mare ajutor!

– Cu plăcere. Spune-mi dacă te răzgândești în privința florilor sălbatice, mi-a cerut domnul Taylor.

I-am făcut cu mâna în semn de rămas-bun, dar el m-a oprit cu un gest, ca și cum și-ar fi amintit ceva.

– A, Florence…, nu-mi place să-ți cer asta…

– Da?

– După cum îți spuneam, a început domnul Taylor cu un aer frământat, suntem prinși până peste cap în comenzi și am rămas puțin cam în urmă… Florile pe care le-a comandat tatăl tău ar putea să ajungă cu o mică întârziere.

Mi-a sărit inima în gât.

– A comandat el flori?

– Săptămâna asta. Un buchet de crini imperiali pentru Foxglove Lane.

Deci nu flori sălbatice. Desigur că tata nu ne-ar fi făcut treaba mai ușoară. Însă Foxglove Lane? Mă rog, știam unde era. Dar de ce ar fi trimis el flori acolo? Fără să știu de ce – poate ca să gândesc preț de încă o clipă cu mintea tatei – am spus:

– O să livrez eu florile!

– O, n-aș putea să-ți cer așa ceva…

– A, nu, e plăcerea mea! În afară de asta, nu mai am ce să fac astăzi și, după ce am fost plecată atâta vreme, mi-ar plăcea să explorez puțin orașul.

Am zâmbit ca să fiu mai convingătoare și probabil că domnul Taylor era cu adevărat disperat după o mână de ajutor. Așa că el mi-a înmânat hârtia pe care tata notase adresa cu scrisul lui onctuos, iar apoi mi-a dat un buchet de crini și mi-a mulțumit din inimă.

Nu era mare lucru să livrez florile și chiar nu mai aveam nimic de făcut în ziua aceea. Nu voiam să mă duc la barul None, fiindcă era sâmbătă după-amiaza târziu și-mi dădeam seama că era deja destul de aglomerat. Oricum, chiar dacă iubeam orașul Mairmont, nu voiam să văd prea multă lume la un loc. Nu știam câți dintre colegii mei de liceu plecaseră din oraș și câți rămăseseră, iar mulți dintre ei, spre deosebire de Dana și John, nu fuseseră prea drăguți cu mine.

Până acum avusesem norocul să nu dau nas în nas cu vreunul dintre ei, dar luând în calcul faptul că nu mă aflam în oraș decât de douăzeci și patru de ore… și știind că norocul meu era, în general, unul de doi bani, îmi dădeam seama că avea să se termine în curând.

Ieșind din florărie, am încercat să ignor fantoma care mă hărțuia, dar Ben era cu adevărat greu de ignorat. Mai ales pentru că se prefăcea că nu mă urmărea, iar asta făcea ca totul să fie și mai sinistru.

– Te văd, să știi! i-am spus în clipa în care am ajuns la colțul străzii, iar apoi m-am uitat peste umăr, drept pentru care el s-a răsucit dintr-odată pe călcâie, prefăcându-se că începea să meargă în sens opus. Ei, nu mai spune!

S-a crispat și s-a întors cu fața spre mine.

– Scuze… Am… Tocmai te-am văzut și…

– Mă urmărești încă de la hotel!

El s-a pleoștit.

– N-am nici o scuză…

– Să recunoşti că există o problemă înseamnă primul pas în recuperare. Bravo!

– Nu prea ştiu ce altceva să fac, mi-a mărturisit el vârându-şi mâinile în buzunare şi aplecându-şi umerii, iar eu am văzut că arăta mai răvăşit decât cu o zi înainte, cu părul ciufulit şi cu ochii obosiţi. Sau unde altundeva să mă duc.

Nu exista *altundeva*. Eram eu, iar apoi... ceea ce avea să urmeze. Familia mea avea înclinaţii către spiritualitate, dar nu în sensul religios. Fiecare dintre noi îşi avea propria idee despre ceea ce urma – fie că ne întorceam în lume, fie că ne risipeam în vânt, fie că... doar încetam să existăm.

Şi, oricum, orice i-aş fi spus nu l-ar fi ajutat. Era, din câte ştiam, mort. Rose îmi confirmase. Cel puţin acum eram sigură că nu înnebunisem – fantoma lui Ben se afla cu adevărat aici. Pe moment, indiferent de cât de mult avea să dureze acest interludiu.

Iar eu reprezentam ultima oprire.

Am strâns buchetul în braţe.

– Bine, poţi să vii cu mine, m-am învoit eu.

– Pot?

S-a bucurat ca un golden retriever care, în sfârşit, era scos la plimbare.

– Mda. Putem să dăm de capăt împreună misterului ăstuia palpitant, am spus, arătând spre buchet. De ce ar trimite tata flori pe adresa unor străini?

– Poate că îi cunoştea de undeva? a sugerat Ben.

– Juca poker. Oare e posibil ca destinatarul să fie vreunul dintre partenerii lui de joc?

Dar mă îndoiam că tata i-ar fi trimis crini. Ar fi trimis orhidee sau flori-cadavru, sau... ceva mai în stilul lui. Crinii imperiali nu reprezentau deloc stilul tatei.

Gândindu-mă la asta, m-am încruntat tot mai tare, ceea ce l-a făcut pe Ben să spună:

– Presupun că o să ne lămurim după ce ajungem acolo.

Am răspuns, cu un oftat:

– Urăsc surprizele!

Foxglove Lane era una dintre acele străzi liniştite care porneau din Main Street. Te puteai imagina oricând cumpărând o casă cu un gard alb pe acea stradă, un cămin în care să trăieşti până la adânci bătrâneţi. Zugrăvite în culori diferite, casele erau aşezate cu o latură spre stradă şi aveau verande înguste, orientate spre vest. Pe vremea când aveam opt sau nouă ani, luasem parte la o petrecere dată de ziua

cuiva care stătea pe Foxglove Lane. Adair Bowman, poate? Fusese o petrecere în pijamale, una la care invitații spărseseră o placă Ouija, dar eu stătusem deoparte și nu avusesem nici o legătură cu acel incident.

În primul rând, pentru că plăcile Ouija erau produse de duzină, făcute într-o fabrică de jucării al cărei scop era să vândă ocultism clasei de mijloc.

În al doilea rând, pentru că, chiar dacă plăcile Ouija erau produse de duzină, făcute într-o fabrică de jucării al cărei scop era să vândă ocultism clasei de mijloc, eu refuzam să caut necazul cu lumânarea.

Adair îmi spusese că eram fricoasă. Cu siguranță că așa și eram. Pe de altă parte, eu dormisem tun în noaptea aceea, pe când ceilalți avuseseră coșmaruri cu generalul Bartholomew, care venea din cimitir ca să-i bântuie.

Casa pe care o căutam era la jumătatea străzii, mult dincolo de cea a familiei lui Adair – dar cred că familia respectivă se mutase în anul de după cel în care rezolvasem eu crima. Casa era mai mică decât celelalte, dar foarte frumos îngrijită. Peluza din față era nostimă, cu azalee tunse – care, de altfel, erau plantate și de jur împrejurul casei – și cu un strat de flori colorate, plantate recent, în primăvară.

Am urcat treptele de cărămidă și am sunat la ușă.

A durat un moment până să se deschidă ușa cu geam, iar atunci a apărut în prag o doamnă în vârstă. Era adusă de spate, înfofolită într-un halat de casă roz, pufos, purta papuci peticiți și avea cei mai frumoși ochi, mari, căprui.

– A, bună ziua! a spus ea.

– Bună ziua! Sunteți cumva doamna..., am început eu să spun, verificând numele pe care tata îl scrisese pe hârtie, ... Elizabeth?

– Da! a răspuns ea, dând în cap. Eu sunt, drăguță!

I-am întins buchetul de crini.

– Aceștia sunt pentru dumneavoastră.

La vederea buchetului, i s-au luminat ochii. L-a luat cu grijă în mâinile ei noduroase și bătătorite. Avea pământ sub unghii. Grădinărea. Singură?

– Florence! l-am auzit șoptind pe Ben, fiindcă el deja îl văzuse pe bărbat.

Apăruse în hol, în spatele ei, o pâlpâire, un bătrân care purta un pulover portocaliu și pantaloni maro, cu părul pieptănat pe spate, de o parte și de alta a capului. Bărbatul a murmurat:

– Mulțumesc.

Și ochii i-au strălucit, scăldați în lacrimi.

Aha! Atunci am înțeles.

Doamna Elizabeth a mirosit un crin și a zâmbit.

– Charlie îmi aducea mereu crini la aniversarea căsătoriei noastre. Cred că aniversarea e chiar astăzi. O, Doamne! Timpul e întotdeauna puțin neclar după ce îmbătrânești, a adăugat ea râzând. Mulțumesc, draga mea! Știi, primesc un asemenea buchet în fiecare an, dar nu știu de la cine.

– De la un prieten, i-am spus eu.

– Ei bine, prietenul ăsta al meu are gusturi foarte bune! a spus ea.

Înainte să plec, bătrâna m-a servit cu un fursec cu lămâie.

Uneori, ultima treabă a unui spirit nu e să stea de vorbă cu cineva, sau să-l dea în vileag pe cel care ucis, sau să-și vadă trupul mort, ci e doar un joc al așteptării.

Încremenit locului pe trotuar, Ben juca un altfel de joc al așteptării. Era mai palid decât cu câteva minute în urmă.

– Bărbatul acela… arăta ca mine. Transparent și…, a murmurat el, iar apoi a oftat și s-a lăsat pe vine, ducându-și o mână la ceafă. Chiar sunt mort, nu-i așa?

Mi-am terminat de mâncat fursecul și m-am ghemuit lângă el.

– Chiar nu-ți amintești cum ai murit?

A clătinat din cap.

– Nu. Adică… îmi amintesc că am plecat de la serviciu, iar apoi…, a început el să spună, dar s-a întrerupt, a inspirat brusc și și-a încleștat maxilarul. A fost… chiar în fața clădirii, nu-i așa? Accidentul.

Fără să scot un cuvânt, am dat din cap în semn de confirmare, dar n-am fost sigură că el îmi văzuse gestul. Dacă vedea ceva. Ochii lui aveau acea privire pierdută, care parcă ținteа la mii de kilometri depărtare, spre un loc și un timp în care el n-avea să mai fie niciodată.

– Tocmai… tastam un e-mail pe telefon, când… duba a venit din curbă și…

A clipit de câteva ori printre lacrimi și și-a ridicat privirea spre mine. Apoi a adăugat, cu glas frânt:

– Cum de am uitat?

– Nu știu, i-am răspuns cu blândețe, dorindu-mi să știu ceva – *orice* – care să-l ajute, dar n-am putut decât să mă trag mai aproape de el și să-mi înconjor genunchii cu brațele. Îmi pare rău!

El și-a înclinat capul, încercând să ascundă faptul că plângea, dar tremurul umerilor largi l-a dat de gol. Aș fi vrut să-i pun o mână pe umăr, să-l consolez, să-l bat ușor pe spate, așa cum se făcea în astfel de situații, dar nici măcar nu puteam să-l ating. Nu mă descurcam cu emoțiile altora, fiindcă, de fapt, nu știam cum să ajut. Atunci când cineva suferea, aș fi vrut să rezolv situația. Și nu puteam.

Ceea ce mă făcea să mă simt frustrată.

Iar frustrarea mă făcea să plâng. Asta, dacă nu mă paraliza de-a dreptul. Am simțit nevoia imperioasă de a pune capăt scenei chiar în acel moment. Am încercat s-o fac în singurul fel pe care îl știam. Așa că am spus, printre suspine:

– Cel puțin, încă ești destul de sexy.

Ochii lui înroșiți mi-au aruncat o privire mirată.

– Poftim?!

Lacrimile continuau să-mi curgă. Mi le-am șters cât de repede am putut.

– M… mortal de sexy, crede-mă!

– Doar nu… Sau…?

– Pun pa-pariu că ai o si-siluetă criminală!

– Plângi și flirtezi cu mine?

– Încerc să te fac să râzi ca să nu mai plângi, fiindcă atunci n-o să mai plâng nici eu, m-am lamentat, dar a sunat cam așa: *Încercsătefacsărâzicasănumaiplângifiindcăatuncinosămaiplângnic* și a fost un miracol că m-a înțeles.

Dar a înțeles. Și a râs. Un râs potolit, slab, mai mult geamăt decât râs, dar tot a fost ceva, la urma urmei. Apoi el și-a frecat ochii cu palmele.

– Ești cea mai ciudată femeie pe care am întâlnit-o!

– Știu, am spus eu, trăgându-mi nasul. Dar a f-funcționat?

– Nu, a răspuns el, dar am văzut bine că râdea.

În lumina după-amiezii, obrajii lui se colorau într-o nuanță delicată de roșu, în ciuda lacrimilor din ochi, ceea ce făcea ca semnul din partea stângă de deasupra buzei să i se închidă la culoare.

– Of, să nu mori de jenă pentru mine! l-am tachinat.

– Se pare că sunt deja mort, a șoptit el. Deci ar fi imposibil, a conchis, iar apoi a strâns din buze și a spus, spre surprinderea mea: Mă tem că ești într-o eroare mortală!

Am pufnit în râs, un râs adevărat, pe care nu știam că-l mai aveam în mine, iar asta m-a surprins. L-a surprins și pe el și și-a întors capul ca să-și ascundă un zâmbet, în timp ce încă își mai ștergea ochii de lacrimi. Deși nu-mi îndeplinisem

misiunea, credeam, totuși, că îl făcusem să se simtă mai bine. Cel puțin nu mai plângea. Și atunci nu mai plângeam nici eu.

Am răspuns, clătinând din cap:

– Ăsta a fost un joc de cuvinte slab de tot!

– Nici ale tale n-au fost mai grozave. Și se presupune că ești scriitoare profesionistă.

– Fostă scriitoare, i-am amintit. Redactorul meu nu mi-a mai acordat nici o amânare.

– Fost redactor, mi-a amintit, la rândul lui, iar apoi a spus, pe un ton foarte scăzut și blând: Mulțumesc, Florence.

Nu puteam să-l ating. Nu era prima mea fantomă și probabil că n-avea să fie nici ultima. Dar îmi doream s-o fac. Să-l consolez. Deși voiam să mă consolez și pe mine. Voiam ca cineva să mă oprească, să mă liniștească, să-mi spună că avea să mă doară o vreme, dar nu pe vecie.

Aș fi vrut să-i spun că nu durea pe vecie.

Degetele mele au alunecat prin umărul lui amorțit și rece…

Apoi el a dispărut.

Din nou.

Capitolul 14. Plimbări pe sub clar de lună

Găsirea a o mie de flori sălbatice avea să-mi pună capac.

Nu voisem să accept oferta domnului Taylor fiindcă nu acceptam ca altcineva să-mi preia sarcinile și să se dea peste cap pentru mine. Dacă aveam să fac ceva, nu voiam ca asta să creeze probleme altcuiva. Poate că gândeam astfel pentru că eram încăpățânată sau pentru că pur și simplu nu-mi plăcea să fiu ajutată, dar hotărâsem să fac singură rost de toate lucrurile de pe lista tatei. Așa că am sunat la o florărie aflată la patruzeci de kilometri depărtare și am întrebat care erau prețul și cheltuielile de transport pentru o mie de flori sălbatice. S-a dovedit că ar fi costat mai mult decât primul meu apartament din Brooklin, iar pe acela îl împărțisem cu un gândac destul de mare încât să poată intra în competiție cu Godzilla.

– Sunt niște buruieni! am strigat, trântindu-mi telefonul pe tejgheaua barului. De ce costă atât de mult niște buruieni?!

După dispariția lui Ben, mă întorsesem la hotel, unde mă dedicasem căutării unei mii de flori sălbatice. Mă mutasem din camera mea în micul bar de la parter, care nu avea un barman, ci doar un clopoțel la care puteai să suni, iar apoi venea Dana, căreia puteai să-i ceri încă o cola cu rom. Ceea ce și făcusem. De mai multe ori. Aveam laptopul cu mine, deschis la *Pagini aurii*, la Google Maps și la alte douăzeci de ferestre pe care prefer să nu le mai menționez.

Puteam să culeg florile din natură? Oare unde exista un câmp cu flori sălbatice? Poate la Ridge? Dar eram în aprilie. Și fuseseră deja mai multe valuri de frig. Astfel de flori ar fi fost moarte și înghețate până acum. Și era vorba despre *Ridge*.

Nu voiam să mă mai duc acolo. Niciodată.

Dana a scos capul pe ușa din spatele barului, care ducea la recepție.

– E totul în regulă aici?

– Buruieni! am strigat, ridicând mâinile în aer. Îmi cer o mie de dolari pe niște *buruieni*[7]!

– Cred că am un dealer care poate să-ți facă o reducere…

– Flori sălbatice, am rectificat.

– Aaa! Da, mă tem că nu te pot ajuta în privința asta.

Ușa de la intrare s-a deschis, iar Dana a aruncat o privire peste umăr și a zâmbit.

– Dar știi ce poate să te ajute? a adăugat ea.

– Un glonț în cap?

– Primarul! Pam, pam! a exclamat Dana, iar în fundal s-a auzit cum pe podeaua placată cu gresie lipăiau patru lăbuțe de animal.

M-am răsucit pe scaun.

În spatele meu, într-o poză desăvârșită, se așezase un golden retriever pe nume Fetch. Un pic mai cărunt în jurul botului decât mi-l aminteam, era la fel de cuceritor ca în ziua în care îl cunoscusem, înainte să plec la facultate. Asta se întâmplase cu zece ani în urmă – o, Doamne! Dintr-odată, m-am simțit bătrână.

– Cuțu! am strigat, coborând de pe scaunul de bar.

Fetch a scos un scurt lătrat, a dat din coadă și apoi m-a umplut de pupături. Râsul mi s-a revărsat în valuri din gâtlej. Nu se poate să nu te simți un pic fericit atunci când te linge un câine cu o respirație care ar pune la pământ și un elefant.

– Îți amintești de mine, băiete? Ți-a fost dor de mine? l-am întrebat în timp ce-l scărpinam după ureche, iar el, fericit, mi-a răspuns lovind puternic cu coada în podea. Sigur că-ți amintești de mine, nu-i așa, băiete? Ai avut grijă de oraș?

Poc, poc, poc!

– Ai adoptat reglementări bune?

Poc, poc, poc!

– În mod oficial, există câte un bol cu apă proaspătă în fața fiecărui magazin de pe Main Street! a răsunat o voce din spatele câinelui.

Mi-am ridicat privirea.

Seaburn, proprietarul lui Fetch, stătea cu mâinile în buzunare.

– Am știut eu că te găsesc aici!

M-am uitat cum primarul încerca să-i lingă mâna.

– Mama te-a trimis?

– Nu. În seara asta e ocupată cu o înmormântare. M-am oferit s-o ajut, dar…

– Și eu m-am oferit, am spus.

Întorcându-mă de la florărie, trecusem pe la casa funerară ca să-i ajut pe ai mei să aibă grijă de cunoscuții veniți la priveghi, dar mama îmi spusese că nu venise nimeni.

De fapt, mi se păruse că era puțin agasată.

– Să nu crezi că nu pot să mă ocup de propria afacere! se răstise ea. O să mă descurc! Fac asta de *treizeci* de ani!

Tot ce putusem să fac fusese să plec înainte ca ea să-mi dea cu ceva în cap.

Seaburn s-a așezat pe scaunul de lângă mine.

– Mama ta face lucrurile în felul și în ritmul ei. Ar trebui s-o lăsăm în pace.

Asta nu însemna că nu-mi făceam griji. Sau că nu mă concentram asupra mamei într-un mod mult mai constructiv decât o făceam în privința propriei triști. Cât despre tristețea ei, simțeam că puteam încerca, cel puțin, să fac ceva. Iar tristețea mea era ca o prăpastie ce mi se căscase în piept, plină cu toate lucrurile care mă făceau să simt o jale atât de apăsătoare, încât uneori îmi era greu să respir.

L-am scărpinat din nou temeinic pe primar după urechi, iar apoi m-am așezat înapoi pe scaun și am luat încă o înghițitură din paharul meu de cola cu rom.

Eu și Seaburn absolviserăm liceul la câțiva ani distanță unul de celălalt, el fiind mai mare decât mine. Familia lui deținea și administra cimitirul St. John din Mairmont, aflat în cealaltă parte a orașului, așa că fusese de la sine înțeles ca, atunci când tata avusese nevoie de ajutor în afacerea lui de pompe funebre, să-l întrebe pe Seaburn dacă voia să lucreze împreună. În ultimii șapte ani, sau cam așa ceva, tata și Seaburn organizaseră ceremoniile de înmormântare și îngropările propriu-zise ale majorității decedaților din oraș. Și se părea că tata începuse s-o pregătească pe Alice în același domeniu.

– Ești mai mult decât binevenit să-mi ții companie! am spus eu. Nu sunt în stare de mare lucru. Doar…

Am fluturat documentul printat din Word.

Seaburn i-a cerut Danei o bere, iar apoi m-a întrebat:

– Încă mai scrii?

– Perseverez cu încăpățânare.

El a râs scurt.

– Foarte bine! Mi-a plăcut prima ta carte, *A ta, cu pasiune*. Atât de nostimă! Mi-au plăcut și părțile romantice.

– A, nu…, am oftat, ascunzându-mi fața în palme. Te rog, spune-mi că n-ai citit-o!

– Nu-ți face probleme. Am închis ochii la scenele de sex.

Am gemut în palme, îngrozită.

– Chiar am făcut un club de lectură după ce a apărut cartea ta, a continuat el. Tuturor le-a plăcut! A fost… nu știu cum să

spun, a murmurat el înclinându-și capul și sorbind încă puțin din bere. „Îmbucurătoare" ar fi un cuvânt potrivit ca s-o descrie.

Era măgulitor, mai ales din partea lui Seaburn, care citea atât de mult și atât de divers, încât probabil că obiceiurile mele de lectură păleau prin comparație.

– Un roman de dragoste te lasă fericit la sfârșit, sau cel puțin mulțumit. Sau așa ar trebui. Cred.

Eu, una, nu mai știam ce trebuia.

– Cartea a fost bună, ești o scriitoare fantastică! a adăugat el. Cred că toți cei din Mairmont au cumpărat câte un exemplar.

Dacă vânzările din micul meu oraș natal ar fi putut să schimbe soarta cărții aceleia, întreaga mea viață ar fi fost acum cu totul și cu totul alta.

Am șters cu degetul mare condensul de pe pahar.

Primarul a venit și și-a pus capul în poala mea. L-am scărpinat din nou după urechi, iar coada lui a început să bată iarăși darabana pe podea. *Poc, poc, poc!*

– Mulțumesc! am spus, simțind că nu meritam atâta prețuire, cel puțin nu în actuala stare de lucruri. Mă străduiesc!

– E tot ce putem face cu toții, a răspuns Seaburn, care apoi a inspirat adânc. Și vorbind despre a încerca… Mi-a spus Carver că te ocupi de testamentul bătrânului de una singură.

– Nimeni altcineva n-are timp.

– Nu-i adevărat!

Am ridicat din umeri.

– Mă descurc. Toți ceilalți au treabă, așa că fac tot ce pot ca să ajut… N-am idee dacă știi, dar în ultimii zece ani am fost oarecum dispărută în misiune, am adăugat eu pe un ton sarcastic.

– Orașul te-a pus pe fugă. E o diferență.

– Dar aș fi putut să mă întorc, corect? Doar n-am fost ostracizată sau ceva de genul ăsta. Am fost doar…

Hărțuită. Mi se spunea „strigoi" pe la spate. Conturile mele de social media fuseseră bombardate zi de zi cu tot felul de calificative injurioase sau cu întrebări de genul:

„Poți să rezolvi data viitoare cazul Dalia Neagră?"

Sau:

„Intri în contact cu diavolul?"

Sau, mai banal, fusesem numită „mincinoasă".

Totul, pentru că ajutasem o fantomă să rezolve misterul crimei căreia îi căzuse victimă. Făcusem asta pe vremea când aveam treisprezece ani – prea tânără ca să-mi dau seama de consecințe, dar prea mare ca să pretind că întreaga poveste se rezumase la a crede în mitul „prietenilor imaginari".

– Nimeni dintre cei care te cunoșteau nu te-a acuzat că ai plecat, a spus Seaburn cu fermitate, întinzându-se și apucându-mă de mână, iar mie mi-au trosnit articulațiile degetelor din pricina strânsorii prea puternice. În mod special, tatăl tău!

Mi s-a pus un nod în gât.

– Știu, am răspuns, gândindu-mă ce plăcut era să aud astfel de cuvinte. Aș vrea doar să-mi sprijin familia, am continuat, neajutorată. E singurul lucru pe care știu că pot să-l fac. Sau, cel puțin, să încerc. Carver și Alice…

Vorbiseră cu mama despre finanțele tatei înainte ca eu să ajung la întâlnirea noastră de dimineață și schimbaseră mult prea brusc subiectul, așa că îmi dădusem seama de asta. În timpul zilei, avuseseră o întâlnire cu reprezentantul societății de asigurări a tatei și discutaseră despre bugetul pentru funeralii. Iar eu voiam să fac ceva, orice, ca să ajut.

– …deja au făcut o mulțime de lucruri. Mult mai multe decât mine. Măcar atât pot face și eu, nu?

Seaburn a oftat.

– Dragă, nu trebuie să faci totul singură!

Dar, zău, era mai ușor așa.

– Mulțumesc! am spus, afișând acel zâmbet liniștitor pe care-l deprinsesem de-a lungul anilor în care îi tot asigurasem pe ceilalți că „eram în regulă".

– Perfect, numai să știi că, într-adevăr, chiar nu trebuie să faci totul singură, a spus Seaburn și a ridicat paharul. Pentru bătrân! Cu cât mai ciudat, cu atât mai bine!

– Cu cât mai ciudat, cu atât mai bine! am repetat, iar apoi eu și Seaburn am ciocnit paharele și am băut în liniște.

După ce și-a terminat berea, el s-a uitat la ceas și a hotărât că era timpul s-o ia spre casă, așa că i-am mulțumit pentru conversație și m-am întors ca să-l mângâi încă o dată pe primar, dar el plecase.

– Acum pe unde o fi umblând? s-a întrebat Seaburn, începând să caute câinele din priviri.

M-am gândit să mă ofer să-l caut eu. Oricum trebuia să-mi dezmorțesc picioarele.

– Mă duc eu să-l găsesc pe primar! Mai bea o bere – din partea mea, am adăugat, făcându-i semn Danei, iar apoi am pornit în căutare.

Nu putea să fi ajuns prea departe. Dana mi-a făcut semn să caut afară și am urmat direcția indicată.

– Fetch! l-am strigat, plescăind cu limba în cerul gurii. Vino aici!

Am căutat în jurul verandei. Era o seară caldă și apăruseră câțiva licurici. Clipeau printre tufele de trandafiri și de hortensii din grădină.

Apoi l-am găsit pe Fetch… împreună cu încă un prieten.

Ben stătea pe unul dintre balansoare, iar Fetch își pusese capul pe cotieră. Ben a încercat să-l mângâie, dar degetele i-au trecut prin urechile câinelui, ceea ce l-a făcut să-și retragă mâna imediat.

Oricum, Fetch a dat din coadă.

Câinii se pricepeau destul de bine să judece caracterele. Și mă deranja să accept faptul că mă bucuram să-l văd pe Ben; mai ales să văd că nu se mai pierdea cu firea, așa cum făcuse mai devreme. Pentru că emoțiile reale erau complicate. Dacă începea cineva să plângă, începeam și eu să plâng împreună cu el, iar apoi totul se transforma în jale pură, după cum se întâmplase cu doar puțin timp în urmă între mine și Ben. O, fusese îngrozitor!

Mi-am vârât mâinile în buzunarele blugilor, mi-am oțelit nervii și m-am dus la el.

– Deci îți plac câinii, domnule Andor?

A părut surprins că-l observasem, fiindcă deja se obișnuise ca nimeni altcineva să nu-l vadă.

– O, ăăă… spune-mi „Ben", te rog!

– Ben.

I-am pronunțat numele așa acum suna – prietenos. Drăguț. Rostit apăsat la început și terminat într-un sunet nazal. Am arătat cu capul spre primar, adăugând:

– El e Fetch!

– E un băiat grozav. Am auzit că el e primarul.

– Da! Reales deja de două ori.

– Ce câine bun! i-a spus Ben lui Fetch, a cărui coadă a început să bată frenetic în podeaua verandei. *Poc, poc, poc!*

O, da, Ben era cu siguranță genul de tip care iubea câinii. O nimerisem.

Fetch a chelălăit, iar eu am plescăit cu limba în cerul gurii. A venit în pas vioi la mine și l-am scărpinat după urechi. Mi-a

lins mâna.

Noaptea era blândă și caldă, ca majoritatea nopților de primăvară din Sud. Se mai simțea cu certitudine o ultimă adiere răcoroasă de iarnă, dar deja apăruseră licuricii, care acum zburau prin grădină. Luna era atât de strălucitoare, încât lumina ei argintie aproape că te făcea să crezi că era zi, iar câțiva copii chiar se jucau cu mingea pe stradă.

Nu se întâmpla mare lucru în Mairmont. Era liniște, traficul era redus, iar cicadele bâzâiau atât de tare, încât îți era greu să-ți auzi gândurile.

Nu știu de ce am spus ceea ce am spus – poate că din cauza bâzâitului insectelor, sau din cauza copiilor care se jucau pe stradă, sau din cauza celor două pahare de cola cu rom pe care le băusem, dar m-am trezit zicând:

– Tata susținea că nopțile de felul ăsta sunt foarte bune pentru făcut plimbări pe sub clar de lună.

Ben mi-a aruncat o privire mirată.

– Plimbări pe sub clar de lună?!

– Adică o plimbare care, de cele mai multe ori, e făcută prin cimitir. Tata spunea că puteai să faci o plimbare nocturnă doar atunci când pe cer era o lună frumoasă. Fără nori, fără ploaie. Nu te uita așa la mine! Da. Prin cimitir. Familia mea e proprietara unei case funerare. Tata e antreprenor de pompe funebre, am spus, iar apoi m-am oprit și am rectificat, schimbând tonul și clătinând din cap: *Era* antreprenor de pompe funebre. Mă rog, nu contează…

– Vrei să mergem? m-a întrebat Ben dintr-odată.

– Să mergem… unde?

– Să facem chestia asta, ăăă… o plimbare pe sub clar de lună. Am niște întrebări despre mine, a spus el arătând spre sine, și despre tine. Nu prea înțeleg, și tare aș vrea! Și poate că și tu vrei să vorbești. În afară de asta, o schimbare de decor ar putea să prindă bine.

– Printr-un cimitir!

– *Sunt* mort. Pare potrivit.

Mi-am mușcat buza ca să-mi ascund zâmbetul. Era un punct de vedere. Dar propunerea lui fusese… *neașteptată*. Și nu știam care anume era cauza – poate că romul cu cola, dar putea să fie și din pricina felului în care lui Ben îi cădea pe față lumina argintie a lunii, a părului ușor ciufulit, a ochilor negri și adânci, fără urmă de răceala sau de cruzimea pe care mi le imaginasem eu. Acum era ca și cum el m-ar fi privit cu adevărat și ar fi vrut să mă cunoască, pe mine și viața asta

ciudată pe care o duceam. Fără minciuni, fără ficțiune – doar acel mic secret straniu pe care nu-l știa nimeni.

Și, oricum, chiar aveam nevoie de o schimbare de decor.

---

[7] *Weed* – în limba engleză înseamnă „buruiană", „iarbă", dar și „marijuana".

Capitolul 15. Regretele lui Florence Day

Cimitirul St. John din Mairmont era o întindere de iarbă verde, înconjurată de un zid vechi de piatră. Precum niște dinți albi, pietrele funerare ieșeau din movilele scunde. Unele aveau flori rezemate de ele; altele nu mai fuseseră atinse de zeci de ani. Cimitirul era umbrit de stejari cu trunchiuri atât de groase și cu coroane atât de largi, încât eram sigură că fuseseră acolo cu mult înaintea trupurilor aflate sub brazde. Și în fiecare dintre ei se instalaseră confortabil ciori. O întreagă colonie. Păsările stăteau cocoțate pe crengile înmugurite și priveau în jos, spre noi, cu ochișorii lor ca niște mărgele, hotărâte să ne urmărească.

Porțile de fier forjat erau încuiate, dar asta nu m-a oprit niciodată să mă strecor înăuntru. Exista o spărtură în zid, la câțiva metri de poartă; puteam să-mi sprijin un picior în ea, iar apoi să sar în partea cealaltă.

– O, e închis! a observat Ben, citind semnul. N-am știut că cimitirele se închid. Unde te duci?

M-a urmat până la spărtură.

I-am arătat zidul.

– Îl fac pe fraierul ăsta!

– N-am putea să… nu știu… să cerem voie, sau mai bine să ne ducem într-un parc, sau…?

– Și parcul se închide noaptea, iar în afară de asta, am spus eu în timp ce-mi scoteam pantofii și mi-i aruncam peste zid, îl cunosc pe tipul care deține cimitirul. O să fie în regulă!

Am hotărât să nu-i spun și despre faptul că mi se interzisese permanent intrarea în cimitir pe timpul nopții, după ce fostul proprietar mă reclamase, iar și iar, pentru încălcarea proprietății. Pe Seaburn nu l-ar fi deranjat. Totuși, nu din pricina lui Seaburn îmi făceam eu probleme.

– Cred că m-am răzgândit, a mormăit Ben.

– Tu ești mort – de ce-ar putea să-ți fie frică? l-am întrebat.

El m-a privit lung, inexpresiv.

– Nu asta e ideea!

Mi-am dat ochii peste cap, iar apoi mi-am pus piciorul în scobitura pe care o adâncisem încă de pe vremea când eram adolescentă și apoi am început să escaladez cei doi metri până sus, unde mi-am trecut piciorul pe deasupra și am încălecat zidul.

– Vii, sau mă plimb singură?

El și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, în timp ce chibzuia. Își făcea socotelile. Își cântărea opțiunile. Avea umerii țepeni și sprâncenele încruntate, de parcă ceea ce l-ar fi oprit ar fi fost mai mult decât simpla intrare frauduloasă într-un cimitir.

Mi-am trecut înapoi piciorul peste zid.

– Nu trebuie, dacă nu vrei, i-am șoptit. Dacă te deranjează să intri în cimitirul ăsta, putem să mergem într-un parc. Sau… la Ridge?

Nu mi-a venit să cred că-i propusesem asta.

El a clătinat din cap.

– Nu, e în regulă. Doar că… Nu mai sunt alții? În cimitir? Alții ca mine, vreau să zic.

– A, te referi la alți oameni care trec printr-o experiență de după moarte!

Și-a îndreptat un deget spre mine.

– Exact.

Am privit în spate, în cimitir. Luna era atât de plină și de strălucitoare, încât vedeam limpede toată porțiunea de cimitir cuprinsă între poartă și zidul din spate, cu toate mausoleele și pietrele de mormânt care se găseau acolo.

– Nu văd pe nimeni… Stai! Ți-e *frică* de fantome?

El s-a crispat.

– Nu.

A, dar răspunsese prea repede!

– Ba da, ție frică! O, Doamne, dar tu *ești* o fantomă!

– Chestiile supranaturale mă deranjează.

– Te asigur că n-o să te deranjeze nici cea mai mică fantomiță, Benji Andor! l-am tachinat eu, iar dacă se întâmplă asta, o să aibă de-a face cu mine!

– Poți să alungi fantomele?

– Nu, dar cânt oribil. Dă-mi un microfon și ți-am lichidat toți dușmanii!

A pufnit în râs.

– E bine de știut! a exclamat, iar apoi a inspirat adânc și a adăugat: Nu, n-o să-mi retrag cuvântul! Nu merge după cum m-am așteptat, dar rareori se întâmplă așa, nu?

Vorbele i-au sunat ca și cum s-ar fi referit la situația lui delicată. Nu putea să fie cu mult mai în vârstă decât mine, și era mort. Avusese planuri – toți oamenii aveau, chiar dacă nu-și dădeau seama. Chiar și cei care mergeau înainte tocmai pentru că nu aveau planuri. Întotdeauna urma ceva.

Mă întrebam ce regreta, care erau momentele din viața lui în care ar fi vrut să fi procedat altfel.

Mă întrebam dacă tatăl meu avusese și el regrete atunci când se dusese.

– Atunci, haide! l-am îndemnat, făcându-i semn din cap și trecându-mi din nou piciorul peste zid. Trăiește un pic!

– Da, bineînțeles, aș vrea, dacă aș putea!

– Probabil că mi-am ales prost cuvintele. Ne vedem în partea cealaltă!

Mi-am făcut vânt și am aterizat pe iarbă. Eram încredințată doar în proporție de cincizeci și cinci la sută că avea să mă urmeze – oare chiar avea o adevărată fixație în legătură cu respectarea regulilor? Doar era *mort*!

– Treci prin zid, omule! i-am strigat. Ești o fantomă!

O clipă mai târziu, a pășit prin zid și l-a scuturat un fior.

– Se simte atât de straniu! s-a plâns, scuturându-și praful imaginar de pe cămașa apretată. Nu-mi place. Mă furnică. Prin locuri ciudate.

Am pornit spre cărarea care înconjura tot cimitirul și i-am strigat peste umăr:

– Ești o fantomă jalnică!

– Păi, știi, de fapt n-am făcut cerere pentru rolul ăsta! Dacă suntem prinși?

– Dacă sunt prinsă *eu*, l-am corectat, atunci o să fug. Tu ești o fantomă. Nimeni altcineva nu te poate vedea.

M-a prins din urmă din câteva salturi, iar apoi și-a reglat pasul în ritmul meu. Lee nu făcea asta niciodată. Întotdeauna se aștepta să mă adaptez eu la ritmul lui.

– Corect, a recunoscut el. Am o întrebare.

Am inspirat adânc.

– OK. O să încerc să-ți răspund.

– Poți să invoci fantomele?

– Nu.

– Le poți alunga?

– Nu. După cum îți spuneam mai devreme, cele mai multe dintre ele vor doar să vorbească. Au povești interesante. Și vor ca cineva să le asculte, am zis eu, ridicând din umeri. Iar mie îmi place să le ascult – nu te uita așa la mine, am adăugat,

simțind cum mă pironea cu privirea ca și cum ar fi vrut să mă descifreze. Ca și cum l-aș fi surprins.

Imediat, s-a uitat în altă parte.

– Chestia asta cu experiența de după viață e cumva… o parte a afacerii de familie?

Spusele lui m-au făcut să râd.

– Nu. Familia mea deține o casă funerară în oraș, dar numai eu și tata vedem spiritele. Fantomele. Oricum vrei să le numești – entitățile care sunt *ca tine*. Poate să aibă o legătură cu salonul funerar? Cine știe?

– De aceea ai plecat? Nu vreau să fiu indiscret, a adăugat el iute, dându-și seama că, de fapt, chiar fusese indiscret. Doar am… prins niște vorbe. Lumea e surprinsă că ai venit acasă.

– Nici nu mă mir! am răspuns, pentru ca apoi, în timp ce mai făceam câțiva pași, să meditez la întrebare ca să mă hotărăsc ce anume să dezvălui și ce să trec sub tăcere, dar mi-am dat seama că n-avea rost să mint un om mort, așa că am spus: Pe vremea când aveam treisprezece ani, am ajutat o fantomă să rezolve misterul crimei căreia îi căzuse victimă. Înainte de asta, toată treaba cu intermedierea între vii și morți era considerată un secret de familie, dar atunci când gazeta orașului a scris: *Tânără localnică rezolvă o crimă cu ajutorul fantomelor*, totul a ieșit la iveală.

– Deci ai devenit o celebritate locală?

Am râs scurt.

– Măcar să fi devenit! Nu m-a crezut nimeni, Ben! În cel mai bun caz, cu toții se gândeau că o făceam ca să capăt atenție; în cel mai rău, că aveam vreo legătură cu crima. Imaginează-ți cum e să ai treisprezece ani, să stai în instanță ca martor și să trebuiască să spui: „Mi-a zis o fantomă!“ Asta a fost… Am încercat, pe cât posibil, să nu-mi amintesc prea des anul acela. Articolele despre mine, știrile de senzație, oamenii care mă făceau mincinoasă. Oricum, cei mai mulți considerau că totul era doar o poveste prostească. Părea logic – încă din copilărie voisem să fiu scriitoare. Îmi plac cuvintele. Îmi place să le modelez. Îmi place că poveștile pe care le creezi pot fi bune și veridice și-mi place că niciodată nu te dezamăgesc dacă le faci astfel, am spus eu, dând cu piciorul într-o piatră, care a sărit în iarbă. Asta – teoretic, cel puțin.

În timp ce mergeam în tăcere, îmi ronțăiam degetul mare. Singurul sunet care se auzea era unul stins, al pașilor mei prin iarbă.

După un timp, el a spus:

– Mi-a plăcut asta în prima ta carte.

M-am întors, surprinsă.

– *Ghidul depravat?*

– Nu, prima ta carte. Care era titlul? *A ta, cu pasiune*, cred.

Am căscat ochii.

– Doar n-ai citit-o!

– De ce te miri atât de tare?

– *Nimeni* n-a citit cartea aia, Ben! N-a depășit tirajul-pilot.

– Te asigur că eu am citit-o.

Nu știam ce să cred. Mai întâi, Seaburn îmi spusese că o citise, iar apoi Ben – doi oameni care nu se cunoșteau. Cândva, tata îmi spusese: „Nu-ți face griji, scumpete, romanul tău o să-și găsească cititorii!", dar nu-l crezusem.

Începeam să-mi reconsider părerea despre mine.

Am luat-o printre morminte. Știam unde era parcela tatei: deja delimitată în vârful dealului, sub un stejar mare, în care se cuibăreau ciorile. M-am așezat pe una dintre băncile de piatră care erau amplasate prin tot cimitirul, iar Ben s-a așezat lângă mine.

Mi-am întins mâinile spre cimitir.

– Deci a meritat, nu? Iată una dintre cele mai frumoase priveliști din Mairmont!

El și-a strâns buzele într-o linie subțire, ușor piezișă.

– Ei bine, nu merită să riști o acuzație de încălcare a proprietății, dar… da, e drăguț.

Am zâmbit sarcastic, mi-am ridicat picioarele și mi le-am încrucișat pe bancă. Cerul se desfășura în fața noastră, nesfârșit și întunecat. Stelele străluceau mult mai intens aici, atât de intens încât – aproape că uitasem – n-aveai nevoie de nici o altă lumină. Stelele dădeau toată lumina trebuincioasă.

– Tata obișnuia să mă aducă aici pe vremea când eram mică. Făceam turul cimitirului. Numea asta *exercițiul* lui. Uneori, atunci când pe deasupra noastră trecea o misiune a Stației Spațiale Internaționale, veneam aici și o urmăream. Am văzut pe cer, în cădere, o mulțime de comete și de resturi de la aparatura spațială. N-ai cum să mai găsești o priveliște ca asta.

– Nu, a fost el de acord. În oraș, cam uiți cât de multe stele există. Am crescut în Maine – erau și acolo o mulțime de stele.

– Ann trăiește în Maine, am remarcat eu. Poate că erați vecini și nici n-ai știut.

– O mulțime de scriitori trăiesc în Maine. De unde știi că n-am fost vecin cu Stephen King?

– Bună observație!

– Te-a vizitat vreodată fantoma unei celebrități?

– A unei *celebrități*? am întrebat, înclinându-mi capul, gânditoare. Nu… nu, din câte știu. Cele mai multe fantome cu care am interacționat erau din Mairmont, iar la New York n-am vorbit cu fantomele, deci nu știu. Tu ai murit la New York, dar mă bântui aici, la opt sute de kilometri depărtare!

– Și eu mă întreb, a reflectat el cu voce tare, scărpinându-și bărbia. Nu mi-am închipuit că după moarte o să umblu prin cimitire, la miezul nopții, într-un colț uitat de lume.

– Fostul meu iubit ura lucrurile de genul ăsta.

– Ce anume? Să se strecoare noaptea prin cimitire, sau să invoce spiritele celor morți?

– N-ar fi fost interesant? Nu, el nu gusta de fel asemenea lucruri. De fapt, nici tu, în mod clar, am adăugat, arătând spre mânecile lui suflecate și spre pantalonii călcați impecabil. Fostul meu iubit ar fi respins categoric ideea. Nici dacă ar fi știut că mi-ar fi făcut plăcere, n-ar fi abordat astfel de subiecte.

Ben și-a ridicat capul.

– Într-adevăr, nu e genul de tip care să umble prin cimitire. Întotdeauna mi s-a părut ciudat că a reușit să scrie un roman horror.

Am pufnit.

– Așa e, îl cunoști! E Lee Marlow!

– Suntem – am fost – colegi de branșă. Am intrat în domeniul editurilor cam în același timp, așa că l-am văzut în mediul profesional – te-am recunoscut zilele trecute, când ai intrat în biroul meu, a adăugat el. Totuși, nu ni s-au încrucișat drumurile niciodată.

Nu, și n-aveam de gând să-i spun că și eu îl recunoscusem când îl văzusem, cu câteva zile în urmă.

– Din același motiv te aflai la barul acela, acum câteva seri?

– La Colocvial? Mda. M-am dus acolo ca să beau un pahar cu Lee Marlow și să stăm de vorbă. Se pare că voia să discutăm despre fontul folosit în cartea lui.

Am făcut o grimasă.

– Dă, Doamne, să fie ilizibil!

Ben a chicotit. A fost un sunet cald, din gât, care mi-a amintit de prăjitura *red velvet*. Într-o carte, l-aș fi numit un sunet „delicios".

– Ai citit cartea lui Marlow? m-a întrebat el.

– O, am răspuns eu cu indiferență. Sunt foarte familiarizată cu ea. Tu?

– Nu. Am primit o versiune preliminară, dar nu mi-a stârnit interesul.

– Ți-ai făcut un serviciu. Eroina cărții e groaznic de fadă și de înțepată. Și e flegmatică în toate privințele.

Ben a tresărit.

– Probabil că Marlow s-a gândit să creeze un personaj feminin puternic.

Am ridicat mâinile.

– Da, nu-i așa? O femeie poate să fie plină de viață, sensibilă și iubitoare. Asta n-o face slabă sau inferioară – of! N-am de gând să perorez pe tema asta, dar mă enervează, am adăugat, lăsându-mi mâinile pe lângă corp și simțind cum mă îmbujoram. Nu că mi-ar păsa de ce-a scris el. Nu-mi pasă absolut deloc!

Doar nu pe mine mă descrisese Lee în cartea aceea! Eu nu eram atât de fadă și de înțepată. Cel puțin, nu mă consideram așa.

Mai mult de-atât, nici vorbă să fi fost flegmatică.

– Și, am adăugat, incapabilă să mă opresc, Lee și-a descris eroina ca pe o tipă care sărută prost. Adică jalnic. Și nu știu ce crezi tu, dar eu sunt de părere că tipele înțepate sărută foarte bine.

Ben a dat din cap în semn de încuviințare.

– Din experiența mea, femeile cu limba ascuțită au buzele moi.

– Ai sărutat deseori femei cu limba ascuțită?

El a aruncat o privire spre buzele mele.

– Nu atât de mult pe cât mi-aș fi dorit.

Au început să-mi ardă urechile și mi-am luat privirea de la el.

„E o fantomă, Florence. E cât se poate de mort. Nici nu poate fi vorba!"

– Dacă aș fi un alt fel de persoană, ți-aș cere să-l bântui pe dobitocul ăla de Lee Marlow!

– O fantomă de închiriat.

– Ai face o treabă înfiorător de bună!

– Oricum, și eu am chef să mă iau de el.

– Da? m-am mirat eu, râzând. Și tu ai fost îndrăgostit de el?

– Nu, dar tu ai fost. Și-mi dau seama că doare.

Asta m-a luat prin surprindere.

– E atât de evident?

– Nu… Da, a recunoscut el. Oarecum. Nu mai pari persoana care a scris *A ta, cu pasiune*. Nu într-un sens rău, ci

în felul în care citești ceva și-ți dai seama ce anume cauți… Mă asculți? a adăugat el, văzând că mă ridicasem și începusem să merg cu pași măsurați prin fața băncii. Am impresia că nu mă asculți…

– Șștt, stai! i-am cerut, ridicând un deget la buze ca să-l fac să tacă, în timp ce mintea mea se pusese pe treabă, conectând puncte într-o constelație. Manuscrisul!

– Ce-i cu el?

– E vorba de ceea ce ne leagă. Nu Ann, ci manuscrisul. Ești aici pentru că nu l-am terminat. Asta e treaba ta neterminată.

Ben și-a înclinat capul într-o parte.

– Dar ești aproape gata cu el, nu-i așa?

– Păi…

– Florence! a spus el pe un ton sec, iar pe mine m-a trecut un fior pe șira spinării. Ai avut la dispoziție mai mult de un an!

– Mda, iar într-un an s-au întâmplat o mulțime de lucruri.

– Dar…

Brusc, m-a orbit o lanternă. Mi-am apărat ochii cu palma și am sărit din calea razei puternice de lumină. Am auzit scrâșnetul pietrișului și zăngănitul cheilor. La naiba! Nu-l observasem atunci când descuiase poarta și intrase. Fusesem prea ocupată să flirtez cu acea fantomă care nu era altceva decât un pericol pe două picioare.

M-am ascuns în spatele băncii, iar Ben mi s-a alăturat.

– Hei! a strigat polițistul. Hei, copii, n-ar trebui să vă aflați aici!

– Fir-ar să fie, am șoptit. Cred că e ofițerul Saget.

– Bob[8]?

– Ce? Nu… Asta a fost o glumă, Benji Andor?

– Răsuflată? a întrebat el, stânjenit.

– Un pic. O, la naiba! am mormăit eu lăsându-mă și mai jos, în timp ce raza lanternei căuta din nou pe deasupra mea. Cum aș fi putut să-i explic lui Ben ura care se acumulase în ani de zile între mine și Saget? Foarte nostim, am murmurat, s-ar putea să am accesul interzis în cimitirul ăsta…

– Florence!

– Eram un copil!

Ofițerul de poliție a strigat la noi, dar mi-am astupat gura cu mâna și i-am spus lui Ben *să facă liniște*. Ofițerul n-avea să mă mai păcălească de data asta. Acum eram om în toată firea. Cu un creier complet dezvoltat și funcțional!

Mă rog, aproape funcțional. În zilele bune.

Polițistul s-a apropiat de noi, pășind prin iarba întunecată. Deși nu aveam cine știe ce mandate pe numele meu, aveam cu siguranță o amendă de parcare ce aștepta de zece ani să fie plătită. Nu voiam să mă gândesc la cât se ridica suma până în momentul de față. Ca să nu mai vorbesc de alte contravenții pe care le aveam în cazier. Pornisem un incendiu în școală. Furasem cartul de golf al antrenorului Rhinehart. Pătrunsesem fraudulos în Muzeul Regional Mairmont...

Suficient cât să mă facă un pericol public.

Brusc, cu un cârâit de spaimă, tot cârdul de ciori din stejar și-a luat zborul deodată. Ciorile l-au speriat pe polițistul Saget, care a înjurat și s-a ghemuit în timp ce păsările s-au năpustit spre cerul întunecat și apoi s-au pierdut în văzduh. Pe urmă l-am văzut pe Ben încercând să mă ia de mână, dar mâna lui a trecut printr-a mea. Preț de o clipă, el a părut enervat, după care a șuierat:

– Fuga!

N-a trebuit să-mi spună de două ori. M-am răsucit pe călcâie și am alergat spre partea din spate a cimitirului, către unul dintre colțuri, ocolind din scurt pietrele funerare și răsturnând florile sprijinite de ele. Cu cât mă îndepărtam, cu atât era mai întuneric. O mică porțiune de zid era prăbușită în spatele stejarului bătrân care se afla acolo.

M-am strecurat prin spărtură și am ieșit în Crescent Avenue, iar apoi am ales o scurtătură care trecea prin câteva curți din spatele caselor, după care am ajuns la intersecția în care se afla hotelul. Nu m-am oprit să-mi trag sufletul decât în clipa în care am ajuns dincolo de porțile de fier forjat, la jumătatea aleii care ducea spre intrare.

– Niciodată n-am fost atât de aproape de a fi prinsă! am strigat, apucându-mă cu mâinile de coaste și încovoindu-mă sub povara hohotelor de râs. Tu ai stârnit ciorile?

– Nu mi-aș fi permis niciodată! a răspuns Ben, indignat, încrucișându-și brațele pe piept.

Aș fi putut să-l sărut.

– Mulțumesc!

I s-au înroșit vârfurile urechilor și a privit într-o parte.

– Cu plăcere.

Încercând să-mi ascund un zâmbet, am înaintat pe aleea pietruită, înspre ușa principală, iar apoi m-am oprit un moment pe treptele verandei, de unde porniserăm, și m-am uitat în spate, la Ben, zicând:

– Îmi pare rău că te-am mințit în privința riscului de a fi prinși în cimitir!

– Păi, cel puțin acum știu, a răspuns el, clătinând din cap. Mă duc să… nu știu. Să văd dacă pot bântui vreo cină sau ceva de genul ăsta. Să miros o cafea. Întrebare…, a adăugat, după o clipă de gândire.

– Răspuns.

– E normal să auzi chestii? Discuții, voci, oarecum? Ca și cum ar fi la limita auzului?

M-am încruntat.

– Nu, din câte știu eu, dar n-am întrebat niciodată vreo fantomă despre așa ceva.

– Aha. OK. Păi, noapte bună! Încearcă să nu te mai bagi în prea multe încurcături! a adăugat, iar apoi a pornit pe trotuar, îndreptându-se spre Waffle House.

O vreme am rămas pe veranda hotelului, privind cum silueta lui transparentă se topea treptat, dispărând până la urmă în beznă.

Aveam deja un mort de jelit. Bunul-simț îmi spunea că n-ar fi trebuit să mă implic în nimic din ceea ce avea legătură Ben, că inima mea nu putea să-și ia un alt adio atât de curând, dar cred că deja mă hotărâsem să-l ajut. Nu-mi era clar când hotărâsem asta – ieri? Atunci când îmi apăruse pentru prima oară la ușă?

Eram nebună și nu făceam decât să mă rănesc pe mine însămi, fiindcă, dacă știam ceva despre moarte, era faptul că despărțirile de fantome erau mai grele decât cele de trupurile neînsuflețite.

---

[8] Bob Saget (1956–2022), actor american de stand-up comedy

Capitolul 16. Cântece pentru morți

Sâmbăta a trecut și a devenit duminică. Încercasem s-o conving pe mama să mă lase s-o ajut la înmormântarea de azi – penultima programată de tata înainte de a muri –, dar, de-a lungul mic-dejunului, ea refuzase categoric. Nu mai fusesem de ani de zile la o înmormântare. Cântecele funebre, corurile gospel, văduvele plângând, copiii îndurerați, părinții care își îngropau copiii și…

Fantomele.

Mi-am pus un tricou cu mânecă lungă, imprimat cu însemnele NYU, iar apoi i-am trimis mamei un SMS: *Ești sigură că te descurci? Un singur cuvânt și sunt lângă tine!*, iar mama mi-a răspuns cu un emoticon în formă de inimioară.

Foarte bine.

Vorbind de fantome – încă nu-mi văzusem fantoma curentă pe ziua de azi, nici măcar după ce am coborât ca să-mi iau un covrig și niște brânză de la mic-dejunul din sala de mese. (Al doilea mic-dejun era întotdeauna masa mea preferată.) Mi-am uns covrigul cu un strat gros de brânză, fredonând împreună cu murmurul care se auzea din radioul aflat într-un colț al încăperii. Mi-am pus cafea într-un pahar de unică folosință și m-am întors în foaierul hotelului.

– Florence! Aici erai!

Am scos un strigăt de surprindere. Așezat la recepție, cu bărbia sprijinită în palme, stătea John. Iar lângă el, rezemat neglijent de pupitrul recepției, era polițistul Saget.

– Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă! a comentat polițistul.

La lumina zilei, arăta mult mai în vârstă decât mi-l aminteam. Avea părul complet argintiu acum, își purta barba tunsă scurt și părea făcut din bucăți masive, puse laolaltă. Într-un cuvânt, era prototipul omului butucănos și mărginit.

– O, ce nostim! am răspuns eu imediat. Mă bucur să te văd, domnule ofițer!

– Și eu mă bucur! Ai avut o noapte agitată, domnișoară Day?

– Nici vorbă. M-am culcat devreme. Am dormit foarte bine..., am turuit, fără ca, totuși, să-mi pot înăbuși un căscat. Iar acum m-am trezit și sunt gata să dau o tură prin oraș!

– Te-ai culcat devreme, zici?

– Bineînțeles.

El nu-mi văzuse fața noaptea trecută. Nu știa că fusesem eu.

După ce și-a pus un semn de carte între filele revistei de benzi desenate pe care o citea, John a urmărit conversația uitându-se când la mine, când la polițist, ca și cum ar fi urmărit un meci de badminton.

– Știi că e ilegal să minți un polițist! a plusat Saget.

– De ce-aș minți?

– Deci n-ai făcut nici o plimbare nocturnă?

– Nici vorbă! am mințit eu.

El a strâns din buze și și-a umflat nările. Apoi, după un moment, a părut să-și regândească strategia.

– Ai scăpat de data asta – numai de data asta, Florence! Dacă incidentul s-ar fi petrecut în altă parte, te-aș fi reținut pentru încălcarea proprietății. Încearcă să te porți matur, OK? m-a avertizat el.

Apoi i-a făcut lui John un semn de rămas-bun, a ieșit pe ușă, a urcat în mașina lui de poliție – parcată ilegal, în curbă – și dus a fost.

Am răsuflat adânc, fără să-mi fi dat seama că-mi ținusem respirația.

– La naiba, a fost cât pe ce!

John mi-a aruncat o privire.

– Of, dragă, chiar îți place haosul, nu-i așa?

În dimineața asta își împletise ca un viking barba roșcată și purta din nou șapca lui pe care era desenată o felie de pizza.

– Îl am în sânge, i-am răspuns, luând o gură de cafea. Dar aș vrea să știu cine m-a turnat la poliție. Pe Seaburn nu-l deranjează dacă merg noaptea în cimitir, dar am încălcat alte proprietăți de atâtea ori, încât cred că Saget e disperat să mă prindă cu ceva.

– Sunt de părere că nu te-a iertat niciodată că ai adus acel oposum nebun în secția de poliție.

– N-am știut ce altceva să fac! Nu m-am gândit că era *turbat*!

John a clătinat din cap, râzând. Lângă pupitrul de recepție, pe o salteluță brodată, stătea primarul nostru. Câinele și-a

ridicat privirea, bătând cu coada în podea. L-am scărpinat după urechi.

– John, am o întrebare.

– S-ar putea să am un răspuns.

– Știi la ce oră se deschide barul None?

El și-a privit ceasul multifuncțional.

– Sunt sigur că în câteva minute se deschide pentru prânz. Au niște *cheese dogs* destul de reușiți. Iar buletele lor de cartofi…, a spus John, făcând cu degetele semnul „OK". Ce-ar fi să-l iei cu tine pe primar? Oricum are de făcut o inspecție acolo!

Am ghicit că Seaburn o ajuta pe mama la înmormântare, așa că măcar atât puteam face, să iau cu mine câinele.

– Bineînțeles. Domnule primar, vii cu mine?

Fetch a sărit în picioare.

– Atunci, să mergem! Mulțumesc, John!

Nu eram nerăbdătoare să-mi reiau sarcinile. În timp ce Carver și Alice o ajutau pe mama, eu trebuia să descopăr cum să îndeplinesc dispozițiile imposibile ale tatei. Deja eșuasem jalnic în încercarea de a face rost de flori. Abia așteptam să eșuez și în privința găsirii lui Elvis.

Cel puțin, aveam un tovarăș bun alături de mine.

Dar proprietarul florăriei îmi dăduse un indiciu și, cu toate că, firește, acel imitator nu era chiar Elvis, îl cunoșteam destul de bine pe tata ca să știu că nu întotdeauna ceea ce spunea era exact ceea ce voia să zică. Slavă Domnului că barul None își respecta cu strictețe programul, pentru că am ajuns acolo fix la ora zece dimineața.

Am intrat, cu primarul lângă mine. În bar era afișată o pancartă care proclama: CÂINII AR TREBUI SĂ VOTEZE, pe care am luat-o drept un indiciu destul de clar că mi se permitea să intru împreună cu cel mai bun dintre câini. Un bărbat stătea în spatele barului, pregătindu-se pentru treburile din ziua aceea.

– O văd cumva pe Florence Day? a întrebat el, aranjând paharele. Nu-mi vine să cred! Faimoasa Florence Day!

Ei, fir-ar să fie!

– M-ai prins, am răspuns, afișând un zâmbet îndelung exersat.

– Eu sunt Perez. Condoleanțe pentru moartea tatălui tău, a spus el, întinzându-mi mâna.

I-am strâns-o.

– Mulțumesc. Ăăă… dă-mi voie să-ți pun o întrebare cam bizară. Domnul Taylor de la florărie mi-a spus că există un Elvis care cântă aici în unele seri.

– Elvis…? A, da! a exclamat el, iar apoi a arătat cu degetul mare în spate, spre un poster. Vrei să spui *Elvistoo*!

M-am uitat la posterul la care se referea și m-am pomenit în fața unei versiuni îmbătrânite a lui Elvis, întruchipate de un individ purtând un costum plin de paiete sclipitoare și fotografiat în clipa în care se părea că era pe cale să înghită un microfon.

– O! E… fascinant!

– Hei, Bruno! a strigat Perez către partea din spate a barului.

Bucătarul a scos capul pe ușă.

– Da, șefu'!

– Iat-o pe fiica lui Xavier!

Ochii negri ai lui Bruno s-au aprins precum artificiile de la parada de 4 Iulie. Omul a ieșit repede din bucătărie, ștergându-și mâinile de șorțul de un alb imaculat.

– Să fiu al naibii! Florence Day! a rostit el cu o voce caldă și catifelată. Tatăl tău venea în fiecare joi ca să mă asculte cântând. Înainte de partida lui de poker, a adăugat, văzând că mă încruntasem, derutată.

– Aha, înțeleg!

Ne-am strâns mâinile, iar apoi el s-a așezat pe un scaun, lângă mine. Perez, barmanul, m-a întrebat dacă voiam să beau ceva, iar eu i-am răspuns că aș fi vrut o limonadă. Bruno a spus:

– Bătrânul tău n-a lipsit în nici una dintre serile în care obișnuia să vină aici, iar în joia în care nu și-a făcut apariția, am știut că s-a întâmplat ceva rău. Condoleanțe! Știu că o astfel de vorbă nu înseamnă prea mult și că nu e de ajuns ca să cuprindă nenorocirea care s-a întâmplat, dar e tot ce pot spune.

– Mulțumesc, să știi că apreciez spusele tale!

Barmanul a împins o limonadă spre mine, iar eu mi-am încleștat degetele pe paharul rece și umed. Gheața se clătina în lichidul dinăuntru, iar pe pahar se scurgeau perle de condens, ca niște picături de ploaie. Apoi, Perez a spus:

– Tatăl tău povestea mereu despre tine.

Bruno a dat din cap în semn de confirmare.

– Mereu spunea că erai pe cai mari la New York, urmărindu-ți visurile. Că erai în stare să scrii cuvinte care

puteau trezi chiar și morții!

– Așa spunea?

– Da, bineînțeles!

Am simțit că mi se aprindeau obrajii. Desigur că tata era în stare să spună așa ceva. Nici măcar nu știa că eram *ghostwriter* – că acele cărți care se vindeau în librăriile din aeroporturi, la casieriile din magazinele universale…

Și… acum nu mai aveam cum să-i destăinui secretul meu.

Niciodată.

După un moment de tăcere, bucătarul a spus:

– Xavier m-a pus să jur că n-o să spun nimănui, dar trebuie să știu dacă e adevărat că…

– Bruno…! l-a avertizat barmanul.

M-am încruntat.

– Să știi dacă e adevărat ce?

Bruno s-a repliat, zicând:

– Era atât de mândru de tine, domnișoară Day! Atât de al naibii de mândru, încât sentimentul ăsta îl făcea să-i dea lacrimile. Știa că îți urmăreai visul, la fel ca Alice și Carver, și era nemaipomenit de mândru de toți trei!

Dar tata nu știuse întreaga poveste. Nu știuse că îmi luasem inspirația din istoricul dragostei dintre el și mama, că reținusem toate poveștile pe care ei mi le spuseseră despre bunicii lor, toate poveștile romantice care fuseseră transmise de la o generație la alta. Fusesem atât de prinsă în strădaniile mele de a fi excepția de la regulă – singura membră a familiei care n-avea să trăiască o minunată poveste de iubire – încât uitasem de ce scriam despre acel sentiment.

Bineînțeles, scriam fiindcă mi-o ceruse cândva o femeie cu păr cărunt, îmbrăcată într-un pulover lălâu, da, dar și pentru că așa vrusesem eu. Pentru că odinioară, cu mult timp în urmă, crezusem în dragoste.

– Te-am supărat? a întrebat Bruno, și abia atunci mi-am dat seama că nu mă atinsesem de limonadă.

Am luat o înghițitură mare și am clătinat din cap.

– Nu, am răspuns, tresărind la auzul sunetului vocii mele, care era oricum, numai convingătoare, nu. De fapt, am venit să pun o întrebare legată de una dintre dorințele tatei. Ai fi disponibil marți, pe la ora trei?

– Păi… adică… ar trebui să verific cu Perez…

– Da! a răspuns Perez. E disponibil.

– Cred că da, sunt.

– Atunci, ai vrea să ne faci onoarea să cânți la funeraliile tatei? Te plătesc, bineînțeles – ai cumva vreun tarif pentru servicii speciale?

Bruno m-a privit și a clipit. O dată. De două ori. Apoi s-a aplecat în față și a întrebat:

– Lasă-mă să văd dacă am înțeles: vrei să cânt la funeraliile tatălui tău?

– Da, în ținuta asta, am spus eu, arătând spre poster.

El a înălțat din sprâncenele negre, stufoase.

– Aha.

– Știu că e ciudat, dar…

– Da, la naiba!

Răspunsul lui m-a cam descurajat.

– Și care ar fi prețul?

Tipul a zâmbit larg și am observat că avea un canin îmbrăcat în aur.

– Domnișoară Day, Elvistoo îl onorează gratis pe răposat!

O pală de vânt a răscolit frunzele. Mi-am dat părul pe după urechi ca să nu-mi vină peste față, în timp ce vântul trecea direct prin corpul fantomatic al lui Ben. Nu-i răvășea părul sau hainele. El avea să rămână așa pentru totdeauna. Ca un portret care n-avea să se schimbe niciodată. La fel ca tatăl meu, care rămăsese de-a pururea la vârsta de șaizeci și patru de ani. Experiențele lui luaseră sfârșit. Viața lui se oprise.

Ben și-a vârât mâinile în buzunare și a zis:

– Știi, m-am gândit la discuția noastră din cimitir.

– Despre cum aș putea să te ajut să treci mai departe?

– Da, și m-am gândit că poate motivul pentru care încă sunt aici n-are nimic de-a face cu manuscrisul, și-a dat el cu părerea, iar apoi s-a întors spre mine și a conchis, foarte sigur pe el: Poate că sunt aici ca să te ajut eu pe tine.

L-am privit țintă. Am clipit. Apoi am izbucnit în râs.

El mi-a aruncat o privire plină de indignare.

– Nu e chiar atât de nostim!

– Ba da, cu siguranță că e! am exclamat, hohotind și ținându-mă cu mâinile de pântec, fiindcă dacă asta nu era o intrigă de comedie romantică, atunci nu știu ce era. O, Doamne… scuză-mă! Vezi tu… asta nu poate fi adevărat! De ce ajutor aș putea avea nevoie?

– De ajutor în privința dragostei. Ai putea avea nevoie să te ajut să crezi din nou în ea.

Deodată, râsul mi s-a oprit în gât. Brusc, nu mai era nostim. Era personal. Am strâns din buze.

– Nu ești spiritul Crăciunului trecut, Ben!

– Dar dacă…?

– Nu merge așa! i-am tăiat eu vorba. N-am auzit niciodată de o fantomă care să se întoarcă pe pământ ca să ajute pe cineva care e încă în viață. Întotdeauna eu vă ajut pe voi. Pe fantome. Mă rog.

– Și dacă te înșeli?

– N-am nevoie de ajutor în dragoste! Sunt perfect mulțumită să am ochii larg deschiși. Nu eu sunt blocată între viață și moarte, ci tu. Așa că eu trebuie să te ajut pe tine. Logic?

– Mda, a răspuns el fără să mă privească, convins, în mod clar, că greșeam. Cred că da.

– Bine. Și o să rezolv treaba cu manuscrisul, promit. Doar că… am nevoie de timp.

– Păi, acum ai o grămadă de timp, mi-a răspuns el pe un ton ironic, făcându-mă să tresar.

Avea dreptate.

Am trecut pe lângă gelaterie, unde o puștoaică și tatăl ei stăteau la o masă de lângă fereastră și împărțeau o cupă de înghețată. Pe vremea când eram mică, iar Carver și Alice erau și mai mici, tata obișnuia să mă ia în salon și să împartă cu mine un bol de înghețată cu ciocolată, cu bombonele pe deasupra.

Aș fi vrut să-l pot întreba pe tata cum să-l ajut pe Ben. Tata ar fi știut. Singura pistă pe care o aveam era aceea legată de manuscris, dar... nu știam cum să rezolv o astfel de problemă. Iar dacă ăsta era motivul pentru care Ben rămăsese prin preajmă, atunci mă temeam că amândoi eram lipsiți de noroc.

Și mă enerva faptul că Ben îndrăznea să sugereze că eu... că eu aș fi fost cea care...

Of!

Încercasem să iubesc. Nu mersese. Sfârșit. În viața mea existau lucruri mult mai importante de abordat, decât ceva atât de frivol.

– Ai găsit ceea ce ai căutat la bar? m-a întrebat Ben, rupând tăcerea.

– Într-un fel, da. Am reușit să-l angajez pe Elvis ca să cânte la înmormântare.

Ben a tresărit.

– Presley? E cumva... o *fantomă*? a întrebat el aproape în șoaptă.

O, de ce era asta ceva atât de fermecător? De ce era el atât de *fermecător*?

Mi-am mușcat obrazul pe dinăuntru ca să nu zâmbesc, pentru că încă eram supărată pe el.

– Nu, am răspuns eu, scoțând un poster din buzunarul de la spate și despăturindu-l ca să-i arăt la care Elvis mă referam, dar ăsta-i al doilea cel mai bun!

Ben și-a dus mâna la gură, ca să-și înăbușe râsul.

– Un *imitator*?! La *înmormântare*?!

– Nu l-ai cunoscut pe tata! i-am replicat, vârând posterul înapoi în buzunar.

– Sună ca și cum ar fi fost un rebel.

Am zâmbit gândindu-mă la tata, care se ducea să-l asculte pe Bruno joia, înainte de partidele nocturne de poker. Apoi zâmbetul mi s-a stins, fiindcă mi-am amintit că asta n-avea să se mai întâmple. Mi-am încrucișat brațele pe piept și am spus, pe un ton tăios:

– Așa și era!

– Corect, da. Scuză-mă!

Am traversat, tăcuți, următoarele trei intersecții, trecând pe lângă librăria care afișa un poster al cărții *Când morții cântă*, de Lee Marlow. Eu am zăbovit doar o clipă în fața vitrinei, dar răstimpul ăsta i-a fost suficient lui Ben, care s-a oprit și s-a uitat în urmă ca să vadă de ce zăboveam, drept pentru care m-am forțat să pășesc înainte și să ignor afișul și data lansării. Mai erau doar câteva luni până când lumea avea să citească povestea mea. Da, povestea mea distrusă de cuvintele lui.

– A, uite! Cărțile lui Annie! a exclamat Ben.

– Ce?

M-am uitat prin sticla vitrinei și am văzut rafturile cu romane de dragoste romantice, pe care cărțile lui Ann Nichols tronau la loc de cinste. Cele scrise de mine: *Matineul nocturn*, *Ghidul depravat*… toate. Tata trecea pe lângă librăria asta în fiecare zi, în pauzele de prânz, în drum spre Fudge. Trebuia să fi văzut standul ăsta, cărțile astea. M-am întrebat dacă o fi intrat vreodată în magazin și o fi cumpărat vreuna. M-am întrebat și dacă mamei îi plăcuse umorul sec din noile cărți ale lui Ann Nichols. Nu mai vorbisem cu mama despre cărți după ce a mea eșuase. De atunci încolo, nu mai voisem să vorbesc deloc despre cărți.

M-am întors ca să-mi continui drumul, dar Ben a venit la mine și mi-a făcut semn cu capul spre ușa librăriei.

– Haide să intrăm!

– De ce?

– Pentru că îmi plac librăriile, a răspuns el.

Apoi, mergând de-a-ndăratelea, a intrat prin ușa închisă.

Pe de o parte, mă gândeam să nu-l urmez, dar pe de alta, mă întrebam care gen de literatură îl interesa. Ficțiune? Horror? Nici nu mi-l puteam imagina în fața standului de literatură romantică, impozant și meditativ, purtând cămașa lui impecabilă și pantalonii călcați la perfecție.

Clopoțelul de deasupra ușii a sunat în clipa în care am pășit în spațiul tihnit și intim al librăriei. Femeia de la tejghea, doamna Holly, vindea acolo de douăzeci și ceva de ani. Și-a ridicat privirea din cartea pe care o citea și a zâmbit.

– Să fiu a naibii! Florence Day!

Nici librarii mei din Jersey nu-mi știau numele, dar se părea că trecerea unui deceniu nu reușise să mă șteargă din memoria orășelului meu natal. Oriunde mă duceam, eram „Pe toți dracii, Florence Day!“, ca și cum aș fi fost o celebritate locală în Mairmont. Ei bine, se putea să fi fost, într-adevăr.

– Bună ziua, doamnă Holly!

– Cauți ceva anume?

„Ați văzut, din întâmplare, fantoma unui bărbat plutind pe-aici? Un metru nouăzeci înălțime, sexy, cu un vag aer de tocilar?“, îmi venea s-o întreb.

Însă am spus:

– Am intrat doar ca să mă uit.

– Pot să te ajut?

– Nu cred, am răspuns eu.

Am dat imediat cu ochii de standul construit pentru *Când morții cântă* de Lee Marlow. FĂ ASTĂZI PRECOMANDA! scria pe cartonul pus în picioare, cu imaginea coperții – o casă victoriană dărăpănată, în fața căreia stătea o fată ce arăta ca Wednesday Addams și care avea o expresie sobră pe față. De la una dintre ferestrele casei, pândea un soi de arătare cu privire diabolică și cu dinți ascuțiți.

Captivant.

– Cred că autorul n-a vizitat în viața lui un oraș mic, a spus doamna Holly în clipa în care a observat ce anume îmi atrăsese atenția, iar apoi a clătinat din cap. Totuși, uneia dintre vânzătoarele mele i-a plăcut la nebunie cartea asta. Nu-mi dau seama de ce!

– Am înțeles.

Bineînțeles că Lee nu putea să scrie despre orașele mici. Nu trăise niciodată într-unul – credea că fiecare orășel era fie Stars Hollow[9], fie Silent Hill[10]. Pentru el nu exista o variantă de mijloc.

– Tu scrii mai bine decât ar putea el s-o facă vreodată, a continuat doamna Holly, iar eu m-am mulțumit să pufnesc. Știi că încă mai vând cartea ta? Nu atât de des acum, dar se vinde. E păcat că nu s-a reeditat! Abia dacă a ajuns la ediția broșată.

– Oricum, nu mi-a plăcut ediția broșată, i-am răspuns eu pe un ton în care era un pic de umor amar.

Vorbisem astfel fiindcă acea ediție fusese atât de urâtă din punct de vedere grafic, încât nu-mi puteam imagina că un cititor ar fi ales-o de bunăvoie. Îți dădeai seama dacă un editor renunțase la o carte după faptul că își lăsase propriul designer angajat să facă o copertă.

I-am spus doamnei Holly că voiam să răsfoiesc câteva cărți. Apoi am pornit printre rafturile cu memorialistică și literatură motivațională, pe lângă cele de SF și de literatură fantastică, până la colțul din spate, în care se afla literatura romantică.

Acolo era Ben, uitându-se la cărțile vechi, care aveau cotoarele crăpate și foile îndoite.

Atunci când am ajuns foarte aproape de el, l-am întrebat:

– N-ai fost redactor de literatură horror? De ce te-ai mutat la departamentul de romane de dragoste?

– Editura mea s-a închis.

A încercat să ia o carte de pe raft, dar mâna i-a trecut prin ea. S-a încruntat – uitase – și a oftat.

– Ăsta nu poate fi *singurul* motiv! am spus eu.

– Am citit cândva o carte care m-a schimbat. Și mi-am dat seama că voiam să ajut autorii să scrie mai multe cărți precum era aceea, să găsesc mai multe astfel de cărți și să le dau șansa pe care altfel n-ar fi avut-o.

– Trebuie să fi fost o carte extraordinară. Bestseller? Am auzit de ea?

Gura lui s-a lățit într-un zâmbet, ca și cum aș fi spus ceva caraghios.

– Dacă am învățat ceva ca redactor în ultimii zece ani, este că niciodată nu auzi de cele cu adevărat bune!

Mi-am trecut privirea peste rafturi – volume de Christina Lauren, Nora Roberts, Rebekah Wetherspoon, Julia Quinn și Casey McQuiston – până când privirea mi s-a oprit asupra celui mai familiar cotor. Am luat cartea din raft, fiindcă Ben nu putea s-o ia el însuși. În librărie nu mai erau decât două exemplare. Mă întrebam cât timp avea să mai poată doamna Holly s-o aducă în stoc până când nu s-ar mai fi găsit deloc. *A ta, cu pasiune.*

Mi-am trecut mâna peste coperta volumului, peste titlul înflorat și peste cartonul înfoliat, lucios. Mi-am amintit cât de mult iubisem cartea asta. Mi-am amintit cum fiecare cuvânt sunase ca o bătaie a inimii, cum fiecare întorsătură de frază fusese ca un cântec de dragoste.

– Ai spus că ai citit-o – a fost una dintre acelea despre care nu auzi niciodată? am întrebat în șoaptă. A fost una dintre cele bune?

Ben n-a răspuns imediat. Mi-am ridicat privirea, ca să văd dacă mă auzise, cel puțin. El se uita la… la *mine*, cu tristețea lui calmă, care făcea să mi se strângă inima.

– Da, mi-a răspuns, pe un ton sigur și precis ca răsăritul soarelui. A fost.

Am simțit că îmi ardeau ochii. Mi-am abătut repede privirea și mi-am șters lacrimile cu dosul palmei. Iată niște cuvinte pe care nu crezusem că aveam nevoie să le aud. Lee

Marlow nu spusese așa ceva, ci afirmase că acea carte a mea era frivolă, ușurică. Da, era dulceagă, dar chiar și dulceața putea fi bună – dulce și aromată exact atât cât trebuie și când trebuie. Dar el nu-mi spusese nici măcar atât.

Rose nu înțelesese niciodată de ce mă interesa atât de mult ce anume credea Lee despre cartea mea, dar nu era normal să vrei ca persoana pe care o iubeai să aprecieze ceea ce scriai? Se presupunea că Lee îmi era cel mai apropiat om de pe întreg pământul. Era de așteptat ca el să-mi spună că scrisesem o carte bună, că aceasta avea valoare – deci, că eu aveam valoare.

Dar o astfel de apreciere nu venise decât din partea unui străin. A unuia pe care abia dacă-l cunoșteam.

În privința asta, Ben mi-a amintit de Ann. Ea se așezase la masa mea și, cu o siguranță afișată de parcă deja ar fi știut că scrisul meu era valoros, îmi ceruse să-i scriu romanele de dragoste. Astfel, îmi făcuse un dar pe care nu crezusem niciodată că aveam să-l primesc. Prin ea, scrisesem poveștile pe care aș fi vrut să le citesc. Fusese o senzație atât de puternică…

Am inspirat adânc și am pus cartea mea înapoi pe raft.

– Nu știu cum să termin manuscrisul lui Ann!

Ben și-a ridicat capul.

– Ce vei să spui?

– Vreau să spun că nu știu cum. Nu cred că pot. Dar…, am murmurat, iar apoi mi-am înghițit nodul din gât și am continuat, pe un ton plin de siguranță, …o să încerc.

El a rămas tăcut. O clipă, apoi două, apoi trei. După asta, i-am zărit pantofii strălucitori oprindu-se în fața mea. Mi-am ridicat privirea și am văzut că se înclinase puțin, cu mâinile în buzunare, și că zâmbea.

– Mulțumesc pentru încercare! Lui Annie i-ar plăcea asta. Iar eu o să te ajut cum o să pot.

– Da? O să scrii finalul fericit în locul meu?

– Pot să-ți dau câteva idei.

Și, în sfârșit, am recunoscut genul acela de zâmbet. Genul pe care nu-l arăți străinilor. Genul pe care îl păstrezi pentru tine, fiindcă lumea te-a dezamăgit, iar inima ta a fost frântă perpetuu de atâția oameni, de atâtea locuri și de atâtea întâmplări. Și el avea povești. Verigheta de pe lănțișorul de la gât. Felul în care își ținea mâinile în buzunare, ca să pară cât mai mici. Motivul pentru care iubea romantismul.

Și, pentru prima oară de când plânsesem după Lee în apartamentul cât o cutie de chibrituri al lui Rose, în fața unei sticle de vin și a unei pizze mâncate pe jumătate, cu părul încă ud de la ploaie, mi-am dorit să aflu o poveste nouă. Am vrut să citesc primul capitol din viața lui Benji Andor și să înțeleg cuvintele din care se clădiseră inima și sufletul lui. Și, da, bine, din care se clădise statura lui de un metru nouăzeci, dar, sincer vorbind, chiar dacă voiam să mă cațăr pe el, nu puteam s-o fac, fiindcă era cât se poate de fantomatic și aș fi trecut cu totul prin el.

Oricum, nu eram prea bună la cățărat.

Am plecat din librărie după ce am cumpărat noul roman istoric al lui Sarah MacLean, iar Ben m-a condus acasă, dincolo de ultimele două intersecții. Între timp, furtuna ajunsese la marginea orașului.

– Deci, în spiritul misiunii de intermediar, sunt obligată să te întreb dacă ai vrea să transmit cuiva vreun mesaj.

El și-a ridicat capul.

– Cuiva pe care l-am lăsat în urmă?

– Da. Părinți sau… ăăă… bunica ta, nu? Altă persoană importantă…

Am rostit ultima parte cu glas mai scăzut, gândindu-mă la verigheta pe care el o purta la gât. Nu era ca și cum… Adică nu era… Nu era ca și cum aș fi încercat să testez terenul.

– Păi…, a murmurat el, scărpinându-și ceafa, …ei bine, eu… OK! a continuat, pentru ca în cele din urmă să tragă aer adânc în piept și să încheie: Nu.

Am insistat:

– Nimeni?

– Nu te uita așa la mine!

– Nu mă uit…

– Ba te uiți.

M-am silit să-mi abat privirea și m-am uitat de-a lungul străzii. Seaburn îl plimba pe primar și le-am făcut amândurora semn cu mâna atunci când au trecut pe lângă mine. *Nimeni.* Cuvântul ăsta era nespus de apăsător. Întotdeauna acționasem singură, dar aveam o familie – Alice, tata, Rose și Carver. Dar să fii cu desăvârșire singur! Eu îmi petrecusem viața având o plasă de siguranță. Nu-mi puteam imagina cum ar fi fost să merg pe frânghie fără să fi existat ai mei. Fiindcă atunci când, în cele din urmă, cazi…

Nimeni.

Am încercat să alung gândul ăsta, dar el refuza să-mi iasă din minte. Fiindcă singurătatea era acel gen de fantomă care te bântuia mult timp după ce mureai. Stătea lângă mormântul tău, unde nu mai exista decât un nume solitar, cioplit în marmură. Stătea lângă urna ta. Era vântul care îți purta cenușa după ce nimeni nu-ți revendicase trupul.

De îndată ce Seaburn și primarul s-au îndepărtat suficient de mult, am șoptit:

– Îmi pare rău. N-am știut.

– Nici nu mă așteptam să știi, dar nu-ți face griji. N-are importanță.

– Are…

– Nu, n-are, m-a întrerupt Ben, așezându-se în fața gardului de metal. Nu contează, Florence, chiar nu contează. Totul se află în testamentul meu – n-am fost prost. Sunt un burlac în vârstă de treizeci și șase de ani, ale cărui rude apropiate sunt moarte *cu toatele* și care își împarte apartamentul cu o pisică pe care o cheamă Dolly *Purrton*.

– Nu se poate!

– Ba da. Pisica e perfectă. Iar testamentul meu e formulat clar și e în favoarea ei, a adăugat el. Mi-am planificat întreaga viață. Cum aveam să trăiesc. Ce aveam să fac și când. Toate erau la locul lor. În cel mai limpede și mai ordonat mod cu putință.

– La fel ca biroul tău.

A ridicat din umeri.

– Nu mă pricep la surprize. Nu-mi asum – nu-mi *asumam* – riscuri. Cu nimic și cu nimeni! a spus el, dar apoi a ezitat, după care s-a corectat: Aproape cu nimeni. Și eram împăcat cu viața asta. Am planificat inclusiv ce urma să se întâmple dacă aveam să mor înainte să împlinesc patruzeci de ani, doar că… n-am crezut că o să se întâmple așa ceva. Aș fi renunțat la multe dintre planurile pe termen lung, a adăugat, încercând să glumească.

De data asta, spusele lui nu mi s-au părut comice.

– Nu poți să planifici totul!

– Crede-mă că acum știu asta! a răspuns el, iar din tonul apăsat pe care vorbise, eu am dedus că regreta foarte mult ceva recent. Am crezut, înainte de a muri, că aveam să găsesc, cel puțin…, a adăugat, însă după aceea a rămas tăcut preț de o clipă, clătinând din cap. Dar bineînțeles că nu…!

– Ce să găsești?

Ben m-a măsurat din cap până-n picioare cu ochii lui calmi, căprui.

– Acel lucru în care tu nu crezi, Florence, a răspuns el, clătinând din cap. Cred că dacă fiecare dintre noi și-ar găsi marea iubire, lumea n-ar mai fi un loc atât de rău în cea mai mare parte a timpului, nu?

– Ben…

– N-am nevoie de milă!

– Milă? am răspuns, mimând în glumă că gâfâiam din pricina efortului de a trage zăvorul de la poartă. Cum de ți-a venit ideea asta, Benji Andor? Tocmai voiam să-ți urez bun-venit în clubul celor singuri – nu e chiar atât de rău aici. Unora chiar le place! Îi invidiez.

El a pufnit, iar apoi a trecut prin poartă.

– Și mie îmi place.

Înăuntru, la recepție, Dana citea un roman de Courtney Milan. Trecând spre camera mea, i-am făcut semn cu mâna și i-am urat:

– Noapte bună!

– Vise plăcute! a spus Ben.

– Noapte bună! a răspuns Dana.

Am urcat scările, am intrat în Camera Violet și m-am prăbușit pe pat.

În noaptea aceea, pe când furtuna se dezlănțuise în Mairmont, am încercat să ascult cântecul morților prin copaci. Dar, cu toată strădania mea de a deslușî ceva în vuietul vântului ce îndoia crengile care zgâriau acoperișul, nu puteam să aud decât ploaia. Și nu puteam să mă gândesc decât la Benji Andor în librărie, aplecându-se atât de aproape de mine, zâmbind pieziș și mulțumindu-mi pentru că încercasem.

Nimeni nu-mi mai mulțumise pentru asta. Pentru că încercasem. Chiar dacă eșuasem. Chiar dacă așteptările lui Ann mă păndeau precum o amenințare, precum un imens și întunecat nor de furtună. Nu voiam s-o dezamăgesc și începeam să-mi dau seama cât de mult îmi doream să nu-l dezamăgesc nici pe Ben. Dar mai ales voiam să termin manuscrisul acela, pentru ca el să știe că nu eram doar o formă fără conținut, incapabilă să lase o urmă. Ben lăsase ceva pe oriunde trecuse, chiar dacă nu-și dădea seama de asta.

Chiar dacă nimeni nu-i spusese: „Mulțumesc pentru încercare!“

---

[2] Orășelul idilic în care se petrece acțiunea serialului *Fetele Gilmore*

[10] Orășelul în care se petrece acțiunea filmului horror *Silent Hill*

Capitolul 18. Fiicele antreprenorului de pompe funebre

Luni dimineață am luat un alt mic-dejun împreună cu familia.

Îmi lipsise asta destul de mult în anii în care fusesem la New York. Iar acum, că mă întorsesem, chiar dacă pentru scurt timp, mă integrasem iarăși în mecanismul bine uns al familiei, ca și cum n-aș fi lipsit niciodată. Eu și Alice nici măcar nu ne-am răstit una la alta câtă vreme am stat la masă, chiar dacă încă mai eram îmbufnată în urma celei mai recente confruntări.

După ce mă trezisem, încercasem din nou să scriu, dar aveam aceeași problemă. De data asta, Jackson nu mai era lovit de trăsnet, dar tot nu știam cum s-o fac pe Amelia să nu plece.

Alice, pe de altă parte, părea să aibă propriile probleme.

– ...ce contează că am primit nuanța greșită de fard corector? a spus ea în timp ce spărgea coaja unui ou fiert. Sincer vorbind, credeți că merge cum trebuie măcar un singur lucru legat de funeraliile tatei?

Asta mi-a atras atenția, așa că mi-am ridicat privirea din prima mea ceașcă de cafea. Cofeina începea să-mi activeze sinapsele în creier.

– Ai comandat corectorul greșit?

Alice m-a privit țintă.

– Nu! Furnizorul mi-a trimis rezerva greșită. Și e fard de scenă, așa că n-am cum să merg la magazin și să cumpăr alt borcan. Of, e un coșmar! a exclamat ea, luându-și fața în mâini. Mai întâi, azi-noapte mi se termină lichidul de îmbălsămare. Iar acum, asta!

Mama a bătut-o ușor pe umăr.

– Legile lui Murphy, puiule...

– Legile lui Murphy tocmai la înmormântarea *asta*!

Așa cum eu îmi dorisem întotdeauna să fiu scriitoare, sora mea își dorise întotdeauna să se ocupe de pompe funebre.

Dintotdeauna se ținuse după tata ca o umbră. Studiase chimia judiciară la Duke University, iar în serile din timpul săptămânii, doar așa, de distracție, își luase online o diplomă în servicii mortuare și funerare. O parte din mine crezuse întotdeauna că Alice era cea care ar fi trebuit să moștenească darul tatei, nu eu. S-ar fi descurcat mult mai bine și mă îndoiam că ar fi fugit din oraș din pricina asta. Era genul de om care aborda lucrurile într-un mod direct. Nimic n-o speria. Mai ales după ce eu rezolvasem cazul acela și totul mersese prost. Se luptase cu toată lumea în numele meu. Iată un alt motiv al plecării mele pripite după ce absolvisem liceul: vrusesem ca Alice să nu se mai simtă obligată să facă asta.

– Pot să ajut cu ceva? am întrebat, împungându-mi vafa cu furculița.

– Nu, a răspuns prompt Alice.

– Ești sigură? Nu trebuie să faci totul numai tu…

Ea și-a ridicat privirea din farfurie și imediat mi-am dat seama că spusesem ce nu trebuia.

– O să vorbim acum despre asta?

– Alice…! a avertizat-o mama.

Tot corpul mi s-a încordat.

– Nu… Ce vrea să spună? Cum adică să vorbim despre asta acum? Care e problema ta, Al?

– Problema *mea*? Nu cu problema mea am eu o problemă! s-a răstit Alice. În clipa în care lucrurile se complică, tu pleci. Orice-ar fi. Întotdeauna putem conta pe tine în privința asta.

– Nu-i corect să spui așa ceva! Știi că nu-i corect!

– Atunci, de ce n-ai venit niciodată acasă?

– Fiindcă ați venit cu toții la mine, la New York! am replicat. În fiecare an. Ați venit pentru luminile și bradul de Crăciun din oraș și…

– Am venit fiindcă tata a vrut să te vadă! Iar el știa că, oricât ți-ar fi cerut-o, tu nu te-ai fi întors acasă. Poți s-o întrebi pe mama. Nouă ne-ar fi plăcut să stăm acasă de Crăciun măcar o dată!

Asta nu era adevărat. Știam că nu era adevărat. Le plăcea să vină să mă viziteze de Crăciun – mi-o spuseseră! Iar tata nu mă rugase niciodată să vin acasă, nici măcar o singură dată…

– Mamă? am întrebat, îndreptându-mi atenția spre ea. E adevărat?

Mama și-a ațintit privirea în tavan, iar apoi a închis ochii și a respirat adânc.

– Tatăl tău n-ar fi vrut să te întorci acasă decât după ce ai fi fost pregătită.

Am simțit că mi se strângea stomacul.

– Nu, întotdeauna te-am protejat! a adăugat Alice, ridicându-se în picioare. Cu toții avem fantome, Florence! Doar că, din întâmplare, tu ești singura care nu poate să se descurce cu ale ei.

Apoi și-a îmbrăcat jacheta neagră și a plecat din sufragerie.

Îmi trecuse foamea.

Mama a spus, înțelegătoare:

– Florence, știi că n-a vrut să zică asta…

– Trebuie să mă duc să scriu ceva! am spus eu, mințind, *evident* mințind, în timp ce mă ridicam de la masă.

Carver mi-a aruncat o privire plină de regret, ca și cum mi-ar fi spus că îi părea rău, deși n-avea nici un motiv să se simtă astfel. Mama m-a întrebat dacă voiam să iau cu mine o cafea în termos, dar era cafea la hotel și adevărul era că-mi uitasem termosul naiba știa unde și nu-l mai găsisem.

Necazul era că Alice avea dreptate.

Evitaserăm confruntarea asta vreme de ani de zile. Iar acum ieșeau la suprafață toate acele lucruri care rămăseseră nespuse.

Și nu doar atât, dar îl mai aveam și pe redactorul meu mort, cu care trebuia să mă descurc. În același timp, aveam de îndeplinit dispozițiile pe care le dăduse tata pentru înmormântarea lui. Mai mult de-atât, trebuia să rezolv problema legată de manuscrisul lui Ann. Toate deodată.

Uram situațiile complicate.

Am ajuns înapoi la hotel, iar John mi-a făcut un semn cu mâna, fără să-și ridice ochii din revista cu Omul-Păianjen. Am urcat scările înapoi în camera mea și am hotărât că un duș lung și relaxant era exact ceea ce-mi trebuia. Capul golit de gânduri, apa fierbinte. Nimic care să-mi răsune în urechi, în afară de zgomotul neutru al apei. Nu voiam să mă gândesc în clipa asta. La nimic.

Așa că m-am dezbrăcat de tricoul cu NYU, mi-am ridicat blugii de pe podea și i-am întins pe pat înainte să mă duc în baia cu cadă cu picioare, ca să fac duș. După cum s-a dovedit, hotelul acela nu se zgârcea, din fericire, la temperatura apei. Am lăsat-o să se înfierbânte cât de mult suportam – suficient de caldă încât să mă fiarbă de vie, exact așa cum îmi plăcea – și am stat îndelung sub jet. Până când aburul s-a îngroșat, jetul constant care-mi curgea pe cap mi-a amuțit toate gândurile

bâzâitoare din minte, iar pielea mi s-a înroșit, cea de pe degete începând să mi se stafidească.

Stăteam prea mult în apa fierbinte, probabil.

Săpunul mirosea a caramel, iar eu am încercat să-mi alung din minte orice gând. Acel iz îmi amintea de felul în care mirosea Ben la el în birou și mă străduiam să nu mă mai gândesc la asta. Să nu-mi mai amintesc de felul în care mă priviseră ochii lui în clipa în care el se aplecase spre mine și-mi mulțumise cu căldură, blândețe și sinceritate. Să nu-mi mai amintesc de mânecile suflecate, care-i dădeau la iveală antebrațele musculoase. Să nu-mi mai amintesc de cât de mare era el, de cât de mari îi erau mâinile și să nu mă mai gândesc la senzația pe care aș fi avut-o dacă el și le-ar fi pus în jurul trupului meu, dacă mi-ar fi luat sânii în palme, dacă și-ar fi apăsat buzele peste ale mele și aș fi simțit gustul de mentă și…

Nu.

Am deschis ochii larg. Șamponul mi-a intrat în ei, drept care am înjurat și mi-am vârât fața sub jetul fierbinte, ca să mi-i clătesc.

Nu, nu, nu, Florence! El era *mort*.

Era foarte, foarte mort.

„Proasto, proasto, proasto!", m-am bodogănit.

Ce era în neregulă cu mine? Venisem acasă pentru prima oară în zece ani, ca să asist la funeraliile tatălui meu, și aveam fantezii în legătură cu un *tip mort*. Nici nu mă gândisem la altcineva de când Lee Marlow îmi sfâșiase inima și o dăduse la șobolanii de pizza[11].

Atunci, de ce tocmai *acum*?

De ce el?

Pentru că el era, în mod convenabil, mort. Complet inaccesibil. Iar eu o luasem razna cu totul.

După ce apa a început, în sfârșit, să se răcească, mi-am clătit părul și am ieșit de sub duș. Toată încăperea era încă atât de încețoșată, încât a trebuit să șterg oglinda cu prosopul.

Ceva a prins formă în marginea câmpului meu vizual, în fața căzii.

M-am uitat într-acolo și am scos un țipăt.

Ben s-a întors cu fața spre mine și a țipat și el, acoperindu-și ochii. M-am repezit să-mi acopăr… *detaliile*, dar trebuie să fi nimerit *cel mai mic* prosop din lume, pentru că m-am văzut silită să aleg între a-mi acoperi sânii sau sexul și, după ce am mutat prosopul de sus jos de câteva ori, mi-am dat seama că

nu asta era soluția. Așa că am înșfăcat perdeaua de la duș și m-am înfășurat în ea.

– O, Doamne, ochii mei! s-a văitat Ben.

– Ce naiba, Ben?! am izbucnit eu.

– N-am vrut să... Scuză-mă! Doar am... N-am văzut nimic, pe cuvânt, s-a scuzat el, iar apoi, după un moment de tăcere, a adăugat: Totuși, am auzit că nu există sâni perfecți, dar ai tăi...

– *Ieși afară!*

– Plec, plec! s-a lamentat el atunci când am pus mâna pe pasta de dinți și pe balsamul de păr și le-am aruncat înspre el.

Cele două obiecte au zburat direct prin Ben și s-au lovit de ușă, în timp ce el s-a strecurat prin ea și a dispărut.

Am scos un ultim răcnet de furie și mi-a venit să mă înec în cadă.

– Am vrut și eu un moment de liniște..., am bombănit pentru mine și, în sfârșit, am dat la o parte perdeaua de la duș.

Prosopelul mă dezamăgise. Mă dezamăgise atât de profund!

Mi-am încrucișat mâinile pe deasupra sânilor și mi-am simțit urechile arzând de rușine. Nu puteam să cred că Ben mă văzuse dezbrăcată. După ce...

O, Doamne!

Nimeni nu-mi mai spusese că aveam sâni perfecți. Frumoși, desigur, dar perfecți?

M-am gândit că nu erau urâți.

Totuși, faptul că Ben îmi complimentase sânii nu-l scuza că se uitase la ei. Perversul! Nu doar că se uitase, ci se holbase de-a dreptul, ca și cum ar fi fost însetat ani de zile și acum s-ar fi uitat la o adăpătoare. Ei bine, nu eram o adăpătoare. El era cât se poate de mort; n-avea cum să-i fie sete.

Nici măcar nu provocasem eu asta.

Iar după ce, în cele din urmă, m-am îmbrăcat cu pantalonii demodați și cu tricoul care purta inscripția NYU, arătând ca moartea pasiunii, am descoperit că mă aștepta un SMS de la sora mea.

Erau doar trei cuvinte, dar m-am simțit ca și cum mi s-ar fi cerut să mut un munte din loc.

Scrie necrologul tatei.

---

[11] În original, *pizza rats*. Infestarea cu șobolani a New Yorkului este emblematică pentru acest oraș. Un video în care este arătat un șobolan cărând o felie de pizza pe scările unei stații de metrou a fost postat în

septembrie 2015 și a devenit viral.

Capitolul 19. O practică mortală

„Xavier Vernon Day a fost un soț, un tată și un prieten iubitor. A crescut în Mairmont, unde a moștenit Casa Funerară Zilele Apuse și a devenit un model și un reper în comunitate. Și-a lăsat în urmă soția, Isabella, și pe cei trei copii, Florence, Carver și Alice Day. Era…"

Degetele mi s-au oprit deasupra tastaturii. Era… ce? Mort? Foarte. Iar ăsta nu întruchipa genul de necrolog pe care l-ar fi vrut el în *Daily Ram*, ziarul local din Mairmont.

Am oftat și am împins laptopul deoparte. Tocmai mă întindeam ca să-mi iau cafeaua, când Ben s-a materializat direct pe scaun. Am sărit, surprinsă, și am vărsat conținutul cești. Chelnerița din sala de mese s-a uitat ciudat la mine înainte de a se repezi să ia un prosop ca să mă ajute să șterg.

– Ce naiba?! am șuierat la el, iar apoi i-am zâmbit chelneriței, care tocmai venise, aducând prosopul. Scuze, sunt atât de împiedicată!

– Nu te pricepi deloc să minți, a remarcat Ben, lăsându-și capul în palmă, cu cotul proptit pe masă.

După ce a plecat chelnerița, m-am uitat la el.

– Păi, dacă ai înceta să mai apari așa în tot locul, n-aș mai fi atât de șocată, nu?

– Nu mă pot controla, mi-a replicat el, un pic stânjenit. Se întâmplă, pur și simplu. Acum sunt…, a continuat să spună, dar apoi vocea i s-a pierdut, iar el a făcut un gest cu mâna, părând un pic tulburat, …și în clipa următoare sunt aici. Unde ești tu. Să înțeleg că asta nu li se întâmplă altor fantome?

– Nu, din câte îmi amintesc. Fantomele rămân prin preajmă până când eu le ajut să găsească ceea ce caută. Nu apar dintr-odată în momentele în care sunt dezbrăcată, la duș!

Ben a tușit, încurcat, s-a uitat într-o parte, iar obrajii i s-au aprins.

– Și pentru mine a fost la fel de stânjenitor!

– Chiar a fost? Vorbești serios? l-am întrebat eu pe un ton sarcastic, iar apoi am oftat. Nu contează, o să ne prefacem că

nu s-a întâmplat!

Am terminat de curățat dezastrul provocat de cafea și mi-am dat seama că, de fapt, o vărsasem *pe toată*. Perfect. I-am făcut semn chelneriței să-mi umple din nou cana și mi-am scos telefonul, astfel încât bătrânul domn care citea anunțurile din *Daily Ram* în separeul de lângă mine să nu creadă că vorbeam singură.

– Nu-ți amintești unde pleci după ce dispari?

– Nu.

Chelnerița a venit și mi-a umplut cana.

Ben s-a încruntat și a fluturat din mână prin aburii care se ridicau.

– Atunci când dispar, mă simt ciudat. Știu că se întâmplă ceva, dar nu-mi amintesc ce anume.

Am luat o gură de cafea. O, Doamne! Era prea tare. Am amestecat în ea jumătate din stocul mondial de zahăr și am gustat din nou. Mai bine.

– Poate că nu te duci niciunde.

– Asta e al naibii de înfricoșător!

S-a aplecat puțin, ca și cum ar fi încercat să se uite la ecranul computerului meu.

L-am înclinat.

– Nu-i frumos!

– Lucrezi la manuscris?

– Nu. La necrologul tatei, am mărturisit eu.

O parte din mine se întreba dacă, în loc să întocmească o scrisoare pe care s-o citim la înmormântare, tata n-ar fi putut să-și scrie singur necrologul. Ori de câte ori un îndoliat avea dificultăți în scrierea necrologului, tata îl ajuta să pună pe hârtie cel mai bun mesaj de despărțire. Se pricepea la asta remarcabil de bine.

Eu, cu siguranță, nu.

– Aha, a murmurat Ben lăsându-se pe speteaza scaunului și începând să bată cu degetele în masă. Citesc pe fața ta că nu prea merge.

– Poate fața mea să-ți spună asta?

– Ai o cută între sprâncene. Chiar aici.

A arătat cu degetul, apropiindu-și-l atât de tare de fruntea mea, încât am simțit pe ea răceala degetului.

M-am tras în spate și m-am frecat între sprâncene. Asta îmi lipsea: mai multe riduri.

– Necrologul merge la fel de bine cum merg toate în viața mea în momentul ăsta, Ben.

Adică al naibii de prost. Nu era vina lui că nu mă descurcam cu necrologul tatei și, în secunda în care am ridicat vocea la el, mi-a părut rău. Am oftat.

– Scuză-mă! Doar că…

Îmi lipsea tata.

Apoi m-a lovit din nou – durerea aceea care se întindea ca un câmp nesfârșit, unul ce conținea toate simțămintele mele față de tata. Eram obișnuită să-mi compartimentez viața, dar acum compartimentele se amestecau și făceau să mă doară sufletul. Beam cafea, scriam necrologul tatei, iar *tata era mort*.

Am clipit ca să-mi alung lacrimile și i-am zâmbit silit lui Ben. Dar el a văzut dincolo de acel zâmbet și privirea i s-a înnegurat.

– Sunt OK, am mințit. Sunt bine. Doar că… trebuie să plec.

Am pus pe masă banii pentru cafea, am închis laptopul și am plecat.

Capitolul 20. Idee de roman

În după-amiaza aceea, Dana mi-a pregătit încă un rom cu cola după ce m-am instalat la bar. Dându-mi seama că scrierea necrologului tatei mergea la fel ca toate lucrurile din viața mea, îi trimisesem un mesaj lui Alice, iar ea îmi răspunsese cât se putea de concis că necrologul trebuia să fie gata până miercuri.

Fantastic! Încă un termen-limită pe care probabil că aveam să-l ratez.

M-am holbat la ecranul computerului și, știind că n-aveam să reușesc să fac nimic în ziua aceea – capul parcă îmi era plin cu câlți –, am început să mă uit pe Google.

Am scris „Benji Andor" în câmpul de căutare.

Am fost surprinsă să constat că nu exista nici un articol legat de funeraliile lui, sau măcar de moartea lui, dar, pe de altă parte, nu spusese el că nu avea rude apropiate? Deci cine se ocupa de pomenirea lui? Eu nu știam mare lucru despre Ben.

Cine era însărcinat să-i organizeze înmormântarea?

Dacă nu vedeam nimic despre moartea lui, avea, totuși, un cont de social media. Am dat click pe el și am intrat în pagină. Am găsit acolo o fotografie mai veche, în care Ben stătea sprijinit de balustrada unui vas de croazieră, afișând o expresie nu chiar zâmbitoare, dar nici dură. Lângă el se afla o roșcată foarte drăguță, care zâmbea și care ținea în mână un cocktail dintre acelea cu o umbreluță înfiptă în pahar. Pagina lui era privată, așa că n-am putut să aflu cine era roșcata și nici să descopăr vreo altă informație, dar fotografia a fost de ajuns ca să-mi creeze un sentiment de iritare profundă.

– N-am mai actualizat pagina asta de un secol! a spus Ben, făcându-mă să tresar.

Stătea lângă mine la bar, cu capul sprijinit într-o mână, și se uita cum trăgeam cu ochiul prin viața lui.

Am ieșit rapid de pe internet și mi s-au aprins obrajii de jenă.

– Scuze, nu spionam! Am vrut să văd dacă a apărut vreo știre legată de înmormântarea ta.

– Și ai găsit ceva?

Am clătinat din cap în semn că nu.

El n-a părut surprins.

– Sunt sigur că Laura o să preia comanda în privința asta. Întotdeauna i-a plăcut să aibă controlul – nu într-un sens negativ. Doar… într-un sens.

– Laura? am întrebat eu. Roșcata din fotografie?

– E fosta mea logodnică, a răspuns el, învârtind între degete, absent, verigheta de pe lănțișor, ca și cum gestul acela l-ar fi consolat.

Verigheta lui, am presupus eu, amintindu-mi de spusele lui cum că nu avea pe nimeni de contactat în legătură cu vreo treabă neterminată. N-o inclusese pe Laura în povestea asta. Pe de altă parte, ea era *fosta*. Lee ar fi fost ultima persoană pe care aș fi vrut s-o văd după ce aș fi murit.

– Pot să te întreb ce s-a întâmplat?

Ben și-a înclinat capul, gânditor, încercând să găsească vorbele potrivite.

– Am fost plecat într-o călătorie de afaceri, la o întrunire a Asociației Editorilor Americani, a început el în cele din urmă, dar am răcit și m-am întors mai devreme. N-am anunțat-o pe Laura, fiindcă mă gândisem să-i fac o surpriză și să petrecem un weekend întreg împreună. Deja îmi reproșase că n-aveam niciodată timp pentru ea. Munceam continuu. Redactam manuscrise la serviciu, apoi le aduceam acasă și lucram la ele până când adormeam, mi-a mărturisit el, încruntându-se. Am găsit-o pe Laura făcând duș împreună cu unul dintre colegii ei de serviciu. În momentul acela, se vedeau deja de câteva luni.

Mi-am ținut respirația.

– O, Ben…

– N-a fost în întregime vina ei. Avea dreptate – tot ce făceam era să muncesc. Prea puțin altceva. Eram logodiți, dar eu nu…, eu eram…, a murmurat el, strângând apoi din buze și ațintindu-și privirea la un nod negricios din lemnul tejghelei barului. Ce fel de bărbat își împinge logodnica să caute afecțiune în altă parte?

– *Împinge?!* am repetat. Ben, n-a fost vina ta! Nu poți controla ce fac alții. A fost alegerea *ei* să te înșele.

– Și dacă aș fi fost lângă ea? Dacă aș fi fost atent, iubitor și… așa cum trebuia să fiu?

– Ar fi trebuit să stea de vorbă cu tine!

– N-ar fi trebuit…

– Ba da, ar fi trebuit! am ripostat eu. Relațiile nu sunt tot timpul perfecte. Partenerii trebuie să discute. Îmi pare rău, dar logodnica ta a fost o dobitoacă și a făcut o greșeală. Și a fost *alegerea ei.*

Ben a înghițit în sec și a privit într-o parte.

– Cam așa a spus și ea. A întrebat dacă mai puteam încerca.

– Dar n-ai vrut.

El a clătinat din cap.

Nu înțelegeam. În mod clar, era încă foarte îndrăgostit de ea, sau, cel puțin, incapabil s-o uite.

– De ce?

– În primul rând, fiindcă era vina mea, Florence, și o iubeam prea mult ca să-i produc din nou aceeași suferință. Merita pe cineva mai bun decât mine.

Am strâns din pumni. Dacă Lee m-ar fi contactat o singură dată după ce ne-am despărțit, dacă mi-ar fi cerut să mai încercăm o dată, să facem un compromis, eu aș fi…

– Ești un idiot!

– Spune-mi ceva ce nu știu.

– Deci, cum vine asta? Crezi în dragoste, dar nu în ceea ce te privește? Crezi în romantism, în marile gesturi romantice și în finaluri fericite, dar consideri că există ceva fundamental în neregulă cu tine, astfel încât tu nu meriți să ai parte de toate astea?

– E mai bine așa, decât să nu crezi deloc în dragoste, mi-a răspuns el pe un ton tăios.

Mi-am dat ochii peste cap și am trântit capacul laptopului.

– Trebuie să plec, am ceva de făcut. Dar, fie că crezi, fie că nu, află că te înșeli!

Apoi am sărit jos de pe scaunul înalt și am ieșit din bar. Am urcat scările spre camera mea, iar el nu m-a urmat. Carver mi-a trimis un mesaj puțin după aceea, în timp ce mă plimbam de colo până colo prin cameră, încercând să mă calmez.

„Vrei să spălăm niște morminte?“ m-a întrebat el.

„Nu prea“, i-am răspuns.

„Păcat, surioară.“

Of, bine! După ce m-am schimbat în niște haine în care nu m-ar fi deranjat să transpir, m-am întors în bar și am aruncat o privire, dar Ben plecase.

Perfect. Oricum, eram prea furioasă să mai am de-a face și cu el în momentul acela.

Când am ieșit, Carver și Niki așteptau afară, pe verandă. Niki era un tip scund și îndesat, cu o față colțuroasă și care purta ochelari cu rame negre, groase, ce se potriveau cu părul lui negru, des, și cu pielea lui de un maro cald. Familia lui deținea un hotel în Cancún, deci el înțelegea provocările și chinurile unei afaceri de familie. Eram recunoscătoare cel puțin pentru asta. Niki înțelegea micile nuanțe ale familiei noastre, greutatea pe care o lăsase pe umerii noștri moartea tatei. Mă bucuram pentru Carver că îl avea, mai ales în acele momente.

Fratele meu fusese întotdeauna cel mai emotiv dintre noi.

Acum el ținea în mână o pompă de stropit și o găleată albastră, plină cu bureți și cu șpacluri.

– Ești gata pentru un pic de distracție?

– Dacă așa vrei s-o numești, bine! am răspuns eu cu indiferență.

Carver a fluierat încetișor.

– Ce te-a dat cu susu-n jos?

Ben. Convingerea lui că fusese vinovat fiindcă…

– Nimic. Chestii legate de muncă, am adăugat, fără să mint întru totul.

– Păi, sus inima! Pentru că și asta e muncă, a insistat Carver, mijind din ochi. Muncă de gropar.

– Iată niște vorbe dure!

– Dure ca piatra? a întrebat el, scărpinându-se la nas.

Am pufnit.

– Haide să mergem, da? Soarele apune într-o oră și n-am voie acolo după ce se întunecă.

– Ei, pe naiba! a exclamat Carver, făcând un gest de nepăsare, iar apoi și-a luat partenerul de mână și l-a condus pe aleea dinspre trotuar. Lui Niki îi place să facă asta!

Niki a dat din cap în semn de confirmare.

– E foarte liniștitor și e un exercițiu fantastic pentru brațe!

– Da, îți întărești mușchii ca să poți să mă strângi mai tare în brațe.

– Tu ai oricum cea mai puternică strânsoare.

S-au sărutat, iar eu am făcut o grimasă.

– Vai, ce grețos! Dragoste adevărată.

– E ca un cântec de Taylor Swift, a adăugat Carver.

Apoi el a început să fredoneze „The Story of Us", ceea ce m-a făcut să-mi doresc să mă arunc de pe cel mai apropiat pod. Dar am rezistat tentației și i-am urmat spre cimitir, încercând

să-mi alung enervarea produsă de Ben și s-o vâr adânc, înlăuntrul meu.

– S-o chemăm și pe Alice? a întrebat Niki.

Carver a clătinat din cap.

– Nu! Oricum, sunt sigur că e pe punctul să facă o cădere nervoasă, mai ales după incidentul de azi-dimineață, cel legat de machiaj.

– Biata Alice…

Sora mea era singura persoană pe care n-o prea interesa spălatul pietrelor funerare. Pe vremea când eram mici, tata venea uneori să ne ia de la școală echipat cu o găleată și cu o pompă de stropit, spunându-ne că mergeam să vizităm niște prieteni. Aceștia se dovedeau mereu a fi pietre funerare în cimitirul din Mairmont – cele mai vechi, care rezistaseră uraganelor și tornadelor, dar și unei jumătăți de secol de murdărie și de mușchi. Literele de pe ele erau pe jumătate șterse de trecerea timpului, iar datele, tocite de vânt și de ploaie. Tata spunea că acele pietre funerare aveau și ele nevoie de iubire, chiar și după ce muriseră toți cei care și le mai aminteau.

Așa că ne petrecuserăm multe după-amiezi curățând pietre de mormânt, activitate de la care nu încercaserăm niciodată ne eschivăm. În lumina de după orele prânzului, cimitirul era un loc plăcut și liniștit. Sus de tot, în colțul din stânga, sub un stejar dintre cei mai mari, se afla o parcelă înconjurată cu bandă. Încă nu începuse nimeni să sape acolo, dar oricum mi s-a pus un nod în gât.

Acolo avea să fie tata.

În lumina zilei, locul arăta diferit.

Carver a arătat spre colțul de jos, din dreapta.

– Acelea arată destul de jalnic. Ce ziceți?

– O să mă ocup eu de piatra de mormânt care arată ca Madame Leota, am răspuns, arătând spre una dintre pietrele cele mai vechi, care aveau cel puțin un secol de murdărie adunată pe ele.

Acelea necesitau o curățare mai amănunțită. Îmi plăcea o astfel de muncă. Îmi plăcea meticulozitatea.

Eu, Carver și Niki am scos șpaclurile din găleată, am înmuiat bureții și ne-am apucat de treabă. Am luat șpaclul și am desprins tot pământul și tot mușchiul, iar apoi le-am îndepărtat cu ajutorul pompei. După un timp, aveam să dau de chipul sculptat în piatră și să scot la iveală contururile delicate ale ochilor.

– Îți aduci aminte cum, pe vremea când eram mici, tu și Alice v-ați jucat de-a prinselea și ați spart din greșeală o piatră, iar tata a trebuit s-o lipească la loc cu Gorilla Glue? m-a întrebat Carver, ștergându-și fruntea cu dosul palmei.

Amintirea aceea m-a făcut să izbucnesc în râs.

– Tata s-a întrecut pe sine!

– Cu greu îți dădeai seama că piatra fusese spartă. M-am temut mai mult pentru capul tău. Te loviseși zdravăn!

– Alice a fost foarte speriată! am spus, absorbită, frecând piatra în dreptul numelui și datei, drept pentru care am reușit să citesc numele: *Elizabeth Fowl*. Sora noastră a stat trează toată noaptea în camera mea, ca să se asigure că nu muream. Așa a fost întotdeauna. A avut grijă de mine.

– În anii de liceu, s-a bătut pentru tine, a adăugat Carver. Îți amintești că fata aia, Heather, a încercat să te hărțuiască online, iar Al a încolțit-o în curtea liceului și s-a luat la harță cu ea?

– Da, îmi amintesc, am răspuns eu, dusă pe gânduri.

Nu mă mai gândisem la Heather de multă, multă vreme.

– Al a pocnit-o atât de tare, încât după aceea Heather a trebuit să se opereze la nas!

– Eram sigură că Alice urma să fie exmatriculată pentru asta! am adăugat eu, râzând.

Așa fusese Alice întotdeauna. Grăbită să sară în apărarea mea. Și mai grăbită să dea cu pumnul. Nu-mi plăcuseră niciodată încăierările, dar Alice ținea la mine și nu suporta să vadă că eram hărțuită. Fuseserăm nedespărțite ani la rând, dar apoi eu plecasem cu prima ocazie. Nici gând să rămân.

Iar asta era ceva despre care nu știam cum să vorbesc cu ea.

– Parcă îmi pare puțin rău pentru fata aia, Heather, a spus Niki, dus pe gânduri.

– Să nu-ți pară, iubire, o duce foarte bine! a spus Carver pe un ton liniștitor. Iar Heather e încă în oraș.

M-am așezat pe iarbă, în timp ce Carver a luat pompa și a spălat atât piatra lui, cât și pe a mea. Ambele păreau acum mai noi cu cel puțin un secol.

– Sper să nu dau nas în nas cu ea, am spus eu. Dacă m-aș muta înapoi aici, asta ar trebui să se întâmple în cele din urmă.

Carver mi-a aruncat o privire stăruitoare și piezișă.

– Te gândești să faci asta?

– Păi…, mi-e dor de toți! am recunoscut eu.

Dacă erai născut la New York, dacă făceai parte din el, orașul acela era un loc minunat în care să trăiești. Dar unii oameni nu erau făcuți pentru junglele de oțel, pentru viața în ritm alert și – să fim sinceri – pentru costurile ridicate pe care le implica traiul acolo. Îmi plăcuse să mă pierd în mulțime, să fiu o față oarecare printre atâtea fețe, o altă scriitoare care își urmărea visurile în timp ce ședea la o masă a unei cafenele de cartier. Dar cu cât îmi petrecusem mai mult timp acolo, cu atât mă săturasem până peste cap de guma de mestecat scuipată pe trotuar și de murdăria omniprezentă.

Nu mă imaginam trăind la New York pentru tot restul vieții, dar nu știam unde aș fi vrut să mă duc sau unde m-aș fi simțit acasă. Nicăieri nu m-aș fi simțit cu adevărat acasă, dacă era să fiu sinceră cu mine însămi. Tata spunea mereu că nu era vorba de loc, ci de oamenii cu care îl împărțeai. La New York o aveam pe Rose – pentru un timp, îl avusesem pe Lee – și pentru o vreme simțisem că, în sfârșit, îmi găsisem locul.

Unul definitiv. Unul sigur.

Apoi, într-o clipită, mă trezisem stând în ploaie, pe trotuar, cu valiza în mână, iar Lee închisese ușa.

Iar în ciuda a tot ceea ce-i spusesem, dacă el ar fi venit la mine, mi-ar fi cerut o a doua șansă și m-ar fi implorat să încercăm din nou…

Aș fi zis „da".

Dar acum nu mai știam din ce motiv aș fi făcut-o.

Un vânticel a șoptit prin tufișurile de lemn-câinesc. Mă obișnuisem într-o măsură atât de mare cu zgomotul mașinilor, cu priveliștea clădirilor și cu rumoarea mulțimii care trăia înghesuită, încât uitasem cum suna liniștea adevărată. Nu era o liniște totală, ci un suspin slab printre pietrele de mormânt, sau scârțâitul perpetuu al unei case vechi și eterne.

Carver și-a ridicat capul.

– Ar fi minunat să te avem înapoi acasă! Dar nu trebuie să te întorci pentru că te simți obligată. Vino acasă dacă vrei tu.

Nu știam exact ce voiam.

Dar cu siguranță că nu voiam să se prelungească starea de lucruri din prezent.

– Haideți să mai curățăm câteva pietre înainte să apună soarele! am propus, încercând să alung neliniștea care îmi cotropise mintea.

Din fericire, Carver și Niki nu s-au opus, așa că am reușit să mai curățăm trei pietre până când polițistul Saget a oprit mașina la poartă.

El a venit la noi și și-a ațintit privirea asupra mea.

– Domnișoară Day, mă bucur să te văd!

M-am străduit să zâmbesc.

– O seară frumoasă, domnule ofițer!

În timp ce ieșeam din cimitir, Carver a spus, clătinând din cap:

– N-ai venit nici de o săptămână și deja îl neliniștești pe Saget! Scandalos! Ce-o să spună vecinii?

– N-am greșit cu nimic, am răspuns, spășită. Nu-i vina mea că e suspicios!

– Dar ai eliberat un oposum turbat în secția de poliție!

– De ce toată lumea continuă să aducă vorba despre asta? De obicei, oposumii nu turbează. A fost o întâmplare! Nu înțeleg de ce nu se poate trece peste asta, m-am indignat, fără să mai pomenesc despre încălcările de proprietate și despre puzderia de alte lucruri pe care le făcusem în adolescență ca să ajut câte o fantomă să treacă dincolo. Acum două seri, am făcut o plimbare pe sub clar de lună. Asta e tot!

Fratele meu a râs.

– Ar fi trebuit să-mi ceri să vin cu tine. Îmi plac plimbările pe sub clar de lună! Știi, Niki, pe vremea când eu și Florence aveam… cât? Doisprezece ani? Zece?

– Cam așa, am confirmat, știind deja ce poveste se pregătea să spună.

– În orice caz, era imediat după o furtună, eram treji cu toții și destul de speriați. Se întrerupsese curentul electric. Așa că mama și tata ne-au dus într-o plimbare pe sub clar de lună…

Ascultam povestea depănată de Carver în timp ce mergeam pe stradă, îndreptându-ne înapoi spre centrul orașului. Cele mai multe magazine se goleau la sfârșitul programului. La Mairmont nu rămânea nimic deschis până mai târziu, în afară de Waffle House și de barul None. Totul era atât de diferit față de New York, unde aglomerația și agitația nu se sfârșeau niciodată! Parcă lumea se mișca aici cu încetinitorul. Totul se desfășura în tihnă.

Deși trecuseră doar câteva zile de când sosisem, mă simțeam de parcă mă aflam la Mairmont de un an întreg.

– Cum merge cu necrologul? m-a întrebat Carver după ce am ajuns la hotel.

– Grozav! am mințit eu. O să fie gata în curând.

Altă minciună.

– Abia aștept să-l citesc! Tata s-ar fi bucurat că-l scrii tu, a adăugat el. Era mândru de tot ce ai scris.

– A, da, de singurul lucru pe care l-am scris!

„Despre care știa", am adăugat în gând.

Carver a deschis gura ca să răspundă, dar m-am răsucit iute pe călcâie – n-aveam nevoie de consolare – și am intrat în hotel.

Ben nu era prin preajmă, așa că mi-am luat laptopul din cameră și am coborât înapoi la bar, unde am comandat încă un rom cu cola. Apoi m-am cocoțat pe scaun și am deschis laptopul.

Am șters un paragraf și mi-am trosnit degetele. După care m-am uitat lung la pagina goală a documentului Word.

Nu știam cum să găsesc cuvintele pentru ceea ce voiam să scriu. Nu știam cum să adun tot noianul de sentimente dinlăuntrul meu și să-l pun în pagină. Nu existau cuvinte destul de mari, destul de puternice sau destul de calde ca să-l cuprindă pe tata. El era pur și simplu intraductibil.

Cu siguranță că cineva ca Ben, care avea cuvinte pentru orice – și întotdeauna păreau să fi fost cele potrivite –, n-ar fi avut o asemenea problemă. Eram convinsă că avea mintea la fel de clară și de ordonată precum îi era și biroul, iar gândurile, la fel de ferme precum îi erau cămășile.

Să scriu necrologul tatei însemna un alt fel de eșec decât să scriu cărțile lui Ann.

În primul caz, aveam prea multe cuvinte pe care voiam să le spun; în celălalt, n-aveam deloc.

Am trecut cu mouse-ul peste Fișier > Deschise Recent și am derulat în jos, până la primul document din listă, Ann_Nichols_4. Niciodată nu puneam un titlu cărții până când nu eram aproape gata și, de cele mai multe ori, titlul venea direct din textul în sine.

Documentul s-a deschis acolo unde îl lăsasem.

Cu un an în urmă.

Mi-am amintit, într-un fel visceral, de începutul sfârșitului. De ziua în care mă uitasem în laptopul lui Lee, spunându-mi că aveam încredere în el, dar voind să știu despre ce era cartea lui. Mi-am amintit că el plecase la spălătorie și-și lăsase documentul Word deschis pe laptop. De asemenea, mi-am amintit că îmi lăsasem propriul laptop – deschis exact la scena asta – și că mă mutasem pe canapea în locul în care stătuse el cu doar câteva minute în urmă. Aparatul de încălzire scotea un bâzâit stins.

Și, pe măsură ce citeam, lumea mea începea să se năruie bucată cu bucată, la fel ca un puzzle nelipit. Odată întors în apartament, Lee înlemnise locului pe hol, cu hainele în brațe. Eu nu-mi ridicasem privirea de pe ecranul laptopului.

– *Când morții cântă*, citisem cu voce tare și, în sfârșit, îmi ridicasem privirea la el, refuzând să cred ceea ce citeam. Iubitule… asta e… e despre mine?

– Nu, sigur că nu! respinsese el ideea, pe un ton categoric, trântind hainele pe jos, după care venise, îmi luase laptopul din față și îl închisese. Poveștile tale m-au inspirat! Ești muza mea, adăugase, dându-mi un sărut fugitiv pe buze.

Ca și cum mi-ar fi închis gura.

Ca și cum ar fi vrut să facă așa încât totul să fie bine din nou.

Dar bineînțeles că asta nu-i reușise.

Cum puteam eu să scriu despre două personaje, Amelia și Jackson, reconciliindu-i, făcându-i să aibă din nou încredere unul în celălalt, când… eu însămi eram incapabilă de așa ceva? Într-un moment aveam toate marile gesturi romantice în vârful degetelor, credeam în ideea că acele două personaje aveau să fie iarăși împreună și puteam să le văd trăind împreună, fericite, până la adânci bătrâneți. Iar în momentul următor, simțeam că povestea se rupsese pe la cusături. Nu-i mai simțeam pe Amelia și pe Jackson. Nu mai știam cine era acea femeie care știa mereu ce voia, nici cine era acel muzician blazat, cu inimă de aur. Nu cunoșteam soiul de dragoste pe care o împărtășeau ei sau dacă măcar credeau în ea.

Eu știam că nu credeam.

Ezitantă, iritată, mi-am pus degetele pe tastatură și am simțit rigiditatea tastelor F și J. Era ca și cum m-aș fi încălțat din nou cu niște pantofi vechi și uzați, care înțepeniseră în lipsa unui partener de dans.

Am respirat adânc.

Singura ieșire era să…

„Stai așa!"

Am luat o gură mare de băutură, iar apoi mi-am așezat degetele înapoi în poziție.

Acum eram gata.

– Poți face asta, Florence, am murmurat.

Apoi m-am cufundat în scenă.

„Amelia nu voia să-i asculte confesiunile despre minciunile pe care le țesuse în legătură cu o viață pe care n-o trăise. Știa de ce plecase el. De ce o abandonase. Faptele i se lipiseră de

minte precum hainele udate de ploaie ce îi acopereau trupul. El o minţise – omisese povestea din miezul vieţii lui ca şi cum, dacă ea ar fi aflat-o, l-ar fi privit altfel.

Ei bine, Jackson avusese dreptate în privinţa asta. Amelia aflase despre fosta lui soţie, iar acum chiar îl privea cu alţi ochi.

– Aveai de gând să-mi spui vreodată? l-a întrebat. Despre ea?

El a ezitat, scărpinându-şi, nervos, cicatricea de pe mână, pe care ea credea că o avea de la una dintre nopţile lui de petreceri dezlănţuite, dar pe care, de fapt, o avea drept urmare a accidentului.

– N-am crezut că o să înţelegi.

– Mi-ai dat de ales?

– Eu…

– Nu, tu doar ai presupus.

– Amelia, eu…

Brusc, Jackson a pălit şi a căzut mort din pricina atâtor minciuni."

„Nu!"

Am şters ultima frază.

~~„Brusc, Jackson a pălit şi a căzut mort din pricina atâtor minciuni.~~

Amelia nu voia să-i audă explicaţiile.

– Ai minţit. Intenţionat. De ce te-aş crede acum? De ce te mai iubesc?

– Pentru că inima vrea ceea ce vrea ea.

– Atunci, inima mea e o glumă al naibii de proastă dacă te vrea pe tine."

„Asta nu te ajută, Florence!"

Am oftat şi am şters din nou.

M-am uitat ţintă la cursor, dar tot ce puteam să aud în gând era cearta mea cu Lee, vocile noastre din ce în ce mai puternice, până când ajunseserăm să strigăm unul la celălalt, iar eu mă întrebam dacă nu cumva totul se întâmplase din vina mea.

Reacţionasem exagerat. Şi de ce nu puteam să trec peste amintirea lui Lee? De ce încă mă durea?

De ce eram atât de slabă?

*

„– Pentru că inima vrea ceea ce vrea ea.

~~– Atunci, inima mea e o glumă al naibii de proastă dacă te vrea pe tine.~~

L-a privit cu tristețe, învinsă.

– Dar de ce pe tine?"

„Merge bine!"

De data asta, nu eram eu cea care o spunea, ci o voce de lângă mine, care m-a făcut să tresar. Ben stătea pe scaunul de alături, aplecat suficient de mult încât să citească pe monitorul meu.

Am trântit capacul laptopului, cu obrajii arzându-mi.

– Nu-i frumos!

Intrigată, Dana s-a aplecat peste pupitrul de la recepție, ca să mă privească.

I-am zâmbit politicos și i-am spus în șoaptă lui Ben, întorcându-mi fața:

– Nu-i frumos să tragi cu ochiul la munca altcuiva.

„Mai ales când e atât de proastă precum e a mea."

El s-a tras în spate, cu brațele încrucișate pe piept.

– Am senzația că în momentul ăsta scrii din tot sufletul.

– Nu mai spune! am răspuns eu pe un ton flegmatic. Și ce te face să crezi asta?

Auzindu-mi replica, el s-a crispat vizibil și a părut puțin rușinat.

– Credeam că lucrai la necrologul tatălui tău. N-am intenționat să te spionez.

Am mijit din ochi.

El a ridicat mâinile, în semn de apărare.

– Pe cuvânt, draga mea, nu mă mai uit!

„Draga mea"! Mi s-a pus un nod în gât și imediat mi-am mutat privirea. Credeam că uram orice fel de nume de alint. „Dragă", „dulceață", „iubito", dar mai ales uram ca Lee să-mi spună „iepuraș", întrucât el susținea că, ori de câte ori eram luată prin surprindere, semănam cu un iepure speriat. Și credea că așa ceva era adorabil.

Nu era.

Atunci de ce acel „draga mea" îmi topea inima?

– Și, a adăugat Ben, am vrut să-mi cer scuze pentru cele întâmplate adineauri. M-am răstit la tine și n-aveam dreptul s-o fac.

– Și mie îmi pare rău, am răspuns eu. N-aveam dreptul să te judec sau să-ți judec viața, mai ales că a mea e de-a dreptul un dezastru. Și văd asta în mod cât se poate de clar, am adăugat,

aplecându-mă spre laptop. Stau atât de rău cu nervii, încât nu-s în stare să scriu o scenă cu un sărut!

Ben și-a înclinat capul, reflectând în liniște. Își alegea cuvintele. Îmi plăcea asta la el: atunci când cuvintele erau importante, le cântărea înainte de a le spune.

– A fost… drăguț, de fapt, să-mi spună cineva că n-a fost vina mea. Chiar dacă nu sunt de acord cu punctul ăsta de vedere.

– Sper să-ți schimbi părerea într-o bună zi.

El mi-a aruncat un zâmbet trist.

– Nu cred că mai contează.

Pentru că era mort. Am deschis gura ca să spun ceva, să-l consolez, să-i spun că încă mai conta, când el a spus:

– Deci ce te-a blocat? Amintește-ți: am spus că, dacă pot, te ajut. Mi-ar face plăcere.

Nu voia să continuăm discuția.

Am băut restul paharului de cola cu rom.

– OK, deci iată care e problema mea. N-am mai fost în stare să scriu de un an. Nu mai văd rostul. Credeam în dragoste, dar acum nu prea mai cred. De câte ori încerc să mi-o imaginez, nu pot decât să mă gândesc la felul în care s-a terminat dragostea mea.

– O relație nu înseamnă…

– Una? am întrebat, clătinând din cap și râzând încetișor. Dacă era numai una, Ben, aș fi fost norocoasă! Tata spunea că aveam un șir de ghinioane, dar eu nu mai cred asta. Bărbații, pur și simplu… nu vor pe cineva ca mine. Sau poate că vor, dar nu mă vor *pe mine*. Poate că eu sunt problema.

M-am încruntat și m-am uitat la condensul de pe pahar, dar tot ce vedeam erau dățile în care fusesem părăsită, mă despărțisem, fusesem lăsată afară, în ploaia rece de aprilie – *literalmente*.

Ben a strâns din buze, neștiind ce să spună.

Dar care era partea cea mai rea?

Dana a împins spre mine un shot de ceva limpede, a înclinat din cap, tristă, și a zis:

– Te înțeleg, surioară!

Atunci mi-am dat seama că ea crezuse că vorbeam singură. Și că mă autocompătimeam. Că îmi ofeream singură o petrecere de consolare. Și ce însemna o petrecere fără un shot sau două?

– Mulțumesc!

Am dat pe gât shotul de..., o, Domane, *vodcă*. Uram vodca. Am pus paharul jos, scuturată de un fior, iar apoi mi-am băgat laptopul în geantă.

Aveam nevoie de o plimbare. Aveam nevoie să ies. Să fac ceva, orice, altceva, fiindcă era limpede că scrisul n-avea să-mi iasă în ziua aceea. Nici un fel de scris. Deloc. Obișnuiam să scriu ca să scap de disperare, dar acum nu puteam nici măcar să scriu o amărâtă de scenă de sex.

Era jenant.

M-am întors să plec și am văzut că lângă mine apăruse Ben.

Am tresărit.

– Nici măcar nu te-am speriat!

– A fost o zi lungă, am spus, scotocind după telefon.

În drum spre camera mea, am făcut din cap un semn de mulțumire către Dana, iar Ben m-a urmat ca un vultur care abia aștepta să-mi ciugulească toată carnea de pe oase.

– Am o idee, dacă te interesează, mi-a spus el după ce am fost destul de departe de Dana.

– Ar trebui să fie ceva de bine!

– O să fie.

L-am privit de sus până jos. Era o enigmă atât de mare! Prea înalt, prea lat în umeri și prea pus la punct – nu se potrivea în nici una dintre compartimentele minții mele pe care le rezervasem rolurilor principale masculine. Era al naibii de deștept și de insistent și cumva mereu ajungea să fie extrem de politicos cu mine, chiar și atunci când se enerva (iar, după zvâcnirea unui mușchi al maxilarului său, începusem să-mi dau seama când se întâmpla asta).

Am descuiat ușa camerei, i-am făcut semn să intre, am închis ușa în urma lui și mi-am scos bluza cu inscripția NYU. Deși noaptea devenise răcoroasă, radiatorul din camera mea își făcuse treaba.

– OK, vorbește! am zis, întorcându-mă spre el. Haide să spunem tot ce ne trece prin minte și să vedem ce se alege!

A zâmbit, iar ochii i-au licărit, devenind aproape aurii.

– Haide să ne întâlnim în piața orașului mâine, la prânz. Să nu întârzii!

Apoi s-a răsucit pe călcâie și a ieșit direct prin ușa închisă, iar eu am rămas în camera cufundată în liniște, șocată și puțin – OK, foarte – intrigată.

Ce naiba putea să pună la cale Benji Andor?

Capitolul 21. locul crimei

Am căscat și mi-am turnat cafea într-un pahar de carton, în care am adăugat jumătate de borcan de zahăr. Fără un Starbucks imediat după colț, care să-mi furnizeze de dimineață cafeaua mea triplă cu lapte de soia, trebuia să mă descurc cu ce aveam. Ceea ce însemna cafea groaznică la gust și atât de dulce încât, ori de câte ori luam o gură, îmi crănțănea în măsele câte un grăunte de zahăr.

Nu reușisem să adorm în noaptea precedentă, încercând să-mi găsesc echilibrul undeva între tristețea pe care o simțeam ca pe un bolovan în stomac și curiozitatea legată de ce naiba punea la cale Ben. Minții mele îi plăcea să se agite noaptea și să se oprească dimineața, adică exact invers de cum ar fi trebuit.

Rose îmi spunea mereu că eram un goblin. Cea mai bună treabă o făceam între orele zece noaptea și cinci dimineața, când cei mai mulți dintre oamenii normali fie că dorm, fie că se apucă de treabă (să învingă hunii). (Sex, mă refer la sex.) În timpul acela, eu scriam despre cupluri, ascultând la maximum Fall Out Boy. Mi-era dor de zilele cu pricina. Când puteam scrie. Când pur și simplu nu dormeam toată ziua, ca să mă uit în tavan toată noaptea și să citesc pe Twitter, urmărind cine anume din comunitatea scriitoricească mai contractase vreo carte, cine mai era în turneu de promovare a vreunei cărți sau intrase în topurile de vânzări. Cu siguranță că avusesem un an deprimant și, până când mă văzusem efectiv nevoită să scriu, nu-mi dădusem seama cât de golită eram.

Și deja nu mai puteam să scriu.

Totuși, în noaptea care trecuse, privitul tavanului zgrunțuros din camera mea de hotel fusese puțin altfel. Dacă Ben chiar *ar fi putut* să mă ajute? Dacă răspunsul la problema mea era tot atât de simplu ca o apăsare pe un buton, iar eu doar pierdusem butonul?

Iar undeva mai în adâncul meu, mă întrebam:

„Cum poți să te gândești la Ben, la scris și la cărți, când tatăl tău e mort?“

Mă gândeam la toate astea pentru că, dacă mă gândeam prea mult la tata, piatra aceea din stomac m-ar fi tras în jos până în centrul pământului, de unde n-aș mai fi putut niciodată să mă târăsc înapoi afară.

Așa că mi-am sorbit combustibilul dătător de energie și m-am concentrat la ceea ce aveam în față. Și anume, la Ben.

Principala arteră a orașului era deja plină de oamenii care se duceau la serviciu, de mame împingând cărucioare și de liceeni care chiuleau de la școală.

În chioșc se afla un cuplu care pregătea două violoncele, iar un bărbat îmbrăcat în costum de birou citea ziarul, așezat pe o bancă de pe spațiul verde. Pe cealaltă bancă ședea un bărbat pe care nu-l vedea nimeni altcineva. Stătea rezemat, cu brațele încrucișate strâns pe piept, cu fața ridicată spre soare. De fiecare dată când îl vedeam, arăta ceva mai dezordonat. Avea un nasture descheiat la cămașă, sau mânecile suflecate, sau părul deranjat. În dimineața aceea, prezenta câte puțin din toate acele caracteristici.

Am încercat să nu mă uit prea mult la antebrațele lui. Avea un tatuaj pe interiorul celui drept, la jumătatea distanței dintre mână și cot, dar își ținea brațul îndoit astfel încât să nu-l pot vedea în întregime. Și chiar nu m-ar fi deranjat să-l văd. Unora le atrăgeau atenția umerii; altora, spatele; altora, doar persoana în sine. Eu, în esență, eram genul de fată care se uita la antebrațe.

Cum mă uitam așa la el, a întredeschis un ochi și mi-a zis:

– Ai întârziat.

Mi-am verificat telefonul.

– Da, am întârziat zece minute.

– Păi, tot întârziere se cheamă, mi-a răspuns, îndreptându-se de spate.

M-am așezat pe bancă, lângă el, și am mai luat o gură de cafea. Granulele de zahăr mi-au scrâșnit în dinți. S-a uitat la paharul meu.

– Îmi lipsește cafeaua!

– Ești un cunoscător al elixirului vieții?

– Îmi plăceau aromele unui sortiment foarte limitat, de care făceam rost de la…

– Cunoscător, corect! Atunci, te-ar dezgusta chestia asta. În mod clar e doar ulei de motor amestecat cu zahăr.

Și-a încrețit nasul.

– Sună oribil!

– Ca să funcționez, beau suc de acid de baterie, i-am răspuns. OK, deci de ce ne aflăm aici? Cum o să mă ajute asta? Pierd timpul. Dacă nu scriu, ar trebui să-mi ajut familia la pregătirea înmormântării…

– Asta nu e o pierdere de timp. Pune-ți combustibilul jos, respiră adânc și ai încredere în mine, da?

L-am privit cu atenție.

– Dar îmi păstrez combustibilul!

A râs și a spus, arătând cu mâna către centrul orașului:

– Bine, bine!

L-am văzut pe bărbatul care stătea pe banca din fața noastră, citind ziarul. Le-am văzut pe mamele care își împingeau cărucioarele spre terase. I-am văzut pe puștii care chiuleau de la școală. Și l-am văzut chiar și pe primar, care tocmai stropea un hidrant. (La naiba, lasă-li-l bărbaților, domnule primar Fetch!)

– Ăsta e un truc pe care l-am învățat – să stai, pur și simplu, și să privești oamenii. Să-i pui în scenă. Să-ți imaginezi cine ar putea fi ei.

– Vorbești serios? l-am întrebat eu, sceptică. Asta e o prostie! am exclamat, dând să mă ridic, dar el și-a dres glasul, așa că m-am așezat la loc, pufnind. Chiar trebuie?

Ben s-a mulțumit să ridice dintr-una dintre sprâncenele lui dese. Detestam asta. Era atât de… atât de *perfect*!

– Bine! m-am învoit, ridicându-mi mâna liberă. Arată-mi calea, mare maestru Jedi!

– Învăța-vei, tinere Padawan! a glumit Ben, aplecându-se apoi spre mine și arătându-mi un cuplu care-și plimba câinele. S-au întâlnit pe Tinder săptămâna trecută. Aventură de o noapte. Apoi s-au întâlnit iar în noaptea următoare, și în următoarea…

– Tinder nu e prea popular pe-aici, am spus eu. N-ai prea multe opțiuni.

– Iar în a patra noapte, el a sunat-o. I-a cerut să se întâlnească. De atunci, sunt nedespărțiți.

– Și câinele?

– Vagabond – îi urmărea peste tot. Așa că au decis să-l adopte. Împreună.

L-am privit, uluită.

– Uau, ești uimitor!

– Știu. Nu e fermecător darul ăsta al meu?

– Ba e destul de enervant, am răspuns. Parcă ești scăpat dintr-un film de pe Hallmark!

Ben a strâns din buze.

– Bine, a spus el, făcând un semn spre spațiul dintre noi. Atunci, descrie scena asta!

– Scena dintre noi, vrei să spui?

– Dinamica perfectă. Un distins redactor și autoarea lui aiurită.

– O, mulțumesc!

– Consideră asta un exercițiu de încălzire. Ce fel de scenă ar fi?

– Genul de scenă care nu se întâmplă.

– Și totuși, iată-ne aici, a constatat el, înălțându-și capul. Scrii pentru Ann Nichols, ce naiba! Imaginația ta a fost apreciată drept „sclipitoare" și „magistrală", iar eu sunt convins că încă e astfel. Așa că te rog, mi-a cerut, întorcându-se cu fața spre mine, narează-mi o scenă.

– Păi… suntem două persoane. Pe o bancă.

– Un distins redactor și o scriitoare aiurită, mi-a amintit el.

– Dar redactorul nu e nici pe departe atât de distins pe cât se crede.

– Vai!

– Iar scriitoarea e de-a dreptul epuizată. Și, în primul rând, poate că n-a fost niciodată chiar atât de bună. Poate că n-a înțeles niciodată romantismul. Poate că nu e făcută ca să scrie povești de dragoste.

Ben s-a aplecat aproape de mine – atât de aproape încât, dacă ar fi fost viu, aș fi putut să simt mirosul parfumului cu care se dăduse, pe cel al pastei cu care se spălase pe dinți și pe cel al șamponului pe care îl folosise – și a spus cu glas scăzut:

– Sau poate că are doar nevoie de cineva care să-i arate că e.

Au început să mi se încălzească vârfurile urechilor. Simțeam cum mi se înroșeau. *Eu* mă înroșeam.

„Florence, proasto! E o fantomă!"

Dar el știa că era o fantomă. Și mai era și profesionist, disciplinat și ferm. Gândul de a mă trânti pe pat și de a-mi sfâșia hainele probabil că nu-i trecuse prin minte nici o clipă.

Nu că mi-ar fi trecut mie, dar…

La naiba, eram în mare încurcătură.

Apoi el și-a ridicat privirea și și-a ațintit-o într-un punct aflat dincolo de mine. S-a încruntat.

– Aceea e… sora ta?

– Ce să fie?!

În spatele meu s-a auzit sunetul unui motor. M-am uitat peste umăr tocmai la timp ca s-o văd pe Alice, călare pe

motocicleta tatei, apărând pe o alee lăturalnică și apoi dispărând în lungul străzii. Ei bine, mi-am dat seama că sora mea deja reparase motocicleta.

Iar zgomotul pe care-l auzisem m-a readus la realitate.

Totul era de rău – scena asta, momentul ăsta, apăsarea din piept…

– Eu… trebuie să mă duc să rezolv niște lucruri, am spus, ridicându-mă.

Am părăsit repede piața orașului. După ce mi-am revenit și am ieșit cu totul în afara razei lui de acțiune, m-am uitat în urmă și am văzut că el era încă acolo, lenevind pe bancă. Apoi a trecut o mașină printre noi…

Iar Ben a dispărut.

Capitolul 22. Probleme de viață și de moarte

„Nu te mai gândi!", m-am apostrofat, plesnindu-mă peste obraji ca să mă trezesc la realitate.

Încercam să mă smulg din starea aceea. El era mort, eu eram vie. Existau *tragedii* scrise pe tema asta. Nu existau finaluri fericite între fiica antreprenorului de pompe funebre și fantomele ei.

Ben o știa foarte bine. Eu o știam la fel de bine. N-aveam de gând să-i interpretez greșit intențiile. Voia să mă ajute ca să poată trece mai departe. Fantomele nu rămâneau niciodată. Eram obișnuită cu despărțirea de ele. De ce ar fi vrut Ben să rămână? Într-un loc în care doar eu puteam să-l văd? N-ar fi vrut. Era doar amabil.

Și cu asta, basta.

Cu florile încă imposibil de obținut și cu Elvis tocmit pentru funeralii, sosise momentul să iau chitanța atașată la testamentul tatei și să mă duc la Unlimited Party. Karen era șefa biroului de avocatură din oraș, aflat lângă librărie. Mi-am ferit intenționat privirea atunci când am trecut pe lângă vitrina librăriei și mi-am ațintit-o la clădirea de cărămidă de la colțul străzii. Din fericire, am prins-o pe Karen între doi clienți, așa că am luat cu împrumut chitanța dintre celelalte foi și am plecat imediat.

Unlimited Party se afla la o distanță de zece minute bune de mers pe jos, într-un mall aglomerat, dar șoferul de la Uber a fost tăcut, cel puțin. Asculta un scenariu polițist la un podcast – îmi amintea de Rose. Astfel de scenarii erau obsesia ei. Le întâlnise de mai multe ori pe autoare la niște întruniri dedicate benzilor desenate. Mi-era dor de ea.

I-am scris un mesaj:

Ce mai faci? New Yorkul mai există fără mine?

Probabil că avea o zi de muncă mai relaxată, fiindcă mi-a răspuns imediat:

Oarecum. E atât de sinistru în apartament de una singură! Mi-e dor de tine.

I-am răspuns rapid:

O să fiu acasă până la sfârșitul săptămânii.

Ea a scris:

Nu te grăbi! Cum stau lucrurile acasă?

Vai, cred că n-o mai pusesem la curent! Așa că am făcut-o acum. Despre cum găsirea celor o mie de flori sălbatice era, într-un fel sau altul, mai grea decât părea. Despre felul în care reușisem să-l angajez pe Elvis să cânte la înmormântarea tatei și despre faptul că trebuia să scriu necrologul. Despre scrisoarea misterioasă lăsată de tata ca să fie citită la funeralii. Și despre drumul pe care îl făceam până la Unlimited Party pentru că... ei bine... tata ne trimisese după trâmbițe și serpentine.

Am citit chitanța, din ce în ce mai descurajată. Jumătate dintre numele articolelor trecute acolo deveniseră ilizibile fiindcă, din anul 2001 și până în acel moment, trebuia să fi existat un incident în urma căruia hârtia se udase. Oare tata se gândise că aveam să dăm o petrecere în loc să organizăm o înmormântare?

Dacă era să fim sinceri, probabil că da.

Rose mi-a răspuns:

Tatăl tău mi s-a părut întotdeauna foarte cool!

Apoi, punctulețe: tasta. Apoi, nimic. Și iarăși punctulețe. În cele din urmă:

Ești OK? Știi tu, cu... toate astea.

Toate astea! Aș fi vrut să-i pot spune despre Ben. Chiar aș fi vrut. Despre sentimentele ciudate, amestecate, din inima mea. Jeleam, dar mă și îmbujoram. Eram atât de cumplit de tristă, și totuși existau momente în care mareea se retrăgea și nu mă mai înecam în ea. Îmi dădusem seama că toate acele momente erau cele în care Ben se afla alături mine.

Da, lui i le datoram.

El mă făcea să-mi mut gândurile de la tristețea mea, atunci când tot ce voiam să fac era să mă îngrop în acea tristețe, să mă cuibăresc în ea, să trăiesc acolo, lipită de ceea ce mai rămăsese din tatăl meu.

Sunt bine, i-am răspuns eu lui Rose.

Apoi i-am mulțumit șoferului pentru cursă și am coborât din Honda lui.

Casierul de la Unlimited Party părea plictisit și juca Solitaire pe telefon. M-am dus la el, i-am înmânat chitanța și

i-am zâmbit discret.

– Aș vrea să ridic articolele astea, vă rog!

Mi-a vibrat telefonul. Oare era tot Rose? Am ignorat mesajul.

Tipul m-a întrebat, stupefiat, uitându-se la ceva ce deschisese pe monitor:

– Ăăă… sunteți sigură?

– Da, de ce?

– Păi, pentru că aici zice că…

Telefonul mi-a vibrat din nou. Rose nu proceda așa.

– Mă scuzați un moment! l-am rugat eu pe tip, iar apoi m-am întors într-o parte, ca să-mi citesc mesajele.

Erau de la soră-mea.

VINO LA CAMERA FRIGORIFICĂ ACUM!!!!

Apoi, după un minut:

TE ROG!!!

– OK. Schimbare de plan. Răspunsul e „da" la orice ați vrut să mă întrebați. Voiam să zic că tata deja a cumpărat marfa, așa că orice ar fi cumpărat el, eu n-am cum să refuz. Și vă rog să le livrați la Casa Funerară Zilele Apuse.

– Dar… putem să livrăm lucrurile astea joi? a întrebat bietul casier.

– Perfect! Mulțumesc!

I-am făcut cu mâna în semn de despărțire și am chemat un alt Uber. Același tip, cu aceeași Hondă, a oprit lângă mine și am urcat.

– O, ăsta e un episod grozav! am spus eu despre podcastul pe care-l asculta el, iar omul a dat din cap în semn de încuviințare.

Drumul înapoi în oraș a durat alte cincisprezece minute. Până să ajungem, a început să plouă.

Aleea din față era alunecoasă. Grăbindu-mă să ajung la verandă, a fost cât pe ce să cad în nas. În timp ce mă redresam, Carver a întredeschis ușa.

– Scările astea alunecă! m-a avertizat el.

Am scos limba la el.

– Cam târziu, frățioare!

– Ești mai binedispusă.

Oare eram?

Carver a deschis ușa larg, ca să intru.

– Alice a luat-o razna în camera frigorifică.

– De ce? am întrebat eu în timp ce mă descălțam în vestibul, ca să nu las noroi peste tot.

Carver m-a privit cu o expresie de suferință. Frigider, Alice acolo…

– A, tata!

– Exact.

– Și n-ai putut să faci nimic?

– Știi că detest subsolul!

– Tu n-ai fost încuiat acolo peste noapte, am bombănit eu, dar am presupus că mersul la subsol era responsabilitatea mea de soră mai mare.

Mi-am scos haina și am observat că hainele lui Seaburn și Karen erau și ele agățate în cuier, la fel ca și jacheta albă a mamei, din imitație de blană de nurcă.

– E o întrunire aici, sau ceva de genul ăsta?

Carver a ezitat, dar până la urmă a răspuns:

– Niște chestii legate de proprietate și de testament.

– Și pentru asta era aici toată lumea în afară de mine? am remarcat eu.

– Nu e nimic important, Florence!

– Nimic important ca deunăzi, la Waffle House, când veniserăți cu toții înainte de ora la care mi s-a spus mie să vin?

El a închis ușa și a expirat zgomotos pe nas.

– Florence, nu e nimic personal. Tu n-ai mai făcut parte din afacerea familiei în ultimii ani. Și n-ai mai venit acasă de un deceniu. Noi… nu ne-am gândit că ai fi vrut să iei parte la întâlnire.

– Bineînțeles că vreau, Carver!

– Ei bine, noi ne-am gândit că nu voiai. Doar știai că ne întâlneam! Dar n-ai pus nici o întrebare în legătură cu asta.

– Ce metodă de doi bani ca să dai vina pe mine, frate!

Carver și-a dat ochii peste cap.

– Scuze.

– În fine, am oftat eu.

Casa funerară era cufundată în tăcere. Am pornit pe coridor, spre ultima ușă, cea care ducea la camera mortuară. Mirosea ca întotdeauna, a flori și a dezinfectant. Mama făcea un ceai la bucătărie, sau cel puțin așa se auzea. Deja fuseseră livrate câteva buchete pentru priveghiul de a doua zi. Iar joi urma să ne luăm adio de la tata.

Timpul trecea prea repede și, în același timp, prea încet.

Ușa de la subsol avea un zăvor pe dinafară, dar era descuiată. În noaptea în care rămăsesem blocată acolo, nu-mi fusese frică de corpurile din frigidere. Erau ca niște cochilii,

iar atunci când posesorii lor terminau cu ele, cochiliile se crăpau și se spărgeau.

N-am început să urăsc cadavrele decât mult mai târziu. Nu-mi plăceau nemișcarea lor și felul în care transpărea albastrul întotdeauna, *întotdeauna*, prin fondul de ten, sau cum miroseau după ce erau, ca să zic așa, îmbălsămate.

Alice era jos, cu o eșarfă în dungi albe și negre legată peste părul scurt. Arăta ca o pată neagră în acea încăpere cu pereții zugrăviți în gri-deschis. Până și mănușile ei de latex erau negre. Pe masa de oțel din fața ei era…

M-am îmbărbătat. Eram bine. Totul era bine.

Alice mi-a aruncat o privire peste umăr, iar apoi a ridicat mâinile, exasperată.

– *În sfârșit!* Ce a durat atât?

– Am fost la Unlimited Party, i-am răspuns în timp ce pășeam pe ultima treaptă.

Apoi, punând un picior în fața celuilalt, cu un pas mai aproape, și mai aproape, am venit spre corpul de pe masă.

Nu, era nedrept. Nu puteam spune că era un corp, pentru că nu era nici o cochilie.

Era tata.

Iar Alice făcuse o treabă atât de minunată, încât el arăta de parcă pur și simplu dormea. Deja îl îmbrăcase în smochingul lui preferat – cel vișiniu, cu revere aurii. Avea butonii preferați – două cranii de aur –, pe care îi cumpărase de la un butic din Londra cu câteva decenii în urmă și care se potriveau cu cerceii lui preferați și cu inelele cu cranii, cu oase și cu săbii încrucișate.

Obișnuia să-și învârtă inelele acelea ori de câte ori era neliniștit – mai ales pe cel de pe degetul mare. Vederea a început să mi se încețoșeze.

Alice s-a întors, bătând cu piciorul în podea.

– Ei?

– Ei, ce?

– Arată bine? a izbucnit ea, iar eu am observat abia atunci trusa de machiaj de pe măsuța cu roți din partea cealaltă, pe care erau împrăștiate corectorul, fardul de ochi și balsamul de buze. Seamănă cu el? I-am nimerit culoarea? Nu e prea mult?

– Arată…, am început eu să spun, dar mi s-a oprit vocea în gât, gata să se sfărâme. Arată grozav!

Tata arăta așa cum mi-l aminteam, un instantaneu atât de imobil din amintirile mele, și a trebuit să strâng din pumni ca să nu-l apuc de umeri și să-l scutur, cerându-i să se trezească.

Să se prefacă mort era tocmai genul de farsă pe care el ar fi făcut-o. Apoi, la înmormântare, s-ar fi ridicat din sicriu, strigând: „Surpriză! Ies la pensie!"

Dar… acela era doar finalul fericit la care visam. Genul de final care nu exista în realitate.

Cu cât aşteptam mai mult, cu atât părea mai imobil. Încremenit. Nemişcat.

Mort.

Alice a continuat:

– Avea o mulţime de vânătăi de la spital, dar cel puţin sacoul le acoperă pe cele mai multe, iar obrajii îi sunt puţin trași și… priveghiul e mâine și mi se pare că nu seamănă deloc cu el însuși, așa că mă tot uit la fotografii. Ori încep eu deja să-l uit, ori…

– Alice, am întrerupt-o, arată ca tata!

Ea m-a privit cu neîncredere.

– De ce te-aș minți? am întrebat. Dacă n-ar semăna cu el, ți-aș spune.

– Nu arată prea… a Tony Soprano?

– Îi plăcea *Sub pământ SRL*.

– Florence! a strigat sora mea, iar apoi, după o clipă, a adăugat: Nici măcar nu e același serial.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Tata arată foarte bine. Crede-mă, eşti bună la ceea ce faci. Chiar mai bună decât tata.

Măcar asta a mai liniștit-o puțin.

– N-aş putea să fiu niciodată mai bună decât tata, a spus ea, iar apoi și-a încrucișat brațele pe piept.

Și-a mutat greutatea de pe un picior pe celălalt, uitându-se țintă în jos, la tata. Eu n-aș fi putut niciodată să fac ce făcea ea. Nici măcar nu puteam să-l privesc prea mult pe tata fără să izbucnesc în lacrimi, așa că am decis să las acel spectacol pe a doua zi.

Plânsesem deja în ultima săptămână de mai multe ori decât puteam număra. Dacă aș fi ținut-o tot așa, aș fi murit din pricina deshidratării.

Am dat umăr în umăr cu Alice.

– Crede-mă, i-am spus eu cu blândețe, ți-ai făcut treaba. Tata arată foarte bine. Pune-l înapoi în frigider și du-te să te uiți la un desen animat, la orice!

Ea și-a mușcat obrazul pe dinăuntru, ca să nu zâmbească.

– Tata avea obiceiul să vorbească astfel: „Of, lasă-mă să-l pun înapoi la frigider! Ne vedem sus." O, Doamne, Florence,

cât îmi lipsește!

– Și mie.

Am așteptat-o să-l pună pe tata înapoi într-unul dintre frigidere, iar apoi am urcat treptele împreună. Alice a încuiat subsolul în urma noastră și, cumva, am reușit să-l conving pe Carver s-o ia la cină. M-au invitat și pe mine, dar nu-mi era foame.

Am găsit o scuză:

– Îmi pare rău, trebuie să lucrez! Necrologul n-o să se scrie singur.

Ceea ce era doar pe jumătate o minciună.

– Nu trebuie să fie un roman, Florence! a spus Alice.

I-am zâmbit politicos.

– Uneori îmi găsesc greu cuvintele.

– Dacă ai nevoie de ajutor…

– Nu, mă descurc.

Și, brusc, camaraderia pe care am simțit-o în subsol s-a topit, iar ea și-a dat ochii peste cap.

– Treaba ta, numai să nu întârzii cu el, m-a avertizat ea.

Apoi s-a dus la bucătărie, unde se aflau Karen, Seaburn și mama.

Au decis – vorbind tare – să meargă la Olive Garden. Familia mea era ciudată în multe feluri, dar uneori era chiar previzibilă. Ceea ce îmi plăcea la nebunie.

Carver și-a pus haina și a început să-și încheie nasturii încet.

– Voi două sunteți OK? Tu și Al?

– Nu s-a mai răstit la mine de data asta, i-am răspuns eu. Bine, cel puțin nu până adineauri.

– Poate că, după ce se termină totul, ar trebui să aveți o discuție.

– Carver…

Mi-a aruncat o privire.

– Ascultă-l și tu o dată pe fratele tău!

Era vocea rațiunii, știam asta. Cu cât stăteam mai mult în Mairmont, cu atât îmi intra orașul mai mult pe sub piele. Era prea mic, prea confortabil și prea pătruns de tot ceea ce iubeam la tata. Și la familia mea. Mă durea însuși faptul că mă aflam acolo.

– Așa o să fac, am spus.

Carver a ridicat o mână și a întins spre mine degetul mic.

– Promiți?

– Promit, am răspuns, iar apoi ne-am încârligat degetele mici.

Pe urmă, fratele meu a plecat împreună cu Alice, cu Karen și cu Seaburn.

Mama a mai zăbovit puțin, îmbrăcându-și haina din imitație de blană de nurcă. Cu haina aceea pe ea, îmi amintea de Morticia Addams, de Cruella de Vil și de serile blânde de iarnă pe care ni le petrecuserăm în casa funerară, când ea trăgea draperiile și stingea luminile.

– Ești sigură că nu vrei să vii la cină, Florence?

– Salata imensă și baghetele sunt tentante, am răspuns eu. Cum au mers ultimele două înmormântări?

– Fără cusur. Acum o mai avem pe cea mai importantă. Cred că apoi o să închidem pentru restul săptămânii, ca să ne acordăm puțin timp.

Casa Funerară Zilele Apuse nu se mai închisese niciodată. Nici pe vreme de furtună, de uragane sau de inundație.

Fusese nevoie de moartea tatei ca să-și închidă ușile pentru câteva zile.

– Cred că e o idee bună, am răspuns. Și mulțumesc, dar aș vrea să stau puțin aici. Vreau doar… să șed o clipă. În liniște.

Mama a dat din cap în semn de încuviințare, m-a îmbrățișat strâns și m-a sărutat pe obraji.

– Eu nu văd lucrurile pe care le vezi tu, a spus ea, dar știu că el e aici.

N-am avut inima să-i spun că nu era. Că fantoma lui nu bântuia pe coridoarele ce scârțâiau, că nu ședea în fotoliul lui preferat din salon și că izul de tutun, puternic și dulce, exista doar în amintirea ei, care-i juca feste.

– O să comand pui Alfredo la pachet și o să-l păstrez acasă, dacă vrei să mănânci mai târziu, a conchis mama.

Apoi, după ce a aruncat o ultimă privire spre hol, spre casa scării de lemn de stejar și spre salon, a ieșit și a închis fără zgomot ușa în urma ei, iar eu am rămas singură.

Casa funerară părea atât de goală, de mare și de bătrână. M-am așezat în salonul roșu – preferatul tatei –, în fotoliul lui de catifea, cu spătar înalt, și m-am cufundat în tăcere. Seara era atât de liniștită, încât auzeam cum vântul făcea să scârțâie casa aceea veche.

Cântecul morților.

Mă întrebam dacă vântul era tata. Mă întrebam dacă el se afla în adierea aceea sau în următoarea. Mă întrebam dacă aș fi recunoscut sunetele scoase de podele, murmurul vântului ce

se strecura printre scândurile vechi de stejar și care ar fi putut să fie cel al unor voci.

În cele din urmă, m-am întors la realitate. La săptămâna aceea. La înmormântare. La lumea ce exista mai departe. Fără tata.

Iar vântul continua să șuiere.

Capitolul 23. Sicriul iubirii adevărate

– Florence!

La auzul acelei voci, mi-am ridicat privirea și mi-am șters repede lacrimile.

Ben stătea în ușa salonului, cu mâinile în buzunare, dar, în lumina galbenă care intra pe fereastră din stradă, din spatele lui, nu-i puteam vedea decât conturul palid și fața umbrită. Normal că trebuia să apară acum, când îl voiam mai puțin!

– Bună alegere a momentului, am mormăit, pufnind.

O, Doamne, probabil că arătam hidos! Jumătate din tușul de pleoape mi se întinsese pe palme.

El a intrat în salon, pășind fără zgomot pe podeaua de lemn.

– E totul… în regulă?

Am inspirat adânc. De parcă n-ar fi fost deja evident…

– Nu, am recunoscut, dar nu e ceva cu care să mă poți ajuta. Oricum, îți mulțumesc pentru întrebare, am spus, iar apoi am adăugat, cu vocea gata să mi se frângă: Îmi lipsește. Îmi lipsește atât de mult, Ben.

El s-a apropiat în tăcere și s-a așezat pe podea, în fața mea. Pentru prima oară, a trebuit să se uite în sus ca să mă vadă, oferindu-mi ceva de care nu eram convinsă că aveam nevoie: întreaga lui atenție.

– Cum era tatăl tău? m-a întrebat el.

A pus acea întrebare fiindcă era un om cumsecade. Fiindcă era bun.

Care era cântecul acela ce-i plăcea tatei? „Numai cei buni mor tineri“?

Am tăcut în timp ce mă gândeam la cuvintele potrivite, simțind teamă la gândul că aș fi putut să-mi deschid sufletul. Să-i spun povestea mea. Eu și Ben eram doi străini, iar el nu-l cunoscuse pe tata. Niciodată nu l-ar fi putut cunoaște. Și chiar dacă Ben era cumsecade, era bun la suflet și mă făcea să simt că durerea mea merita atenția lui…

Totuși, mă temeam.

Oare întotdeauna fusesem atât de reținută? Nu-mi aminteam. Mă închisesem de atâta vreme, mă încuiasem în mine, încât simțeam că așa era firesc, că dacă procedam astfel, eram în siguranță. Mă păcălisem că aș fi putut trăi astfel pentru tot restul vieții și, până să apară Ben, chiar crezusem că se putea.

Dar acum…

– Tata era blând și răbdător – mai puțin atunci când se uita la vreun meci; în astfel de ocazii, se înfuria atât de tare pe televizor! Fuma prea mult și bea prea mult în serile de joi, la partidele lui de poker, și mirosea mereu a flori de înmormântare și a formaldehidă.

Vorbind cu glas tare despre el, am simțit o oarecare ușurare, ca și cum aș fi demontat încetul cu încetul închisoarea pe care mi-o construisem, cărămidă cu cărămidă, amintire cu amintire, până când am fost din nou în stare să simt. Aș fi vrut să pot spune că nu plângeam, dar o făceam, fiindcă simțeam gustul lacrimilor pe măsură ce îmi ajungeau în gură.

– Pe vremea când eram mică, locuiam în această veche casă funerară. Uneori îl surprindeam pe tata aici, jos, în salon, împreună cu mama, cu ferestrele larg deschise, dansând pe o melodie pe care o auzeau numai ei. El a fost cel care a spus că ar fi trebuit să fiu scriitoare. A spus că vorbele mele erau atât de puternice, de dinamice și de vii, încât puteau să trezească și morții.

Am râs și am continuat cu glas ceva mai scăzut, fiindcă era un secret, unul pe care nu-l mai spusesem nimănui:

– Undeva, sub o scândură din podeaua asta, am ascuns un caiet cu niște texte deocheate.

– Ce?! Scandalos!

– N-ai putea să-l găsești în veci de veci, am adăugat. Carver l-a căutat ani de zile. Până la urmă, a renunțat.

Ben a râs. Chiar îmi plăcea cum râdea. Potolit, profund și sincer, făcându-mi să se relaxeze mușchii crispați și oasele rigide. Era afectuos. Pentru un tip mort, bineînțeles. S-a înclinat spre fotoliul meu, și-a pus capul pe brațul acestuia și a închis ochii. Mi-am încleștat degetele, fiindcă îmi venea să-mi trec degetele prin părul lui negru și des. Și nu puteam s-o fac.

– Marele Benji Andor și-a dorit întotdeauna să fie redactor? l-am întrebat.

El și-a înclinat capul într-o parte, gânditor.

– Nu mi-am dorit niciodată să creez cuvinte, întotdeauna am vrut să mă îngrop în cuvintele altcuiva. Dar, sincer să fiu,

am devenit redactor pentru că am căutat sentimentul acela pe care l-am avut atunci când am citit..., a spus el, dar apoi s-a oprit brusc și și-a dres glasul. Atunci când am citit prima dată un roman de dragoste.

– Care?

Ben s-a foit. Un timp, n-a spus nimic, ca și cum s-ar fi gândit dacă să-mi spună adevărul sau nu. Mă îndoiam că m-ar fi mințit în momentul acela – nu-l credeam în stare să mintă nici dacă viața lui ar fi depins de asta.

– *Pădurea viselor.*

Asta... nu era ceea ce așteptasem.

– Vorbești serios? Un roman de Ann Nichols?

El a ridicat din umeri.

– Aveam vreo unsprezece ani.

– Trebuie să fi fost un puști foarte îndrăgit la școala la care învățai!

– Citeam Tolkien și jucam Dungeons & Dragons, dacă asta îți spune ceva.

– O, da, cu adevărat îndrăgit!

– Simt că mă iei peste picior, a comentat el pe un ton sec, întorcându-și fața spre mine, cu un zâmbet în colțul gurii.

Am pufnit în râs.

– Te admir, crede-mă! Știi cât de sănătos e pentru un puști să citească altceva decât „cărți de băieți" scrise anume pentru ei?

– Așa am auzit și eu. Cred că îmi plac, pur și simplu, poveștile de dragoste. Îmi place felul în care ele zugrăvesc lumea ca pe o țară a visurilor tehnicolor, unde singura regulă pe care trebuie s-o urmezi e să trăiești fericit până la adânci bătrâneți. Și mi-am petrecut cea mai mare parte din viața mea de adult în căutarea acestui ideal.

– Apoi am venit eu în viața ta și am declarat că romantismul era mort. Nu e de mirare că m-ai urât!

– Nu te-am urât, m-a contrazis el. M-ai prins cu garda jos. În fața mea era o femeie tânără și frumoasă, care declara că romantismul era mort.

Am clătinat din cap.

– Nu sunt atât de frumoasă, Ben!

Mi-a aruncat o privire bizară. Avea genele lungi, iar licăririle aurii din ochii lui căprui reflectau lumina slabă a serii.

– Ba *ești*.

Mi s-a oprit respirația. Adică stând aici, în întuneric, și văzând că mi se întinsese tușul de pleoape și că-mi curgea nasul, el considera că eram frumoasă? Eu, care tocmai mă aflam în starea mea cea mai proastă, cea mai egoistă, cea mai neajutorată și mai rece?

Mi-am abătut repede privirea.

Brusc, o pală de vânt a șuierat prin casă. Grinzile au trosnit. Ferestrele au zăngănit. Ben a avut o tresărire.

– E doar cântecul morților, am spus eu.

Poate că era tata, prins într-un vârtej de vânt.

– Cântecul morților? a întrebat el, aruncându-mi o privire plină de curiozitate. Ca titlul cărții lui Lee?

N-am răspuns. De fapt, Ben nu avea nevoie de răspuns.

– Florence…

– Surpriză! am exclamat, apucându-mă după aceea să-mi zgândăresc o pieliță de la unghie, obicei de care Rose încercase ani de zile să mă dezvețe, dar acum Rose nu era de față, iar eu eram nervoasă. Am crezut că Lee era acela, știi? Am crezut că el era ursitul meu. Toată familia mea e făcută din poveștile astea de dragoste imposibile și am crezut că asta era povestea mea. Înțelegi, era *Lee Marlow*. Director executiv la Faux. Și mă plăcea *pe mine*. Pentru prima dată, un tip cu care mă întâlneam mă privea ca și cum aș fi contat și voia să știe fiecare mică ciudățenie despre mine, am povestit eu, ridicând din umeri și mușcându-mi un colț al buzei, fiindcă nu-mi plăcea să recunosc că fusesem atât de proastă, iar rana din suflet continua să-mi sângereze chiar dacă trecuse deja un an. Lee a fost cea mai apropiată persoană căreia i-am spus vreodată despre… *darul* meu! Despre fantomele pe care le ajutasem. Însă, speriată de ideea că aș fi putut să-l șochez cu destăinuirea mea, i-am spus că toate astea nu erau decât niște povești pe care voiam să le scriu într-o zi. Minți**n**du-l, am pus între noi o limită, fiindcă n-aș fi suportat felul în care s-ar fi uitat la mine dacă i-aș fi mărturisit că totul era adevărat. Ar fi trebuit să-mi țin gura cu desăvârșire. Dar n-am făcut-o, și astfel am devenit doar o poveste pentru el.

Iar după ce povestea a fost scrisă, nu i-am mai fost de nici un folos.

O cioară a cârâit undeva afară. În mod deloc surprinzător, întregul cârd stătea înghesuit în stejarul uscat. Exista un anumit fel de liniște ce lua în stăpânire locurile în care era prezentă moartea. Sunetele deveneau stinse și discrete, ca și cum spațiile în care erau onorați morții ar fi fost separate de

restul lumii. Pe vremea când eram mai tânără, ori de câte ori gândurile îmi deveneau tensionate, obișnuiam ca, între două înmormântări, să mă întind pe podea, să-mi lipesc obrazul de ea și să ascult liniștea casei. Întotdeauna asta mă relaxa și mă ajuta să gândesc în tihnă.

Acum mă temeam că tristețea din sufletul meu absorbea liniștea ca un burete. Cu fiecare răsuflare, mă simțeam tot mai grea. Liniștea nu mai era blândă, ci împietrită.

Ben și-a ridicat capul de pe brațul fotoliului. Un mușchi i s-a contractat în maxilar.

– *Nenorocitul!*

I-am aruncat o privire surprinsă.

– Poftim?

– *Nenorocitul!* a repetat el ceva mai tare. Din toate ticăloșiile pe care ți le putea face, a ales să-ți distrugă amintirile! Poveștile pe care i le-ai spus confidențial, având *încredere* în el! Narcisist dobitoc fără suflet, ticălosul naibii! Data viitoare când îl văd, o să…

În spatele lui, o vază cu orhidee a început să zăngănească. Nu cred că Ben și-a dat seama că asta se întâmpla din pricina lui.

– Ușurel, liniștește-te!

Vaza s-a oprit imediat din zăngănit.

Ben și-a încrucișat brațele pe piept și și-a dres glasul, ostentativ.

– Un inconvenient minor!

Furia lui m-a luat atât de tare prin surprindere, depășind atât de mult nivelul emoțiilor mele în legătură cu ceea ce mi se întâmplase, încât… am luat-o razna. Am început să râd. Și să plâng. Dar mai mult să râd. Atât de tare, încât am căzut de pe scaun și am aterizat pe podea, lângă Ben. Râsul îmi era necontrolat de-a binelea, fiindcă până acum nu știusem ce să simt în legătură cu acea poveste…

– Ți se pare că sunt chiar atât de caraghios? s-a lamentat el.

– Nu… Da! am adăugat, dar vocea mea n-avea în ea altceva decât adorație, deși Ben era un tip pe care de-abia dacă-l cunoșteam.

– Știi cât de mult mi-am dorit să se enerveze cineva pentru mine? Am crezut că o luasem razna, că n-aveam dreptul, poate, să mă înfurii, fiindcă îi spusesem lui Lee că toate destăinuirile mele fuseseră doar povești. Am crezut că…

Am ezitat – oare spusesem prea mult? De obicei nu vorbeam despre lucrurile astea cu nimeni, nici măcar cu Rose.

Erau problemele mele, ale nimănui altcuiva. Dar Ben s-a înclinat spre mine ca și cum m-ar fi îndemnat să continui și m-am simțit în siguranță să recunosc:

– Am crezut că meritasem trădarea lui Lee. Că asta primeam dacă…

– Dacă îndrăzneai să ai încredere într-un om pe care-l iubeai necondiționat? a întrebat el, de data asta pe un ton blând și cald.

Mi-am abătut repede privirea de la el. M-am uitat la vestibul și la lumina gălbuie a lunii, care trecea prin vitraliu.

– Nu e vina ta că Lee Marlow e un ticălos, Florence! a spus Ben. Meriți mult mai mult decât pe mizerabilul ăla.

– Ce limbaj dur, domnule!

– Nu ești de acord?

M-am întors din nou spre el, spectrul care stătea în salonul sub a cărui podea îmi îngropasem speranțele și visurile.

– Ba da, am răspuns, zâmbind. Știi, a fost foarte drăguț să te înfurii în numele meu. Aș fi vrut să te întâlnesc mai demult, pe când erai în viață.

Mi-a întors zâmbetul trist.

– Și eu.

Capitolul 24. Un urlet sănătos

Cheile au zdrăngănit în ușa din față, iar mama a descuiat și a intrat. Mi-am luat ochii de la Ben doar pentru o clipă și am sărit în picioare. După ce m-am întors iarăși spre el, am văzut că dispăruse. Și habar n-aveam unde se dusese. Văzându-mă stând în picioare în mijlocul salonului, mama a tresărit și și-a dus o mână la inimă.

– Vai, ce m-ai speriat! Am crezut că era tatăl tău! a strigat ea.

– Îl așteptai?

– N-aș fi nebună dacă aș zice că da? a răspuns, zâmbind cu subînțeles.

Am clătinat din cap.

– Absolut deloc.

– Bine! M-ar deranja ca fiica mea să mă creadă nebună, a spus mama râzând, iar apoi mi-a întins o cutie de la Olive Garden. Păi, dacă tot ești aici, ia-ți meniul Alfredo!

Mi-a dat mâncarea după ce mi-am pus haina.

– Mulțumesc. N-am stat prea mult aici, nu-i așa? Abia ați plecat voi.

Ea a ridicat din umeri.

– A fost ciudat fără Xavier. N-am putut rămâne prea mult.

– Totul e ciudat fără el.

– Da, însă nu trist. Tatăl tău n-ar fi vrut să fim triști, a declarat mama, aranjându-mi eșarfa la gât. Dacă tot pleci, n-ai vrea să fii amabilă și să-ți conduci bătrâna mamă până acasă? m-a rugat ea.

Apoi, cu un gest plin de distincție, și-a îndoit brațul ca să mă prind de el, ceea ce am și făcut.

Era mai înaltă decât mine și suplă ca Alice. Amândouă aveau părul închis la culoare, iar pe vremea când Alice trecea prin faza ei rebelă, fura rochiile negre de dantelă din dulapul mamei și se ducea la școală îmbrăcată cu ele, ca o adevărată Lydia Deetz. Dar pe atunci eu eram deja studentă, departe de Mairmont.

Mama a încuiat casa funerară și am pornit-o împreună prin noaptea rece de aprilie. Încă bătea un vânt răcoros, dar îmi aminteam cum în aprilie se încălzea atât de brusc, încât apoi venirea verii era aproape un șoc. Într-o săptămână vedeai pe stradă paltoane; în săptămâna următoare, șlapi. Poate că noaptea asta era ultima dintre cele reci, sau poate că și următoarea avea să fie la fel. Dar, oricum ar fi fost, timpul trecea, încet și neîntrerupt, lăsând în urmă oamenii ca pe niște flori care-și pierdeau petalele una câte una.

– Mă bucur că ești acasă, a spus mama privind înainte. N-aș fi vrut să vii cu o astfel de ocazie, dar chiar și așa, mă bucur. Xavier spunea că avea să te aducă el înapoi într-un fel sau altul.

– Mă îndoiesc că plănuise asta.

– Cu siguranță că nu! Dar e în stilul lui, a spus ea, râzând ușor. Of, s-a dus prea devreme, Florence! S-a dus mult, mult, prea devreme.

– Aș vrea să mai fie aici.

– Și eu aș vrea și o să vreau asta tot restul vieții, a spus mama, strângându-mă puternic de braț. Dar noi suntem încă aici, iar el o să fie cu noi mult timp după ce trece vântul.

Mi-am înghițit nodul din gât.

– Mda.

Am trecut pe lângă gelateria la care ea și tata ne duceau pe mine și pe Carver la fiecare sfârșit de săptămână pe vremea când eram mică, iar mama era însărcinată cu Alice. Mamei îi plăcuse întotdeauna la nebunie înghețata cu fistic. Am închis ochii preț de o clipă și l-am văzut pe tata în separeul de la fereastră, dându-i lui Carver înghețată din cupa lui, cu o linguriță de plastic.

„Sosește avionul Douglas DC-3 la aterizare! Zzzzzz!"

Dar gelateria era diferită acum, cu un strat nou de zugrăveală, cu un nou proprietar și cu noi arome de înghețată. Chiar dacă orașul rămăsese același în mare parte, el continuase să se schimbe pe nesimțite. Destul de mult încât să mă simt pierdută, să mă facă să-mi simt trecutul ca pe o altă viață.

– Ar fi trebuit să vin acasă, mamă. Cu ani în urmă, am spus, dar apoi mi s-a frânt vocea și mi-am înghițit cu greu nodul din gât. Nici nu mai știu de câte ori ai încercat să mă convingi. Până la urmă, ai renunțat.

– Să te fac pe tine să te răzgândești era ca și cum aș fi vrut să prind soarele cu lasoul, a răspuns mama. Ești încăpățânată

ca și taică-tău și iei totul pe umerii tăi, așa cum făcea și el. Se încărca mereu cu problemele altora. Niciodată cu ale lui.

– Dar eu sunt opusul. Sunt egoistă. N-am venit niciodată acasă. Ar fi trebuit să vin. Nu i-am spus niciodată tatei…

Că eram *ghostwriter*. Că, așa cum voise el, continuasem să scriu romane după ce eșuasem cu primul. Că, deși în cel mai ciudat sens al cuvântului, făcusem exact ceea ce crezuse el că puteam să fac. Iar el nu știuse asta niciodată.

– Am urât orașul ăsta după ce te-a alungat! a spus mama cu obidă.

– Nu m-a alungat el, am plecat eu.

– Pentru că unii oameni nu suportau gândul că o fată de treisprezece ani făcuse ceea ce ei n-ar fi putut să facă niciodată.

– Te referi la vorbitul cu fantomele?

– Mă refer la faptul că ajutai oamenii. Că îi ascultai. Ai făcut ceva incredibil de generos și a trebuit să pleci din cauza asta – nu te uita așa la mine! Nu erai nevoită să te duci la poliție, dar te-ai dus. I-ai ajutat pe polițiști să rezolve o crimă pe care altfel ei n-ar fi rezolvat-o, iar apoi le-ai spus adevărul – n-a fost vina ta că nu te-au crezut. Din partea mea, tot orașul ăsta n-are decât să se ducă naibii!

– Mamă!

– Am spus exact ce-ai auzit. Dacă tu n-ai fi vorbit, trupul băiatului ăluia ar zăcea și acum îngropat la Ridge!

Iar fantoma lui probabil că încă m-ar sâcâi, cerându-mi să mă înscriu în echipa de dezbateri. Era de neclintit în convingerea că aș fi putut să ies din încurcătură cu ajutorul vorbelor mele meșteșugite. Și s-a dovedit că avusese dreptate pe când eu eram în clasa a noua, iar polițistul Saget mă prinsese de nenumărate ori făcând ceva oarecum ilegal, deși eu știam prea bine că motivele mele erau juste.

La jumătatea drumului spre casă, mama a spus, cu un oftat de remușcare:

– Of, ce-o să ne facem după ce Carver și Niki se căsătoresc? Doar nu pot să dansez cu trupul tatălui tău!

Am înclinat din cap cu gravitate.

– N-ai atâta putere încât să fii în stare să susții un cadavru în poziție verticală!

– Da, n-aș putea să duc toată greutatea morții.

Umor negru.

Îmi fusese dor de asta. Îmi fusese dor să vorbesc despre moarte ca despre un alt pas în călătorie. Lee Marlow *ura*

umorul meu. Considera că a discuta despre moarte era de prost-gust și imatur. Iar tipul de dinaintea lui Lee – Sean – zicea că eram ciudată ori de câte ori vorbeam despre moarte. Lui William nu-i prea păsa. Iar Quinn nici nu mă băga în seamă.

Îmi fusese dor de familia mea.

Îmi fusese dor de *asta*. De serile liniștite din Mairmont, de punctele negre pe care le închipuiau gândăceii care mișunau pe trotuar, de fluturii zburând în lumina felinarelor de pe stradă, de serile pline de bâzâit de insecte, de vântul vuind prin copaci. Îmi fusese dor de siguranța mamei, de agresivitatea lui Alice, de blândețea lui Carver, de statornicia lui Seaburn și de înflorirea înceată a orașului Mairmont.

New Yorkul părea că se schimba ori de câte ori clipeam. Acum era într-un fel, iar în momentul următor era cu totul altfel – un oraș-cameleon, care nu se încadra niciodată într-un tipar, care nu corespundea nici unei descrieri. Mereu întâlneai acolo ceva nou, ceva excitant, ceva ce nu se mai văzuse niciodată.

Multă vreme îmi plăcuse asta, înaintarea constantă către ceva imposibil, abilitatea orașului de a se reinventa iar și iar, în ciuda uraganelor, a pandemiilor și a alegerilor. Și îi iubisem pe toți cei pe care îi întâlnisem pe străzile acelea, pe toți cei precum William, Sean și Lee Marlow...

Dar cerul era întotdeauna întunecat și numai cele mai strălucitoare stele se vedeau prin poluarea orașului care nu dormea niciodată.

Tata spunea că aveau să-mi lipsească prea mult stelele și veșnicia lor. La New York era greu să zărești vreuna, dar aici, în Mairmont, le vedeam de la o zare la alta, așa cum vedeam și furtunile de primăvară, ale căror fulgere luminau la marginea sudică a orașului.

Soiul de furtuni pe care le iubea tata.

Ele nu ajunseseră în cartea lui Lee Marlow și, ca o revelație bruscă, am înțeles de ce mă simțisem nelalocul meu aici. Să vin acasă era una, dar, de când venisem, îi ținusem pe mama, pe Alice și pe Carver la o oarecare distanță. Iar asta, nu pentru că nu-i iubeam sau pentru că nu-mi fusese dor de ei.

O făcusem fiindcă îmi era rușine. Însă discuția cu Ben mă ajutase să-mi dau seama că nu avusesem nici un control asupra a ceea ce scrisese Lee Marlow. Că nu fusese vina mea.

Nu puteam să iau asupra mea orice povară, mai ales nu pe a lui.

– Mamă!

Ea s-a oprit și s-a întors spre mine, ridicând dintr-o sprânceană. Am inspirat adânc și am continuat:

– Trebuie să-ți spun ceva. Înainte… înainte să afli de altcineva.

– Ești însărcinată.

– Nu! am răspuns repede, oripilată.

– Slavă Domnului! Nu cred că aș îndura să-mi îngrop soțul și, în același timp, să aștept un nepot. Capacitatea mea emoțională nu e atât de flexibilă.

– Nici a mea, am spus eu râzând.

I-am făcut semn spre balansoarele de pe verandă și s-a așezat într-unul, iar eu, în celălalt.

– Îți amintești de bărbatul ăla care a fost iubitul meu? De Lee Marlow?

– Nenorocitul care te-a dat afară, în stradă?

Am ezitat.

– E ceva mai complicat de-atât.

Apoi am respirat adânc și i-am povestit. Despre Lee Marlow și despre faptul că-i destăinuisem toate acele povești legate de familia mea. I-am istorisit mamei despre cartea lui și despre felul în care îi descoperisem trădarea, despre ultima conversație pe care o avusesem cu el înainte să mă trezesc dată afară, în ploaie. Fusese alegerea mea să ies din casa lui. Să plec.

Dar, serios vorbind, care ar fi fost cealaltă opțiune? Să rămân?

– Cred că lucrul cel mai rău, am spus eu în final, e faptul că Marlow l-a descris greșit pe tata, afirmând că era ciudat, criptic și înfricoșător. Cred că asta e partea cea mai rea din întregul coșmar – tata a fost imortalizat de ticălosul ăla, care a făcut-o cu totul greșit.

Mama și-a încrucișat picioarele și a scos un pachet de țigări din buzunarul de la spate.

– Să-l ia mama dracului!

– Vai de mine!

– Nu, vorbesc serios! a insistat ea, aprinzându-și țigara. Să-l ia mama dracului pe mizerabilul care a răstălmăcit într-un soi de *Zonă crepusculară* perversă fiecare amintire frumoasă pe care i-ai povestit-o! Istoriile legate de familia noastră nu sunt un roman horror gotic, ci o poveste de dragoste.

Eu, una, nu mă gândisem niciodată la mine însămi, la povestea mea, la viața mea, decât ca la o carte plictisitoare, depozitată pe raftul unei biblioteci anoste dintr-un oraș anost.

Dar cu cât mă gândeam mai mult la familia mea, la verile în care alergam împreună cu frații mei prin jeturile aspersoarelor și ne jucam de-a v-ați ascunselea în cimitir, la serile de Halloween în care mama se costuma în Elvira, iar tata se ascundea într-un sicriu, sărea de acolo și speria fiecare biet copil care venea să ceară bomboane, la anii în care eu și Alice ne costumam cu hainele vechi găsite în pod, la zilele călduroase în care colecționam oase de animale, la lumânările aprinse pentru valsul din salon, de la miezul nopții, la statul în liniște la bucătărie, împreună cu tata, ascultând cum cânta vântul…

Nu era decât dragoste în amintirile acelea.

Poate că eram o familie îmbrăcată în negru, dar viața noastră era plină de lumină, de speranță și de veselie. Iar asta era ceva ce Lee Marlow nu înțelesese niciodată și, ca atare, nu transpusese în proza lui rece și tehnică.

Istoriile despre familia mea erau un soi de magie, o poveste de dragoste pe care nu credeam că Lee o înțelesese vreodată.

Din stejarul aflat în curtea noastră, o cioară a croncănit printre ramuri și câteva surate i-au răspuns. Mi s-a strâns inima.

Ben.

– Iar într-o bună zi…, a adăugat mama cu siguranța pe care o aveau răsăritul de soare, furtunile de primăvară și vântul care făcea să scârțâie vechea casă funerară, …știu că într-o bună zi tu o să scrii povestea noastră așa cum trebuie scrisă.

– Nu… nu cred că aș putea…

– Ba sigur că poți! m-a asigurat ea. Poate că povestea n-o să încapă într-o singură carte. Poate că o să încapă în cinci sau în zece. Câte ceva din noi ar putea fi presărat prin toate poveștile tale. Dar știu că o să ne pui în pagini, oricât ai fi tu de împrăștiată, și că o să iasă bine.

– Ai mult mai multă încredere în mine decât am eu însămi.

Ea mi-a dat un bobârnac ușor peste nas și a zâmbit.

– Așa îmi dau seama că am fost o mamă bună! Iar acum, oasele astea bătrâne au nevoie de puțină odihnă, a spus ea oftând, ridicându-se în picioare și sărutându-mă pe frunte.

În lumina de pe verandă, părea mai în vârstă ca oricând. Apăsată de tristețe, dar susținută, totuși, de speranță.

– Ne vedem mâine-dimineață, la Waffle House. Somn ușor, draga mea! a conchis ea.

Apoi a intrat în casă și a închis ușa.

Am mai stat puțin acolo, în timp ce vântul începea să vuiască prin copaci și furtuna, să se apropie. Un fulger a traversat cerul.

În amintirile mele, îl vedeam pe tata așezat pe trepte, fumând o țigară de foi, cu o bere în mână și cu un zâmbet pe chip, în timp ce urmărea cum venea furtuna; o vedeam pe mama, cu capul înclinat într-o parte, cu un pahar de merlot în mână, cu ochii închiși, ascultând bubuitul tunetului.

– Nimic nu e ca zgomotul cerului care-ți scutură oasele, știi? îmi spusese tata cândva, după ce îl întrebasem de ce îi plăcea atât de mult furtuna cu tunete. Te face să simți că ești viu! Îți amintește că ești mai mult decât piele și sânge, că mai ai și oase pe dedesubt. Material dur. Ascultă, numai, cum cântă cerul, scumpete!

Un alt fulger a spintecat bolta și, în cele din urmă, am pornit în noapte.

Aerul era greu și umed. Alice spunea că nu putea simți mirosul ploii, dar eu nu înțelesesem niciodată cum de *nu putea*. Era atât de distinct, atât de dens, atât de *viu*, ca și cum n-ai fi respirat doar aer, ci însăși mișcarea electronilor care se descărcau împreună, aprinzând cerul.

Pe când mergeam înapoi spre hotel, un tunet s-a rostogolit peste oraș, bubuind și făcând casele să se zdruncine cu un zăngănit care mi-a vuit multă vreme în urechi. Speram ca, atunci când tata va fi fost coborât în mormânt, țărâna să răsune precum un tunet. Speram ca sunetul să-i facă oasele să vibreze, să danseze, așa cum le făcea pe ale mele. Speram ca atunci când vântul avea să bată puternic, dinspre vreun țărm îndepărtat, să-l pot auzi pe tata cântând în furtună, la fel de tare, la fel de puternic, la fel de viu ca toți morții pe care-i auzisem vreodată cântând.

– Florence! l-am auzit pe Ben și imediat l-am văzut mergând alături de mine.

– O să plouă curând!

– N-ar trebui să te duci spre casă?

– Deja mă duc.

Am trecut pe lângă hotel și mi-am continuat drumul spre piața orașului. Era goală, fiindcă se înnoptase și venea furtuna. Apoi, cu un murmur ușor, a început ploaia. Mai întâi un strop, după aceea încă unul, iar apoi aerul parcă s-a rupt și ploaia a năvălit precum o cascadă de ace reci, de apă. Mi-am dat capul pe spate, cu fața îndreptată spre cerul învolburat.

În cartea lui Lee, atunci când ploua, orășelul Mairmont mirosea a nămol și a pini. Dar acum, stând în centru, cu pantofii plini de apă, am simțit că atmosfera mirosea înțepător de la stejarii care mărgineau spațiile verzi, iar dinspre iarbă venea un miros dulce. Lee scrisese că, ori de câte ori ploua, orașul se cufunda în liniște. Dar acum urechile mele se umpleau de zgomote.

În câteva clipe, am fost leoarcă. Ploaia trecea prin Ben. Era la fel de uscat ca înainte, pentru că nu mai era un om în carne și oase, ci o fantomă.

Dar, oricum, era *aici*. Acum. În momentul ăsta.

– O să răcești dacă mai stai aici, a spus Ben.

– Știu, i-am răspuns.

– Și o să te uzi.

– Deja m-am udat.

– Și…

– N-am nici umbrelă, nici palton, e frig și bate vântul! Și dacă mă lovește un trăsnet? am continuat în locul lui, iar apoi mi-am dat din nou capul pe spate și am lăsat ploaia să-mi spele fața. Tu nu faci niciodată ceva ce n-ar trebui?

Nu mi-a răspuns, deci am înțeles că nu făcea.

Toată viața mea era construită pe genul acela de lucruri pe care n-ar fi trebuit să le fac. N-ar fi trebuit să mă mut din orașul meu natal, n-ar fi trebuit să scriu pentru o autoare de romane de dragoste, n-ar fi trebuit să ratez predarea ultimei cărți, n-ar fi trebuit să mă îndrăgostesc de Lee Marlow și n-ar fi trebuit să mă întorc la Mairmont.

Nu în felul ăsta. Nu la înmormântarea tatei.

– Probabil că pentru tine a rentat, i-am spus eu lui Ben. Să gândești totul, să respecți regulile, să fii cine trebuia să fii.

El mi-a răspuns de îndată, pe un ton frustrat și trist:

– Ei bine, sunt mort. Nu las nimic după mine. Doar am existat și m-am dus. Am avut atâtea *planuri*, atât de multe! Iar acum n-o să mai pot să-l împlinesc pe nici unul dintre ele și-mi vine…

– Îți vine să urli, am completat eu.

Mi-a aruncat o privire surprinsă.

– Da, așa îmi vine.

– Atunci, dă-i drumul!

A ezitat.

– Să urlu?

Și, brusc, Ben a urlat. Un urlet puternic, sălbatic, care a reverberat în fațadele magazinelor și în zidurile primăriei.

L-am privit lung, uluită.

– Așa? a întrebat el.

Mi-am arcuit buzele într-un zâmbet. Nu crezusem că Ben chiar avea s-o facă, dar…

– Te simți mai bine?

– Nu încă, mi-a răspuns el.

Și a urlat din nou. În vocea lui răsunau revolta, durerea și tristețea, pentru că era o fantomă, își lăsase viața în urmă și murise în floarea vârstei. Iar eu nu mă gândisem deloc la cum trebuia să se fi simțit el. La cum era să fii mort. Să fii ignorat. Să fii invizibil.

Eram singura care îl putea auzi cum urla.

Dar el n-o făcea pentru ceilalți. N-o făcea ca să fie auzit.

Așa că am inspirat adânc și am urlat împreună cu el. Am urlat în vuietul furtunii și vocea mea era purtată de vânt, era lovită de tunet, era udată de ploaie. Am urlat încă o dată și încă o dată.

Iar asta ne-a făcut pe amândoi să ne simțim puțin mai bine.

Capitolul 25. Greutatea morții

Atunci când am ajuns la hotel, arătam ca un șobolan murat și-mi clănțăneau dinții, dar nu-mi păsa. Mă simțeam din nou bine, mai bine ca oricând de când aterizasem pe aeroport. Ca și cum o greutate fusese… nu ridicată, nu, încă era acolo, dar se micșorase un pic. Tata se dusese, eu jeleam, însă totul avea să fie bine în cele din urmă.

Sau nu chiar bine, dar puțin mai bine.

– Mulțumesc, i-am spus eu lui Ben după ce am închis zăvorul porții de fier a hotelului și am pornit pe cărarea pietruită, îndreptându-mă spre verandă.

În foaier era o lumină aprinsă. Dana stătea la recepție și citea. M-am oprit preț de o clipă pe verandă, la adăpost de ploaie, și m-am răsucit pe călcâie spre fantoma redactorului meu mort. Stând pe a treia treaptă, eram aproape la înălțimea lui, deși Ben încă era puțin mai înalt.

– Cred că eu ar trebui să-ți mulțumesc, a răspuns el.

Își ținea mâinile în buzunare, cu mânecile suflecate până la coate, lăsând iarăși la vedere tatuajul de pe antebraț.

Erau niște cifre. O dată calendaristică, mi-am dat eu seama, una de acum cinci ani. Apoi am văzut o parte dintr-o semnătură care îmi părea cunoscută, dar care era pe jumătate ascunsă sub mânecă. Iar Ben arăta mai puțin îngrijit decât fusese cu câteva ore în urmă. Ultimii trei nasturi de la cămașă îi erau descheiați și cravata i se pierduse undeva în lumea de dincolo, între aici și acolo.

– Întotdeauna îndemni fantomele să urle în ploaie împreună cu tine? m-a întrebat el.

Mi-am luat privirea de la antebrațul lui.

– Nu, îndemn doar persoanele care îmi plac.

– Atunci, înseamnă că mă placi?

– Încă nu te-am exorcizat!

El a scos un hohot de râs.

– Practicarea exorcismului e un alt talent al tău?

– Ar trebui să fi văzut fantoma de dinaintea ta! Am fost nevoită s-o alung cu agheasmă.

Ben a râs din nou și s-a mutat de pe un picior pe celălalt. Stăteam locului, stânjeniți. Inima îmi bătea în gât și mi-am apăsat vârfurile degetelor în palme, fiindcă tot ce-aș fi vrut să fac era să întind mâna și să-i dau la o parte de pe față părul răvășit. Avea nevoie de o tunsoare. Totuși, îmi plăcea părul lui atunci când nu era perfect aranjat. Se ondula la urechi și la ceafă, un soi de onduleuri pe care mi le-aș fi răsucit în jurul degetelor și cu care m-aș fi jucat.

Simțeam că acela era un moment în care ar fi trebuit să-i spun ceva. Orice. Ca, de pildă, cât de mult apreciam ajutorul lui, cât de mult îmi plăcea să-l am alături și cât de rău îmi părea că era mort…

Eu și Ben ne aflam, metaforic vorbind, într-o barcă ce trecea pe sub un pod, intrați în umbră preț de un moment, de unul anume, precum fusese cel pe care îl trăisem alături de Lee în biblioteca aceea retrasă, atunci când îi acceptasem mâna întinsă și îl lăsasem să mă ducă în locuri necunoscute. Și precum fusese momentul pe care îl trăisem în barul din SoHo, atunci când Stacey mă întrebase care era înghețata mea preferată, sau momentul de la cursul de educație civică, în care Quinn îmi oferise o lamă de gumă de mestecat, sau cel din vremea liceului, atunci când John mă invitase, după balul de absolvire, să ies la o pizza împreună cu el și cu prietenii lui. Mici momente pe care le prinzi și le păstrezi într-un borcan, ca pe licurici, sau cărora le dai drumul.

Momentul de acum nu puteam să-l prind; nu puteam să-l păstrez – nu puteam să-l păstrez pe *Ben*. Știam mai bine decât oricine ce se întâmpla atunci când mă apropiam prea tare de cineva care era deja mort, atunci când îmi deschideam inima și lăsam pe cineva în ea. Mi se mai întâmplase, iar apoi, trei zile mai târziu, îi găsisem trupul neînsuflețit la Ridge. O parte mică și neghioabă din mine crezuse că el era încă în viață. Dar mă înșelasem. Fusese o fantomă.

Și Ben, la fel, era o fantomă. Nu mai era în viață.

Nu era *real*.

Dacă nu băgam de seamă, riscam să fac din nou aceeași greșeală.

Și el știa că era o greșeală, așa că amândoi am lăsat momentul să treacă și ne-am regăsit dincolo de el. Ben era un tip scrupulos. Își judeca acțiunile. Bineînțeles că n-ar fi făcut nimic, n-ar fi spus nimic și m-ar fi ținut la o distanță sigură, de dragul amândurora.

Și totuși de ce mă frustra atât de tare faptul că el procedase astfel?

Și-a dres glasul și a făcut un gest cu capul, arătându-mi ușa.

– Ar trebui să intri, altfel s-ar putea să mori și tu!

– Ai dreptate! am răspuns.

Apoi m-am întors repede și am intrat.

Dana stătea la recepție, citind o altă carte. De data asta, un roman fantastic de N.K. Jemisin. Auzind clopoțelul de la ușă, și-a ridicat privirea, iar apoi a sărit de pe scaunul cel înalt.

– Ești murată! a strigat ea, luând un prosop de sub pupitru și dând ocol ca să mi-l înmâneze.

– Mulțumesc mult!

Am luat prosopul și mi-am șters părul înainte ca toată apa din el să picure pe podea. Apoi mi l-am înfășurat în jurul trupului și m-a scuturat un fior.

– Afurisită vreme în noaptea asta! am adăugat.

– Mie-mi spui? a răspuns ea, așezându-se din nou pe scaun. Iar aplicațiile meteo nici măcar nu ne-au avertizat…

– Hei, iat-o pe *celebra* noastră scriitoare! s-a auzit o voce venită dinspre zona de living.

M-a trecut un fior pe șira spinării. Vai, tocmai dădusem cu ochii de Heather Griffin, care ședea foarte confortabil pe un scaun de la IKEA.

Pentru fiecare dintre noi există *acea persoană* care i-a făcut viața insuportabilă în anii de liceu, iar pentru mine aceea era Heather. Fuseserăm prietene pentru scurtă vreme, până când ea, după cazul cu crima, ajunsese la concluzia că eram nebună. Nu crezuse niciodată că vorbeam cu fantomele, ci că doar voiam să mi se dea atenție. Ea era unul dintre oamenii din cauza cărora restul lumii din Mairmont credea același lucru.

– Cu cine vorbeai afară, Florence? a întrebat Heather, aruncându-mi o privire inocentă.

Împreună cu ea se afla un întreg grup de femei, care arăta ca un grup de lectură. Membrele lui râdeau în spatele exemplarelor din *Matineul nocturn* al lui Ann Nichols.

– Pur și simplu… știi tu… vorbeam. Singură, am murmurat apoi, doar pentru mine.

Eram o mare proastă! Fusesem neghioabă de-a binelea atunci când crezusem că mă puteam destinde trăind în Mairmont! Ar fi trebuit să fi învățat din experiența amară a trecutului.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Ben păşind încet în foaier; nu-şi mai ţinea mâinile în buzunare, ci în şolduri. Cu buzele strânse, privea ţintă la grupul de lectură.

Dana, draga de ea, s-a aplecat în scaun şi a spus cu glas ridicat:

– Cum te simţi la noi, Florence? Ai nevoie de ceva? Prosoape, şampon? Linişte şi pace? a adăugat, nervoasă, săgetând-o cu privirea pe Heather.

Zâmbind fals, aceasta şi-a turnat un pahar de limonadă din dozatorul de la capătul îndepărtat al barului.

– Ei bine, îmi dau seama că, după ce te-am salutat, trebuie să mă întorc la grupul meu. M-am bucurat să te revăd, Florence! Poate că ar trebui să ne mai vedem într-o zi, a adăugat ea strâmbând din nas şi rânjind.

Apoi a luat-o din loc, înţepată, înapoi în lobby, unde clubul de lectură şi-a reluat activitatea.

Am oftat şi m-am sprijinit de pupitrul recepţiei.

– La naiba! Pentru scurtă vreme, uitasem de ea.

– Din fericire, a spus Dana, râzând. Vrei să-ţi dau o sticlă de vin ca s-o iei cu tine în cameră? Am primit unul roşu, nou, din Biltmore, *senzaţional* de sec.

– Nu mă ispiti! Încă am de scris necrologul tatei. Şi, într-un fel sau altul, trebuie să găsesc flori sălbatice.

– Sunt unele care cresc în curtea din spate, dacă ai nevoie.

– O mie?

Dana a făcut o grimasă.

– Drace! Din păcate, nu!

– Vezi, asta e problema. Iar „sălbatice" sună atât de vag… Ca să nu-ţi mai spun că n-am o mie de dolari de cheltuit la o florărie ca să-mi facă rost de ele.

În zona de living, clubul de lectură a chicotit iar. Aş fi minţit dacă aş fi spus că nu voiam să aud ce părere aveau femeile acelea despre *Matineul nocturn*. Ben stătea sprijinit de tocul uşii, cu mâinile încrucişate pe piept, trăgând cu urechea la ele. Expresia feţei lui nu-mi spunea nimic în afară de faptul că fie îl plictisea analiza pe care o făceau scrisului meu, fie că nu le dădea deloc atenţie.

Dana a bătut darabana, gânditoare, pe tăblia de lemn de stejar.

– Hmmm… Ai putea încerca la Ridge! Acum a devenit parte din parcul statal. Ai putea găsi acolo, dacă aprilie nu e o lună prea timpurie pentru astfel de flori.

M-am crispat. Nu mai fusesem la Ridge din ziua aceea. Cu siguranță că aș fi găsit flori sălbatice acolo, în singurul loc în care n-aș fi vrut să caut. Dar se dovedea că era posibil să n-am de ales.

– Da, m-am gândit la Ridge. Mulțumesc. O să mă duc mâine până acolo și o să văd.

– Grozav! Să-mi spui cum a mers!

– Bineînțeles. Ești salvatoarea mea.

– Ei, na!

Am luat o bomboană cu mentă din bol și m-am îndreptat spre scări. În clipa aceea, din zona de living s-a auzit o șoaptă. Mi s-a rostit numele. Femeile din clubul de lectură vorbeau acum despre mine și, având în vedere cine fuseseră ele în liceu, ăsta nu era un semn bun. Mi s-au încordat umerii.

Dana a murmurat că nu trebuia să mă duc la ele, dar eu m-am dus. Vreme de zece ani fugisem de ticăloasele acelea și mă săturasem naibii s-o fac!

Atunci când am trecut pe lângă el, Ben m-a avertizat:

– Nu sări la bătaie!

Nici n-aveam de gând.

Heather s-a îndreptat repede în scaun, cu o expresie inocentă. Stătuse aplecată spre una dintre femei, șoptind pe deasupra cărții. Mă întrebam dacă măcar o citiseră, sau dacă era ultima modă să cumperi cărți de dragoste pe care să nu le citești, ci să bârfești cu ele în brațe. Heather arăta așa cum mi-o aminteam, cu un păr castaniu, drăguț, cu ochi căprui, drăguți, și cu un zâmbet drăguț pe buzele ei roz. Purta o fustă neagră, elegantă, și o bluză cu imprimeu scoțian. Mi-am amintit că tata îmi spusese cândva că o angajase Karen ca funcționară la biroul ei de avocatură din oraș.

Mi-a zâmbit, arătându-și dinții de un alb strălucitor.

– Vrei să ni te alături? Suntem mari admiratoare ale lui Ann Nichols!

Da, cum să nu!

Mi-am înghițit o vorbă de dulce care-mi venea pe limbă și m-am așezat pe canapeaua moale de lângă scaunul ei.

– Ador *Matineul nocturn*!

– Nichols încă n-a scris nici o carte proastă! a spus, veselă, una dintre membrele clubului de lectură. Le devorez pe toate *în secunda* în care apar.

– Am auzit că apare una nouă în toamna asta, a spus altă femeie, una mai în vârstă, cu păr cărunt, cârlionțat, care purta

o jachetă cu imprimeu de blană de leopard. Dar încă n-am aflat nimic despre ea!

La comentariul ăsta, am simțit în ceafă privirea lui Ben.

Heather m-a întrebat, aruncându-mi un zâmbet fals:

– Care era titlul singurei cărți pe care ai scris-o tu, Florence? Ne-ar plăcea s-o citim luna viitoare și apoi s-o dezbatem la clubul de lectură.

I-am întors zâmbetul, dar al meu era sincer.

– Seaburn mi-a spus că ai citit-o. De când a apărut!

– Da? Probabil că am uitat…

Eram sigură că nu uitase. Am inspirat adânc. M-am străduit să-mi țin emoțiile în frâu. Eram om în toată firea și nu mai fugeam.

– Știu că nu mă placi, Heather, și știu că tu ai răspândit zvonurile acelea despre mine în liceu – că sunt nebună, sau satanistă, sau nu știu cum!

Ea a încremenit și a privit spre celelalte membre ale clubului. Câteva dintre ele ne fuseseră colege de liceu. Știau. Celelalte își aminteau vag, în treacăt, ce se întâmplase. Orașul era mic, la urma urmei.

– N-am fost doar eu. Au mai fost Bradley, TJ și…

– Te iert.

A clipit.

– Poftim?

– Și mă iert și pe mine, am continuat. Am fost atât de copleșită de ceea ce se spunea despre mine, încât nu mi-am dat seama că, de fapt, făcusem ceva bun.

– Ai găsit un cadavru, Florence! a spus Heather, dezgustată, dându-și ochii peste cap. Nu e ca și cum ai fi rezolvat cazul lui… cum se numea…

– Harry. Se numea Harry O'Neal, am răspuns, strângând din buze. Era coleg de clasă cu noi. Stătea în spatele tău la orele de matematică.

Heather a mijit din ochi. Oare își amintea? Probabil că nu. Probabil că, în cincisprezece ani, nu se mai gândise niciodată la băiatul care fusese ucis pe Ridge.

Am continuat:

– Problema e, Heather, că eu am încredere în oameni. Chiar dacă e ciudat, chiar dacă n-are sens, eu vreau să-i cred. Vreau să văd binele din ei. Îmi ofer inima tuturor celor pe care-i întâlnesc și mi-o pun în tot ceea ce fac. Asta doare, uneori – adesea doare, de fapt…, am murmurat, cu ochii țintă la Ben și gândindu-mă că aș fi vrut să păstrez pentru

totdeauna în amintire momentul acela pe care îl trăiserăm pe verandă. Nu pot să controlez felul în care mă tratează ceilalți, dar îmi pot controla alegerile în privința felului în care trăiesc și în care îi tratez eu pe ei. Și să știi că mi-am făcut griji vreme de ani de zile în privința așteptărilor pe care le aveau ceilalți de la mine și în privința părerii lor despre mine. Am făcut-o fiindcă am crezut că toate astea aveau importanță.

M-am încruntat, fiindcă tocmai îmi dădusem seama că nu vorbisem doar despre Heather, ci și despre Lee. Oameni care luaseră ce voiseră de la mine, iar apoi răstălmăciseră bunele mele intenții și le transformaseră în ceva amar.

– Florence, nu știu de unde ți-au venit asemenea idei! a spus Heather, mimând șocul, dar celelalte femei au rămas tăcute.

Unele își deschiseseră cărțile, iar altele se uitau la ecranele telefoanelor. Nu știam ce gândeau despre mine, dar îmi dădeam seama că nu-mi păsa nici cât negru sub unghie.

– În concluzie, te iert, i-am spus eu lui Heather, pentru că nu înțelegi, iar eu n-am de gând să-ți explic. Harry te-a plăcut, totuși. Până la sfârșit! am adăugat, după care m-am ridicat, am luat o prăjiturică de pe măsuța de cafea și am mușcat din ea. Distracție plăcută tuturor! le-am urat, părăsind zona de living.

Dana mi-a făcut un semn discret de salut, murmurând:

– Lucrul dracului!

Da, avea dreptate. Nu m-am oprit decât după ce am ajuns în capul scărilor. Îmi tremurau mâinile.

Am răsuflat adânc și am răscolit prin geantă, după cheie.

Ben a urcat scările în urma mea.

– Harry? El e băiatul pe care l-ai ajutat?

– Da. Pe vremea când aveam treisprezece ani. Harry – fantoma lui – a venit la mine într-o noapte, așa cum ai venit și tu, dar n-am crezut că era mort, fiindcă tocmai îl văzusem la școală în ziua aceea. Dar el chiar murise. Nici eu, nici el nu știam de ce mai era prin preajmă. Și nici nu-și amintea cum murise. Așa că eu… l-am ajutat să afle. Restul îl știi.

Am încercat să nu mă mai gândesc la anul acela, la investigația poliției, la articolele din ziarele naționale, la zvonurile de la școală, unde în cel mai bun caz eram considerată nebună, iar în cel mai rău, complice.

Ben a spus, cu un pic de tristețe în glas:

– Îți plăcea de el.

– Întotdeauna a trebuit să învăț lucrurile pe calea cea mai dură, am încercat eu să glumesc, dar spusele mele n-au avut

hazul scontat.

Ben a întins o mână, dar apoi s-a oprit și și-a încrucișat brațele pe piept. Pânza cămășii i s-a întins pe bicepși – nu că m-aș fi uitat. Pentru că nu mă uitam. Iar el era cu totul inaccesibil.

Am descuiat ușa și am spus:

– Oricum, îți mulțumesc pentru seara asta!

– Noapte bună! a răspuns el, simțindu-se obligat să plece.

În timp ce el pornea să coboare scara, îndreptându-se spre recepție, mi-a venit un gând.

– Unde te duci? am vrut eu să știu.

Întrebarea trebuie să-l fi surprins, fiindcă s-a răsucit pe călcâie și mi-a aruncat o privire mirată.

– Vreau să spun că… fantomele nu dorm. Deci…

A ridicat din umeri.

– Bântui. Până când dispar, iar apoi, de obicei, reapar undeva, în preajma ta.

– Și încă nu știi unde te duci?

A clătinat din cap în semn că nu știa.

– Păi, ești binevenit să…

„Să stai în camera mea", voiam să zic, dar asta suna ciudat.

Era ciudat. După cât îmi dădeam seama, îl invitam să se holbeze la mine în timp ce dormeam, à la Edward Cullen. Se declarase romantic, așa că erau șanse egale să se simtă flatat de invitație și apoi să maimuțărească un personaj din serialul *Crepuscular*, sau să fie îngrozit că putuse să-mi treacă prin minte așa ceva.

– Nu contează. Noapte bună, Ben!

– Noapte bună și ție, Florence!

Am închis ușa și m-am lipit cu spatele de ea. Inima îmi bătea nebunește, de parcă ar fi fost gata să-mi sară din piept. Ben fusese atât de aproape de mine, încât îi văzusem cicatricea subțire de sub sprânceană, semnul de deasupra buzei, părul negru de pe brațe și…

– Sunt într-o încurcătură atât de mare, am șoptit eu în timp ce-mi deschideam laptopul.

Iar asta, nu doar pentru că mă îndrăgosteam de…

Nu mă îndrăgosteam.

Nu puteam.

Am încercat să nu mă gândesc la așa ceva. Am deschis din nou necrologul tatei și m-am uitat la pagina goală.

Apoi am inspirat adânc și, amintindu-mi ce-mi spusese mama mai devreme, am început cu o poveste simplă.

Am început cu un rămas-bun.

Capitolul 26. Culmile trecutului

Nu eram genul de om căruia să-i placă să petreacă timp în aer liber. De fapt, chiar uram natura, dacă nu era într-un cimitir. Uram gângăniile, mersul pe jos, șerpii de care trebuia să mă feresc, gândacii, furnicile, ploșnițele, odioasele omizi păroase, ratonii. Pe vremea când eram elevă de liceu fusesem fugărită, în drum spre mașină, de un oposum cu coada frântă. *Fugărită!* Până la mașină!

Foarte devreme în viață, ajunsesem la concluzia că natura nu mă plăcea nici ea. Chiar și după ce mă mutasem la New York, porumbeii zburau la mică distanță pe lângă mine, iar șobolanii de canal păreau să-și calculeze traiectoria astfel încât să-mi treacă peste picioare. Nici nu voiam să mă gândesc la gândacii care trăiau în primul meu apartament, unii cât Godzilla. Din pricina amintirii legate de ei, n-aveam să mai pot să stau liniștită în viața mea pe un vas de toaletă și să fac pipi.

Deci n-aș fi greșit dacă aș fi spus că o drumeție spre Ridge în dimineața următoare n-avea să mă distreze absolut deloc. Ca să nu mai amintesc de istoria mea legată de Ridge. Nu numai că evitam locul, dar... dată fiind și ura mea față de natură, nu avusesem niciodată un motiv să mă întorc acolo.

Și, ceea ce era mai rău decât toate astea, nu-l văzusem pe Ben toată dimineața. Mă întrebam unde-o fi fost. De obicei mă aștepta jos, în foaier, dar în dimineața aceea, atunci când m-am dus să-mi iau ceașca zilnică de acid de baterie înainte de mic-dejunul în familie, el nu era prin zonă.

Și nici nu l-am putut aștepta, așa că, după ce mi-am mâncat vafa și ouăle, am pornit spre Ridge. Exista o cărare prin pădure, la marginea îndepărtată a orașului, care ducea până la câmp. Acum, dacă stăteam să mă gândesc, tata obișnuia să culeagă flori sălbatice ori de câte ori mergeam în drumeții prin zonă. Aduna buchete de toate culorile, pe care le aducea acasă și i le oferea mamei.

Cărarea se schimbase în deceniul în care fusesem plecată. Acum de-a lungul ei se înșirau bănci în memoria lui Harry, iar

poteca de pământ era mai bine definită. Însă copacii rămăseseră cam la fel – stejari impunători și pini care înmugureau acum, primăvara. Anotimpurile erau minunate la New York, mai ales că le trăiai pe toate. La Mairmont era ori iarnă, ori vară, cu câte o săptămână de primăvară sau de toamnă între ele. Săptămâna aceea trebuia să fie de primăvară, iar eu ajunsesem exact în momentul potrivit. Aerul dimineții era tare, soarele strălucea și pădurea era liniștită.

– Să știi că, în general, oamenii nu pleacă în drumeție încălțați cu pantofi!

M-am încordat ca un arc și aproape că am leșinat. Ben a dat un chiot, fluturându-și brațele spre mine, în timp ce eu m-am ținut de un copac. Am clipit ca să alung punctele luminoase care îmi năpădiseră câmpul vizual.

– Ce-aveai de gând să faci, voiai să mă prinzi? am întrebat, agasată.

– Ar fi fost nepoliticos să nu încerc, mi-a răspuns el.

– A, bine, îți mulțumesc pentru tentativă!

Ben a făcut o plecăciune parodică.

– Încerci să găsești acele flori sălbatice? a întrebat el, în timp ce eu m-am desprins de copac și am făcut ultimii pași spre capătul de sus al cărării.

Linia copacilor se oprea brusc. Dincolo de ea se întindea o pajiște cam de lungimea unui teren de fotbal, după care creasta se povârnea, împădurită din nou. În stânga mea era o bancă, iar lângă ea se afla un coș de gunoi ce mirosea de parcă n-ar mai fi fost golit de cel puțin o săptămână. În partea îndepărtată a pajiștii – locul în care găsisem cadavrul – era o mică placă donată de primărie și amplasată acolo de consiliul local. Tatăl lui Harry se gândise că nimeni n-avea să descopere trupul fiului său vreme de cel puțin câțiva ani, așa că fusese surprins atunci când, o săptămână mai târziu, poliția îi bătuse la ușă.

Ultima dată când auzisem despre el, putrezea în închisoarea statală.

Totuși, ceea ce mă surprindea cel mai mult la Ridge era pajiștea acoperită de un puf fin, alb. Păpădii. Albeața aceea se întindea până în depărtare, semănând cu o pulbere proaspătă de nea care se profila frumos pe cerul albastru. Aș fi putut să mă întind acolo, îngropată în flori, complet acoperită, și să adorm.

Da, pe pajiște creșteau ierburi – tehnic vorbind, flori sălbatice, dar nu de genul pe care îl căutam eu.

Am expirat lung.

– Ei bine, fir-ar al naibii!

Ben s-a oprit în spatele meu, privind în lungul câmpului.

– Aici sunt o mulțime de dorințe!

– Poftim?!

– Știi tu, dorințe, a răspuns el, făcând un gest spre pajiște. N-ai suflat niciodată în puful de păpădie?

– Ba da, sigur că da. Doar că în momentul ăsta păpădiile nu-mi sunt de nici un folos. Nu sunt ceea ce-mi trebuie.

– Nu, dar… crezi că am putea să mai stăm puțin? a întrebat el, făcându-mi semn să-l urmez pe câmp.

În lumina soarelui, Ben arăta ceva mai șters decât în umbră, mai fantomatic, sclipind ca și cum ar fi fost făcut din luminițele de Crăciun pe care mi le atârnam eu cândva în camera de cămin studențesc. Păpădiile se aplecau ușor în adierea stârnită de trecerea lui. Voiam să mă plimb împreună cu el.

– Da, ne plimbăm, însă doar un pic! i-am spus.

Răbdător și înalt ca întotdeauna, cu mâinile în buzunar, a așteptat să-l ajung din urmă.

– Imaginează-ți câte dorințe ai putea să-ți pui dacă ai sufla în toate păpădiile astea! Cel puțin una e menită să se împlinească.

Ben nu înceta să mă fascineze.

– Crezi în dorințele împlinite de puful de păpădie?

– Statistic vorbind, din toate păpădiile astea, puful uneia reprezintă o dorință menită să se împlinească. Așa că da, cred.

– Și dacă îți pui o singură dorință? Suflând pe rând în toate păpădiile?

El și-a înclinat capul într-o parte, chibzuind la întrebare. În cele din urmă, a răspuns:

– Depinde de dorință.

Ce fel de dorință ar fi trebuit să fie aceea?

Am rupt o păpădie și am răsucit-o între degete.

– Atunci, haide să pregătim cadrul, l-am îndemnat eu. Ce și-ar dori un distins redactor mort? Acum se plimbă împreună cu autoarea lui cea aiurită. E o dimineață târzie – mă rog, probabil că e după-amiază de-acum – iar în fața celor doi se întind o sută de mii de păpădii, numai bune pentru pus dorințe. Ce și-ar dori el?

Lui Ben i-au zvâcnit colțurile gurii. Apoi s-a aplecat spre mine și pielea mi s-a înfiorat la apropierea lui. A spus, în șoaptă:

– Dacă el își spune dorința cu voce tare, aceasta n-o să se mai împlinească.

Mi s-a tăiat respirația. Am spus:

– Ea n-o să-și termine manuscrisul la timp.

– El nu și-ar pune dorința asta. Știe că ea e perfect capabilă să-l termine de scris și fără ajutor. Are nevoie doar de puțin mai multă încredere în ea însăși, a spus Ben, iar urechile au început să i se înroșească. Întrucât, chiar dacă ea nu-și dă seama cât e de talentată, o să înțeleagă asta într-o bună zi.

– Și dacă n-o să se întâmple?

– Poate că asta e ceea ce-și dorește el. Ca ea să-și dea seama.

Mi-am abătut repede privirea, cu obrajii arzând.

– Ce dorință stupidă! Și irosită, pe deasupra, fiindcă redactorul meu ar ocoli soluția asta și mi-ar cere să reformulez finalul.

El a ridicat dintr-o sprânceană.

– Bine! După părerea ta, ce și-ar dori autoarea?

– Pace în lume! l-am ironizat eu, fiindcă n-aș fi suportat să-i spun adevărul.

Iar adevărul era că mi-aș fi dorit ca acel moment să dureze veșnic. Să nu trebuiască să plecăm niciodată, să putem opri timpul și să trăim clipa în care soarele era sus, aerul era cald, cerul era de un albastru senin, inima îmi bătea puternic în piept și el se afla lângă mine.

Voiam să trăiesc un moment care să nu se termine niciodată.

Acel moment.

Stând acolo, în mijlocul câmpului așternut cu păpădii, privind în ochii blânzi, căprui-aurii ai lui Ben, am început să simt că dragostea nu murise, dar că nici nu era veșnică. Dragostea însemna ceva care se plasa între acele două extreme, un moment în timp când două persoane există chiar în aceeași clipă, în același loc din univers. Încă mai credeam într-o astfel de dragoste – o văzusem la părinții mei, la frații mei, în aventurile de o noapte, lipsite de prejudecăți, ale lui Rose, cu ajutorul cărora ea căuta puțină eliberare. De aceea continuam s-o caut, după ce inima îmi fusese frântă de atâtea ori. Nu pentru că aș fi avut nevoie să-mi dovedesc că dragostea aceea exista – bineînțeles că exista –, ci pentru că speram s-o găsesc. Speram să fiu excepția de la regula pe care mi-o formulasem în minte.

Dragostea nu era o șoaptă în liniștea nopții.

Era un strigăt în pustiu, un strigăt prin care dădeai de știre că erai acolo.

Ben a inspirat adânc.

– De fapt, mi-aș dori…

O pală de vânt a trecut prin copaci, iar în clipa în care a atins pajiștea, a suflat puful păpădiilor, stârnindu-l ca pe un val deasupra apelor oceanului. A suflat peste câmp și a purtat spre mine un nor de semințe care semănau cu zăpada. Mi-am apărat fața de valul care s-a spart de mine, peste mine, în jurul meu, și care a purtat puful cel alb peste restul pajiștii și în sus, spre cerul senin.

M-am răsucit și l-am privit ducându-se.

– Să fiu a naibii, că tot veni vorba de vânturile primăverii! Nu-i așa, Ben?

Nici un răspuns.

– Ben?

El dispăruse.

Capitolul 27. O umbră de șansă

Am ajuns la baza crestei și am zărit, oprită în parcare, camioneta Ford, albastră, a lui Carver. El și-a scos pe geamul deschis capul, pe care purta o șapcă John Deere pusă de-a-ndoaselea, și mi-a făcut cu mâna. Pe scaunul din dreapta al mașinii se afla o colivie de lemn frumos lucrată, pe care o făcuse chiar el, legată de scaun pentru mai multă siguranță.

Văzând-o, am scos un fluierat slab.

– Ăsta e lemn de mahon?

Carver a pufnit în râs.

– Ei, pe naiba! E lemn de cireș. Ce, crezi că mă dau banii afară din casă?

– Ai o slujbă bine plătită în IT și, fiindcă lucrezi de acasă, poți să-ți iei câte zile libere vrei. Așa că, da, cred!

Fratele meu mi-a dat, în joacă, o palmă peste braț.

– Șștt! Ai răbdare până când o să vinzi următorul Harry Potter. Apoi o să dai banii de-a dura și toți oamenii o să vrea să-ți fie cei mai buni prieteni – poate cu beneficii, dacă au noroc.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Nimeni n-o să vândă următorul Harry Potter. Pentru că și-a atins punctul maxim, iar așa ceva nu se mai poate repeta. Și pentru că acum există atât de multe opțiuni – e aproape imposibil de prezis care o să fie următorul trend în literatură.

– OK, OK, a gemut Carver. Am înțeles! Piua!

Am tăcut din gură și mi-am sprijinit bărbia de colivie.

– La ce servește asta?

El a zâmbit larg.

– Mi-a venit o idee în legătură cu împlinirea unei părți din dorințele testamentare ale tatei.

– Te-ai gândit la așa ceva? am întrebat, surprinsă.

– Sigur că da! Drept cine mă iei? Drept indiferentul frate mijlociu?

– *Touché!*

– OK, eu zic să le hrănim pe micile ticăloase care le fură mâncarea veveriţelor, să prindem douăsprezece dintre ele și să

le eliberăm în timpul funeraliilor.

– Alea o să fie nişte ciori furioase…

– Şi? Ce-o să facă? O să se găinăţeze pe parbrizul meu?

– Sau să-ţi fure Rolexul.

Carver păru să se enerveze.

– Ai tu o idee mai bună?

– Nu, dar îmi place colivia! Poţi să mă duci şi pe mine până la hotel?

– Desigur, urcă! Dar să ai grijă cu colivia! a adăugat el în timp ce dădeam ocol maşinii ca să urc pe partea cealaltă.

Am intrat în maşină şi am observat pe scaun un exemplar din *Daily Ram*. L-am luat şi m-am uitat la ultima pagină.

– Necrologul a fost minunat! a spus Carver, tocmai în momentul în care eu găseam textul în pagină.

Ce bine că folosiseră una dintre pozele mele preferate cu tata! Fusese făcută cu câţiva ani în urmă, atunci când veniseră cu toţii la New York ca să sărbătorim Anul Nou. Urcaserăm pe scara de incendiu şi ne fotografiaserăm sus, pe acoperiş, cu paharele de şampanie în mână. Tata ţinea o ţigară în mâna cealaltă şi râdea în noapte, cu faţa luminată de artificiile New Yorkului. Amintirea aceea m-a făcut să zâmbesc.

Carver a intrat pe şosea şi a făcut o întoarcere la o sută optzeci de grade, spre oraş.

– Să ştii că nu trebuie să faci toate astea singură. Îmi place vânătoarea de comori!

Am îndoit ziarul şi l-am vârât între scaune.

– Ştiu, dar sunteţi cu toţii atât de ocupaţi! Eu sunt trântorul familiei.

– N-aş spune asta, mi-a răspuns el. Tu scrii pentru Stephenie Meyer.

– N-ai nimerit nici măcar genul literar, puiule!

El a ridicat din umeri.

– Merita o încercare, a spus, iar apoi a luat din consolă un pachet de cârnaţi uscaţi Sim Jim şi a rupt ambalajul cu o mână. Vrei?

– Aş mesteca de-ăştia la nesfârşit!

– Dar asta nu e tot, a continuat Carver, muşcând dintr-un capăt de cârnat şi apoi rupându-l cu dinţii. Am auzit că ai avut o confruntare cu Heather…

Am tresărit.

– Atât de repede umblă vorba?

– Azi-dimineaţă m-am întâlnit cu Dana la cafenea, iar ea nu s-a putut abţine şi mi-a povestit ce cool ai fost!

Ajungând în dreptul singurului semafor din oraș, Carver a pus frână. Primarul își făcea turele alături de un însoțitor de la liceu, care părea foarte fericit în clipa în care a traversat prin fața noastră. Am făcut cu mâna, iar liceanul ne-a răspuns.

– Și am mai auzit că i-ai spus mamei că te simți exclusă, a adăugat fratele meu.

O, Doamne, chiar nu mai exista pic de discreție în orașul ăsta?!

Mi-am dat ochii peste cap.

– E în regulă, mama mi-a explicat…

– Îmi pare foarte rău! m-a întrerupt el.

Vorbele lui m-au surprins.

– Nu m-am gândit. Nici Alice. Noi doar… tu n-ai vrut niciodată să… ne-am gândit că ar fi fost prea mult, a mărturisit Carver, mai ales după ce am observat că începuseși să vorbești cu…, a murmurat el, dar apoi a schimbat imediat cursul frazei. Cu cineva pe care noi nu-l puteam vedea. Așa cum făcea tata.

Am strâns din pumni.

– L-ați crezut nebun și pe tata?

– Eu nu cred că ești nebună, Florence!

– Atunci, spune-mi, ce crezi? m-am răstit eu, simțind că, în ciuda celor zece ani care trecuseră, aceeași furie stătea la pândă, gata să izbucnească. Crezi că vorbesc cu vreun prieten imaginar? Că o iau razna?

– Știi doar că niciodată n-aș crede…

– Că mă prefac?

– Acum vorbești cu tata? m-a întrerupt el. Dacă ar fi așa, măcar ne-ai spune? Sau ai păstra totul pentru tine? Așa cum o faci în legătură cu orice altceva? Florence, insula singuratică!

Asta era. Eu mă dădeam bătută.

Mai întâi, Ben, care executase un miraculos act *à la* Houdini exact în momentul potrivit, și acum Carver, care se lua la harță cu mine în legătură cu niște lucruri pe care, evident, nu trebuia să le îndrept.

Răbdarea mea deja fusese la limită, dar acum se năruise complet.

M-am întins spre mâner și am deschis portiera, uitând că încă eram prinsă cu centura de siguranță. Așa că am desfăcut-o, după ce aproape că m-am strangulat cu ea, și m-am dat jos din mașină.

– Ne vedem la priveghi, Carver!

El a înjurat:

– Ei, drăcia naibii! Așteaptă, Florence…!

Am trântit portiera înainte ca fratele meu să termine ce avea de spus. Oricum, nu voiam să aud. Florence, insula singuratică, era obosită, transpirată, și nu voia să vorbească despre greșelile ei înainte de a face un duș fierbinte.

Dar faptul cel mai îngrijorător era că *cineva* mă surprinsese vorbind cu Ben, așa că zvonurile se porniseră din nou. Mi-am strâns jacheta la piept și mi-am încrucișat brațele peste ea, îndreptându-mă în grabă spre hotel. Oamenii de pe stradă nu se uitau la mine – dar dacă s-ar fi uitat? Dacă s-ar fi aplecat unii spre alții, șoptind: „Uite-o pe aia care vorbește cu fantomele!“ și ar fi râs pe înfundate?

„Termină! Nu se uită nimeni la tine!“

Totul era doar rodul minții mele aiurite, care o luase razna. Nu mai eram elevă de liceu, ci om în toată firea. Unul mai înțelept. Iar, în ciuda incidentului cu Carver, mintea îmi era încă plină de amintirea pufului de păpădie purtat de vânt – și mi-am dat seama că restul nu conta.

Eram OK.

Într-un fel.

Capitolul 28. Dansând cu mortul

Mai fusesem la multe priveghiuri, dar la nici unul ca acela.

În timp ce, încălțată cu pantofii mei cu tocuri medii, mă strecuram pe veranda hotelului și apoi îmi croiam drum pe Main Street, spre Casa Funerară Zilele Apuse, locuitorii orașului, îmbrăcați în negru și în roșu, începuseră să-și închidă magazinele, cărând platouri cu brânză, saleuri, lasagna, pui fript, verdețuri și felurite bunătăți făcute la cuptor.

Pentru o oră, tot orașul luase pauză, cu excepția casei victoriene cu obloane negre și cu arabescuri de fier forjat montate pe fiecare dintre parapetele ei de piatră. Cu cât mă apropiam, cu atât vedeam mai multă lume. O mare de oameni se revărsa pe ușa principală și de-a lungul trotuarului.

Seaburn stătea la poartă, îmbrăcat într-un costum maro, cu o orhidee prinsă în dreptul buzunarului de la piept. M-a văzut, a traversat strada, a venit la mine și m-a îmbrățișat strâns.

– De ce e toată lumea asta afară? am întrebat eu.

Seaburn a întins brațul, arătând spre intrarea principală.

– Păi… vino să vezi!

Am mers pe alee, am urcat treptele de la intrare, am deschis ușa cu o mișcare ezitantă și apoi am încremenit locului. Fiindcă două din cele trei saloane erau pline cu flori. Nu orice flori – erau *flori sălbatice*. Separate pe culori și puse în vaze transparente. Trebuia să fi fost… *o mie* de flori.

Eram uluită.

– Cum… cum s-a…?

Mama a ieșit din salonul roșu, în care se afla sicriul tatei.

– O, Florence! Nu-i așa că florile astea sunt superbe?

– Cine… cum a… când…?

Apoi am văzut-o pe Heather, care tocmai ieșea din alt salon, ștergându-se pe mâini cu o batistă. Ce căuta *ea* aici? Exact asta mă pregăteam s-o întreb, când mi-a întins mâna și mi-a zis:

– Tatăl tău a fost un om bun. Întotdeauna o să vă oferim o mână de ajutor, dacă putem. Și ai avut dreptate. Dar oamenii

se schimbă. Chiar și eu.

Mi-am coborât privirea la mâinile ei, iar apoi mi-am ridicat-o spre ea.

– Tu… ai făcut asta?

– Dana m-a ajutat, a răspuns Heather, așteptând cu mâna întinsă. Am organizat donații azi-noapte și azi-dimineață, ca să cumpărăm și să livrăm florile astea. Îmi pare rău, a adăugat ea.

Nu știam dacă spunea adevărul sau dacă avea niște motive ascunse – să dea bine dacă lumea va fi aflat de confruntarea noastră. Iar eu să par răzgâiata care tot nu se maturiza, drept pentru care oamenii să zică:

„Vezi? Heather s-a schimbat, Florence e cea care nu poate lăsa la o parte trecutul!"

I-am luat mâna și i-am spus:

– Mulțumesc!

Ne-am strâns mâinile.

Apoi ea a luat vaza cu flori albastre și a dispărut în salonul albastru. Mama mi-a făcut semn ca, atunci când eram pregătită, să vin în salonul în care avea loc priveghiul.

Seaburn mi-a dat un cot în coaste.

– Du-te să-ți vezi tatăl, pentru ca apoi să putem deschide casa!

– Da, așa ar trebui.

Am respirat adânc, îndreptându-mi umerii. Fiecare pas, pe rând. Carver și Alice așteptau în salonul roșu – care fusese preferatul tatei – și, văzându-mă în prag, au întins mâinile spre mine. I-am luat de mâini și li le-am strâns puternic, iar apoi am pășit împreună spre sicriul de lemn întunecat, de mahon, decorat cu flori sălbatice albastre, roșii, galbene și roz, ca să începem să ne dăm seama cum puteam să ne luăm rămas-bun.

După-amiaza a fost pentru mine precum o ceață deasă, plină de un noian de lume intrând în și ieșind din casa funerară, strângându-mi mâna și exprimându-și condoleanțele. Caserolele au început să se adune în frigiderul din bucătărie și mai multe sticle de șampanie s-au vărsat pe podele. Toți oamenii din oraș erau acolo, înghesuiți în casa victoriană și de-a latul peluzei, îmbrăcați în hainele lor cele mai bune. Rând pe rând, îi prezentau tatei omagiile lor, iar noi, cei trei frați Day, stăteam într-o parte, la oarecare distanță, ținându-ne de mâini și păstrând o ținută demnă.

Mama era foarte stăpână pe sine, înmânând câte un pahar cu șampanie fiecăruia care venea să-și ia adio.

– Bineînțeles că trebuia înmormântat în acel costum roșu odios! a spus Karen, tamponându-și ochii cu batista ca să nu i se întindă machiajul. Bineînțeles că așa trebuia.

– Alice a făcut o treabă extraordinară! a spus John, îmbrăcat în cele mai bune bermude negre ale lui, într-un tricou negru și purtând pe cap șapca pe care era desenată o felie de pizza. Arată de parcă încă ar fi printre noi!

Altcineva a zis:

– Era atât de mândru de voi!

Și tot restul lumii a defilat prin fața sicriului, iar eu continuam să văd totul ca prin ceață. Abia am remarcat câteva fețe.

– Voi trei sunteți cei mai buni copii pe care-i putea avea un antreprenor de pompe funebre!

– Atât de mândru!

– Un tip grozav!

– Era atât de mândru!

– Un om atât de bun!

Îmi tremura buza de jos, dar mi-o mușcam ca să mă țin tare. De câte ori simțeam că eram gata să cedez, Carver mă strângea de mână, ca și cum m-ar fi întrebat:

„Ai nevoie de o pauză?"

Iar eu îl strângeam în semn că eram OK, strângând, în același timp, și mâna lui Alice. Lumea continua să se învârtă, iar noi eram încă aici.

După ce au plecat ultimii vizitatori, inclusiv doamna Elizabeth, care purta un foarte drăguț costum roz – fiindcă, după cum spusese: „Negrul nu e culoarea mea!" –, cu soțul ei fantomatic după ea, am închis ușa din față și am încuiat-o. Mirosul florilor sălbatice era atât de copleșitor, încât am hotărât să lăsăm câteva ferestre întredeschise, ca să intre aer. Dar chiar și cu ferestrele deschise, era atâta liniște în casa funerară, încât abia puteam suporta. Mama și-a făcut de lucru în salonul roșu, adunând de pe jos florile uscate și aranjând vazele cu flori sălbatice. Aranjamentele n-aveau să fie mutate până a doua zi, când urma să aibă loc ceremonia de la mormânt. Mă întrebam cum naiba aveam să cărăm toate afurisitele acelea de flori până la cimitir.

M-am sprijinit cu spatele de ușă și am expirat lung.

– E totul în regulă?

Mi-am ridicat privirea, căutând sursa vocii. Ben stătea, stângaci, în mijlocul holului, cu mâinile vârâte din nou în buzunare. Nu-l mai zărisem de când dispăruse la Ridge. Instantaneu, m-am simțit mai bine doar *văzându-l*. Prezența lui era ca un balsam.

– Ai pierdut toată distracția! i-am spus eu în loc de salut, ștergându-mi colțurile ochilor.

Din fericire, dermatograful cu care mă machiasem era rezistent la apă.

Ben a privit în jur.

– Priveghiul… s-a terminat deja? Cât timp am lipsit?

– Câteva ore.

Încă simțeam, într-un fel copleșitor, momentul de la Ridge. Oare ce fusese Ben pe cale să spună? Oare ce dorință și-ar fi pus?

– Ești OK? m-a întrebat el, îngrijorat. Adică… nu asta e întrebarea. Este… pot să fac ceva?

Chiar dacă nu putea interacționa cu lumea, chiar dacă nimeni altcineva nu putea să-l vadă, chiar dacă eu eram cea care se presupunea că trebuia să-l ajute…

– Ești foarte grijuliu în ceea ce mă privește!

– Suferi. Nu-mi place să te văd așa.

– Sunt chiar atât de urâtă atunci când plâng?

– Nu… adică da, dar nu… vreau să spun…, s-a bâlbâit el, iar apoi a strâns din buze. Aș vrea să pot face ceva. Orice. Să te iau în brațe și să te strâng, să-ți spun că starea asta o să dureze o vreme, dar că, odată cu trecerea timpului, o să fie mai bine.

Am simțit un nod în gât. Modelele de pe ușă îmi intraseră în spate, atât de apăsat mă rezemam de ea. Nu asta voisem să-i spun eu lui cu ceva timp în urmă, timp care acum părea să fi fost un secol?

– Da? O să fie mai bine?

El a dat din cap în semn de confirmare.

– Puțin câte puțin. Eu mi-am pierdut părinții într-un accident de mașină, pe când aveam treisprezece ani. Am fost adoptat de bunica. Verigheta pe care o port la gât a fost a tatălui meu, a spus el, scoțându-și lănțișorul și pipăind inelul. O port ca să nu mă mai simt atât de singur. Bunica mi-a spus că nu scapi niciodată de tristețe, dar că înveți s-o iubești fiindcă devine parte din tine și, puțin câte puțin, pălește. Crede-mă, în cele din urmă o să te aduni și o să-ți dai seama că ești OK. Că *o să fii* OK. Și în final chiar așa o să fie.

– Bunica ta vorbea ca tatăl meu, am spus eu trăgându-mi nasul și ștergându-mă la ochi cu dosul palmei.

Ben a strâns verigheta în pumn, iar apoi a băgat-o în buzunar.

– Îmi pare rău, Florence! Știu că azi ai auzit vorbele astea de multe ori, dar…

– Îți mulțumesc, ai fost la înălțime! am răspuns eu, iar apoi nu m-am putut abține și am izbucnit în râs. O, Doamne, acum am făcut legătura: Ben – Big Ben, te-ai prins? Numele tău e predestinat! Scuză-mă, tu încerci să fii serios, iar eu sunt… cu mintea dusă.

Mi-am șters fața cu mâinile, rușinată.

– Păi, m-ai asemuit cu celebrul orologiu londonez fiindcă ai calculat timpul exact pentru gluma asta, nu? a comentat el pe un ton ironic.

– Secundă cu secundă!

A oftat, iar apoi a chicotit pe înfundate. L-am privit cu coada ochiului și am văzut că zâmbea. Aproape că nu-mi venea să cred. M-am înclinat spre el, ca să văd mai bine.

– Ce e? m-a întrebat.

– Am vrut să văd dacă zâmbești într-adevăr, sau dacă doar am vedenii.

– Ești atât de ciudată!

– Bineînțeles că sunt. Nu ți-ai dori să nu mă fi lăsat niciodată să ies din biroul tău? am glumit eu.

– Ba da.

A spus-o atât de hotărât, încât am roșit.

„Asta a fost dorința ta? Cea de la Ridge?", aș fi vrut să-l întreb, dar n-ar fi ajutat cu nimic.

Eram aici ca să-l ajut să treacă dincolo, iar el era aici ca să plece.

Poveștile cu fantome n-aveau niciodată finaluri fericite.

– Ei bine, ai avut norocul să scapi, am spus eu.

Apoi am luat micul coș de gunoi de după ușă și am început să îndes în el gunoaiele lăsate de vizitatori: pahare de șampanie de plastic, șervețele de la gustările servite afară. Parcă în acea după-amiază oamenii uitaseră de existența coșurilor de gunoi.

În următoarele douăzeci și cinci de minute, am dat ocol în liniște casei funerare, am pus totul în ordine, am curățat mesele, am închis cartea de condoleanțe.

Atunci când am ajuns din nou în salonul roșu, în care se afla Carver, privindu-l pe tata culcat în sicriu, m-am oprit.

Carver a murmurat ceva inaudibil, iar apoi a atins încet mâinile tatei, atât de cuminte împreunate pe piept, și a rămas așa preț de o clipă.

M-am retras în liniște din încăpere.

Rămas în pragul salonului, Ben a privit sicriul și a spus:

– Îmi place stilul tatălui tău. Grozav smoching!

– Era preferatul lui, am răspuns eu.

Carver a închis încet capacul sicriului. Tocmai îl văzuserăm pe tata pentru ultima oară. Apoi fratele meu a ieșit din salon cu pași măsurați și a adunat paharele de pe măsuță. Am luat coșul de gunoi și i l-am ținut ca să arunce paharele în el.

Pe masă se afla o combină muzicală la care puneam de obicei o muzică sobră de orgă, rezervată perioadei priveghiurilor și vizitelor de condoleanțe. Nu-mi aminteam dacă o folosiserăm în ziua aceea.

Fratele meu a zâmbit trist în timp ce degetele lui se jucau pe deasupra butoanelor combinei.

– Îți aduci aminte cum punea tata muzică în timp ce făceam curățenie?

Am gemut.

– Punea Bruce Springsteen pe *repeat*!

Carver a chicotit.

– Dar îți amintești de ziua în care tata a început să cânte, pe o chitară imaginară, un solo din „Born to Run"? mi-a amintit el, strângând din ochi de parcă îl usturau, acela fiind singurul mod în care știa să plângă, pentru ca apoi să adauge, cu glas dogit: O, Doamne, Florence, aș vrea ca el să fie aici!

– Și eu. Și… am nevoie de ajutor. În legătură cu dispozițiile din testament. Mai ales în privința ciorilor. Aș vrea să mă ajuți cu… colivia ta din lemn de cireș.

Carver a făcut o față teatrală.

– O. Doamne. Dumnezeule. Florence Day cere, într-adevăr, ajutor?

– Te rog, nu face atâta caz!

– Al! a strigat el la sora noastră mai mică, aflată în salonul albastru. Florence ne-a cerut cu adevărat ajutorul!

Alice a scos capul pe ușă.

– Să fiu a naibii! s-a mirat ea.

– Asta înseamnă „da"? am replicat, iar Alice a scos limba la mine și apoi s-a retras înapoi în salonul albastru.

Carver m-a înghiontit în umăr și a zis:

– *Întotdeauna* răspunsul e da!

Apoi mama l-a chemat în cel de-al treilea salon, ca s-o ajute să mute niște vaze. În trecere, Carver m-a ciufulit în creștet. Mi-am netezit părul, bombănind.

– Întrebare! a spus Ben întorcându-se la mine, în timp ce terminam de curățat masa pe care se afla combina stereo. Lee a înțeles ceva așa cum trebuie?

– Poftim?!

– În cartea lui.

Mi-am înclinat capul într-o parte.

– A scris că ascultam „Für Elise" de Beethoven – Carver a trecut printr-o fază în care a fost pasionat de muzica clasică – și că tata dansa cu niște schelete. Ceea ce e adevărat, am adăugat, dar numai de Halloween.

Ben a pufnit în râs.

– Pariez că era înfricoșător!

– O, nici vorbă! Tata făcea un truc – își schimba vocea și mișca maxilarul scheletului – foarte amuzant! El era amuzant. Și poate că arăta puțin bizar, am recunoscut eu, trecându-mi, absentă, degetele peste butoanele combinei muzicale. Cred că cel mai rău lucru e faptul că Lee a crezut că avusesem o copilărie tristă și singuratică. Poate că așa și era, uneori. Iar pe vremea aceea n-a fost totul mereu minunat, dar, o, Doamne, Ben, a fost atât de bine! Puțin aiurea, puțin ciudat, dar a fost bine.

Am deschis sertarul de sub combină, ca să-i arăt lui Ben CD-urile pe care le aveam, cele pe care le punea tata, și am repetat:

– A fost atât de bine!

Da, așa fusese. Pentru că tata colecționa muzică și dansa cu mama în salon – și împreună ne învățaseră cum să ne luăm rămas-bun. Ne învățaseră o mulțime de lucruri pe care rareori le învață copiii. Ne învățaseră cum să jelim împreună cu văduvele și cum să consolăm copiii mici, care nu prea știau încă ce era moartea. Ne învățaseră cum să fardăm fețele morților, cum să drenăm sângele și să-l înlocuim cu formaldehidă, cum să aranjăm hainele pentru ca vânătăile produse la spital de perfuzii, de șocurile electrice și de plasturi să nu se mai vadă atât de tare. Cum să aranjăm florile pe marginile sicrielor astfel încât să nu se vadă cât de puține primiseră unii dintre răposați. Mama și tata ne învățaseră atât de multe, iar toate astea duseseră la momentul de acum.

Ne puseseră la îndemână mijloacele de a înțelege cum să facem atunci când aveau să se ducă și ei.

Iar acum tata era cel care se dusese.

Am luat CD-ul de deasupra. Era un disc copiat pe computer, cu scrisul tatei pe el: *Muzică pentru despărțiri reușite.*

Nu mai știam de câte ori, după lungi peregrinări de vizitatori și priveghiuri triste, tata ne chema la casa funerară ca să facem curățenie – exact ca acum. Casa Funerară Zilele Apuse era mică, iar tatei nu-i plăcea să-și muncească excesiv angajații dacă nu era nevoie, așa că ne muncea pe noi. Întotdeauna dădusem de înțeles că uram mirosul exagerat de curat al dezinfectanților și aranjamentelor florale, camerele luminate, morții de la subsol, dar aveam un secret: niciodată nu urâsem toate astea atât de tare pe cât pretindeam.

Până ca mama să ne târască pe mine, pe Carver și pe Alice la casa funerară, de obicei în serile din timpul săptămânii, tata deja era acolo, fără haină și cu mânecile suflecate până la coate, lăsând la vedere tatuajele pe care și le făcuse în tinerețe (și de care, dacă le-ar fi văzut, cei mai mulți dintre oamenii din Mairmont ar fi fost de-a dreptul oripilați). Apoi el punea CD-ul pe care scria *Muzică pentru despărțiri reușite* și ne întâmpina în casa morții cu un zâmbet și cu o muzică bună.

– Vrei să asculți? l-am întrebat pe Ben, arătându-i CD-ul ca și cum ar fi fost ceva secret.

– Ce e?

Am pus CD-ul în combină și am apăsat pe *play*.

Fâșâitul boxelor a răsunat în salon. Am închis ochii, iar muzica a început. Melodiile disco demodate s-au răspândit prin încăperi, care s-au umplut de zornăitul optimist, vesel și luminos al tamburinelor și în sfârșit – *în sfârșit!* – am simțit că eram acasă. Muzica aceea mi-a pătruns în oase ca și cum ar fi vrut să mă facă să mă agit, să-mi ridic brațele, să mă răsucesc, să sar.

N-aveam nevoie să văd unde anume mă duceam. Fiecare colț din casa asta funerară reprezenta copilăria mea, fiecare centimetru era întipărit în sufletul meu ca o hartă a comorii, pe care o pierdusem de multă vreme.

Mi-l aminteam pe tata stând lângă combina muzicală. Îmi aminteam de tropotul picioarelor lui și parcă îl vedeam întinzând mâna spre mama și chemând-o lângă el, în timp ce ținea o orhidee în dinți și-și rotea șoldurile.

– Nu mă așteptam la asta! a remarcat Ben, surprins.

– Noi, cei din familia Day, suntem plini de surprize, Benji Andor!

Am pornit pe coridor, mimând că băteam într-o tamburină.

Carver, care tocmai ducea cartea de condoleanțe în birou, m-a privit ca și cum mi-aș fi pierdut mințile, iar mama a scos capul pe ușa salonului celui mic. Un zâmbet s-a ivit în colțul buzelor ei roșii ca petalele de trandafiri.

– Ce muzică e asta, iubire? a întrebat Niki, trăgându-și în jos mânecile suflecate.

Probabil că o ajutase pe mama să aranjeze florile pentru a doua zi.

– Tata! a răspuns Carver, reținându-și un zâmbet în timp ce eu agitam o tamburină imaginară.

Mi-am desfăcut părul din coc și l-am scuturat, pentru că priveghiul se terminase, iar apoi am început să cânt împreună cu Foundation „Build Me Up Buttercup". Tata obișnuia să dea volumul cât putea de tare, atât de tare încât eram sigură că la subsol se zgâlțâiau cadavrele. Pe urmă, el o lua pe mama de mână, murmurând cuvintele, iar ea râdea și dansa cu el. Amândoi se simțeau ca la ei acasă în timp ce străbăteau astfel saloanele atât de obișnuite cu moartea.

Erau la ei acasă.

Asta însemna *acasă*.

Pentru că tata lăsase lucruri – lucruri mărunte – astfel încât să nu ne simțim singuri. Astfel încât *mama* să nu se simtă singură. Astfel încât el să poată încă să fie cu noi, chiar și într-o simplă melodie. În orice melodie. În fiecare melodie. Nu doar în piesele cântate de Foundation, sau de Bruce Springsteen, sau de Bon Jovi, sau de Fleetwood Mac, sau de Earth, Wind & Fire, sau de Taylor Swift.

În orice cântec, în orice lucru care ne făcea să ne simțim *vii*.

Carver și-a luat de mână partenerul și l-a dus în vestibul, ca să danseze.

Despărțirile reușite.

Întotdeauna mă gândisem că CD-urile erau pentru cei care stăteau întinși în sicriu, înconjurați de aranjamente florale, de buchete și de cărți de condoleanțe – și poate că așa și era.

Dar poate că toate astea erau și pentru noi, cei vii.

Poate că erau menite să ne ajute să mergem mai departe.

Ben urmărea expresia mea extaziată, atât de nelalocul ei într-o casă funerară care, la rându-i, părea ciudată în mijlocul acelei invazii de sunet și de lumină. Și, înainte să mă pot opri, am încercat să-l iau de mână, să-l fac să danseze cu noi, dar mâna mi-a trecut prin el.

A zâmbit trist și a întins mâna.

– Putem să ne prefacem!

– Îmi place să mă prefac! am spus, întinzând din nou mâna și ținând-o în aer, peste a lui.

Apoi am mimat că-i prindeam mâna cealaltă, iar el a intrat în joc.

Și, dintr-odată, ne-am mișcat și am cântat cu toții. Ben m-a răsucit înainte și înapoi, iar eu am râs într-un fel în care nu mai râsesem de ani întregi. Iar Ben zâmbea. Și o făcea sincer, cu adevărat. Am simțit o înțepătură în inimă, fiindcă el nu mai zâmbise așa niciodată. Cel puțin, nu pentru mine.

Era frumos.

Asta mi-a făcut inima să-mi bată și mai tare, apoi muzica și vibrația din oase au avut același efect, iar eu am recunoscut, destul de brusc, acea stare sufletească. Era genul de sentiment despre care scrisesem cu ani în urmă, despre care îmi vorbise Ben, genul de sentiment care mă făcea să simt furnicături în degete și pe care îl pierdusem pe treptele de la intrarea unei case în stil clasic din Brooklyn – sau așa credeam eu.

Era răspunsul la o întrebare, discret și subtil, dar îl și simțeam, fiind acel soi de sentiment, acel soi de speranță care doar se ascunsese în sufletul meu, așteptând vreo fantomă care să mă ia de mână și să danseze cu mine pe podeaua de lemn.

În clipa aceea, sentimentul pe care-l trăiam semăna cu fericirea.

Capitolul 29. Când morții cântă

– A venit pizza! a strigat Alice, aducând în bucătărie o cutie de la firma Domino.

Ședeam cu toții în jurul mesei de la bucătărie și jucam vist – mama, Alice, Carver, Niki și eu (bine, și Ben, dar el se așezase pe blatul de lângă chiuvetă, astfel încât să nu stea în calea nimănui, după ce Niki trecuse accidental prin el mai devreme și se înfiorase, spunând: „Cred că cineva a trecut peste mormântul meu!").

Alice a scos farfuriile din dulap și le-a așezat lângă cutia de pizza, iar apoi ne-a servit pe mama și pe mine.

– Nu s-a uitat nimeni în cărțile mele, da? a întrebat ea, după care și-a reluat locul la masă.

– Absolut nimeni! a mințit Carver.

Niki și-a împins scaunul în spate, ca să pună pizza în farfurii pentru ei doi.

Alice i-a aruncat o ocheadă lui Carver.

– Mincinosule!

– Surioară, mă rănești!

– Niciodată nu te-ai abținut atunci când a venit vorba să trișezi la cărți! am subliniat eu, aplecându-mă ca să-mi iau o felie de pizza.

Aveam o mână absolut groaznică și pierdeam, dar eram prea încăpățânată ca să cedez. Cel care pierdea făcea curățenie în bucătărie și aceea n-aveam să fiu eu. Scăpasem de responsabilitatea asta timp de zece ani. A naibii să fiu dacă aveam s-o reiau acum!

Carver i-a mulțumit lui Niki pentru porția lui și l-a sărutat pe obraz.

Tehnic vorbind, încă eram cu toții în hainele de priveghi, dar ne descotorosiserăm deja de sacouri, de pantofi și de cea mai mare parte a bijuteriilor. Pe masă se afla o sticlă de Maker pe jumătate plină, împreună cu pahare pentru toți.

– În nici un caz nu sunt un trișor! Niki, spune-le că sunt un om bun și cinstit! a plusat Carver.

Niki l-a bătut pe umăr.

– Cinstit vorbind, ești o figură.

– Iubire! a strigat Carver.

Ben a chicotit peste umărul fratelui meu. Nu cred că băgase de seamă că-l priveam, cel puțin nu de la început, în timp ce el îmi contempla familia. Alice și unghiile ei negre, cu oja cojită, Carver și iubitul lui atingându-se pe furiș și mama fredonând „Build Me Up Buttercup" cu glas scăzut, ca pentru sine, în timp ce își rearanja cărțile în mână iar și iar. Ben era încântător atunci când își trecea degetele prin păr și se apleca să se uite în cărțile lui Carver, sau când râdea ori de câte ori Alice bombănea, luându-se singură la rost.

Și m-am gândit – cu mare tristețe – cât de mult i-ar fi plăcut tatei de el.

În cele din urmă, Ben m-a surprins privindu-l lung și, dintr-odată, a ridicat dintr-o sprânceană. Tocmai îmi duceam felia de pizza la gură și mi-am abătut imediat privirea.

– Deci, unde rămăseserăm? am întrebat, cu gura plină, lăsându-mi felia de pizza direct pe masă, ca o sălbatică ce eram.

„Nu m-a văzut privindu-l!", m-am mințit.

N-a văzut *nimic*.

– Eu și Niki suntem pe cale să vă batem crunt! a răspuns Carver.

Mama s-a așezat, liniștită, în capul mesei și a mai băut o gură din pahar.

– Hei, hei, dragule, eu și Xavier nu te-am crescut ca să fii un mincinos!

– Mamă! Acum iau scatoalce din ambele părți?

– Evident că eu câștig, a spus mama.

Apoi a tras o carte din mână și a pus-o pe masă. Un valet de cupă. Ceea ce însemna că, dacă aveai o cupă, trebuia s-o dai, iar noi nu dăduserăm cupe decât o dată de la începutul jocului. Dacă nu aveai cupă, puteai să tai cu o pică.

Eu, din păcate, mai aveam o cupă. Două, de fapt.

Alice a întors o carte din mâna ei și a aruncat-o la mijloc. Un patru de cupă. Excelent! Carver a jucat un opt de treflă. Ceea ce însemna că ori nu avea nici cupă, nici pică, ori… hotărâse să scape de o carte. Pentru că știa că Niki avea să câștige mâna.

Carver a imitat ticăitul unui ceas și a zis:

– E rândul tău, surioară!

Mi-am mușcat degetul mare.

– Sau n-ai nimic? Dacă pierzi mâna asta… te așteaptă spălatul vaselor! a adăugat fratele meu.

– Slavă Domnului că măcar o dată nu trebuie să le spăl eu! a oftat Alice.

Ben a coborât de pe blat și a dat ocol bucătăriei. S-a aplecat deasupra mea, punând o mână pe masă, și a scos un „Hmmm!" încet din gât. În zona în care mă învecinam cu el, am simțit pe piele o undă de răcoare și m-a năpădit o senzație asemănătoare celei pe care o ai atunci când îți amorțește mâna, exact invers de cum aș fi simțit dacă el ar fi fost viu și s-ar fi apropiat atât de mult de mine. M-am întrebat cum mirosea pe vremea când era viu. Ce parfum folosea, ce șampon, cum arăta dezbrăcat…

– Grea decizie, a reflectat el cu voce tare. Ești în dificultate!

– Șștt, încerc să mă gândesc ce să fac! am spus, zicându-mi în sinea mea că obrajii îmi ardeau de la whisky, drept pentru care mi-am băut restul porției, făcând cuburile de gheață să zornăie pe fundul paharului.

– Ar trebui s-o dai pe asta, mi-a sugerat Ben. Niki mai are o cupă și…

– N-am de gând să trișez…

– Ce tot șușotești? m-a întrebat Carver, cu gura plină de pizza.

Alice a adăugat pe un ton ironic:

– Prietenul tău fantomă te ajută?

– Nu! am protestat eu.

Carver a recunoscut:

– Dacă ar ajuta-o un prieten-fantomă, n-ar pierde în halul ăsta!

Niki i-a dat o palmă peste braț.

– Fii politicos!

– Sunt!

Ben s-a aplecat la urechea mea și a spus cu voce joasă, dogită:

– Fă-i praf!

Și eu gândeam același lucru. Dacă nu știa nimeni că Ben mă ajuta, asta însemna că nu trișam. Am tras dama de cupă din mână și am trântit-o în mijlocul mesei. Și, așa cum spusese Ben, Niki a trebuit să dea cupa. Am câștigat runda.

Și pe următoarea. Familia mea își juca mâna, iar apoi Ben, cu vocea lui al cărei răsunet îmi gâdila urechea, mă sfătuia cum să joc mai departe.

După ce am câștigat a cincea mână la rând, Carver și-a încrucișat brațele pe piept.

– Păi, nu prea e cinstit!

– Ce vrei să spui? am întrebat.

Mama ținea scorul.

– Florence, ești numai cu douăsprezece puncte în urmă!

Carver a ridicat mâinile în aer.

– Aha! Nu ești chiar atât de bună!

– Și dacă sunt?

Mama a pus pixul jos și m-a privit în ochi.

– Florence, prietenul tău fantomă se află aici?

Alice și-a dat ochii peste cap.

– Mamă, știi că nu vorbește despre asta…

– Este! am întrerupt-o eu pe sora mea.

Poate că de vină era paharul de Marker, sau poate că le făcusem destăinuirea pentru că eram atât de aproape de Ben și mă simțeam în siguranță. Într-un fel în care nu mă mai simțisem de multă vreme.

– E *un prieten*? a întrebat Carver.

Alice m-a privit cu ochii mijiți.

– Trișezi! Spune-i *fantomiței* tale să nu se mai uite în cărțile mele!

– Prefer să mi se spună Ben! a exclamat fantoma.

– Preferă să i se spună Ben, i-am spus eu lui Alice.

– Desigur, Ben! a spus ea și, ca și cum l-ar fi simțit pe Ben mișcându-se în spatele ei, și-a strâns repede cărțile și le-a pus pe masă, cu fața în jos. Spune-i că dacă are de gând să stea aici și să se uite în cărțile noastre, ar putea să joace cu noi și mă lase să te fac praf!

– Dure cuvinte din partea cuiva care n-are o carte mai bună decât un decar-lăbuțe-de-cățel!

I-am aruncat o privire și am clipit.

– Zece de treflă, vrei să zici?

– Lăbuțe de cățel! a repetat Ben, ridicând din umeri.

Alice m-a privit cu suspiciune.

– Ce e cu trifoiul?

– Trifoi? Am zis „treflă"!

– Așa am zis și eu: „trifoi"!

Am ignorat-o.

– Prietenul meu fantomă a spus că folosești cuvinte dure pentru cineva care n-are o carte mai bună decât un decar-lăbuțe-de-treflă, i-am spus eu lui Alice, iar ea a făcut ochii mari.

M-a amenințat cu degetul arătător.

– Hei, asta nu-i corect! Automat, spălatul vaselor! Trișezi!

Carver și-a lipit cărțile de piept.

– Mi-a văzut și mie mâna?

– Vorbești serios? am întrebat, contrariată. Nici un „O, Doamne, fantoma e adevărată!"? Sau un „O, Doamne, casa asta e bântuită!"?

Au clătinat cu toții din cap. Chiar și Niki.

– Xavier făcea la fel, iubito! a clarificat mama.

Carver a confirmat:

– Cum altfel crezi că ar fi câștigat el întotdeauna la poker?

– Fantoma ta – Ben, pardon – știe să joace vist? a întrebat mama.

– N-am mai jucat de mult, a șoptit Ben cu voce suavă.

Am dat din cap în semn de confirmare.

– Da, știe!

– Bun! Pentru că ești praf la jocul ăsta, îmi pare rău să ți-o spun! El poate să te ajute, dar gata cu trișatul, ne-am înțeles?

– Limpede și clar, doamnă Day! a răspuns Ben.

– A zis – și am imitat cât am putut de bine vocea lui Ben – „Limpede și clar, doamnă Day!"

– Vocea mea nu sună deloc așa! s-a indignat Ben.

– Ba chiar așa sună! l-am asigurat eu.

Mama a râs.

– Spune-i să-mi zică „Bella". Nu-mi place „doamna Day". Niki, dragă, e rândul tău.

Și asta a fost. Ben a dat ocol mesei și s-a oprit în spatele meu, de unde a început să-mi arate anumite cărți din mâna mea, murmurând despre probabilitatea ca ceilalți să aibă o carte sau alta și sfătuindu-mă ce anume să dau din mână. Eu întotdeauna jucam haotic, dar el era meticulos și avea strategie, cam așa cum se comporta și în biroul lui. Uneori, atunci când se apleca deasupra mea ca să-mi arate o carte, murmurând cu glas scăzut și rostind repede cuvintele, simțeam un fior pe spinare, fiindcă mă încânta la culme felul lui blând de a vorbi și faptul că accentua finalul cuvintelor…

Rectific: *îmi plăcea* la culme…

Of!

Câteva runde mai târziu, am hotărât cu toții să încheiem jocul. Carver câștigase, ceea ce nu surprindea pe nimeni, iar Niki i-a mulțumit politicos fantomei că ne ținuse companie. Apoi el, Carver și Alice au plecat din bucătărie, râzând de mine fiindcă fusesem, totuși, condamnată să spăl vasele, în

ciuda ajutorului fantomatic pe care-l primisem. Îi auzeam în living, vorbind pe un ton ridicat despre musafirii de la priveghi.

În timp ce adunam toate cărțile și le băgam la loc în cutia lor, mama, care ștergea masa, mi-a spus:

– Tatăl tău era mereu neliniștit în legătură cu darul pe care, ca și el, îl aveai. Ar fi vrut ca tu să fi avut de ales, în loc să ai o însușire pe care nu ți-o doriseși.

Vorbele ei m-au surprins.

– N-am gândit niciodată în felul ăsta. Întotdeauna am considerat… că darul ăsta ar fi fost mai bine investit în Alice sau în Carver. Ei sunt oameni mult mai buni decât mine.

– Cred că fiecare dintre voi are crucea lui de dus. Alice e temperamentală, iar Carver e capricios. Tu te dăruiești prea mult. La fel ca tatăl tău.

A pus vasele în chiuvetă și a dat drumul la apă, așteptând ca jetul să se încălzească.

Consideram că acea capacitate de a mă dărui era unul dintre cele mai mari defecte ale mele.

– Ce crezi că e în scrisoarea pe care trebuie s-o citesc la înmormântare? am întrebat.

Mama s-a gândit un moment.

– Păi, nu știu!

– Trebuie să ai măcar o idee.

– Am, a recunoscut ea, dar nu știu sigur. Totuși, orice-ar fi, el a vrut s-o citești tu.

– Dar de ce? Alice și Carver se pricep mult mai bine să vorbească în public.

– Probabil că tatăl tău a vrut s-o citești pentru că a considerat că tu ai cea mai mare nevoie, a răspuns mama, turnând detergent peste vase. Serios vorbind, crezi că eu am înțeles tot ce avea omul ăsta în minte? Bineînțeles că nu! Mereu mă surprindea. Și cred că o s-o facă din nou. Îl ajuți pe acest prieten-fantomă al tău? a adăugat ea, schimbând subiectul.

– Face o treabă minunată! a comentat Ben.

– Încerc, am răspuns, hotărând să n-o mai bat la cap cu scrisoarea. Ben e chiar lângă tine. Stă așezat pe blat. În dreapta – pardon, în stânga.

Mama s-a întors spre stânga și a spus:

– Ești binevenit aici oricând, Ben!

– Plăcerea e de partea mea, a răspuns Ben.

Mi-am înăbușit un zâmbet, fiindcă mă întrebam ce ar fi crezut mama cu adevărat despre el dacă l-ar fi văzut cum arăta, atât de înalt încât capul lui aproape că atingea pragul de sus al ușii, cu părul lui negru și cu ochii strălucitori.

– Îți mulțumește, am tradus eu.

– Bine. Acum…

– Vasele! a strigat Carver, vârându-și capul pe ușă și arătând cu degetul spre mine. Ai pierdut!

– N-am pierdut! am protestat, indignată.

– Ai trișat și tot ai pierdut. Mamă, lasă vasele alea!

– Le spăl eu, a intervenit Alice, dându-l la o parte cu umărul pe Carver.

– Dar, Alice…

– Calmează-te! Nu mă deranjează. Pari obosită, m-a căinat Alice, luând buretele din mâna mamei. Cred că ar trebui să dormi. Ne vedem mâine.

Am ezitat.

– Dar pot să le spăl…

Sora mea și-a dat ochii peste cap.

– Bine, putem să le spălăm împreună! Mamă, Carver vrea să instaleze colivia afară, ca să vadă dacă poate prinde câteva păsări de-alea afurisite, dar Niki le-a speriat naibii pe toate…

Din camera alăturată, Niki a strigat:

– Nu-i adevărat!

Apoi, după un moment, a adăugat:

– Dar sunt înfricoșătoare!

Alice i-a aruncat o privire mamei.

– Poți să-l ajuți tu pe Carver, ca nu cumva să se accidenteze?

Mama a răspuns, oftând:

– Dacă trebuie…

– N-am nevoie de ajutor! a protestat Carver, dar mama l-a luat de după umeri și l-a condus spre ușa din spate.

Eu și Alice am spălat vasele în tăcere. Ben ieșise din bucătărie, dar nu știam unde se dusese. Să-l supravegheze pe fratele meu, speram, pentru că mă îndoiam că mama avea să facă altceva decât să dea din cap cu înțelepciune, fără să știe, de fapt, ce era de făcut.

Așteptam momentul să-i spun ceva lui Alice – era prima dată când rămâneam singure, dacă nu puneam la socoteală timpul petrecut alături de corpul tatei în camera mortuară –, dar nu-mi venea nimic potrivit în minte. Cândva mă pricepusem atât de bine să vorbesc cu Alice! Eram cele mai

bune prietene, cu toate glumele secrete dintre două surori care se înțelegeau de minune.

Apoi nu mai fuseserăm așa. Nu-mi dădusem seama cât de tare avea să-i rănească plecarea mea din Mairmont pe toți cei dragi, dar mai ales pe Alice, și nu puteam să-mi scot din minte ultima noastră ceartă. Mă rog, ultimele câteva certuri.

În cele din urmă, am spus:

– Îmi pare rău că nu m-am mai întors niciodată!

Sora mea aproape că a scăpat din mână una dintre farfuriile preferate ale bunicii Day.

– O, Doamne, avertizează-mă înainte să faci așa ceva!

– Tocmai mi-am cerut scuze!

– Da, știu. Bleah!

– Bine, am replicat eu, oarecum rănită, fiindcă, sincer vorbind, îmi părea rău, iar apoi i-am luat farfuria din mână și am șters-o cu furie. N-o să mai fac asta.

– Te rog să n-o mai faci, a spus ea în timp ce ștergea, furioasă, altă farfurie, după care a oftat, iar umerii i s-au lăsat în jos. Dar află că îți ceri scuze pentru ce nu trebuie. Nu te învinovățesc pentru că ai plecat.

Am clipit, surprinsă.

– Nu?

– Nu sunt un monstru. Să pleci a fost singurul lucru pe care puteai să-l faci. Și nu te învinovățesc pentru că n-ai mai venit pe-aici, chiar dacă am spus că te consideram vinovată. Tata nu ți-a cerut niciodată să vii acasă. Și nu ne-a întrebat niciodată dacă voiam să venim în vizită la tine. Pur și simplu, am venit, a spus ea, iar apoi a oftat și a clătinat din cap. De fapt… multă vreme am fost supărată pentru că nu m-ai luat cu tine. Știi în câte bătăi m-am băgat din cauza ta?

A trebuit să mă gândesc puțin.

– Treisprezece?

– Paisprezece! Una a fost după ce ai plecat. Îl mai ții minte pe Mark Erie?

– Fotbalistul cu care s-a măritat Heather?

– Bingo! I-am rupt maxilarul. A trebuit să se hrănească o lună cu paiul, a povestit Alice, triumfătoare, după care a oftat și a băut din pahar. Și după aceea, cred, la o vreme, am devenit furioasă pe tine. Pentru că, deși erai plecată, erai la fel de apropiată de tata precum fuseseși întotdeauna. Eram invidioasă pentru asta. Pe tine, pe tata și pe toate fantomele voastre.

N-am ştiut ce să spun – niciodată nu văzusem lucrurile în felul ăsta. Nu mă gândisem că acel dar pe care îl aveam în comun cu tata, care era motivul din care fugisem şi, în acelaşi timp, motivul strânsei legături dintre mine şi el, era un lucru pe care nici Alice, nici Carver şi nici mama nu-l puteau împărtăşi cu el.

– Tata a fost un om bun, a continuat Alice, dar n-a fost perfect. Cea mai bună parte din el a păstrat-o pentru tine. Îl vedeam în fiecare zi. Intram în dispute cu el. Am băgat de seamă cum îşi neglija sănătatea pentru că, după el, să le organizeze altora plecările era mai important decât să rămână aici pentru noi. M-am gândit că, în timp, a uitat de mama, de mine şi de Carver.

– Alice…

– De fapt, uitase doar de el. Iar eu nu puteam face nimic.

Alice a suspinat. Eu am încremenit locului, privind-o cu gura căscată, fiindcă avea ochii umezi, iar ea nu plângea niciodată. Nu plânsese atunci când îşi julise piciorul, pe vremea când era în clasa a treia şi încercase să se dea cu skateboardul. Nu plânsese atunci când îşi rupsese degetul, prins de Carver, din greşeală, în portiera maşinii. Nu plânsese nici la nunţi, nici la înmormântări, nici la festivităţi de absolvire. Aşa că acum nu ştiam ce să fac.

Am lăsat prosopul de vase din mână, ezitând între a o îmbrăţişa şi a striga după ajutor. Şi am spus, cu glas tremurat:

– Alice…

Eram gata să plâng şi eu.

Ea şi-a şters ochii cu dosul palmei.

– Poate că dacă erai aici…

– Nu, i-am tăiat eu vorba, nu spune asta!

– Dar e…

– Nu-i adevărat! am spus eu pe un ton apăsat, şocată că ea se putuse gândi la asta. Că tata nu s-a dus la doctor a fost din vina lui, nu a noastră! Şi n-o să fie niciodată vina ta!

Alice m-a privit cu ochii înroşiţi şi cu buza de jos tremurându-i.

– N-am putut să-l protejez, a suspinat ea.

– Nici eu n-am putut, Al.

Apoi ne-am îmbrăţişat strâns şi am plâns una pe umărul celeilalte.

Ţinusem toată durerea în mine şi nu-mi puteam imagina cum se simţise Alice în tot timpul ăsta. Ar fi trebuit s-o întreb.

Ar fi trebuit să mă întreb dacă era OK, pentru că nici unul dintre noi nu era.

Dar aveam să fim.

După un timp, ea s-a smuls din îmbrățișarea mea și și-a șters restul de lacrimi.

– Pot să termin de spălat vasele și singură!

– Și n-o să-mi porți pică pentru vasele astea?

– Evident că o să-ți port pică, a răspuns ea râzând.

Apoi mi-a spus că se liniștise și că avea să fie bine, dar că simțea nevoia să aibă un pic de intimitate. Așa că m-a scos din bucătărie pe ușă afară.

Tocmai îmi luasem haina din cuier și mă îmbrăcasem cu ea, când l-am zărit pe Ben, care ședea pe canapeaua înflorată din camera de zi. Stătea relaxat, cu ochii închiși, picior peste picior, cu brațele încrucișate pe piept. Părea să fi adormit. De-a lungul ultimelor zile, sub ochii mei, devenise tot mai răvășit. Rând pe rând, i se ciufulise părul, își suflecase mânecile, pantalonii i se șifonaseră, cravata i se pierduse undeva între două lumi. Iar acum, abia observabil, o umbră de barbă îi acoperea maxilarul colțuros. Nu mai văzusem niciodată o fantomă schimbându-se. Erau imuabile. Stagnante. Pe de altă parte, nici nu le acordasem atâta atenție.

Ben a întredeschis un ochi.

– Ești gata să mergem?

Mi-a tresăltat inima. Vorbele lui îmi sunaseră atât de cunoscut, în cel mai ciudat mod! Ca și cum, într-un alt univers, el era prezent, real, era viu, stând pe canapea și așteptând ca eu și sora mea să terminăm de spălat vasele ca să putem merge acasă.

Poate că în altă viață.

Am dat din cap în semn de încuviințare.

– Da.

S-a ridicat și a venit în vestibul, în timp ce eu mă încălțam, iar apoi am coborât împreună treptele și am pășit pe trotuar.

– Te conduc acasă? s-a oferit el.

– O, ce amabil din partea ta!

– Sunt un gentleman din când în când.

Era plăcut să merg cu el alături pe stradă, spre hotel. Fără să insiste prea mult, m-a întrebat despre sora mea și a vrut să știe dacă noi două ne împăcaserăm. I-am povestit despre conversația pe care o avusesem cu ea. Nu știusem că Alice suferise atât de mult, iar dacă ea suferea, îmi venea să pocnesc pe oricine i-ar fi produs suferința respectivă. Dar în cazul de

față, tata fusese acela. Și eu, până la un punct. Știam că lui Alice nu-i plăcuse faptul că plecasem, dar nu mă gândisem că…

Pur și simplu, nu mă gândisem.

– E bine că cel puțin ați vorbit, a spus Ben cu blândețe.

– Mda.

Lee nu mă condusese niciodată acasă înainte să mă mut la el. Chiar și după ce mă mutasem, se întâmpla să plec mai devreme de la evenimentele lui editoriale și să iau singură metroul spre casă. Întotdeauna îmi spusesem că procedam astfel fiindcă nu voiam să-l deranjez în timp ce-și făcea relații, dar adevărul era că de obicei mă simțeam precum a cincea roată la căruță, stând cuminte în spatele lui în timp ce el vorbea cu editori, cu poeți premiați și Dumnezeu mai știa cu cine, și simțindu-mă străină într-o industrie din care, totuși, făceam parte într-o măsură cât se poate de mare.

Chiar dacă numai în secret.

Mi-am strâns paltonul pe mine. Ben mi-a aruncat o privire încruntată.

– Te simți bine?

– Mă simt perfect, am murmurat. Doar că sunt… epuizată.

– Este epuizant, a aprobat el în șoaptă. Totul. Să te prefaci că ești OK în timp ce lumea se schimbă în jurul tău și te lasă în urmă, cu toate pierderile de care ai devenit conștientă.

Exact așa mă simțeam.

– Dar tu ai depășit asta, deci cred că și eu pot.

– Știu că poți. Ești mai curajoasă decât aș fi putut să fiu eu vreodată. N-aș putea să fac ceea ce faci tu. Să ajut fantome să meargă mai departe. Trebuie să-ți iei rămas-bun atât de des!

– Cu fantomele e altfel, fiindcă *pot* să-mi iau rămas-bun. Ultimul lucru pe care i l-am spus tatei a fost…

Am ezitat, încercând să-mi amintesc conversația. Ziua de vineri părea atât de departe acum, iar conversația aceea era deja pe jumătate uitată. Oare îi spusesem că-l iubeam? Știam că da, însă nu eram cu desăvârșire sigură. Dacă de data aceea nu-i spusesem? Nu-mi aduceam aminte.

Am clipit ca să-mi împrăștii lacrimile din ochi și mi-am dres glasul.

– În orice caz, apreciez ajutorul tău la jocul de cărți.

Ben a pufnit în râs.

– Ei bine, nu ești prea bună la vist!

– Nu-i adevărat!

– Ba e absolut adevărat, a stăruit el, înălțându-și capul, semeț, iar o șuviță de păr negru i-a căzut pe frunte. Dar să știi că asta e ceva ce îmi place oarecum la tine.

– *Asta* îți place la mine?! Și eu, care credeam era vorba de sânii mei perfecți!

I s-au înroșit vârfurile urechilor și a privit imediat în altă parte.

– Da, bine, dar nu pentru ei îmi placi. Sânii sunt un bonus. Ca la o vânzare promoțională de carte. Cumperi două, primești una gratis.

Mi-am mușcat obrazul pe dinăuntru, încercând să-mi ascund zâmbetul.

– Asta-mi place mie la tine.

– Pieptul meu larg și cât se poate de perfect?

– E foarte larg, am recunoscut, iar el a râs.

Avea un râs degajat, venit din străfundul gâtlejului, care chiar îmi plăcea.

Ultimele înțepături ale iernii zăboveau în aerul răcoros al serii, în timp ce un vânt de primăvară își croia drum prin stejarii înmuguriți și prin tufele de lemn-câinesc, iar eu simțeam că mă mâncau degetele să scriu despre asta. Să pictez cerul în tonuri de albastru-închis, de violet și de argintiu, să pictez trotuarul cu țăndări de sticlă sclipitoare și să finisez totul cu descrierea felului în care mă simțeam în timp ce mergeam în liniște alături de cineva care prețuia compania mea tot atât de mult pe cât o prețuiam și eu pe a lui.

Nu-mi venea să cred că mă extaziam dincolo de limita minimei decențe.

Atunci când am ajuns la hotel, Dana era la recepție și mi-a zâmbit pe deasupra altui roman de dragoste. De data asta, Christina Lauren.

– Bună seara, Florence!

– Noapte bună, Dana! i-am răspuns.

Ben m-a condus pe scări, iar apoi pe coridor, până la camera mea, unde s-a oprit și a așteptat să-mi pescuiesc cheia din geantă.

– Familia ta e cu adevărat cool.

– A, i-ai văzut într-un moment bun!

– I-am văzut în fiecare zi din săptămâna asta, când au înfruntat tot ce poate fi mai rău, m-a corectat el.

Am făcut o grimasă.

– Adevărat. Închipuie-ți cum arătăm la o *nuntă*. Suntem infernali!

– Mi-ar plăcea să văd asta, a răspuns el cu glas alterat de o undă de tristețe.

Fiindcă așa ceva n-avea cum să se întâmple. Trebuia să termin de scris cartea lui Ann și să-l eliberez din semi-viața aceea ciudată, iar repeziciunea cu care trebuia s-o fac nu lăsa loc de evenimente dintr-un viitor îndepărtat.

Încercând să nu mă gândesc prea mult la asta, mi-am găsit cheia pe fundul genții și am descuiat.

– Sincer vorbind, ai mei nu sunt chiar *atât* de speciali. Ben…?!

El a pălit și s-a clătinat pe picioare. Am dat drumul cheii și m-am întins ca să-l prind, dar mâinile mi-au trecut prin brațul lui.

– Ben… Ben, ești OK?

– Auzi asta? m-a întrebat.

Ochii i-au devenit sticloși.

– Nu… Nu aud nimic!

– Sună ca o… ca o…

Apoi a tresărit. Veioza de pe masa din coridor a început să zăngănească.

Dana m-a strigat de jos.

– Florence! E totul în regulă?

– E perfect! i-am răspuns, sperând ca ea să nu urce și să nu vadă portretele legănându-se încet pe perete.

Am deschis ușa.

– Intră, te rog! am șoptit.

Ben a dat din cap și s-a strecurat, prin perete, în camera mea.

Mă rog, era și asta o modalitate de a intra.

După ce am închis ușa în urma mea, veioza de pe hol a încetat să mai facă zgomot.

– Te rog, stai jos! Mă îngrijorezi!

Cu brațele încrucișate pe piept, Ben își tot legăna capul.

– Sunt bine!

– Nu ești!

El a strâns din buze, gata să mă contrazică, dar s-a răzgândit și s-a lăsat pe pat. Se legăna încet. Oare arăta mai șters decât de obicei? Mai palid? N-aș fi putut spune, dar știam că eram pierită de frică.

– Nu ești bine! am spus eu pe un ton hotărât. Ce se întâmplă?

– Nimic, a răspuns el, frecându-și fața cu palmele. Nu e nimic.

– E *ceva*…

– Sunt mort, așa că ce contează? a spus el cu glas dogit. Sunt mort și, ori de câte ori dispar, mă întorc tot mai împuținat. Sunt mort și încă îmi pot auzi inima bătând în piept, din ce în ce mai încet. Sunt mort, sunt dus, dar sunt aici și nu e vorba de carte, Florence, nu e cartea – nu poate fi cartea, Florence!

– Ba da, e vorba de carte…

– Nu vreau să fie asta! Pentru că, după ce o termini…

Mi-am simțit inima în gât.

– Ești doar obosit. Poți să stai aici și să te odihnești cât vrei. Mă duc să mă spăl pe față, da? Mă întorc imediat!

Intrând în camera de toaletă, am avut impresia că simțeam o atingere rece pe încheietura mâinii, dar am ignorat-o, fiindcă mă temeam că altfel eu și Ben am fi început să dansăm pe o frânghie, iar pământul ar fi rămas undeva jos, prea departe.

Am stat mult la toaletă. Prea mult. Nu știam dacă-l voiam plecat pe Ben sau dacă voiam să-l găsesc tot acolo, așezat pe marginea patului meu. Ba nu, știam ce anume voiam, dar îmi era teamă.

Voiam să rămână.

– Ben…, am șoptit eu cu glas sugrumat, în timp ce ieșeam de la toaletă.

L-am găsit întins pe pat, întors pe o parte. Era atât de lung, încât picioarele aproape că-i ajungeau la capătul patului. Era nemișcat – firește, era mort –, dar asta mi-a făcut inima să se strângă în timp ce mă vâram cu grijă sub pătură, pe partea cealaltă a patului.

El a deschis ochii.

– Ei, eu o să mă scol…

– Rămâi! am spus.

– Ești foarte autoritară! Frumos din partea ta!

– Iar tu ești căpos, l-am certat eu, iar apoi am șoptit: Te rog.

Ben și-a pus capul la loc pe pernă.

– Cu o condiție.

– Care?

– Mai cere-mi o dată să rămân.

M-am tras mai aproape de el, atât de aproape încât, dacă ar fi fost viu, ni s-ar fi amestecat respirațiile, ni s-ar fi atins genunchii și aș fi putut să-mi trec degetele prin părul lui. Apoi am spus în șoaptă, ca pe un secret și ca pe o rugăminte:

– Rămâi.

Capitolul 30. Intimitate stranie

Atunci când m-am trezit, lumina dimineții se strecura printre draperiile violet. M-am întors ca să verific ceasul afișat pe ecranul telefonului. Opt și jumătate. Joi, 13 aprilie. În ziua aceea era înmormântarea tatălui meu. Am strâns perna la piept și mi-am îngropat fața în ea. Apoi mi-am amintit de Ben.

Stătea întins lângă mine, cu ochii închiși, absolut nemișcat. Fantomele nu respiră și nici nu dorm, dar sub ochii lui apăruseră cearcăne. Îi răsărise o umbră de barbă și, fără să mă gândesc, am întins mâna ca s-o ating. El a deschis ochii.

Mi-am retras mâna imediat, simțind cum mă aprindeam la față.

– Ești treaz, scuză-mă! Normal că ești treaz, tu nu dormi. Bună dimineața!

– Bună dimineața! a răspuns el în șoaptă. Ai dormit bine?

Am dat din cap în semn că da și am strâns mai tare perna la piept.

– Nu vreau să mă duc la înmormântare.

– Știu. O să fiu acolo.

– Promiți?

El a dat din cap, confirmând, și a murmurat:

– Deși nu știu cât de mult o să te ajute.

– Mai mult decât crezi, i-am răspuns, apăsându-mi gura în pernă și înăbușindu-mi, astfel, cuvintele, dar el n-a părut convins, așa că am împins perna în jos și am adăugat: Cu tine prin preajmă, nu mă mai simt atât de tensionată și de nervoasă. Mă simt… OK. De multă vreme n-am mai avut un astfel de simțământ – că nu-i nevoie să-mi pun vreo mască. Atunci când sunt cu tine, nu trebuie să mă prefac că sunt cool sau drăguță… sau *normală*.

Expresia ochilor lui a devenit duioasă.

– Și mie îmi place să fiu în preajma ta.

– Pentru că sunt singura care te poate vedea.

– Da! a răspuns el, făcând să mi se strângă inima până în clipa în care a adăugat: Dar nu pentru că sunt o fantomă,

Florence.

Apoi s-a întins ca să-mi dea la o parte o șuviță de pe față. Atunci când a trecut cu vârful degetelor prin obrazul meu, am simțit o adiere răcoroasă. M-am înfiorat – nu m-am putut controla. El și-a retras mâna, a strâns din buze și apoi a zis:

– Scuză-mă.

Am clătinat din cap.

– Eu trebuie să-mi cer scuze. N-am terminat manuscrisul ăla. Nu știu când o să-l termin. Simt că te tot dezamăgesc!

– Viața nu înseamnă doar muncă, iar acum tu îți jelești tatăl. Să-ți cer să faci asta… nu, nici gând! Nu mă aștept să te omori încercând să termini manuscrisul.

– Spuse dependentul de muncă!

– Aș vrea să nu fi fost așa. Aș vrea să-mi fi luat o vacanță, să fi făcut *ceva*, a spus el întorcându-se pe spate și uitându-se la tavanul zgrunțuros, iar apoi a înghițit și mărul lui Adam i-a săltat, trepidând. Aș vrea… să fi închis ușa biroului după ce ai intrat tu și apoi să te sărut până ai fi văzut stele verzi!

Am scos un strigăt de surprindere.

– N-ai fi făcut asta!

– Ba aș fi făcut-o, a răspuns el. Dar mai întâi ți-aș fi cerut voie.

Puteam să-mi imaginez scena aceea într-o altă realitate. Una în care el ar fi rămas în picioare, ar fi închis ușa în spatele meu și ar fi îngenuncheat lângă locul în care stăteam așezată, strângând cactusul la piept, iar apoi m-ar fi întrebat exact cu acea voce stinsă, mârâită:

„Florence Day, pot să te sărut?“

Iar eu aș fi răspuns:

„Da!“

Am clătinat iute din cap.

– Nu, nici într-un caz! Aveam… aveam părul nespălat! Și purtam paltonul meu cel ponosit, de tweed! Iar fularul avea pete de cafea pe el!

– Și erai al naibii de sexy! Dar nu mă puteai privi în ochi, a spus el râzând. Am crezut că mă urai!

– Să te urăsc? Ben! am strigat, ridicându-mă în coate ca să mă uit în ochii lui și apoi adăugând pe un ton foarte serios: Îmi venea să mă cațăr pe tine!

A izbucnit într-un râs puternic și plin de veselie.

– Să te cațări pe mine?!

– Ca pe un copac, am gemut eu pe un ton plin de regret.

„Ar trebui să mor pe loc de rușine!“, mi-am zis.

Cel puțin, n-ar mai fi trebuit să mă duc în ziua aceea la înmormântare.

– Nu puteam să mă uit în ochii tăi, fiindcă treceam printr-o mică criză legată de tine, am adăugat. Vreau să spun că, iată-te, noul meu redactor arătos, iar eu trebuia să fac ceea ce n-ar fi vrut să facă în ruptul capului nici un autor din întreaga istorie a scrisului: să recunosc că nu terminasem romanul!

– Sincer să fiu, știam că urma să vină un *ghostwriter*, a mărturisit Ben în timp ce eu mă ridicam în capul oaselor pe marginea patului, iar apoi, sub privirea lui, m-am dus la valiză și am început să răscolesc prin ea în căutarea hainelor pe care urma să le îmbrac în ziua aceea. O femeie pe nume Florence Day.

– Și am apărut eu, cu un cactus în brațe!

– Pe care, în principiu, mi-ai recomandat la plecare să mi-l îndes în fund!

– Așa e, îmi pare rău pentru asta. Era un cactus drăguț, am răspuns eu, ridicând capul. Totuși, nu-mi amintesc să te fi văzut la prea multe evenimente editoriale. Ai fost la vreunul?

– Nu la multe, dar am fost la petrecerea dată de Faux atunci când s-a lansat *Motocicleta lui Dante*.

Mi-am scos rochia din valiză și am încremenit locului.

– Stai așa, acum câțiva ani?

– Da. Nu tu aveai pantofii aceia înalți, cu tălpi roșii? Nu puteai să mergi cu ei nici în ruptul capului!

– Louboutin, am precizat, absentă, punându-mi rochia pe lângă mine, ca să văd dacă aveam nevoie de dresuri sau de ciorapi până la genunchi, dar mintea îmi zburase cu ani în urmă, în biblioteca intimă, înghesuită, în care intrasem având picioarele schingiuite de pantofii Louboutin. Erai acolo? Aceea a fost petrecerea la care l-am cunoscut pe…

Lee.

Ben a dat din cap, confirmând astfel numele care rămăsese nerostit, iar mâna i s-a dus, parcă fără voia lui, la verigheta pe care o purta atârnată de lănțișorul de la gât. A pipăit-o, dus pe gânduri.

– Erai în bibliotecă și nici nu mai știu de câte ori mi-am spus să intru, pur și simplu, acolo. Să vorbesc cu tine. Cu acea străină pe care nu știam nici măcar cum o chema.

– O idee de roman!

– Pentru mine, era. Dar, pe de altă parte, tocmai o cunoscusem pe Laura, iar eu am fost mereu, în mod categoric,

monogam. Apoi… a trecut momentul. Lee a venit la tine și asta a fost.

Ca să vezi că Ben fusese acolo încă de la început! Trecuserăm unul pe lângă celălalt precum vapoarele pe mare, fără să avem habar. Aș fi putut evita inima frântă și toată suferința izvorâtă din asta. Ce fel de oameni am fi fost noi doi dacă Ben ar fi venit atunci după mine în bibliotecă? Sau dacă aș fi rămas printre ceilalți invitați, împreună cu Rose, și l-aș fi întâlnit pe el?

– Aș vrea ca mai degrabă să te fi întâlnit pe tine!

– Aș fi fost un iubit groaznic! mi-a răspuns el, clătinând din cap. Vocea i-a sunat încet, de aproape. Se ridicase din pat și venise lângă mine. I-am contemplat reflexia din oglindă; privirea îi era îndreptată spre covor. Nu se putea uita în ochii mei. Aș fi fost groaznic pentru oricine, a reluat el. Și pentru mine eram groaznic!

– N-a fost vina ta că Laura te-a înșelat! El a rămas tăcut. N-a fost vina ta, ci a ei, am stăruit eu. Numai vina ei. Mi-ai spus că, după asta, ai simțit că merita pe cineva mai bun. Pe cineva care s-o facă să nu înșele, dar… greșești, am murmurat, simțind că și eu trebuia să încep să înțeleg asta, că meritele tale nu țineau de dragostea cuiva, de inutilitatea ta sau de ceea ce puteai să faci pentru cineva. Nu ea e cea care merită mai mult, Ben. *Tu* meriți.

El a înghițit în sec și apoi a spus:

– De ce, atunci când mi-am spus asta de o mie de ori, n-am crezut-o, dar acum, când o spui tu, pare adevărat?

– Pentru că eu rareori greșesc!

– Ai spus că romantismul a murit.

Mi-am înclinat capul într-o parte, privindu-i din nou reflexia în oglindă.

– Nu ești mort?

El a chicotit și, în cele din urmă, și-a ridicat din nou privirea, iar ochii îi erau acum de un ocru cald, topit.

– Nu cred că asta ai vrut să spui, a răspuns el pe un ton blând și grav, care m-a făcut să-mi dau seama cât de tare mă aprinsesem pe dinlăuntru.

Voiam să mă atingă, să-și plimbe degetele pe pielea mea. Voiam să-și ascundă fața în scobitura gâtului meu, să-și apese buzele pe pielea pistruiată de acolo. Voiam să mă lipesc de contururile colțuroase ale trupului său și să rămân astfel, nemișcată. Să rămân una cu el. Pentru că astfel aș fi fost sigură că nu m-aș fi prăbușit, nu m-aș fi dezintegrat, nu m-aș fi frânt.

Nu pentru că n-aș fi putut să exist prin mine însămi, însă uneori nu voiam s-o fac, pur și simplu.

Uneori nu voiam decât să las garda jos, să mă frâng în bucăți, să cad la pământ și să știu că aveam pe cineva care să mă adune la loc fără să-l deranjeze țăndările tăioase.

– Credeam că morții sunt specialitatea ta, a murmurat Ben aruncându-mi o privire pe care aș fi catalogat-o drept sumbră și aproape febrilă dacă n-ar fi venit din partea unui tip atât de manierat. Putem face o mulțime de lucruri împreună! Să vorbim despre cărți, să-i trecem în revistă pe romantici – Lord Byron, Keats și Shelley…

– Mary sau Percy[12]?

– Mary, evident.

– Singura alegere, am adeverit eu.

Ben a râs.

– Și vreau să mă plâng de tot tineretul și de postările de pe TikTok ale tinerilor. Și mai vreau să stăm împreună pe băncile din parcuri, inventând povești, și să mergem să ne plimbăm prin cimitire la miezul nopții.

– Am impresia că am făcut câte ceva din toate astea…

– Dar n-aș putea niciodată să te ating.

– Asta nu m-ar deranja.

– Nimeni altcineva nu m-ar putea vedea.

– Asta ar însemna că mi-ai aparține în totalitate.

El a oftat și s-a așezat la loc pe marginea patului. Lumina dimineții îl învăluia într-o strălucire puternică, aurie.

– Toate astea sună teribil de asemănător cu intriga din *Casa eternă*, a spus el.

– Una dintre cele mai bune cărți ale lui Ann!

– Și e singura fără un final fericit.

I-am aruncat o privire surprinsă.

– Ce vrei să spui? l-am întrebat, în timp ce-mi adunam hainele și mă duceam la toaletă, ca să mă schimb, lăsând ușa întredeschisă. La sfârșit, au rămas împreună!

– Crezi?

– Firește! Ea se mută în casă, apoi sună cineva la ușă. Bineînțeles că era *el*.

– Întors din morți?

– În romane se întâmplă și lucruri mai ciudate de-atât, am spus eu și, prin crăpătura ușii, l-am privit cum călătorea în minte prin timp și cum analiza sfârșitul acelui roman, în speranța că personajul masculin *nu* se dovedea a fi vecinul vârcolac.

În cele din urmă, el a spus:

– Corect. Cum ai ajuns să scrii pentru Annie?

– De ce-i tot spui Annie?

Mi-am tras dresul – ciorapii până la genunchi nu se potriveau cu rochia – și mi-am băgat bluza albă în fustă.

– Din obișnuință, presupun! a răspuns el, în felul acela relaxat, care nu spune nimic, dar eu n-am insistat, gândindu-mă că asta era, poate, una dintre ciudățeniile redactorilor. Ea te-a contactat?

– De fapt, nu. Mă rog, într-un fel. Am întâlnit-o într-o cafenea, acum vreo cinci ani. Știi cafeneaua de pe Eighty-Fifth Street, colț cu Park Avenue?

– O, au niște pateuri excelente!

– Nu-i așa? Cele mai bune, garantat! În fine, era pustiu pe-acolo și eu tocmai mă despărțisem de agentul meu, după ce editorul îmi făcuse vânt, așa că scriam niște tâmpenii picante…

– Îmi dau seama că ori de câte ori ești deprimată scrii scene de sex.

– Doar niște preludii reușite. Chestii foarte excitante. Oricum, ea s-a așezat la masa mea și a criticat ceea ce scriam. Se părea că citise peste umărul meu, iar eu am întrebat-o ce naiba voia și asta a fost. Mi-a criticat munca și apoi m-a întrebat dacă voiam o slujbă.

– Acum cinci ani? a întrebat el, perplex.

– Da, am răspuns eu, trăgându-mi fusta în jos și încheindu-mi fermoarul la spate. De ce?

– Pentru că m-am întrebat: ce naiba puteai să scrii astfel încât să-i atragi atenția? a răspuns el, deși aveam sentimentul că altceva voia să mă întrebe.

Am scos capul pe ușa băii.

– Ghici!

– Trebuie să fi fost ceva surprinzător. Erotică barbară extraterestră?

– Nu, dar am citit așa ceva.

– *Omegaverse*[13]*?*

– În sfârșit, am spus eu cu glas ridicat, strângându-mi părul într-un coc și ieșind de la toaletă. Ea mi-a dat niște indicații pentru scena unei confesiuni. A spus că, de obicei, oamenii nu sunt cine știe ce elocvenți, iar marile gesturi romantice sunt prezentate obtuz și demodat pentru că cititorii sunt foarte siropoși. Am susținut contrariul – că oamenilor le plac marile gesturi romantice tocmai pentru că sunt atât de siropoși.

Pentru că au nevoie de și mai multă dulcegărie în viețile lor. În sensul că scena asta, am continuat, desfăcându-mi larg brațele, ca să cuprind camera, momentul – e siropoasă! Totul e astfel. Inclusiv faptul că aș vrea atât de mult să te ating, dar nu pot.

– Și, spune, cât de mult ai vrea să mă atingi?

– Ești groaznic!

– Tu ai adus vorba! Și aș vrea să remarc faptul că scena asta nu e atât de siropoasă pe cât e de plină de tensiune erotică. Dacă e banală, atunci probabil că o scrii greșit.

– Ei, atunci spune-mi: cum ai scrie tu scena asta, maestre?

– Păi, mai întâi, a început el, întorcându-și privirea întunecată spre mine, te-aș întreba ce ți-ai dori.

– Ooo, se aprobă! Asta-i sexy!

– Foarte, a murmurat el pe un ton aprobator, jos și grav, iar apoi s-a ridicat și a venit aproape de mine, iar eu am simțit cum mi se zburlea părul de pe ceafă. Sari peste ironie, lasă la o parte căutările sufletului! E dimineață și lumina soarelui strălucește în părul tău. Pe de altă parte, ești deosebit de încăpățânată. Nu mi-ai spune niciodată ce-ți dorești.

– Ei, asta-i! Continuă, l-am îndemnat, încercând să-mi mențin nivelul vocii la cote normale. Atunci, tu ce-ți dorești?

A venit în spatele meu, a întins mâinile și le-a plimbat pe deasupra pielii mele, urmărindu-mi conturul trupului, de la umeri până la mijloc.

– Am o bănuială că ai vrea să-mi duci mâna pe sub frumoasa ta lenjerie de dantelă, a șoptit el apropiindu-și buzele de urechea mea, iar eu să te mângâi încet. Și în timp ce fac asta, să te sărut pe gât și să-ți mușc lobul urechii.

Am simțit că mă pierdeam. Inima îmi bătea în gât, iute precum galopul unui cal. Mi-am ținut respirația atunci când el s-a aplecat și mai aproape, mai aproape decât fusese vreodată, fără să mă atingă, cu degetele trasând pe deasupra mea precum cele ale unui sculptor, desfătându-se cu conturul trupului meu.

– Și pe urmă?

Vocea îmi era stabilă, sub control.

Scrisesem scene mai intense de-atât. Asta era nimic.

Atunci de ce *asta* mă înfierbânta și mă tulbura atât de tare?

Răspunsul se găsea în privirea lui, în acea sclipire întunecată. În promisiunea că aveam să facem exact ceea ce spunea el. Pentru un om căruia îi plăceau planurile și ordinea, era un tip destul de pasional.

Gura lui s-a apropiat de urechea mea.

– Romantismul nu e o cursă de viteză, Florence, ci un maraton. Porneşti încet. De la bluză. Deschei nasturii unul câte unul. Spuneai că sunt meticulos, dar aş vrea să-ţi arăt cât de meticulos pot fi, a şoptit el, iar degetele lui au mimat că îmi descheiau nasturii bluzei. Cu fiecare nasture, aş depune un sărut pe gâtul tău, pe clavicula ta, şi în cele din urmă, pe sânii tăi perfecţi…

– Eşti un tip pasionat de sâni, nu-i aşa?

– Sunt drăguţi, a fost răspunsul lui.

– Da, dar aici văd o problemă, am spus eu cu voce prea tare, poate, fiindcă totul devenea – eu deveneam –, corect, da, o problemă. În scenariul ăsta e prea puţină satisfacţie pentru tine.

Colţurile buzelor lui au tresărit.

– O, cine spune că nu există satisfacţie şi pentru mine? Sunt destul de egoist atunci când e vorba de…

– Deci excitaţia mea te excită *pe tine*?

– De ce să fie vorba despre mine? De ce nu doar despre tine? Meriţi asta!

Am înghiţit bolovanul care mi se pusese în gât. Oare meritam eu genul acela de atenţie totală? Pentru că nu mă simţisem niciodată astfel cu Lee, nici măcar atunci când el mă săruta şi-mi spunea ce să fac, unde anume să-l ating cu buzele.

Am râs pe înfundate.

– O, Doamne, tu chiar că citeşti prea multe cărţi romantice!

El a pufnit.

– Doar nu vrei să-mi găseşti vreo vină fiindcă fac aşa ceva, nu?

– Depinde. Unde ar duce scena asta?

– Te-aş întreba…

Am respirat adânc.

– Întreabă-mă.

Ben m-a privit în ochi, prin oglindă. O căutătură directă, atentă, analitică. Spusese că totul era pentru plăcerea mea, dar nu mă pricepeam deloc să fiu egoistă. Vedeam asta în licărirea din ochii lui, în felul în care înghiţea în sec. Nu voia mai mult – de cât timp? De când mă văzuse prima dată? De dinainte ca eu să-i ştiu măcar numele?

L-am auzit respirând sacadat. Apoi a spus:

– Descheie-ţi bluza. Încet.

Degetele mi-au alunecat peste acea bluză de serviciu şifonată, descheind nasturii unul câte unul, până când au fost descheiaţi cu toţii, iar bluza atârna, lălâie, pe deasupra

sutienului. Mi-am coborât umerii și bluza a alunecat în jos, până la coate, dând la iveală ceea ce Ben considera a fi sânii mei cei cu adevărat reușiți, cuibăriți în cel mai bun sutien de dantelă pe care-l aveam.

– Așa? am întrebat.

Ben a scos un geamăt de încântare.

– Ești perfectă!

– Chiar așa?

– Trebuie să repet?

– De câte ori consider necesar!

Ben și-a îndoit degetele și a strâns din pumni.

– Ești perfectă, a repetat el. Îmi place să admir priveliștea, a murmurat, iar apoi mi-a cerut: Închide ochii!

I-am închis.

– Imaginează-ți scena. Mi-aș vârî degetele în părul tău; aș trece cu dinții peste pielea ta… aș descheia sutienul ăsta drăguț de dantelă și ți-aș mângâia sfârcurile cu limba. Mi-aș strecura un deget în tine, apoi două, iar tu ai fi atât de umedă, și te-aș satisface atât de încet, pe cât vrei tu de încet…

– Te-aș înnebuni! am comentat eu.

– Florence, deja mă înnebunești!

Am râs, am deschis ochii și i-am văzut mâinile peste ale mele. M-am întors și l-am privit în sfârșit – l-am privit cu adevărat –, pentru prima oară, iar apoi mi-am ridicat la loc bluza pe umeri.

– Ar fi o scenă bună, am spus eu cu glas ușor spart, în timp ce degetele mele încheiau la loc nasturii bluzei. Siropoasă, dar într-un sens bun.

– Îmi place dulceața, a recunoscut el, zăbovind cu privirea pe buzele mele.

Alarma telefonului a început să-mi sune și ne-a făcut pe amândoi să tresărim, speriați. M-am îndepărtat imediat de Ben și m-am repezit în cealaltă parte a camerei, ca să opresc alarma. Iar realitatea a năvălit înapoi, pentru că era ziua înmormântării tatălui meu și încă mai aveam două lucruri de bifat pe lista de sarcini atașată testamentului.

– Îmi pare rău, trebuie să termin cu îmbrăcatul! Am atâtea de făcut și atât de puțin timp!

– Pot să te ajut?

Mi-am înclinat capul într-o parte și am zâmbit.

– Nu, e suficient că ești aici.

– Deci pot? a întrebat el, îndreptându-se puțin de spate, cu pumnii strânși convulsiv. Pot să rămân? Așa… cu tine?

Am simțit că mi se urca inima în gât.

„Dar cum rămâne cu ultima carte a lui Ann?“, m-am întrebat.

Însă n-am vrut să dau glas întrebării. N-am vrut ca el să se răzgândească, fiindcă…

– Mi-ar plăcea, am răspuns.

Pentru că oamenii plecau mereu. Dacă aveau de ales, plecau.

Iar Ben voia să rămână.

Mi-am dres glasul în timp ce îmi vâram la loc bluza în fustă.

– Aș face bine să mă grăbesc! Tata n-o să se îngroape singur!

M-am întors la toaletă ca să mă spăl pe dinți, dar sângele îmi fierbea în vene la gândul momentelor erotice pe care le trăisem împreună cu Ben Andor. Chiar dacă era mort.

Asta nu însemna că se dusese.

---

[12] Mary Wollstonecraft Shelley (1797–1851), autoarea romanului gotic *Frankenstein*; Percy Bysshe Shelley (1792–1822), poet romantic

[13] *Omegaverse* sau A/B/O (alfa, beta, omega) este un subgen de literatură erotică speculativă (cu sexualitate imaginară, ce nu corespunde realității cunoscute), în care ființele umane sunt împărțite în indivizi alfa (dominanți), beta (neutri) și omega (supuși), cu morfologii reproductive feminine și masculine, în diverse distribuții și combinații.

Capitolul 31. Scoateți-vă mortul afară![14]

Conform mesajului trimis de mama, urma să ne întâlnim cu toții la casa funerară înainte de a porni spre cimitir. Iar eu, în cel mai autentic stil Florence Day, eram într-o groaznică întârziere. Frații mei se aflau deja în fața casei, gata să plece spre cimitir.

– Scuze, scuze! am strigat, alergând pe aleea pietruită care ducea spre verandă. Am pierdut noțiunea timpului!

– Ne-am închipuit, a răspuns Carver. Florile sunt deja la mormânt. Au venit câțiva tipi azi-dimineață, le-au luat și le-au dus acolo.

– Iar Elvis are playlistul, a adăugat Alice. I-am dat lista de piese pe care ai lăsat-o aseară. Din cauza scrisului tău hieroglific, abia am putut s-o citim, dar și scrisul tatei era la fel de urât.

Lista de piese...? Am lăsat întrebarea pentru mai târziu.

– Vă mulțumesc. Și ciorile? l-am întrebat pe Carver, plină de speranță.

El a oftat și a ridicat colivia din lemn de cireș. Era goală.

– Mda, fir-ar să fie, n-am prins nici una!

– Ți-am spus să-ți folosești Rolexul!

Fratele meu a protestat vehement:

– Niciodată!

M-am gândit că acel cârd de ciori nu plecase de pe acoperișul hotelului, de vreme ce nici Ben n-o făcuse. Era, într-o mică măsură, vina mea. Nu că aș fi recunoscut. Alice și-a înălțat capul și s-a uitat la salcia bătrână. Ben stătea sub ea, cu mâinile în buzunare. Și-a ridicat și el privirea. Alice a făcut semn din cap spre ciorile înghesuite acolo.

– Te referi la ticăloasele alea?

– Ia gândiți-vă, a zis mama, tatăl vostru, știți doar, spunea că ciorile apar numai când...

– Ben e sub copac, i-am lămurit eu.

– Păi, ăsta e norocul nostru! s-a bucurat Carver. Crezi că ar trebui să le prindem?

– Nu, o să vină ele după noi, am răspuns eu, făcându-i cu ochiul lui Ben, iar el și-a dat ochii peste cap.

Le-am cerut tuturor să plece fără mine, spunându-le că aveam să-i ajung imediat din urmă. Trebuia să mă machiez și voiam să dau o ultimă tură prin casă. Am așteptat până când au ajuns în stradă, iar apoi am urcat treptele din fața intrării și m-am strecurat în casa funerară.

Am inspirat adânc.

– Tată!

Vocea mea a răsunat în casa goală. Am așteptat cu răbdare, dar n-am primit nici un răspuns.

– Știu că ești aici, am adăugat. Eu nu i-am lăsat lui Alice nici un playlist, am spus, după care am tăcut preț de o clipă. Tu l-ai lăsat!

Drept răspuns, casa a trosnit.

– Totul moare, scumpete! spusese tata cândva, pe când stăteam pe verandă și priveam cum venea furtuna.

Carver se bălăcea într-o piscină pentru copii, iar Alice gângurea pe genunchii lui.

– Așa stau lucrurile. Dar vrei să știi un secret?

Iar eu mă aplecasem spre el, atât de sigură că era vorba despre un leac împotriva morții, despre un mod de a o alunga…

– Tot ce moare nu pleacă niciodată cu adevărat, reluase tata. În multe și mărunte feluri, totul rămâne.

Nu în felul oribil pe care-l descrisese cartea lui Lee. Nu cu fantome care gemeau, cu spirite malefice înfricoșătoare și cu zombi, ci în felul în care soarele revenea, florile se uscau și se făceau țărână, pentru ca semințele să încolțească la primăvara viitoare. Totul murea, dar rămâneau fărâme în urmă. Tata era în vânt, pentru că respirase aerul pe care îl respiram eu acum. Tata era un reper în istorie, pentru că existase. Era parte din viitorul meu, pentru că eu continuam să exist.

Îl purtam cu mine. Casa aceea îl purta. Orașul.

– Florence! m-a strigat Ben cu glas timid. Ești OK?

Am strâns din ochi ca să-mi opresc lacrimile. Aveam să plâng destul în ziua aceea. Nu voiam să încep de la prima oră.

– Da. Probabil că ar trebui să ducem ciorile.

– Cel puțin, sunt util la ceva!

– De-aia te păstrez prin preajmă, l-am tachinat, iar el s-a aplecat brusc. Ben! am strigat eu.

S-a frânt de mijloc lângă tocul ușii. A clătinat din cap.

– Scuze… am… o amețeală, a murmurat el.

Îi tremurau mâinile, iar pielea îi devenise palidă, având nuanța bolnăvicioasă din noaptea trecută.

Mi s-a pus un nod în gât.

– Nu ești bine!

– Nu, a răspuns el pe un ton sincer, nu cred că sunt.

Cineva a sunat la ușă.

Eu și Ben am schimbat o privire.

A sunat din nou.

Inima a început să-mi bată mai repede. Ultima dată când răspunsesem era Ben. Poate că de data asta… poate că de data asta… M-am repezit la ușă, gata să mă izbesc de ea, și am dat-o de perete.

– Rose!

Prietena mea cea mai bună stătea în fața ușii Casei Funerare Zilele Apuse, cu o geantă de voiaj pe umăr. Rose și-a scos, uluită, ochelarii de soare.

– Dragă, să fiu a naibii! Nu mi-ai spus că stai în casa familiei Addams!

– Rose! am strigat, aruncându-mă asupra ei și îmbrățișând-o strâns. N-am știut că vii!

– Normal că am venit. Știu că te descurci singură, dar… nu e nevoie, a spus ea luându-mi obrajii în palme și lipindu-și fruntea de a mea. Tu ești păpușica mea!

– Nu încetezi niciodată cu aiurelile!

– Niciodată. Iar acum spune-mi, unde e toaleta? Trebuie să fac pipi ca un cal de curse și trebuie să mă schimb în pantofii Louboutin.

– E vorba de o înmormântare, Rose! Un eveniment în aer liber.

Ea mi-a aruncat o privire inexpresivă.

– Și ce dacă? Nu contează.

Am lăsat-o să intre în casă. Mi-a trântit geanta de voiaj în brațe și a alergat la toaleta de serviciu de sub scară. I-am pus bagajul în birou, unde acesta avea să fie în siguranță cât timp noi eram plecați la înmormântare, iar apoi m-am dus în vestibul, ca să văd ce făcea Ben. L-am găsit așezat la baza scărilor, cu capul în mâini.

– Hei, am șoptit, ciocănind scurt în tocul ușii. E totul în regulă?

– Ăăă… nu! Poate că puțin? Nu sunt sigur. Tot aud lucruri, a spus el. La început le auzeam încet, dar acum e atât de tare…

– Ce fel de lucruri?

– Voci care vorbesc. Sunete…

Am auzit trăgându-se apa, iar apoi Rose a ieșit de la toaletă. Purta pantofii ei înalți, cu tălpi roșii, aceiași pantofi pe care îi purtasem eu cu ani în urmă, la petrecerea de lansare a cărții aceleia oribile, *Motocicleta lui Dante*. Rose m-a înhățat de braț.

– Ești gata să-ți iei adio de la tatăl tău?

Am ezitat și l-am privit pe Ben, iar el mi-a zâmbit ca să mă încurajeze și mi-a spus:

– Ne vedem acolo!

Rose m-a tras de braț.

– Florence!

Am strâns-o de mână.

– Da! Haide!

Rose era copilotul meu. Reazemul meu. Prietena mea impulsivă, minunată.

Și mă bucuram atât de mult că era acolo!

---

[14] Strigătul cu care oamenii, izolați în case în timpul epidemiei de ciumă din secolul al XIV-lea, erau anunțați de trecerea căruțelor care colectau morții, pentru ca aceștia, dacă aveau pe cineva mort, să-l scoată și să-l arunce în căruță

Capitolul 32. Moarte fericită!

Cimitirul era liniștit și iarba arăta ca o pictură în acuarelă, pe care se profilau nuanțele palide ale pietrelor funerare. Se ridicau, zimțate, precum dinții de jos înșirați pe un maxilar, unele fiind mai îmbătrânite, iar cele mai multe dintre ele, curățate. Trecând pe lângă cele mai închise la culoare, pe care creștea mușchi, mi-am pus în minte să mă întorc și să le curăț, să le redau frumusețea, dar apoi am alungat acel gând.

Nu eram acolo ca să muncesc. Eram acolo ca să jelesc.

Deși eram sigură că și tatei i-ar fi trecut prin minte aceleași gânduri.

Tot orașul venise la cimitir, aducând scaune de plajă și gustări. Florile sălbatice pe care le donaseră oamenii – o mie întreagă, aranjate pe culori – erau clădite, ca un munte de petale, în jurul sicriului tatei, în timp ce Elvistoo fredona „Suspicious Minds" după aparatul lui portabil de karaoke.

Și probabil că cele mai grozave erau…

– O, Doamne, *baloane*! a exclamat Rose. Chiar… chiar scrie acolo că…?

Nu mi-am putut reține un zâmbet.

– Da, exact!

Unlimited Party făcuse livrarea și decorase pajiștea capelei, legând baloane de spetezele scaunelor și atârnând în stejari serpentine pe care scria: E O ÎNMORMÂNTARE! și MOARTE FERICITĂ! Împărțiseră, de asemenea, coifuri de petrecere și fluiere, iar niște copii cântau „Marșul imperial" lângă statuia unui înger care plângea.

Eu și Rose ne-am alăturat familiei pe rândul de scaune din față. Se părea că pe Alice o păștea o migrenă.

Carver a spus, plin de tristețe:

– Baloanele au dat-o gata. Aproape că a făcut un atac. Era atât de palidă!

Alice, biata Alice, murmura:

– O să-l omor, o să-l omor…

– Al, e deja mort!

Am prezentat-o pe Rose familiei. De câte ori veneau ai mei de Crăciun la New York, Rose era plecată în Indiana și, pentru un decalaj de câteva ore petrecute la aeroport, ea și ei nu se întâlniseră niciodată. Iar acum, în sfârșit, făceau cunoștință. Mama s-a aplecat peste Alice ca să-i strângă mâna lui Rose.

– Mă bucur, deși îmi pare rău pentru circumstanțe!

– Condoleanțe! a răspuns Rose.

– Chiar a trebuit să comande *baloane*?! s-a văicărit Alice, iar Niki a bătut-o ușor pe spate, consolator, și a întrebat-o pe Rose cum călătorise.

Am privit cu atenție mulțimea, în căutarea lui Ben, dar nu l-am văzut. Oare dispăruse iarăși? Speram că era OK. Una câte una, ciorile au aterizat în stejarul din apropiere și au început să-și aranjeze în liniște penele răvășite de vânt. Deci Ben trebuie să fi fost pe-acolo, pe undeva. Gândul ăsta mi-a adus o oarecare ușurare.

După câteva minute, Elvistoo mi-a captat atenția interpretând cu patos „Return to Sender". M-am uitat pe lista de piese.

– Ți-ai revenit, a șoptit Carver.

Adevărat.

Tata, în testamentul lui, spusese că nu voia un predicator, sau un preot, sau vreun alt fel de reprezentant al Bisericii. Nu prea eram genul de familie religioasă practicantă, chiar dacă aveam o ocupație legată de moarte. Singura dispoziție care amintea de un discurs era scrisoarea pe care o lăsase tata.

Am luat-o de la Karen, avocata. Hârtia era moale și boțită.

– E timpul pentru spectacol.

Alice m-a privit cu îngrijorare.

– Florence…

– Mă descurc. Serios!

– Nu trebuie să faci totul singură…

– N-o fac singură, am întrerupt-o eu cu blândețe. Vreau să veniți cu toții acolo, cu mine. Dacă sunteți de acord.

Tensiunea care încordase umerii lui Alice cu un moment mai devreme s-a risipit, iar ea a fost de acord. Carver m-a înghiontit ușor, cu o înclinare afirmativă din cap. Am luat-o pe mama de mână, ea a luat-o pe Alice, Alice l-a luat pe Carver și am pornit-o spre locul din fața sicriului tatei. Elvistoo mi-a înmânat microfonul.

Întotdeauna făcusem totul pe cont propriu, considerând că puteam rezolva singură orice – deși se părea că nu era mereu

nevoie. Aveam o familie, aveam prieteni, aveam părinții care mă iubeau de-a pururi și…

Și mai erau oameni – pe care nu-i cunoșteam, dar pe care aș fi vrut să-i cunosc – care, la fel ca Ben, mă vedeau cu toate defectele mele și cu toată încăpățânarea mea, și totuși voiau să-mi rămână în preajmă.

El voia să rămână.

Și eu voiam ca el să rămână.

Mi-am dres glasul și am privit peste cimitir și peste toți oamenii aceia care veniseră cu scaunele de plajă, care purtau coifuri de petrecere și care le spuneau copiilor să nu mai sufle în fluiere.

– Salutare, oameni buni! Vă mulțumim că ați venit. Aceasta o să fie o înmormântare altfel de cum sunteți obișnuiți – deși cred că, dacă l-ați cunoscut pe tata, deja v-ați așteptat la asta, am spus eu deschizând plicul și scoțând scrisoarea din el. Tata mi-a lăsat o scrisoare pe care să v-o citesc. Nu știu ce conține, așa că haideți să aflăm împreună!

Mâna îmi tremura în timp ce despăturem hârtia galbenă. Scrisul tatei se depăna ca o poveste. După petele de cerneală și literele cu contururi difuze, mi-am dat seama că tata trebuia să fi așternut scrisoarea pe hârtie cu pana pe care i-o dăruisem de ziua lui, cu câțiva ani în urmă.

– *Dragii mei dragi*, am început eu, iar vocea a început deja să-mi tremure.

De fapt, nu conta ce anume spunea scrisoarea. Tata ne explica în ea de ce trebuise să trecem prin atâtea încercări pentru funeraliile lui. Ne cerea iertare că nu putuse să rămână alături noi mai mult timp. Era un mesaj de adio plin de jocuri de cuvinte jalnice și de cele mai slabe glume imaginabile ale tatei.

Era o scrisoare adresată mie. Lui Alice. Lui Carver. Mamei.

Era un adio senin.

Flori sălbatice pentru Isabella. O mie de flori cu zece mii de petale pentru fiecare zi în care ar fi iubit-o la nesfârșit. Cântece pe care dansaserăm în saloane, mesaje de rămas-bun blânde, bune și luminoase. Bannere, fluiere și coifuri de petrecere pentru toate aniversările la care el n-avea să mai ia parte. Un cârd de ciori, ca să ne amintească să ne uităm în continuare după el. Pentru că avea să fie cu noi.

Întotdeauna.

Iar eu trebuia să citesc scrisoarea fiindcă tata știuse că aveam să încerc să îndeplinesc singură sarcina asta.

Carver a râs cu mâna la gură, iar Alice i-a tras un cot în coaste.

Tata scrisese că spera că eu cerusem ajutor, fiindcă a cere ajutor nu însemna slăbiciune, ci putere. Spera ca eu s-o fac mai des, pentru că aș fi fost surprinsă să văd cine anume ar fi apărut în viața mea, dacă i-aș fi dat voie.

Nu toți companionii mei aveau să fie fantome.

Aș fi vrut să pot spune că, la un moment dat, vântul a foșnit prin copaci. Aș fi vrut să pot spune că l-am auzit pe tata în foșnetul vântului, adresându-mi el însuși acele cuvinte, dar după-amiaza era foarte liniștită și păsările negre din copac cârâiau unele la altele de parcă aș fi făcut o glumă deosebit de amuzantă.

Iar Ben stătea în spatele cârdului de ciori, cu mâinile în buzunare, și am avut un sentiment de siguranță și de încredere că totul urma să fie bine.

Poate că nu chiar acum, dar cândva, în cele din urmă.

Nu toți companionii mei aveau să fie fantome, dar era în regulă ca unii dintre ei să fie.

Pentru că tata avusese dreptate, până la urmă, în privința iubirii. Era loială, statornică și plină de speranță. Era fratele care te suna înainte de o înmormântare, ca să te întrebe cum mergea lucrul la cartea pe care o scriai. Era sora care o mustra pe sora mai mare pentru că aceasta din urmă fugea mereu. Era o fetiță, într-o noapte furtunoasă, ghemuită pe genunchii unui antreprenor de pompe funebre, ascultând sunetul vântului care făcea casa victoriană să trosnească. Era dansatoarea care se învârtea într-un salon pustiu, dansând cu fantoma soțului ei, cu un cântec pe buze. Era mângâiatul câinilor cuminți și trezirea în liniște lângă un bărbat cu ochi imposibil de întunecați și cu o voce care aduna în ea dulceața siropului și forța unei sticle din cea mai tare vodcă. Era cea mai bună prietenă, care, fără să stea pe gânduri, venea cu avionul de la New York ca să te viziteze.

Era viață, liberă și finită.

Erau câteva cuvinte simple, așternute pe hârtie cu un scris lăbărțat.

– *Dragostea e o sărbătoare*, am citit eu cu un suspin în glas, *o sărbătoare a vieții și a morții. Ea rămâne cu tine. Ea stăruie, dragii mei, mult după ce eu am plecat. Ascultați-mi glasul atunci când trece vântul prin copaci. Vă iubesc!*

Am împăturit scrisoarea la loc și am șoptit încă o dată:

– La revedere, tată!

Capitolul 33. Ultimul rămas-bun

– Și acum, Elvistoo, continuă tu, am spus eu cu vocea gata să mi se frângă, iar apoi i-am înapoiat microfonul bărbatului îmbrăcat în alb.

Imediat ce Bruno s-a prezentat din nou și a început să cânte „Love Me Tender", Alice, Carver, mama și eu ne-am înlănțuit într-o îmbrățișare. Îl iubeam atât de mult pe tata! Am început să plâng, sau poate că plângeam deja? Nu-mi aminteam când începusem să plâng, nu-mi aminteam nici când începuseră ei s-o facă, dar ne-am strâns unii pe alții cât de tare am putut. Pentru că exista un secret al celor din familia Day: începeam să plângem ori de câte ori vedeam pe altcineva plângând. Deci, dacă un Day plângea, toți ceilalți îl urmau, așa că, la un moment dat, nu mai știam sigur dacă eu începusem, sau Carver, sau mama (cu siguranță că nu Alice, niciodată Alice), dar nici nu conta.

– Ești o catastrofă la di-di-discursuri, a spus Alice după un timp, ștergându-și lacrimile.

I se întinsese rimelul și i l-am șters cu degetul mare.

– Știu, am răspuns.

Carver a inspirat adânc.

– Cred că o să-l cer în căsătorie pe Niki.

Mama și-a ținut respirația:

– O, dragul meu! Ce mă bucur!

– Aici? a întrebat Alice, consternată.

– Nu, bineînțeles că nu! Dar cât de curând.

– Bine, pentru că mi-o pot imagina pe Alice făcând asta, dar nu pe tine, am spus, alegându-mă cu o pișcătură din partea ei. Au! Hei, a fost *un compliment*!

Alice a scos limba la mine.

– Eu nici măcar n-am un iubit!

– Nu înseamnă că n-o să ai niciodată, a spus mama, sfătoasă, ștergându-și rimelul care îi cursese pe față. Dragostea vine atunci când te aștepți mai puțin. Păi, pe vremea când ne-am cunoscut eu și tatăl vostru…

I-am aruncat o privire lui Ben, în partea cea mai îndepărtată a adunării funerare. Ședea alături de bunul nostru primar, care era fericit să-i țină companie, în timp ce mama povestea cum îl cunoscuse ea pe tata la o conferință care era o treime reuniune a iubitorilor de animale antropomorfe de pluș, o treime campionat de dans și o treime seminar de ocupații mortuare. Povestea aceea era una reușită, dar o mai auziserăm de o mie de ori.

Și am fi putut s-o mai ascultăm de o mie de ori.

Eu n-aș fi fost în stare să spun o asemenea poveste despre Ben. Jumătate dintre cei care ar fi auzit-o nu m-ar fi crezut, iar cealaltă jumătate ar fi zis că era o tragedie. Poate că era. Tata spusese că n-aveam să fiu doar în compania fantomelor tot restul vieții – dar dacă acea companie era una pe care voiam s-o păstrez?

Dacă una era diferită?

Ben trebuia să-mi fi simțit privirea insistentă, fiindcă și-a întors ochii întunecați spre mine și mi-a spus pe mutește:

„Te-ai descurcat grozav!"

N-am putut să nu zâmbesc.

– O, își vede din nou iubitul-fantomă, i-a șoptit Alice lui Carver, amuzată.

Mi s-au încordat umerii.

– Nu e iubitul meu!

– Hmmm..., a reacționat Carver, sceptic. Las-o baltă, că erai în al nouălea cer alături de cine naiba te-o fi ajutat aseară să trișezi!

– Aș vrea să-l pot vedea, a șoptit mama.

– Eu aș fi preferat să fie tata, fără să-i fie cu supărare fantomei tale, a spus Alice, ridicând din umeri cu regret. Dar mi-am dat seama că, probabil, n-ai fi ținut un asemenea secret!

– Nu. Nu l-am văzut pe tata, am confirmat eu cu tristețe, iar frații mei au făcut aceleași fețe triste, până când le-am strâns mâinile. El știa că ne avem unii pe alții, că nu era nevoie să rămână pe-aici!

Alice și-a tras mâna.

– Of, scena asta e prea sentimentală pentru mine! Du-te după iubitul tău fantomă, sau fă ce vrei!

– Nu e...

Dar chiar când mă porneam s-o contrazic, frații mei au plecat către capetele opuse ale adunării funerare ca să discute cu câte cineva, iar mama a ridicat din sprâncene, apoi s-a

alăturat unui mic grup de oameni care se mișcau înainte și înapoi pe melodia cântată de Elvistoo, „Build Me Up Buttercup".

Înclinându-și capul într-o parte, Ben a privit întreaga scenă de pe latura îndepărtată a cimitirului, pe unde ne plimbaserăm cu câteva nopți în urmă. În timp ce eu le mulțumeam oamenilor pentru că veniseră și primeam condoleanțe, el aștepta, răbdător, sub stejar.

– Sunt frumoase florile! i-am spus lui Heather.

Ea a clătinat din cap în semn de „Ți-am spus eu!", dar mi-am dat seama că nu-mi păsa. Chiar deloc. Îmi sărise în ajutor atunci când avusesem cea mai mare nevoie, iar asta chiar conta. Totuși, altruismul ei de acum nu rezolva chiar totul – puteam s-o iert, însă n-aveam să uit cum mă făcuse să mă simt în anii de liceu. Dar nici nu merita să-mi mai pierd vremea cu ea.

Nu reușisem să ajung la banca de sub stejar înainte ca Elvistoo, după cel de al doilea pahar de șampanie, să înceapă să cânte tot ce-i cerea mulțimea, astfel încât ajunsese să urle „Welcome to the Black Parade".

– Pot să-ți declar cu mâna pe inimă că n-am mai fost niciodată la o înmormântare ca asta! a spus Ben după ce, în sfârșit, m-am așezat lângă el. Oamenii *literalmente* dansează pe morminte!

– Mă rog, *printre* morminte. Ar fi lipsit de respect să danseze *pe* ele, l-am corectat, și am observat că-și strângea pumnii pe genunchi de i se albiseră încheieturile. Încă le mai auzi? Vocile acelea?

El a dat din cap în semn de confirmare.

– Se aud mai tare. Și mi-e… tot mai greu. Să rămân aici.

M-am înfiorat.

– Dar n-am lucrat deloc la carte! N-ar trebui să pleci nicăieri, am spus, alarmată.

El a înghițit cu greutate, strângând din buze, și a murmurat:

– Nu cred că e vorba despre manuscris, draga mea.

– Trebuie să fie. E singurul motiv pentru care ești aici! Tu trebuie să mă bântui și…

– Nu e, m-a întrerupt el pe un ton hotărât, iar apoi s-a crispat de durere.

Am mijit din ochi.

– De ce? De ce nu mi-ai spus?

A clătinat din cap. Nu mă privise în ochi de când venisem lângă el. De ce observam asta abia acum? Nu mă putea privi

în ochi pentru că, dacă m-ar fi privit, aș fi văzut adevărul.

– Eu…

– Ben!

Și-a încleștat maxilarul.

– *Benji*!

– E o poveste lungă, a început el să zică, privind țintă în jos, la un petic de iarbă uscată de lângă pantoful lui, dar cred că trebuie să ți-o spun. Cred că ar fi trebuit să ți-o spun de la bun început.

Am strâns din pumni. Nu eram sigură că voiam să știu. Dacă el nu se afla aici din pricina manuscrisului, atunci… ce altceva putea fi?

– OK. Despre ce-i vorba?

– Ann Nichols a fost bunica mea.

Am râs forțat.

„Ei, nu, zău!"

– Ben! Haide, știu că ții la ea! A fost un fel de mamă a romantismului pentru noi toți…

– Nu asta am vrut să spun.

Ben și-a ridicat încet privirea spre mine. Avea ochii sticloși și umezi. Am simțit că se scufunda lumea. O, nu!

– Ann Nichols chiar a fost *bunica mea*!

În propoziția aceea exista o grămadă de informație care m-ar fi putut surprinde. Faptul că Ben nu-mi făcuse acea destăinuire într-una dintre miile de conversații pe care le avuseserăm despre bunica lui. Curbura nasului, care probabil că semăna cu cea a nasului ei. Linia fermă a maxilarului. Mulțimea de amănunte pe care el le știa despre Ann Nichols. Faptul că îi spunea mereu „Annie".

Dar nu era vorba despre nimic din toate astea. Ceea ce mă șocase fusese un simplu cuvânt, așa că l-am întrebat pe Ben:

– *A fost*?

El a inspirat adânc și a închis ochii.

– A murit acum cinci ani și jumătate.

Cinci… și jumătate? Chiar în jurul datei la care o cunoscusem, atunci când ne întâlniserăm din întâmplare, iar ea îmi oferise o slujbă. Am clătinat vehement din cap, spunând:

– Asta… nu se poate! Nu, ne-am cunoscut la cafeneaua aceea…

– Nu putea fi ea, a răspuns Ben cu blândețe. Pe vremea când scria *Casa eternă*, era imobilizată la pat de cel puțin un an. A avut parte de o înmormântare discretă. Ea a vrut așa.

Rămăseseră patru cărți stipulate în contractul cu editura, cărți pe care ea le voia scrise. Da, Annie n-a vrut ca umbra morții ei să se întindă asupra acelor cărți. Așa că a pus la cale un plan de a găsi un *ghostwriter* care să i le termine de scris. De asemenea, mi-a cerut să nu-l informez pe editor.

– Iar agenta ei?

Nu puteam decât să-mi imaginez flăcările pe care le-ar fi scos pe gură Molly dacă ar fi aflat.

– Molly știa.

De fapt, nu-mi dădeam seama dacă asta îmbunătățea lucrurile sau dacă le înrăutățea. Am încercat să-mi păstrez calmul, dar eram oricum, numai calmă, nu. Mi se învârteau gândurile în cap.

– Iar tu… compania… m-ați angajat pe mine? Fără să știu că Ann Nichols era *moartă*?

– Nu, a răspuns el, deschizând ochii în cele din urmă și privindu-mă. În momentul acela căutam deja de câteva luni un *ghostwriter*, dar nici un scriitor nu se potrivise. Apoi ai apărut tu și m-am gândit că poate Annie te găsise înainte de a muri și nu-mi spusese.

A ridicat din umeri fără tragere de inimă.

– Dar nu găsise! am izbucnit eu. Ea mi-a propus asta, dar *după* ce a murit, am spus, cu un oftat. Am fost angajată de o fantomă. Niciodată n-am avut asta în plan…

Ben a râs încetișor, aplecându-se spre mine. Mâna lui era atât de aproape de a mea, încât aproape că aș fi putut să i-o ating – dacă ar fi fost în viață.

– Annie spunea că universul îți trimite exact ce-ți trebuie, atunci când îți trebuie. Iar eu vreau să cred că te-a trimis pe tine. Nu știu nimic despre viața de dincolo de moarte, sau despre ce se întâmplă după… după *asta*, dar… a fost ceva divin să-ți găsesc cartea. A fost o binecuvântare să-ți transmit moștenirea lui Annie și s-o văd înflorind sub pana ta. Iar situația în care ne aflăm acum…, a murmurat el privindu-mă în ochi și, dintr-odată, ceea ce se petrecea între noi n-a mai părut o conversație, ci un rămas-bun. Ultimele câteva zile au fost… frumoase. E un final reușit, draga mea. În calitate de redactor, n-am de făcut nici o observație.

Mi s-a pus un nod în gât.

– Ben…

– Îmi pare rău, dar acum cred că știu de ce mă aflu aici. Cu tine. Nu pentru cartea lui Annie, ci pentru a *ta*. Îți mulțumesc! a spus el zâmbind, iar zâmbetul acela i-a luminat ochii, dar în

felul în care se întâmplă atunci când încerci să-ți înăbuși un suspin. Ultimul an din viața lui Annie a fost greu – eram singura rudă care-i rămăsese, iar ea, singura pentru mine. Nu pot să-ți spun cât de mult m-a ajutat romanul tău. Tot anul acela a fost mohorât, dar puteam să deschid cartea și să mă pierd în cuvintele tale, iar în astfel de clipe simțeam că totul avea să fie bine. Nu știu de ce era tocmai cartea aceea, dar era. Așa că îți mulțumesc pentru că mi-ai dat cuvinte atunci când credeam că nu mai rămăsese nici unul. Sper că n-o să încetezi niciodată să oferi lumii cuvintele tale!

Nici nu pot să spun de câte ori mi-am dorit să aud exact acele vorbe din partea cuiva – a oricui – și iată-l pe acel bărbat spunându-mi că iubea cuvintele mele. Că le prețuia.

Mi s-a uscat gura și n-am știut ce să răspund. Oare dacă aș fi spus „Mulțumesc!", Ben ar fi dispărut într-un nor de praf sclipitor? Oare l-ar fi purtat departe vântul după-amiezii?

– Îmi pare rău că trebuie să plec, a spus el, plin de tristețe și cu un aer vinovat, dar îți garantez că nu toți companionii tăi o să fie fantome, draga mea.

Mai auzisem asta.

– Nici măcar acele fantome care aș vrea să rămână, am adăugat eu.

Simțeam că mi se frângea inima.

– Îmi pare rău, a repetat Ben, privindu-mă cu un fel de rugăminte tristă în ochi, iar mie mi s-a strâns stomacul. Vreau să fiu cu tine, dar nu *astfel*. Vreau să îmbătrânesc alături de tine. Vreau să mă trezesc în fiecare dimineață și să te văd pe perna de alături. Vreau să prețuiesc fiecare moment al vieții noastre și…

– Nu se poate, l-am întrerupt eu. Știu.

Apoi a tresărit ceva în mine. Nu speranță, ci o mică urmă a bucuriei pe care o trăisem în săptămâna aceea, dar care nu mai putea continua. Mergeam într-un echilibru precar pe o coardă gata să plesnească, sperând că era făcută din ceva mai rezistent.

– Florence, a spus Ben, crispându-se din nou, aș vrea să rămân, dar…

Nu putea. Mă implora să-i dau drumul.

Am inspirat adânc. La sfârșit, trebuia să-ți iei rămas-bun. Elvistoo cânta în fundal „You Can't Hurry Love", piesa formației The Supremes; mama râdea printre lacrimi în timp ce dansa pe iarbă cu Seaburn, care o învârtea de zor.

M-am întors din nou spre Ben și am zâmbit în singurul fel în care puteam s-o fac. Era un zâmbet trist, descompus, dar era al meu.

– Îți mulțumesc, Benji Andor, pentru că m-ai lăsat să trăiesc în lumea bunicii tale vreme de câțiva ani. Și-ți mulțumesc pentru că ai vrut să trăiești în lumea mea!

Tot ce voiam să fac era să-i iau fața în mâini și să-l sărut, dar atunci când am întins mâinile, într-o încercare, ochii lui s-au mărit. A tras aer adânc aer în piept. Ca și cum ar fi văzut ceva prin mine. Ceva ce eu nu puteam vedea. Ceva ce n-aș fi putut vedea niciodată.

Apoi a dispărut.

Definitiv, de data asta.

Capitolul 34. Fantome sub podea

Într-un colț al Casei Funerare Zilele Apuse, sub o scândură slăbită din podea, se afla o cutie de metal plină cu visurile mele cele mai ascunse și cu schițele mele obscene *fanfic*. Dacă ai crescut într-o familie în care fiecare știe totul despre fiecare, trebuie să găsești căi de a-ți păstra secretele. Carver și le ascundea în curtea din spate. Alice scria poezii și le ascundea într-un copac care crește undeva pe Ridge. Iar eu mi le ascundeam sub podea.

– O să-mi torn ceva de băut. Tu vrei? a întrebat Alice, atârnându-și haina în cuier și îndreptându-se spre bucătărie.

Mă scuzasem și plecasem de la cimitir la scurt timp după dispariția lui Ben, iar Alice mă întrebase dacă aveam nevoie de companie. Cred că simțise că ceva nu era în regulă.

Ceva ce n-avea legătură cu înmormântarea tatei, în orice caz.

– Orice ai! am răspuns, iar apoi m-am dus în salonul roșu.

Știam exact unde era scândura slăbită, ascunsă sub o comodă. Am înfipt un vătrai între scânduri și am ridicat-o.

Am scos cutia și am suflat praful de pe ea.

Apoi am deschis-o.

Deasupra era o scrisoare. Am recunoscut acel scris de mână indescifrabil. Scrisul tatei. Trebuie să fi găsit ascunzătoarea în timp ce făcea curățenie în salon. Călcase, probabil, pe scândura slăbită și apoi o ridicase ca să vadă ce era sub ea.

Sau poate că nu fusesem chiar atât de abilă.

Poate că tata știuse dintotdeauna că-mi ascundeam secretele acolo.

Sunt atât de mândru de tine, scumpete!

Pe spatele scrisorii erau capsate niște bonuri. Mi-am înăbușit un suspin. Erau bonuri de la librăria din oraș. *Ghidul depravat al vânătorului de fete*, *Sărutul de la matineul nocturn* și *Probabilitatea iubirii*. Le cumpărase. Și știa că fuseseră scrise de mine.

Știa.

Am strâns scrisoarea la piept.

Iar dacă știa, asta însemna că… atunci când proprietarul barului îl întrerupsese pe Bruno la jumătatea frazei despre ce anume scrisesem eu; noile cărți ale lui Ann Nichols din vitrină…

Alice a dat să intre în salonul roșu, dar a încremenit în prag, cu ochii larg deschiși și cu două pahare de whisky cu gheață în mână.

– Ce naiba?! Ce-ai dezgropat aici?

– E ascunzătoarea mea, i-am răspuns eu, suspinând.

Ea a venit, s-a așezat lângă mine, pe podea, și a pus jos paharele. Apoi a luat *Matineul nocturn* și l-a întors pe spate.

– Știa, nu-i așa?

– Ce să știe? a întrebat Alice, simulând inocența.

Îmi dădeam seama că mințea – ce fel de soră aș fi fost dacă *nu* mi-aș fi dat seama? M-am uitat la ea și a ridicat din umeri, după care a pus cartea la loc în cutie.

– Habar n-am despre ce vorbești! a stăruit sora mea. Cu siguranță că tata n-a spus la tot orașul.

– *Alice!*

– O să-l omor pe ăla care ți-a zis!

– Nu mi-a zis nimeni. Ei bine… tata mi-a zis!

I-am arătat scrisoarea.

– OK, a spus Alice. Se vede treaba că nici un localnic n-a vrut să-l supere pe omul care într-o bună zi avea să-l pună în sicriu. Nimeni n-ar fi vrut să arate ca un clovn în ziua aceea.

– O, Doamne, sper că tata n-a amenințat pe nimeni cu așa ceva!

Alice a ridicat dintr-un umăr.

– Am jurat să păstrez secretul.

Noi două am pus scrisoarea și celelalte cărți înapoi în cutie, iar apoi eu am început să mă uit pe îndelete la celelalte lucruri. Jurnale, bilete de concert, foi pe care scrisesem niște nuvele. Alice m-a urmărit din priviri, amestecându-și gheața în pahar.

– Tata mi-a descoperit secretul! a spus ea.

– Ascunzătoarea? am întrebat eu. Da, e în scorbura copacului ăluia de pe Ridge.

Ea mi-a aruncat o privire șocată.

– Știai?

– A găsit-o Carver acum un secol.

– A lui Carver e…

– Sub grămada de lemne din curte! am spus amândouă în același timp, izbucnind în râs.

Am luat o sorbitură din pahar. Amestecul era mult mai tare decât îl făcea Dana. O reprezenta pe Alice – era o prezență vie, puternică, imposibil de uitat. O admiram pentru asta. Ea nu și-ar fi lăsat fostul iubit să-i fure poveștile și să le publice. L-ar fi vânat până când l-ar fi doborât, ar fi făcut ceva în pantofii lui și ar fi scris un articol pentru *New Yorker* în care ar fi detaliat conștiincios faptul că Lee Marlow era un mincinos nenorocit. Unul care se purtase astfel nu doar față de iubita lui, ci și față de colegi, de prieteni, de jurnaliști și față de facultățile și decanii care îi ceruseră să predea ca profesor invitat.

Ea l-ar fi anihilat.

În timp ce soarele începea să coboare pe cerul serii, umbrele din salon se lungeau și se întunecau, dar noi nu ne-am ridicat ca să aprindem lumina. Era o anumită blândețe în felul în care razele aurii ale amurgului se filtrau prin ferestre și atingeau colțurile întunecate ale încăperii. Oricum, cunoșteam cu ochii închiși casa asta funerară, iar podeaua încă nu devenise prea incomodă.

– Mai există un lucru pe care am tot vrut să ți-l spun.

Alice și-a încrucișat picioarele și a lăsat jos paharul pe jumătate gol.

– Ar trebui să fie de bine, am tatonat eu terenul.

Alice a început să se frământe. Făcea așa ori de câte ori încerca să păstreze un secret care era pe punctul să dea pe dinafară.

– Karen a citit cea mai mare parte a testamentului înainte de sosirea ta, a spus ea strângându-și buzele și rămânând tăcută preț de un moment îndelungat. Tu aveai fantomele în comun cu tata, iar eu credeam că n-aveam nimic. Dar..., a adăugat ea, privind de jur împrejurul salonului cu dragostea cu care obișnuia să privească tata, ...am locul ăsta. Ei bine, dețin locul ăsta!

Am înțeles și mi-am ținut respirația.

– Tata ți-a lăsat afacerea?

Alice a confirmat cu o înclinare scurtă din cap.

– După ce moare mama, bineînțeles, dar tata a prevăzut asta în testament. A spus că îmi revenea mie. Iar mama s-a declarat bucuroasă să mi-o predea înainte de a muri, dar nu mi-o doresc chiar atât de tare și...

– O, Alice, mă bucur atât de mult pentru tine!

– Cu adevărat?

– Da, cu adevărat, toanto! Mă bucur mult de tot! Tu ești singura care înțelege locul ăsta – chiar îl înțelege. Nu mi-l pot imagina pe mâini mai bune.

Buza de jos i-a tremurat, iar apoi a sărit să mă îmbrățișeze.

– Mulțumesc! a spus ea, cu fața lipită de umărul meu.

Am strâns-o în brațe.

– Știu că o să faci o treabă minunată, Al!

În cele din urmă, mi-a dat drumul și s-a așezat la loc, ștergându-și lacrimile.

– Cred că mi-am făcut norma la plâns pentru tot anul!

– E bine să plângi uneori.

– Dar nu atunci când te-ai dat pe gene cu rimel de treizeci de dolari.

– Păi, a cui e vina?

– A standardelor de frumusețe intangibile și a genelor mele subțiri? a întrebat ea pufnind, indignată, iar apoi a mai luat o gură de whisky. Deci ce făceai la ascunzătoarea ta secretă? Ți-era teamă că ți-a găsit-o cineva?

– A, nu, doar mă uitam… după ceva, am răspuns eu, dar am văzut-o ridicându-și capul, întrebătoare, așa că am adăugat: Căutam un răspuns, cred. Cineva care tocmai a plecat mi-a spus că romanul meu a fost preferatul lui. Mi-a mulțumit pentru asta. Iar acel roman a fost tocmai motivul pentru care el s-a aflat aici.

Alice a căscat ochii.

– O, surioară! Ben?

Dintr-un motiv oarecare, rostirea acelui nume de către altcineva m-a întristat din nou. Lacrimile îmi ardeau ochii, dar mi le-am șters cu grijă. Ajutasem zeci de fantome în trecut. De cele mai multe ori, trebuise doar să le ascult – să le ascult povestea – înainte ca ele să plece.

– Nu știu de ce sunt atât de dată peste cap de data asta, am recunoscut eu. Le-am spus adio atâtor oameni – n-ar trebui să-mi fie mai ușor acum?

Alice mi-a aruncat o privire ciudată.

– Cine ți-a spus minciuna asta? Niciodată nu e ușor. Și niciodată nu e un adevărat adio – și, crede-mă, afacerea noastră e una de adio. Oamenii care trec pe aici continuă să trăiască în mine, în tine, în toți cei pentru care au avut un rol. Nu există *final* fericit, există doar… să trăiești fericit. Cât de bine poți. Sau… în sfârșit! Metafore, metafore, același nonsens!

Mi-am mușcat obrazul ca să nu izbucnesc în râs.

– Iar asta e valabil și pentru fantomele pe care le-ai ajutat. Cred că o să-l mai vezi.

Mi-am șters nasul cu dosul palmei.

– A plecat.

– Spune-i asta vântului!

Poate că era ceva adevăr în spusele lui Alice. Totuși, eu încă nu le credeam. Atunci când mi-am scos din cutie *fanfic*-ul și am început să răsfoiesc jurnalele, am văzut că era o anumită siguranță în cuvintele acelei adolescente, în ceea ce voia, în cine era, în părțile de care se atașase, părțile din prima ei carte, care-i plăcuseră lui Ben. Ea credea în finaluri fericite, în marile gesturi romantice și în iubirea unică, ce se întindea dincolo de finalurile obișnuite. Nu mai eram acea fată – sau așa îmi spuneam mereu. Dar poate că eram.

Și poate că asta nu era ceva rău.

Lee Marlow spunea că literatura romantică era bună numai pentru că o citeai cu o singură mână pe carte.

Se înșelase. Îmi furase poveștile și le repovestise într-o mizerie literară cu potențial de a fi premiată, dar eu aveam amintirea părinților mei dansând în saloane, a lui Carver și Niki sărutându-se în cimitir, a lui Alice prinzându-și o floare sălbatică în păr atunci când credea că n-o vedea nimeni. Poate că Lee avea narațiunea, dar n-avea sufletul.

Ben plecase, dar Alice avea dreptate. El era încă acolo, iar eu încă aveam de scris o carte. Și acum știam, în sfârșit, cum s-o scriu. Încă nu știam cum să scriu finalul pentru Amelia și Jackson, dar știam că puteam s-o fac. Știam că eram în stare.

Cred că, dacă ar fi aflat asta, Ben ar fi fost mândru.

– Cum de m-am ales cu o soră atât de deșteaptă? am întrebat-o eu pe Alice în cele din urmă.

Ea a rânjit și mi-a tras un pumn în umăr.

– La naiba, era și timpul să-ți dai seama ce deșteaptă sunt! Poți să-mi spui Sfânta Alice, dacă vrei.

– Asta merge un pic prea departe.

– Înțeleapta Alice…

– Chiar așa?

– Și să-i dai numele meu personajului principal din următoarea ta carte.

– În nici un caz! am spus eu râzând.

Apoi am auzit o bătaie în ușa de la intrare și vocea lui Rose a răsunat în vestibul.

– Eu sunt! Și am o atât de mare nevoie să fac pipi! O, Doamne, asta e o *ascunzătoare secretă*? a întrebat Rose în clipa

în care ne-a văzut pe mine și pe Alice stând pe jos în salon, alături de cutia care îmi adăpostise secretele, dar pe urmă s-a grăbit spre toaletă.

După ce ea s-a întors, ne-a găsit tot așezate pe podeaua salonului, sorbind din băuturile noastre.

– Uau, uită-te la toate mâzgălelile astea! Poate că redactorul tău o să ia una pentru viitoarea ta carte, a glumit Rose, aruncându-și privirea pe un *fanfic* scris după *Dosarele X*. Deși Ben nu pare genul Mulder-Scully.

I-am aruncat o privire intrigată și am întrebat:

– Cine?

– Redactorul tău… Adică, a adăugat ea, aruncându-i o ocheadă lui Alice, redactorul lui Ann.

Alice i-a făcut un semn din mână.

– Știu deja.

– Rose, nu e amuzant!

Amintirea plecării lui Ben m-a lovit din nou, direct în stomac, și mi l-a întors pe dos.

Prietena mea cea mai bună și-a scos telefonul din sutien.

– Pe când veneam încoace de la cimitir, Erin mi-a trimis un mesaj. Ben tocmai s-a trezit.

– E mort, am spus eu.

– *Ce?* Nu! Puteam să jur că ți-am spus că a fost lovit de o mașină.

– Da, și a murit.

Rose a clătinat încet din cap, în timp ce pe fața ei au trecut aproximativ trei feluri de expresii care-i vădeau deruta.

– Eu… n-am spus asta!

O fi spus? Adică… nu conta, Ben fusese chiar *aici*. Mă bântuise. Era mort, *trebuia* să fie! Dar cu cât mă gândeam mai mult la conversația mea cu Rose, cu atât mai nesigură deveneam, fiindcă… nu-mi mai dădeam seama dacă ea îmi spusese că el murise, sau dacă eu inventasem asta. Rose îmi spusese că Ben fusese lovit de o mașină în trafic, iar eu completasem restul.

Dar el era o fantomă, ce naiba?!

Iar acum dispăruse. Îl văzusem cum pălise în vânt, dar…

Și dacă…?

Dacă nu dispăruse fiindcă trecuse în lumea de dincolo?

– Și… și s-a trezit? am întrebat eu cu voce tremurândă.

M-am ridicat în picioare și m-am postat în fața lui Rose, cu inima bătându-mi tare din pricina neliniștii, a neîncrederii și a… speranței.

Exista *speranță*.

Rose mi-a arătat mesajul de la Erin.

TIPUL CEL SEXY A ÎNVIAT! S-a trezit!

– Tipul cel sexy?! am repetat, citind mesajul iar și iar.

Pentru că eu tocmai îmi luasem adio de la el. Îl privisem cum trecea dincolo, iar acum cineva vorbea despre el ca și cum ar fi fost…

Ca și cum ar fi fost…

– E viu!

Perioadele în care dispărea fără nici un avertisment. Vocile pe care le auzea. Sunetele. Durerea. Ignorasem cea mai mare parte din toate astea pentru că nu conta. Era mort, fiindcă așa îmi spunea mintea mea cea încăpățânată. Dar *nu era*, iar în timp ce se afla aici, o parte din el era trasă înapoi în corpul lui, era smucită înapoi, chiar și atunci când el tot încerca să rămână alături de mine, crezând că oriunde avea să se ducă era mai rău.

Dacă aș fi fost mai receptivă! Dacă nu i-aș fi descris eu dinainte ciudata experiență! Dacă m-aș fi gândit puțin că lucrurile nu erau întotdeauna la fel, că nu erau întotdeauna bătute în cuie!

Mi-am pus palma la gură și mi-am înăbușit un suspin.

Rose m-a luat de umeri.

– Florence! Puiule! Ești OK?

Am clătinat din cap. Vederea mi s-a înceţoșat de lacrimi.

– E… e viu, am spus eu printre suspine. Ben e viu!

Din locul ei de pe podea, Alice și-a ridicat privirea.

– Iubitul tău fantomă?

– *Fantomă?!* a exclamat Rose.

Asta m-a făcut să plâng și mai tare, iar Rose m-a tras lângă ea și m-a îmbrățișat, chiar dacă nu înțelegea. Ben putea iarăși să-și hrănească pisica, putea să colinde prin librării și să-și citească romanele preferate. Și putea să-și ia toate vacanțele acelea pe care nu și le luase înainte, să cunoască oameni, să-și găsească o nouă familie și…

Pe mine. Putea să mă găsească *pe mine*.

Voiam să am amintiri cu Ben. Voiam să-l întâlnesc pe verandă și să șed acolo împreună cu el, să inventăm povești caraghioase despre oamenii care treceau pe trotuar. Voiam să beau o bere cu el la barul None și voiam să dansez cu el – să dansez *de-adevăratelea* cu el, cu mâinile împreunate, cu inima bătându-mi nebunește, atât de tare încât să mă dea de gol.

Voiam să-l sărut, evident, dar îmi era dor de el din motive infinit mai complexe.

Pe vremea când fusesem cu Lee, îmi văzusem toată viața desfășurându-se în jurul lui. Știusem unde mi-era locul, știusem ce rol trebuia să joc și cum anume să-l joc. Avusesem un loc în viața lui și mă încadrasem în el cât putusem de bine; încercasem să fiu iubita perfectă a cuiva care căuta o sfântă.

Dar ori de câte ori mă gândeam la Ben, la părul lui ciufulit, la zâmbetul lui timid, la vocea lui blândă, o coardă îmi vibra puternic în piept, mai să se rupă. Pentru că mă gândeam că aș fi putut…

Mă gândeam că aș fi putut *să-l iubesc.*

Așa atent, organizat și stoic cum era. *Exact* așa cum era. Nu trebuia să se încadreze perfect undeva în viața mea. Trebuia doar… *să existe.*

Și exista. Și tot restul lumii mele îi făcea loc.

În cele din urmă, el avusese dreptate. Până la urmă, romantismul nu era mort.

Capitolul 35. Inimi nesupuse

De obicei, atunci când aterizezi pe LaGuardia, strângi din dinți și speri să fie bine. Uram să zbor spre LaGuardia – turbulențele din aer, faptul că zbori pe deasupra apei, senzația că o să aterizezi pe apa aceea… Iar în ultimul moment apare asfaltul, avionul coboară și…

Nu-mi plăcea să zbor.

Nu-mi plăcea deloc. Dar mi-am luat inima-n dinți. De fapt, zborul nici n-a fost neplăcut. Pentru că urma să-l văd pe Ben.

După înmormântare, mă gândisem să mai rămân câteva zile, dar imediat ce ai mei auziseră ce se întâmplase – de la Alice, pentru că se pricepea să țină secrete tot atât cât se pricepea și tata –, îmi spuseseră cu toții să plec. Să iau avionul înapoi, împreună cu Rose, să ajung acasă dimineața, să merg la spital și să-l găsesc.

– Lucrurile bune nu așteaptă, spusese mama, și nici tu n-ar trebui să aștepți.

Poate că nu era marea poveste de dragoste, dar era povestea mea și de data asta nu-mi păsa dacă eram regula sau excepția. Nu voiam decât să-l văd. Voiam să mă asigur că era bine.

Telefonul lui Rose a scos câteva bipuri care anunțau primirea unor mesaje. Probabil că toate erau de la Alice. Ea și Rose ieșiseră împreună la barul None și de atunci Rose nu încetase să vorbească despre sora mea. Asta îmi plăcea… și mă enerva. Prietena mea cea mai bună, aiurită, și închipuita mea de soră mai mică? Era rețeta dezastrului.

Dar eu și Ben ce eram? Eram mai buni de-atât? mă întrebam. Nu știam răspunsul. Mă gândisem la ultima mea conversație cu el și mă simțisem din nou copleșită. Ann fusese bunica lui, iar el citise toate scenele de sex din cărțile pe care le scrisesem! Mă văzuse *dezbrăcată*!

Nu-mi dădeam seama ce era mai rău din toate astea.

Până la urmă, erau destul de rele cu toatele.

Dar oare își mai amintea el ceva? Sau atunci când își revenise, fusese ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis? Erin îi spusese lui Rose că traumatismele lui erau minore, iar medicii

nu știau de ce nu se mai trezea. Dar eu știam: nu se trezea fiindcă nu mai era acolo. Sufletul lui nu mai era, spiritul – în fine! Nu-mi dădeam seama ce ne punea în funcțiune. Memoria din electronii noştri? Circuitul aerului din plămâni? Ecoul cuvintelor noastre? Indiferent de răspunsul la o astfel de întrebare, Ben era treaz acum şi, chiar dacă simțeam că se scursese o veșnicie de când stătusem în biroul lui și îi dădusem un cactus, pentru toți ceilalți trecuse doar o săptămână.

După aterizare, pasagerii începeau să treacă din avion în tunelul de debarcare.

– Hei! a spus Rose, trăgându-mi un cot în coaste. Erin mi-a trimis un mesaj în timpul zborului. Cică acum Ben primește vizite.

– Aha!

Mi se întorsese stomacul pe dos.

Întotdeauna îmi fusese mult mai uşor să plec de pe aeroport decât să vin, dar LaGuardia avea darul de a le face mereu viața grea pasagerilor. Era ca și cum cel care proiectase locul acela voise ca oricine ajungea acolo să sufere cât mai mult cu putință. Toate porțile deschise erau pe o singură parte a aeroportului, dar coada la taxă se întindea dincolo de parcare, la baza unei pante, trecând printr-un șantier, în capătul îndepărtat a ceea probabil că fusese cândva o staţie de autobuz. Ne-a luat treizeci de minute să ajungem acolo, iar chemarea unei mașini dura tot pe-atât, fiindcă locul de preluare era *după* staţia de taxiuri.

Dar în cele din urmă am reușit să prindem un taxi, iar Rose i-a cerut șoferului să ne ducă, pe cel mai scurt traseu posibil, la spitalul New York Presbyterian, în Lower Manhattan. Din cauza escalei la Charlotte, nu reușiserăm să ajungem în oraș înaintea orei de vârf în trafic, așa că un drum care dura de obicei treizeci de minute acum a durat o oră și ceva. Ăsta era un lucru specific orașului, unul căruia nu-i simțisem lipsa. La Mairmont, cel puțin, nu erau atât de mulți oameni încât să înaintezi ca melcul prin trafic vreme de o oră și jumătate.

După ce am oprit la spital – la pavilionul corespunzător –, eu nu mai voiam decât să mă duc acasă, dar Rose a fost de neclintit.

– *Vrei* să-l vezi?

Sigur că voiam. Nu despre asta era vorba. Nu că n-aș fi vrut să-l văd, dar săptămâna aceea fusese stranie, din altă lume, și cine putea garanta că *el* voia să mă vadă *pe mine*?

Rose a plătit taxiul și și-a trântit geanta de voiaj pe trotuar, lângă un hidrant, ca să nu stea în calea trecătorilor.

– Eu te aștept aici, a spus ea, făcându-mi semn cu mâna spre intrare. Nu-mi prea plac spitalele!

– Nici mie – știi, toată treaba cu fantomele, am șoptit.

– Iar una te așteaptă chiar aici, la etaj! Salonul 538. Nu uita!

Ca și cum aș fi putut să uit! De-a lungul întregului drum cu taxiul, repetasem numărul în minte iar și iar, dar o voce slabă dinlăuntrul meu, pe care tot încercam s-o ignor și s-o alung, a continuat să mă întrebe:

„Dacă nu-și amintește de tine?“

Ce-aș fi făcut atunci?

Nu știam, dar nici nu m-am mai gândit la asta în clipa în care am intrat în lift și am apăsat pe butonul pentru etajul cinci. Un moment mai târziu, o femeie mai în vârstă a intrat și ea. Purta cel mai strident pulover pe care-l văzusem – cu toate culorile curcubeului vărsate pe el și tricotate împreună. O singură dată mai văzusem un pulover ca acela.

– La ce etaj? am întrebat.

– O, cred că a sosit, în fine, timpul să merg sus de tot!

– Am înțeles.

Am apăsat pe cel mai mare număr.

Femeia s-a aplecat spre mine. Mirosea a parfum de liliac și a găluști.

– Mulțumesc, Florence!

– Cu plă…

Dar atunci când mi-am ridicat privirea, dispăruse. Un fior rece mi-a coborât pe șira spinării. Puteam să jur că fusese acolo cu o clipă în urmă.

Semăna cu Ann.

Ușile liftului s-au deschis la etajul cinci. Am ieșit și m-am uitat încă o dată în urmă, ca să mă asigur că femeia nu mai era acolo, și bineînțeles că nu se vedea nici urmă de ea. Era moartă. De cinci ani.

N-am avut timp să mă gândesc la Ann, pentru că, în timp ce ușile liftului se închideau, am auzit o voce cunoscută rostindu-mi numele. Și nu era vocea pe care aș fi vrut s-o aud.

– *Florence?*

M-am întors. Cel care stătea pe coridor, cu părul blond și cu barba tunsă, era Lee Marlow. Ținea în mână un buchet de flori galbene, în care era înfiptă o felicitare pe care scria ÎNSĂNĂTOȘIRE GRABNICĂ!

Am simțit că mă treceau toate transpirațiile.

– Lee… Bună!

– Ce surpriză! a exclamat el, părând derutat. Ce faci aici?

– Păi… am venit la Ben.

S-a încruntat, ca și cum ar fi încercat să-și dea seama cum de îl cunoșteam eu pe Ben. Și nu știam de unde să încep. Deși n-ar fi trebuit să-mi bat capul, fiindcă, așa cum se dovedise, lui Lee nu-i prea păsa.

– Normal că are succes la femei! a spus el.

Ben? Desigur. Eram convinsă că Lee își spusese asta drept consolare pentru faptul că nimeni nu-l vizitase la spital după ce-și scosese apendicele, pe vremea când aniversaserăm cel de al doilea an al relației noastre.

– Mă bucur să văd că ți-ai făcut niște relații la toate evenimentele acelea editoriale la care te-am dus! a adăugat el.

Pur și simplu, nu se putea gândi la o lume situată dincolo de persoana lui, nu? Fermecător și suav, sigur că da, iar lumea întreagă dansa în jurul lui precum planetele în jurul soarelui.

Mi-am forțat buzele să zâmbească, în timp ce strângeam din pumni. Numai un pumn, numai unul…

„Nu, Florence, ești mai bună de-atât!"

– Tocmai am întrebat asistentele, a continuat Lee, arătând spre capătul holului. E în direcția asta. Putem merge împreună.

Nu voiam asta, dar nici nu-mi surâdea ideea de a merge singură. Începusem să simt o greutate în piept. Nu așa îmi imaginasem că aveam să-l revăd pe Ben, cu Lee Marlow de față, dar deja ajunsese să mă intereseze din ce în ce mai puțin *cum* aveam să ne reîntâlnim; nu mă interesa decât că lucrul ăsta era pe cale să se petreacă. Pentru că Ben era acolo, iar panica dinlăuntrul meu se transforma încet, cu fiecare pas, în entuziasm.

Era acolo. În clădirea aceea. *Viu.*

Ben era viu. Ben era viu.

Ben era viu.

Spitalele nu sunt foarte diferite de edituri – de Falcon House, cel puțin. Pereți de sticlă separau pacienții de restul lumii, pereți care uneori erau de sticlă mată, dar care nu ofereau niciodată intimitate. Vacarmul de bipuri ale aparatelor avea un ritm alert, fără cadență, fără sens, iar inima mea se auzea mai tare decât el, bătându-mi în urechi precum un marș funerar.

Lee nu știa să facă nimic în liniște. Nu-i plăcea liniștea. Trebuia ori să vorbească, ori să asculte, ori *să facă* ceva. Așa

că, în timp ce mergeam pe culoar, vorbea.

– Mă bucur să te văd. Pleci undeva? a adăugat el, observând geanta de voiaj cu rotile pe care o trăgeam după mine.

– Tocmai m-am întors de acasă.

– Acasă? Nu, zău? Întotdeauna ai urât locul ăla!

– A murit tatăl meu, am răspuns, iar sprâncenele lui s-au înălțat pe dată.

– O, Florence, îmi pare…

– Ăsta e salonul? l-am întrerupt, privind drept înainte spre capătul coridorului, spre salonul 538, al cărui număr era scris pe o plăcuță.

Am zărit o umbră prin sticla mată – o formă – așezată pe pat.

Cunoșteam forma aceea. Era *el*.

– O, ce surpriză, Laura e încă aici! a observat Lee.

Abia după ce am auzit asta, am băgat de seamă că lângă patul lui Ben, pe un scaun, ședea o femeie înfășurată într-o pătură. Păr roșcat, mătăsos, și o față în formă de inimă. Același păr roșcat din fotografia de pe internet. Aceeași față suavă.

– Laura? am repetat eu.

– N-a plecat de lângă el de la accident încoace, mi-a explicat Lee. Îi tot spun să plece acasă, dar știi cum sunt situațiile de genul ăsta!

Nu m-am gândit că o spusese malițios, fiindcă el n-avea de unde să știe de ce eram acolo. Sau ce simțeam.

M-am blocat.

La cinci metri mai încolo, în salonul 538, Ben râdea de ceva ce spusese ea. Era un râs puternic, senin și… *fericit*. Era fericit. Nu trebuia să-l văd ca să știu asta.

– Cred că el încă îi duce dorul, a spus Lee. Poate că acum o să-i dea încă o șansă.

Încă o șansă. Ceea ce îl implorase Laura pe Ben după ce îl înșelase și ceea ce Ben își dorise. Încă o șansă pe care el credea că n-o merita, fiindcă ce bărbat e acela care își determină iubita să-l înșele? Dar era vina ei. Ea făcuse alegerea.

Iar Ben își făcuse propria alegere.

Dar… ea fusese tot timpul lângă patul lui. Așteptând ca el să se trezească. Îl iubea. Îl iubea cu adevărat și aveau împreună un trecut pe care eu și Ben nu-l putuserăm avea în cele șapte zile de când ne cunoșteam.

Eu… știam foarte puțin despre Ben. Care era mâncarea lui preferată? Muzica lui preferată? De ce se temea, ce făcea în

weekenduri? Întrebări pe care nu mă gândisem să i le pun în săptămâna care trecuse.

Pe de altă parte, eu eram în doliu. *Încă* jeleam. Cu o asemenea durere în suflet, e greu să faci loc pentru altceva.

– De ce n-ai venit după mine atunci când am plecat? l-am întrebat dintr-odată pe Lee.

Mi-a aruncat o privire ciudată și, da, aș fi vrut să-mi spună că îi fusese dor de mine. Și aș fi vrut ca el să-mi ceară iertare. Și să-i fi putut spune că poveștile mele erau adevărate, că erau prețioase și că voiam să le pot istorisi într-o bună zi. Pentru că poveștile cu fantome erau povești de dragoste despre aici și atunci, acum și cândva, despre clipe de fericire și despre momente ale căror vibrații se păstrau prin curgerea timpului, multă vreme după ce se consumaseră. Erau povești care te învățau că dragostea nu ținea de timp, ci de sincronizare.

Iar cartea lui nu cuprindea nimic din toate astea.

Dintre toate lucrurile pe care le putea spune, Lee Marlow a ales să zică:

– Nu cred că ar fi mers, iepuraș. Nu-mi place să am relații de amor cu rivalii literari, deși mai ai mult de mers până să ajungi pe culmi. Nu voiam să te văd invidioasă…

Deja aveam pumnul strâns.

Ar fi fost păcat să-l irosesc.

Așa că m-am întors și l-am pocnit fix în nasul lui de ticălos.

A scos un urlet de durere și s-a tras în spate, șocat. N-avea nasul rupt. Nu știam cum să dau un pumn atât de tare. Dar tot mă dureau încheieturile degetelor. S-a uitat la mine cu ochi sălbatici, furioși.

– Ce dracu', Florence?!

– Nu sunt rivala ta, Lee Marlow! i-am spus, scuturându-mi mâna ca să-mi potolesc durerea. Nici măcar nu ești din liga mea! Dar ai face bine să mă urmărești, am adăugat eu în timp ce apucam din nou mânerul valizei, pentru că o să fiu o scriitoare mai bună decât o să fii tu vreodată!

Apoi am pornit înapoi pe coridor, spre lifturi.

Și nu m-am uitat înapoi.

N-am făcut-o nici măcar atunci când Lee mi-a strigat să mă opresc, când mi-a spus că, dacă n-o făceam, chema poliția și mă reclama; nu mi-a păsat.

Mă simțeam bine, iar el și-o meritase.

Și n-aveam să mă mai gândesc niciodată la Lee Marlow.

Rose încă mă aștepta afară, iar expresia feței mele trebuie să-i fi spus totul. A încruntat din sprâncene și a clătinat din

cap.

– O, iubito, a șoptit ea, îmbrățișându-mă strâns.

I-am spus că nu putusem s-o fac. Nu i-am destăinuit de ce, dar oricum nu mai conta. Nu era rândul meu la mutare și nu era povestea mea. Îl ajutasem pe Ben să-și recapete viața, iar el mă ajutase să răzbat printr-a mea, iar dacă totul se rezumase la asta, atunci așa să fie! El era fericit, așa că venise timpul să fiu și eu.

Am mers acasă împreună cu prietena mea cea mai bună, în apartamentul nostru micuț din New Jersey, și am terminat de scris o poveste de dragoste.

Capitolul 36. O întâlnire încântătoare

„Amelia Brown stătea în ploaie și știa că nu voia să fie singură.

– Îmi pare rău, a spus Jackson, privind-o insistent în ochi.

Ai lui erau de un albastru adânc precum cerul de acasă, vara, și oricât ar fi fost de nervoasă sau de supărată pe el, încă se surprindea tânjind după cerul acela ori de câte ori se uita în ochii lui.

– A fost o prostie, n-ar fi trebuit să te mint în legătură cu Miranda, însă acea poveste m-a durut nespus de mult. Și am crezut că, dacă uitam pur și simplu de ea, durerea avea să dispară. Dar m-am înșelat. Iar în timpul ăsta, te-am rănit pe tine. Mi-a fost frică.

– Frică de ce? a stăruit ea, încăpățânată.

În lumina slabă care venea de la casa din spatele ei, Jackson arăta ca un spectru din visele care o chinuiau. Venit s-o bântuie. Voise ca el să se întoarcă, dar nu crezuse că asta avea să se și întâmple.

– Ai crezut că aveam să mă folosesc de trecutul tău ca să mă aleg cu bani și cu faimă? a continuat ea.

– N-ai făcut-o?

Amelia s-a crispat.

– N-am trimis articolul acela. N-am putut.

Pentru că ea își dăduse seama, cinând în liniștea chicinetei, salvând câinii și fugind de paparazzi, că nu-și dorea asta. Nu-și dorea o viață zgomotoasă.

Voia doar o viață bună.

– Știu. Îți mulțumesc, a spus el.

Amelia și-a strâns brațele în jurul trupului.

– Atunci, suntem chit.

– Am auzit că ai închiriat casa pentru încă o săptămână.

– Îmi place vremea, a răspuns ea, tremurând de frig.

– E destul de frumoasă. Ai accepta… compania unui muzician dat peste cap, epuizat?

Amelia și-a ridicat capul.

– Depinde. Chitara e inclusă? a întrebat ea, făcând semn cu capul spre instrumentul pe care el îl ducea în husa agățată la spate.

– Dacă nu m-ai fi ascultat, ți-aș fi făcut o serenadă, a recunoscut el, timid.

Plângea, deși, dacă Amelia l-ar fi întrebat, el ar fi spus că picăturile de pe fața lui erau stropi de ploaie.

Amelia a făcut un pas spre el. Acum erau atât de aproape, încât tot ce avea ea de făcut era să-l ia de mână și să-l ducă în căldura casei de pe Isle of Ingary.

– Ce ai fi cântat?

El s-a întins încet, i-a luat mâinile și a răspuns pe un ton blând:

– Nu-ți face griji, ar fi fost un cântec făcut numai din note melodioase!"

Scrisesem. Și scrisesem. Timp de trei luni, pe când aprilie devenise mai, care devenise iunie și apoi iulie, finisasem, corectasem și curățasem varianta finală, stând în fața unui ventilator, bând ceai dulce și simțind dragostea iar și iar, împreună cu Amelia, Jackson și insula lor magică. Îmi tot verificam mesajele, dar cele mai multe erau de la Rose, care mă verifica pe mine, de la Carver, care îmi cerea sugestii în legătură cu cererea în căsătorie a lui Niki, și chiar de la Alice, de câteva ori! Deși toate mesajele ei erau despre Rose.

Vedeam de la un kilometru cum se apropia necazul. Cea mai bună prietenă a mea și sora mea mai mică? Asta da, belea!

Îmi luam mâncare la pachet de la restaurantul thailandez din colțul străzii, mă culcam târziu și mă trezeam la prânz, ca să-mi fac o cafea din care luam o gură și pe care apoi o abandonam ca să mă scufund din nou în poveste.

Nu mai muncisem așa de ani de zile, de când scrisesem prima oară pentru Ann.

Simțeam că tot ceea ce mi se întâmplase în ultimul an, toate frustrările înăbușite, toate eșecurile, toate dorințele, speranțele și visurile veneau grămadă peste mine. În scris, puteam să le dau tuturor un sens, să le integrez într-un început, un mijloc și un sfârșit, pentru că toate poveștile de dragoste reușite se terminau.

Și atunci, pur și simplu, nu mai eram în bezna nopții. Pășeam afară, în lumina zilei, în acel final fericit pe care îl simțeam bun, luminos și complet.

Și pe care îl percepeam ca pe ceva de care puteam să fiu mândră.

Într-o seară, m-a sunat Carver și mi-a spus:

– A zis da!

Îl vedeam într-un apel video împreună cu Niki și-și arătau amândoi verighetele aurii.

– O să facem nunta peste câteva săptămâni, la casa funerară, a adăugat Carver. M-am gândit că acum, de vreme ce Alice, practic, o deține, ar putea să se lipsească de un priveghi sau de două și să ne ofere o reducere așa, ca pentru membrii familiei. Bruno o să oficieze.

– Elvistoo? am întrebat, surprinsă. Nu știam că se ocupă și de nunți!

Trei săptămâni mai târziu, în cea mai fierbinte zi de iulie – conform statisticilor care înregistrau recordurile de temperatură – am terminat ultima carte pe care aveam s-o mai scriu pentru Ann Nichols.

Și era bună.

I-am trimis-o, atașată la un e-mail, lui Molly, care i-a trimis-o mai departe noii asistente a lui Ben, Tamara, cea care muncise din greu în timp ce el fusese în concediu medical. Tamara știa și ea că eram *ghostwriter*-ul lui Ann. Nu așteptam nici un răspuns. Dacă Ben și-ar fi amintit de mine, dacă i-ar fi fost dor de mine, m-ar fi găsit. Știa cum.

Câteva minute mai târziu, m-a sunat Molly. Și s-a oferit să mă reprezinte.

– Știu că scrii bine și, de vreme ce contractul s-a terminat, m-am gândit să pun mâna pe tine înainte s-o facă altcineva, mi-a spus ea cu sinceritate. Deci ce zici?

I-am răspuns că urma să mă mai gândesc, doar ca s-o fac să transpire puțin drept pedeapsă că-mi ascunsese moartea lui Ann (deși semnase o clauză de confidențialitate). Molly era unul dintre cei mai buni agenți din domeniu și-mi plăcea să lucrez cu ea, deci n-aveam la ce mă gândi, dar mi-am rezervat un răgaz în care să stau și să chibzuiesc, de vreme ce nu știam sigur ce voiam să fac mai departe.

La urma urmei, tocmai terminasem de scris o carte.

Avea să-i placă lui Ben? Nu, deja știam că avea să-i placă. Știam că avea s-o iubească fiindcă, timp de câteva zile de primăvară petrecute la Mairmont, mă iubise *pe mine*. Avea să-l placă pe Jackson cântând un cântec compus pentru Amelia, unul alcătuit numai din note melodioase; cartea era plină de părțile noastre bune.

Seara, în loc de mâncare la pachet, am hotărât să sărbătoresc pregătind macaroane cu brânză, iar Rose, în drum

spre casă, a trecut pe la magazinul de băuturi cu preț redus. Telefonul mi-a bipăit tocmai în timp ce scurgeam pastele. Un e-mail.

M-am uitat să văd de la cine era…

Și inima mi s-a izbit de coaste. Era să scap telefonul în macaroanele fierbinți.

E-mailul era de la Ben.

Domnișoară Day,

A fost o plăcere să lucrez cu tine. Îți urez mult succes în proiectele viitoare.

Toate cele bune,

Benji Andor

Și asta era tot ce spunea.

În următoarele câteva ore, stând împreună cu Rose și cu o sticlă de riesling cu ananas, am patrulat prin apartament, încercând să decodez orice mesaj secret care putea să fie ascuns în cele douăzeci și două de cuvinte.

– Nici măcar n-am lucrat împreună! am strigat, în timp ce adânceam șanțul pe care-l făcusem în podea, patrulând. Ce vrea să spună?

Își amintea? Nu, n-avea cum. Dacă și-ar fi amintit, m-ar fi contactat cu mult timp în urmă. Nu putea să fie vorba despre asta.

Din mijlocul canapelei, de unde se cocoțase și-și sorbea vinul, Rose îmi urmărea marșul.

– Poate că a fost doar un e-mail de politețe?

– N-am primit niciodată unul de-ăsta de la vechea redactoare!

– Ar trebui să-i răspunzi.

M-am oprit brusc.

– *Ce?!*

Rose a luat o înghițitură zdravănă din pahar.

– Spune-i că ați vrea să vă întâlniți și pe urmă termină ce ai de terminat.

– N-am nimic…

– Florence!

– Rose!

– Te iubesc, dar trebuie s-o faci.

– Și eu te iubesc, dar te aștepți să intru ca o floricică în biroul lui și… și să-i spun ce? Că sunt absolut dată peste cap? O curcă beată îmbrăcată în pardesiu?

Drept răspuns, Rose și-a trântit paharul pe măsuță și s-a întins în spate, spre raftul cu cărți, a înșfăcat una și mi-a prezentat-o:

– Semnată, sigilată și livrată!

M-am uitat în jos, la propria carte, *A ta, cu pasiune*. Cartea despre care spusese Ben că era preferata lui din întreaga lume. Am scos un oftat prelung și am întrebat:

– Îți amintești care a fost ultima ta idee în legătură cu Ben?

Rose a ridicat din umeri.

– Ai reușit să-i dai un pumn lui Lee, nu-i așa?

Era un punct de vedere.

Deci, în dimineața următoare, în timp ce mă chinuia mahmureala și mâncam fulgi de ovăz, am scris un e-mail de răspuns.

Domnule Andor,

A fost o plăcere. Totuși, am ceva pentru tine. Crezi că putem stabili o întâlnire?

Cu sinceritate,

Florence Day

Domnișoară Day,

Se poate vinerea asta, la prânz?

Salutări,

Benji

Domnule Andor,

Va fi o plăcere să mă întâlnesc cu tine la ora prânzului.

Toate cele bune,

Florence

Și asta a fost.

Mi-am analizat e-mailul toată săptămâna. Oare „o plăcere" era prea mult? Ar fi trebuit să semnez „Domnișoara Day"? Trebuia să mă adresez cu „Benji" în loc de „Domnule Andor"? În miercurea aceea, Rose mi-a spus că, dacă mai foram mult după semnificații, aveam să mă trezesc în centrul pământului.

Așa că am încercat să forez mai în liniște.

Cred că aș fi putut să am un atac de panică în toată regula dacă n-ar fi trebuit să finalizez planurile pentru nunta din weekend a lui Carver și a lui Niki. Imediat după întâlnirea de vineri cu Ben, urma să iau un taxi până la aeroportul Newark și să sar într-un avion spre casă, pentru nunta de sâmbătă. Vineri era cina de repetiție și petrecerea burlacilor, iar eu, ca soră mai mare care nu făcuse absolut nimic ca să dea o mână

de ajutor, fiind cufundată în tranșeele termenului-limită, trebuia, cel puțin, să apar la acele două evenimente. Mi-am rezervat camera la hotel (spre bucuria pur extatică a lui John și a Danei), am îndurat țipetele mamei: „Ce fericită sunt!" și „Fiul meu s-a făcut mare și pleacă din casa funerară!" și am reușit s-o conving pe Rose să vină cu mine doar pentru că eram cea mai bună soră mai mare din lume și știam cu siguranță că Alice n-ar fi insistat *niciodată*. Era îndrăzneață și făcea orice, în afară de cazul în care era vorba despre propria fericire.

Presupuneam că asta era o trăsătură de familie.

Așa că m-am privit cu o oarecare îngăduință atunci când, aflându-mă deja în liftul care urca spre Editura Falcon House, mi-am dat seama că nu cumpărasem nici un fel de felicitare cu BINE AI REVENIT! sau cu MĂ BUCUR CĂ AI SUPRAVIEȚUIT! pe care s-o pun împreună cu cadoul pentru Ben. Mă legănam pe tocuri, incapabilă să stau nemișcată.

– Frumoasă zi! am spus, adresându-mă unui bărbat care transpira în costumul lui Armani.

El a mormăit, tamponându-și fruntea cu batista.

Era vară în oraș și bărbații din lift arătau de parcă ar fi fost gata să transpire până la deshidratare în costumele lor călcate la dungă, în timp ce femeile purtau fuste vaporoase și pantofi cu tocuri medii.

Iar eu mă îmbrăcasem cum mă simțeam mai bine, cu o bluză largă și cu blugi drepți, cu o gaură în genunchiul stâng, și cu tenișii Converse roșii. Nu mă potriveam în cadru, dar înfățișarea e înșelătoare.

Iar partea cea mai bună era faptul că nu-mi mai păsa. Nu conta. Tot ceea ce conta era locul spre care mă îndreptam.

În lift, nu m-a speriat clipitul cifrelor care indicau etajele pe care le parcurgeam. Redactorul-șef Benji Andor se întorsese la birou de mai puțin de o lună, deși bănuiam că, înainte de asta, muncise, și nu puțin, de acasă. Se părea că încă mai avea mult de recuperat, din câte îi spusese Erin lui Rose. Pe de altă parte, când se întâmplă să nu aibă redactorii o grămadă de recuperat? Din cât îl cunoscusem pe Lee, el fusese întotdeauna în mare întârziere. Dar aveam un sentiment că, spre deosebire de Lee, Ben chiar voia să recupereze. Și atunci de ce fusese de acord să stabilească o întâlnire cu mine?

Aveam emoții. Dacă Ben credea că eram un soi de ciudată care voia să-i ofere cartea lui preferată? În cazul ăsta,

presupuneam că n-aș fi fost mai rea decât o ciudată care îi oferea un cactus.

Pentru că trecuseră trei luni și, ca să spun adevărul, destule nopți pe care mi le petrecusem înecându-mă într-o sticlă de vin și întrebându-mă ce se întâmplase cu Laura. Întrebându-mă dacă ea rămăsese cu Ben. Dacă el își dorise ca ea să rămână. Dacă deciseseră să mai încerce o dată.

Eram singură în lift atunci când acesta s-a oprit la etajul la care se afla Editura Falcon House. Am păşit în holul alb, imaculat. Vitrinele cu cărți arătau exact la fel. Bestsellerele lui Ann Nichols stăteau stinghere pe o etajeră, iar eu mă oglindeam în geam, cu obrajii mei pistruiați și cu buzele uscate, cu părul ciufulit, prins în două cocuri mici, gemene.

Atunci când am ajuns la recepție, Erin citea o carte, dar imediat a pus un semn la pagină și a închis-o. Cartea era *Când morții cântă*, de Lee Marlow.

Volumul apăruse în cursul săptămânii.

– Florence! Bună dimineața! m-a salutat Erin. Ce face Rose? Mai trăiește?

– Voi două chiar trebuie să terminați cu barul ăla! am răspuns, amintindu-mi cum se împleticise Rose prin apartament cu o seară în urmă și cum imediat i se rupsese filmul și căzuse pe covorul moale, mițos, din living.

Erin a pufnit.

– Dar au niște gustări reci de-a dreptul delicioase!

Rose nu se ducea la serviciu în ziua aceea. Deja luase avionul spre Charlotte, de unde avea s-o ducă Alice cu mașina la Mairmont. După întâlnirea cu Ben, aveam să plec și eu. Am întrebat-o pe Erin dacă puteam să-mi las și eu valiza sub biroul ei, iar aceasta a consimțit, amabilă.

– Îl sun pe Benji ca să-i spun că ai ajuns.

În timp ce Erin suna la telefonul din biroul lui Ben, m-am sprijinit de pupitrul recepției ca să mă uit mai bine la romanul lui Lee Marlow. Coperta era acceptabilă, aș fi zis. Puțin prea asemănătoare cu *Femeia de la fereastră*, pentru gustul meu. Nu că aș fi putut să uit că în săptămâna aceea urma să apară cartea lui Lee. Fusese anunțată peste tot în oraș – pe panourile publicitare de la metrou, într-un articol întreg din *New York Times*, până și în librăria mea preferată. Nu era ceva care ar fi putut să-mi scape, dar nici nu mă mai simțeam în umbra acelei cărți.

Lee sfârșise prin a *nu* depune plângere la poliție după ce îl pocnisem la spital. Spre binele lui, aș fi zis, pentru că știam

secrete care i-ar fi putut face viața foarte incomodă, iar el n-avea nevoie de genul acela de presă defavorabilă înainte de a-și lansa volumul pe care ar fi vrut să-l vadă transformat în bestseller.

După un moment, Erin a închis telefonul și a spus:

– Ciudat, nu răspunde, dar ar trebui să fie în birou! Du-te direct, dacă vrei. Ușa lui ar trebui să fie deschisă.

Așa că am tras aer adânc în piept și m-am dus.

Capitolul 37. Romantismul e mort

Mi-am amintit de drumul acela făcut cu trei luni în urmă. Mi-am amintit cât de îngrozită fusesem și cum sperasem ca, oricine ar fi fost noul redactor, să-mi dea puțin răgaz. Sfârșisem prin a obține prelungirea de care avusesem nevoie, dar lucrurile nu merseseră tocmai în felul în care plănuisem.

Acum am trecut pe lângă sălile de ședințe, separate de geamuri mate, și pe lângă redactori-asistenți, pe lângă angajații de la marketing și pe lângă cei de la publicitate, care munceau conștiincios ca să facă industria de carte să meargă.

Era de-a dreptul un miracol că apărea ceva la timp. Mă rog, un miracol și multă cofeină.

În capătul holului, ușa de la biroul lui Ben era deschisă, așa cum prevăzuse Erin. Și iată-l, ca și cum ar fi fost acolo tot timpul. De parcă n-ar fi asistat la cea mai rea săptămână din viața mea. Avea părul puțin mai lung și mai ondulat, ușor cârlionțat după urechi și nu pieptănat pe spate, ca data trecută. Avea mânecile suflecate, iar sclipirea discretă a verighetei de aur a tatălui său i se zărea în deschizătura de la gât a cămășii. O cicatrice vagă îi cobora pe obrazul stâng, încă roșie și sensibilă, dar în curs de vindecare. Purta ochelari cu lentile mari, cu ramă neagră, groasă, dar aceștia nu păreau să-l ajute să vadă mai bine, fiindcă se uita de aproape la ceva pe monitor, cu un pix atârnându-i din gură.

Priveliștea aceea era un instantaneu al vieții lui. Îmi venea să-i fac o fotografie, să imortalizez felul în care tocul ușii îl încadra într-o postură desăvârșită, cu fereastra în spate și cu lumina aurie de amiază inundându-i biroul.

Am încremenit – și inima mea, la fel.

Chiar dacă nu-și amintea de mine, era OK. Avea să fie OK – *eu* aveam să fiu OK.

Am bătut în ușă cu încheieturile degetelor.

Ben a tresărit. Apoi a scăpat pixul din gură, dar l-a prins și apoi l-a împins într-un sertar al biroului.

– Domnișoară Day! m-a salutat, surprins, ridicându-se repede ca să mă întâmpine și lovindu-și picioarele lungi de

partea de dedesubt a biroului, ceea ce l-a făcut să se strâmbe de durere. Mă bucur să te revăd!

Mi-a întins mâna peste birou și i-am strâns-o. Mâna lui era caldă și aspră și, cu toate că mă pregătisem pentru acea scurtă întâlnire, în momentul acela mi-am dat seama cât de nepregătită eram. Pentru că era *viu*. Fusese atâta vreme doar un spectru care apărea și dispărea, mai întâi o fantomă, apoi o amintire, iar acum…

Acum stătea în fața mea și, indiferent dacă își amintea de mine sau nu, era acolo. Atingerea mâinii lui m-a făcut fericită într-un mod ciudat și liniștitor.

Și un fel de fericire, chiar dacă dulce-amară, mi-a umplut inima atât de tare, încât am simțit-o gata să explodeze.

I-am strâns mâna cu putere.

– Mulţumesc că ți-ai făcut loc în program pentru mine! i-am răspuns, zâmbind. Trebuie să ajung la Newark, așa că n-o să stau mult.

– Pleci undeva?

– Acasă! am răspuns, bucuroasă. Fratele meu se însoară în weekendul ăsta.

– Felicitări! Păi, atunci, să ne grăbim! Te rog, ia loc, a spus el, arătându-mi din cap scaunul de la IKEA aflat în fața biroului, iar eu m-am așezat.

Ultima oară când fusesem acolo, nu făcusem decât să cerșesc încă o amânare. Susținusem chiar că *romantismul era mort*, cu scopul de a scrie finalul altfel. Nimic nu mersese.

Cântecul fără sfârșit ar fi fost un al naibii de bun roman fantastic centrat pe ideea de răzbunare.

Dar ieșise un roman de dragoste și mai bun.

Spre surpriza mea, Ben păstrase cactusul pe care i-l oferisem în speranța de a-i câștiga bunăvoința. Planta era așezată pe biroul lui, lângă monitor, și era încă vie. El îi făcuse loc în spațiul lui de lucru ordonat, unde fiecare obiect avea un loc anume.

Mă schimbasem atât de mult în acele câteva luni și mă întrebam cât de mult se schimbase el, fără să-și dea seama. Aș fi vrut să știu dacă undeva, adânc, sub carnea și oasele lui, exista un ecou al plimbărilor pe sub clar de lună din cimitir, al urletului în ploaie, al câmpului de păpădii și al petrecerii de la înmormântare.

Sau acum toate acestea deveniseră secretele mele? Oricum, le țineam strâns, deși nu atât de strâns pe cât îmi țineam poșeta în momentul acela.

– Deci, domnișoară Day…

– Florence, te rog, l-am corectat, luându-mi privirea de la cactus.

– Florence, atunci! Scuze, a adăugat el. Când ai intrat, tocmai citeam manuscrisul lui Ann și făceam niște note pentru ea. Probabil că o să facem câteva mici modificări și o să le trimitem ca să fie integrate – deja textul e destul de solid.

– Vezi ce poate face Ann cu câteva luni în plus? l-am zeflemisit eu.

Ben a zâmbit ușor.

– Ai avut dreptate. Și titlul? *Cântecul fără sfârșit* e atât de liric și de suav! E grozav. Cred că îl putem păstra. Unde mi-e capul? Vrei ceva de băut? Sunt sigur că avem ceai în camera de recreere. Sau cafea, dacă preferi.

– Acid de baterie la prânz? Trebuie să refuz.

El a zâmbit larg.

– S-ar putea să fie mai bine așa. Combustibilul tău ar putea să ia foc în timpul zborului.

Am tresărit.

– Combustibilul?!

– Hmmm… cafeaua, s-a corectat, iar urechile i s-au înroșit.

Preț de o clipă, am rămas cufundați într-o liniște stânjenitoare.

Apoi el și-a dres glasul. Acum roșeața îi cobora de la urechi spre obraji. S-a uitat la ceas.

– Deci ai vrut să ne vedem dintr-un motiv anume?

Da, dar nu voiam să plec după asta și să-mi văd de viața mea. Voiam să rămân pe scaunul acela incomod cât de mult era omenește posibil, fiindcă știam că după ce aș fi plecat, nu m-aș mai fi întors niciodată.

Tata îmi spusese cândva că toate lucrurile bune se sfârșeau într-o bună zi.

Chiar și acesta.

Am deschis geanta și am scos cadoul: o carte împachetată în hârtie maro.

– Am vrut să-ți dau asta. Drept mulțumire. Sau… nu știu, un cadou însoțit de urări de bine. Mă gândeam să-ți compun o felicitare, dar mi s-a părut că ar fi fost ciudat să scriu pe ea MĂ BUCUR CĂ NU EȘTI MORT!, știi?

A râs, chiar a râs. Un râs adânc, răsunător.

– Se pare că, vreme de câteva zile, am fost destul de aproape de moarte. Am visat că eram mort.

Mi s-a pus un nod în gât.

– Păi, bine că a fost doar un vis!

– Mi s-a părut destul de real, a adăugat el, luând cadoul.

L-a despachetat meticulos, fiecare capăt pe rând, fără să rupă hârtia. Sprâncenele i s-au încruntat în clipa în care, în sfârșit, a despachetat cartea și a citit titlul. Cărțile nu-și găsesc întotdeauna succesul, dar își găsesc întotdeauna drumul, după cum spunea tata. Ben a deschis cartea la pagina de titlu și a trecut cu degetele peste semnătura mea trasată cu un marker negru. Mai dădusem autograf doar pe câteva cărți înainte de asta, așa că n-aveam o anumită semnătură sau un fel anume de a scrie. Era doar numele meu, pur și simplu, alături de numele celui căruia i-o ofeream.

Ben a rămas tăcut preț de un moment lung, prea lung.

O, Doamne, devenisem ciudata care-i dăduse un cactus, iar acum *și* o carte? Cadoul fusese o idee proastă. Știusem de la început. Aveam să mă răzbun pe Rose pentru ideea asta.

– Vai, cât e ceasul! am exclamat, strângându-mi lucrurile și sărind în picioare. Chiar trebuie să plec. Sper să-ți placă romanul, presupunând că nu l-ai citit, pentru că de ce mi-aș închipui că l-ai fi citit, nu? Nimeni n-a citit cartea asta și… ăăă… este, cu siguranță, o altă Florence Day și…

– Florence…, a șoptit el cu glas stins, dar eu eram deja la ușă. Stai, *Florence*, te rog! Stai!

M-am oprit în ușă, mi-am liniștit respirația și m-am întors spre el. Mă privea țintă, într-un fel ciudat. Apoi a fost în picioare, cu ochii lui căprui larg deschiși, privindu-mă de parcă aș fi fost o fantomă.

Poate că eram.

– Cum s-ar descrie scena asta? am întrebat.

Speranța făcea să mă doară în piept și să mi se strângă inima, fiindcă în clipa aceea mă gândeam că eram, poate, doar fata ciudată care îi dăduse un cactus și o carte, dar că era posibil – doar posibil – să fi fost mai mult. Așa că am continuat:

– Un distins redactor de la o editură prestigioasă de literatură romantică și…

– O scriitoare aiurită, care muncește ca *ghostwriter*, care face plimbări prin cimitir la miezul nopții, care urlă în ploaie, care comandă cu autoironie cola cu rom și care își roade degetul mare atunci când crede că n-o vede nimeni.

– Nu-i adevărat! am mințit eu.

Dar vocea mi s-a stins, în timp ce el s-a apropiat și, dintr-odată, a fost în fața mea. Mi-a cuprins obrajii în palme, iar

amintirea celor petrecute a înflorit precum păpădiile în ochii lui. Durerea din pieptul meu s-a transformat în ceva cald, și luminos, și auriu.

– Te-am cunoscut cândva, a spus el cu atâta ardoare, încât inima a început să-mi tremure.

– Cred că încă mă cunoști, am șoptit, iar el s-a aplecat și și-a lipit buzele de ale mele.

Erau calde și moi. Aveau un gust vag de balsam, pe care voiam să-l savurez. Pentru că își amintise de mine. *Își amintise* de mine! Aș fi vrut să-l sărut la nesfârșit, fiindcă mirosea a rufe curate și a gumă de mestecat, iar mâinile lui erau nespus de calde pe fața mea și *mă săruta*. Benji Andor mă săruta. Eram atât de fericită, încât aș fi putut să mor.

Metaforic vorbind.

– N-a fost un vis, a șoptit el aproape de buzele mele.

Am clătinat din cap. Inima îmi bătea cu atâta putere, încât abia suportam.

– Sunt sută la sută reală. Cred. Dar… poate mă mai săruți o dată, ca să vezi dacă sunt cu adevărat aici?

A râs adânc și puternic și m-a sărutat din nou, acolo, în biroul liniștit de pe colț, de la Editura Falcon House.

– Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți. Îmi pare rău că nu mi-am dat seama.

– Stai, stai! am exclamat, îndepărtându-mă puțin de el ca să pot cugeta preț de o clipă. Asta înseamnă că sunt, *literalmente*, fata visurilor tale?

El s-a scărpinat la nas.

– N-ar fi un clișeu?

– Ai dreptate, probabil că ai semnala scena asta ca nerealistă.

– Mai ales dacă iei în considerare faptul că unul dintre noi crede că romantismul e mort, a adeverit el.

– OK, ca să fim cinstiți, ai fost aproape mort, am spus eu în timp ce-mi treceam degetele peste fața lui, peste maxilarul lui ferm și peste cicatricea roșie, iar apoi mi le-am cufundat în părul lui mătăsos și negru ca pana corbului. Dar nu mai ești mort, iar eu m-am înșelat!

– Mă bucur că te-ai înșelat, a răspuns el, înclinându-și iarăși capul și sărutându-mă.

Țepii de pe bărbia lui mi-au zgâriat obrazul, aspri și reali, și-mi venea să beau toți acei o sută optzeci și ceva de centimetri ai lui într-una dintre acele stupide halbe mari, în formă de cizmă de cowboy, din barurile de pe marginea

șoselelor. Apoi mi-a luat iarăși fața în mâini și m-a sărutat pasional. Deși știam că mă aflam tot la Editura Falcon House, pentru o clipă m-am simțit ca și cum aș fi zburat printre stele, cu inima bubuindu-mi de fericire.

Până când mintea mea visătoare s-a întors pe pământ, lovindu-se de acesta precum un meteorit aflat în cădere liberă.

– O, Doamne! am spus, trăgându-mă deoparte. Cum rămâne cu Laura?

Ben a deschis ochii larg și mi-a aruncat o privire nedumerită.

– *Laura?* Voia doar ca, în cazul în care aș fi murit, să moștenească vasta mea colecție de cărți ale Norei Roberts.

M-am relaxat.

– Trebuie să fie o colecție dată naibii!

El a chicotit.

– Sunt mândru de ea! Vrei să luăm cina împreună diseară?

– Mi-ar plăcea să..., am început să spun, dar imediat am înlemnit. Vai de mine, la naiba, cât e ceasul?

Ben s-a uitat la ceasul de pe birou.

– Aproape douăsprezece și jumătate... Stai, n-ai zis că ai avion?

– Cu siguranță! La ora trei, iar dacă pierd avionul ăla, Alice o să mă omoare, așa că nu pot veni la cină diseară, pentru că o să fiu la Mairmont, dar...

Nu voiam să spun „nu". Și nici nu voiam să plec. Iar atunci m-am trezit gândindu-mă la ce urma. Întâlniri, filme și vacanțe, ani întregi care să treacă precum o clipă. El avea să-și lase părul ciufulit, iar eu aveam să mi-l tund scurt și amândoi aveam să fim altundeva în poveste, sau să fim, poate, personaje secundare în povestea altcuiva. Și m-am gândit la anii de după aceea, când el se va fi obișnuit cu aiureala mea, iar eu, cu meticulozitatea lui, dar nu vedeam prea limpede perioada aceea. Nu știam unde aveam să fim, sau dacă el s-ar fi săturat de mine, sau dacă eu aveam să-i rup inima...

Dar voiam să aflu.

– Vino acasă cu mine! am spus.

N-a stat pe gânduri. N-a cântărit posibilitățile. N-a stat să-și caute cuvintele. Erau acolo, la fel de sigure ca și zâmbetul lui.

– Putem să trecem pe la apartamentul meu în drum spre aeroport? a întrebat.

– Numai dacă pot s-o cunosc pe Dolly Purrton!

– I-ar face mare plăcere, m-a asigurat el, iar apoi m-a sărutat din nou.

Capitolul 38. Trup și suflet

– Florence! Mă bucur să te revăd! a exclamat Dana, zâmbitoare, lăsând deoparte cartea pe care o citea.

După-amiezile din Carolina de Nord erau tot mai fierbinți, așa că fuseseră deschise toate ferestrele, iar prin ele năvălea lumina aurie a soarelui. Singurul hotel din Mairmont arăta mult diferit vara, cu vântul care făcea să fâlfâie perdelele transparente și cu bâzâitul omniprezent al insectelor. Toate plantele și tufele din grădina din față înfloriseră în explozii de roșu, mov și albastru, iar iedera și iasomia se cățărau pe terasele din cealaltă parte a casei. Era neașteptat de pitoresc.

Am îmbrățișat-o pe Dana, care între timp ieșise de după pupitrul ei.

– Mă bucur să te revăd! Ce face John?

– Insuportabil, ca de obicei! a răspuns ea pe un ton afectuos. Încearcă să mă convingă că ne trebuie o capră – *o capră!* – în curtea din spate. Dar eu vreau găini.

– Mici dinozauri de piatră sau o mașină de tuns iarba, asta e o alegere dură! a comentat Ben, luându-mă de mână cu o naturalețe care m-a făcut să simt fluturi în stomac.

Niciodată nu crezusem că eram genul de persoană care să simtă fluturi în stomac, dar nu era chiar atât de rău.

La aeroport, Ben își cumpărase bilet în schimbul punctelor pe care le obținuse de-a lungul anilor, zburând la conferințe sau la târguri de carte, iar în avion schimbase locul cu o doamnă în vârstă, cumsecade, care nu mai călătorise niciodată la clasa business. Apoi Ben se înghesuise pe scaunul de la margine, de lângă mine, și mă luase de mână, iar totul devenise foarte simplu între noi, ca și cum el făcuse întotdeauna parte din viața mea, iar eu, dintr-a lui.

Îmi dezmierdase degetul cel mare făcând mișcări circulare în jurul lui, iar pe mine mă furnicase pielea. Vorbiserăm despre locurile preferate din călătoriile noastre. El era mult mai umblat decât mine, datorită turneelor de promovare a cărților lui Ann, dar ura să zboare aproape la fel de mult pe cât uram și eu zborul, așa că ne-am mărturisit amândoi

dorința de a străbate țara cu mașina. Lui nu-i plăcea să schieze, dar amândurora ne plăcea să ne dăm cu sania și să frigem bezele la un foc de tabără. Mâncarea lui cea mai la îndemână era Hot Pockets[15] cu sos de usturoi, în timp ce a mea erau macaroanele cu brânză. Nici unul dintre noi nu se omora după felul acela de mâncare hipsteresc, pe bază de tocătură pentru chiftele, care se servea în SoHo. Nu eram pasionați de plajă, dar ne plăceau lecturile pe plajă. Discutând despre toate astea, cele două ore de zbor ni se păruseră două minute.

Apoi închiriaserăm o mașină din Charlotte, iar el își suflecase mânecile și spusese că putea, cu siguranță, să conducă un SUV. Dar după ce fusese cât pe ce să ne ciocnim de autobuzul aeroportului, făcuserăm schimb de locuri și condusesem eu până la Mairmont. Oricum, el se pricepuse mult mai bine să aleagă muzica de drum.

L-am strâns și eu de mână. Era felul meu de a mă asigura, stând în holul hotelului, că Ben se afla cu adevărat acolo. Că era real. Fata care vedea fantome, stând acum alături de un bărbat care fusese cândva puțin fantomatic. Clubul de bârfă din Mairmont putea să crape de inimă rea!

Privirea Danei s-a mutat la Ben.

– Și el cine e?

– Sunt Ben, s-a prezentat el, întinzând o mână. Mă bucur să te revăd, Dana!

Ea i-a strâns mâna.

– Ne-am mai întâlnit?

– Ăăă… nu, s-a corectat el. Doar că… am fost…

– I-am vorbit mult despre tine, asta vrea să spună, l-am acoperit eu repede. Prepari un rom cu cola minunat, așa că a trebuit să te laud!

Dana a zâmbit.

– Nu-i așa?

Ne-a făcut formele de cazare, iar apoi a luat o cheie din cuiul aflat în spatele ei și a legănat-o în fața noastră, urându-ne:

– Ședere plăcută!

Am luat cheia.

– Mulțumesc, am răspuns, iar apoi l-am luat din nou de mână pe Ben și am dispărut împreună pe scări în sus, cu valizele după noi.

Îmi plăcea să-l simt lângă mine. Îmi plăcea compania lui. Și ori de câte ori își trecea degetul mare peste încheieturile

degetelor mele, mă străbătea un insuportabil fior din creștet până-n tălpi. Insuportabil într-un sens bun, dar care mă înnebunea.

La capătul coridorului se afla camera pe a cărei ușă fusese sculptată o floare de aconit. O rezervasem din nou, de dragul vremurilor trecute, înainte de a-l fi invitat pe Ben să vină cu mine. Crezusem că aveam să stau acolo singură. Era ciudat cum puteau câteva ore să schimbe totul!

Am descuiat ușa și ne-am tras valizele înăuntru. Lumina soarelui se strecura prin perdelele transparente, prinzând în razele ei firele de praf care pluteau în aer. Îmi aminteam multe despre camera aceea – de la florile artificiale de aconit din vaza de pe comodă la nodul din lemnul podelei, pe care călcasem tot timpul în noaptea în care scrisesem necrologul tatei, fiindcă nu mă puteam opri să patrulez prin cameră, pe lângă latura patului ce delimita partea pe care dormise Ben.

Camera nu se schimbase mai deloc. Tot i-ar fi trebuit mai mult violet, dar mie nici că-mi păsa de culoarea lucrurilor din ea. N-aveam ochi decât pentru silueta lui Ben, care se profila în dreptul ferestrei, cu lumina venindu-i din spate și îmbrăcându-i părul negru într-o strălucire aurie. Citisem despre dorință. O simțisem. Dar asta era… Eu eram…

Mi-am amintit de dimineața în care ne treziserăm împreună și de lucrurile pe care mi le spusese el. Totul mi-a revenit în minte cu detalii atât de vii, încât a trebuit să-i comand creierului meu s-o lase mai moale. Să se destindă. Nu mai eram o adolescentă în călduri, ci o doamnă întru totul distinsă, cu gusturi excepționale în privința romului cu cola, bine-mersi și…

Ei, pe cine păcăleam?

– E bine să fim în sfârșit singuri, a spus Ben în timp ce se întorcea spre mine, băgându-și mâinile în buzunare și apoi scoțându-și-le, ca și cum n-ar fi știut ce întrebuințare să le dea.

– Am senzația că ne trebuie un supraveghetor! am glumit, apropiindu-mă de el.

Pielea mea parcă luase foc.

„Nu te cățăra pe omul-munte!“, mi-am spus. „Nu te cățăra pe omul-munte! Nu te cățăra…“

– Florence, mă gândesc…

– Nu te mai gândi!

Apoi l-am apucat de reverele jachetei și l-am tras aproape. Spre surprinderea mea, ne-am întâlnit la jumătatea distanței. Buzele ni s-au lipit, iar apoi el s-a tras înapoi și a șoptit:

– Scuză-mă, scuză-mă, ești atât de frumoasă și în sfârșit pot să te ating și…

– Și eu simt la fel, i-am răspuns.

Buzele noastre au zăbovit încă un moment, iar după aceea au continuat cu încă un sărut, mai dur de data asta, ca o mușcătură.

El era atât de fierbinte – încins ca un cuptor –, iar atunci când și-a trecut degetul mare peste obrazul meu, l-am simțit cald. *El* era cald și mi s-a pus un nod în gât, fiindcă îmi dorisem asta atât de mult cu câteva luni în urmă, pe când fuseserăm împreună în camera aceea! Cât de mult îmi dorisem să mă sărute – pe gât, în spatele urechii, să-mi ronțăie clavicula cu vârful dinților, murmurând cuvinte de iubire în părul meu!

Mult de tot, după cum se vedea.

Cu pași împleticiți, ne-am apropiat de pat, scoțându-ne pantofii din mers; mi-am lăsat geanta să cadă pe covor, iar cravata lui a rămas abandonată pe băncuța de la picioarele patului. M-a ridicat și m-a așezat pe saltea, după care m-a sărutat ca și cum ar fi vrut să mă devoreze. Dinții lui îmi răzuiau pielea în timp ce îmi mușcau buzele, iar eu îl savuram cu aceeași lăcomie.

Voind să-i explorez scobitura gâtului, mi-am trecut degetele de-a lungul ei. Aș fi vrut să-l întreb despre cicatricea de deasupra claviculei, unde părea să se cuibărească mereu verigheta tatălui său. Mi-a sărutat semnul din naștere pe care-l aveam în spatele urechii şi pe care-l ţineam mereu ascuns, fiindcă avea forma aproximativă a unei fantome și era prea ostentativ. Contactul nostru, piele pe piele, era electric, ca și cum s-ar fi aprins mici scântei între celulele noastre de fiecare dată când ne atingeam. Dacă trecutul nostru cânta în vânt, prezentul era în atingerile mâinilor lui pe talia mea, în felul în care degetele lui trasau linii pe corpul meu, în săruturile cu respirația tăiată pe care mi le dădea pe gură, făcând toate astea ca și cum ar fi vrut să mă înregistreze în memoria lui, să mă graveze acolo.

Degetele mele și-au croit drum cu timiditate pe sub sacoul lui gri-cărbune, pe care i l-am împins de pe umerii largi, iar el, cu o ridicare din umeri, l-a făcut să alunece până jos, pe covor. S-a aplecat deasupra mea, întețindu-și sărutările, iar mie mi-a venit să mă scufund în el, să mă îngrop în curbura trupului său și să rămân acolo pentru totdeauna.

Mi-am lipit palmele de pieptul lui și s-a oprit. Mi-am venit în fire preț de un foarte scurt moment.

– Stai! Stai, stai, stai! am murmurat pentru mine și pe urmă am început să-i deschei nasturii cămășii imaculate.

N-avea maiou pe dedesubt și am pipăit niște mușchi demni de o statuie dăltuită în piatră. Mi-am trecut degetele peste pieptul lui tare, până la mușchii abdominali, cu V-ul lor distinctiv care înainta sub pantaloni.

– Ești cumva fotomodel pentru lenjerie? Ăștia sunt desenați cu aerograful?

I s-au înroșit urechile de jenă.

– Sunt un om anxios. Ori de câte ori am o criză de anxietate, înot. Ceea ce înseamnă că înot foarte mult.

– Norocul meu!

– Ești ridicolă! a spus, nu fără plăcere, iar apoi m-a sărutat pe bărbie. Dar îmi placi!

– O să fiu și mai ridicolă în clipa în care o să vreau să mă holbez la toți cei șase abdominali ai tăi!

Mi-a apăsat gura cu buzele lui, lacom, și m-a făcut să tac. Și știți ceva? Era sexy, iar eu mă simțeam foarte mulțumită să am buzele ocupate, fiindcă vorbele parcă mi se scufundaseră în acea parte a creierului care părea să treacă offline ori de câte ori Ben mă săruta atât de intens. Și, sincer vorbind, creierul meu fusese online mult prea mult timp. Aveam nevoie de un restart.

– Vrei…? a întrebat el, cu respirația tăiată.

– *Te rog*, am șoptit eu, după care ne-am topit unul într-altul, explorându-ne reciproc cele mai ascunse și mai delicate zone.

La un moment dat, mi-a descheiat sutienul; în alt moment, i-am scos cureaua; în momentul următor, mă săruta… peste tot. Mi-a dat un sărut între sâni, imediat sub ei, iar apoi unul pe abdomen. Și după aceea a mers din ce în ce mai jos, murmurând într-un limbaj al iubirii.

În ultimul an de facultate, studiasem la literatură engleză cum creștea intensitatea acțiunii și cartografiasem climaxul. A face dragoste și a face o poveste era aproape același lucru. Erai devotat, vulnerabil și rătăcitor, călătorind prin peisajul oferit de celălalt, descoperind. Cu fiecare gest, cu fiecare sunet, spuneai o poveste – fiecare sărut era un punct; fiecare respirație, o virgulă.

Iar felul în care mă atingea Ben, felul în care își plimba limba peste pielea mea și-și înfigea degetele în mine făcea o

poveste din trupul meu – felul în care îmi mușcam buzele ca să-mi înăbuș un geamăt și-mi încleștam degetele în așternut – iar eu voiam ca el să citească fiecare cuvânt cu glas tare, până la ultima pagină, când buzele noastre ar fi fost umflate și corpurile ar fi intrat unul în spațiul celuilalt, când Ben și-ar fi împletit degetele cu ale mele și mi le-ar fi ridicat ca să le sărute încheieturile.

După un moment, el a spus pe un ton scăzut și grijuliu:

– Am o întrebare.

M-am tras puțin ca să-l pot privi mai bine, turtind perna umflată.

– S-ar putea să am un răspuns.

– Ce suntem noi?

Am ridicat din sprâncene.

– *Acum* întrebi?

– Păi, da, a răspuns el un pic jenat, iar apoi urechile au început iar să i se înroșească și îmbujorarea i-a coborât pe obraji. Vreau să spun… cum o să mă prezinți familiei tale? Țin să le fac tuturor o impresie bună. Ei contează atât de mult pentru tine, iar asta contează mult pentru mine. Deci… cine vrei să fiu eu pentru tine?

M-am gândit un moment la asta.

– Păi, asta… noi… suntem oarecum străini. Tehnic vorbind, ne-am cunoscut doar vreme de o săptămână și ceva, dar…

– Pare mai mult de atât, a recunoscut el, desenând cercuri pe încheietura degetului meu mare. După ce m-am trezit din comă, m-am gândit tot timpul la tine, chiar dacă eram sigur că fusese doar un vis. Am căutat forumuri pe internet, am vorbit cu alți pacienți care fuseseră în comă, dar nimic nu m-a ajutat. Nu puteam să mi te scot din minte. Credeam că eram nebun!

– Nu mai nebun decât o fată care vede fantome!

– Eu nu cred că ești nebună, Florence.

Și a spus-o atât de serios, încât mi-am strâns buzele ca să le opresc tremurul. Apoi mi-am rezemat obrazul de umărul lui.

– Ei bine, atunci tu ce vrei să fii? l-am întrebat.

A închis ochii și a urmat un moment de tăcere, în care el își căuta cuvântul potrivit.

– Îmi placi foarte mult, mai mult decât oricine pe lume, dar…

Mi-am înclinat capul într-o parte.

– Dar?

– Sună ca un clișeu dacă o spun atât de curând, iar dacă o să le spunem copiilor noștri povestea asta peste zece ani…

Am râs, fiindcă bineînțeles că el trebuia să aducă vorba despre copii!

– Atunci, o s-o spun eu prima, am zis, iar apoi m-am ridicat și m-am aplecat spre el, cu părul căzându-mi ca o cortină în jurul nostru, în timp ce îmi lipeam fruntea de fruntea lui. Te iubesc, Benji Andor!

A zâmbit atât de larg, încât zâmbetul i-a ajuns în ochii căprui și i-a făcut aurii, ca și cum vorbele mele ar fi fost cel mai bun lucru pe care l-ar fi auzit vreodată.

– Și eu te iubesc, Florence Day!

– Atunci, cred că cel mai bine ar fi să rămânem prieteni platonici, care fac schimb de parole pentru canalele video și care se văd doar o dată pe an, la petrecerea de Crăciun.

El a oftat prelung, afundându-se și mai mult în pernă.

– OK, putem face așa…

– Am glumit! N-am vorbit serios! am exclamat eu, rezemându-mă iarăși de pernă.

– Prea târziu, deja mi-am pierdut cheful de viață!

I-am dat un ghiont în umăr.

– Bine. Atunci, haide să fim colegi de dormitor!

– Doar atât?

– Colegi de antrenament la sală?

A început să-i piară lumina din ochi.

– Prieteni platonici!

– Ești ridicolă!

– Și, poate, parteneri. În sensul romantic, am adăugat, strângându-l tare de mână. Poți să fii un pretendent al meu. Un amorez. Curtezanul meu. Al doilea cel mai bun prieten.

El a ridicat dintr-o sprânceană.

– Al doilea?!

– Rose o să fie întotdeauna numărul unu!

– Să fiu a naibii dacă nu! s-a auzit o voce dinspre ușă.

Într-o fracțiune de secundă, mi-am dat seama că uitasem să încui.

Alice a țipat și și-a acoperit ochii, în timp ce Rose a luat o înghițitură zdravănă dintr-o sticlă de șampanie. Era clar că începuseră mai devreme petrecerea.

– Uau! a făcut Rose, ridicând degetul mare. Cu siguranță că ne-am sincronizat bine. Petrecere frumoasă, prietena mea cea mai bună!

– Noi plecăm! a adăugat Alice, înhățând-o de braț pe Rose și trăgând-o pe ușă afară. Data viitoare, pune o șosetă pe clanța ușii!

Am crezut că Ben avea să moară – din nou! După ce s-a închis ușa, și-a tras pătura peste cap și a dispărut sub ea.

– Omoară-mă, te rog, a mormăit el cu o voce jalnică. Curmă-mi suferința!

Râzând, i-am tras pătura de pe el. M-a privit deznădăjduit și încremenit din ascunzătoarea lui dintre perne.

– În nici un caz, domnule! Dacă eu trebuie să trăiesc alături de astea două, trebuie să trăiești și tu.

– O să fie o moarte rapidă. Sufocă-mă cu sânii tăi cei perfecți!

– Nu sunt destul de mari.

– Dar sunt perfecți!

– Îmi tot spui asta, am remarcat, iar pe urmă mi-am mai trecut de câteva ori degetele prin părul lui, fiindcă, bietul de el, chiar nu știa cum să-și domolească teroarea, și l-am sărutat pe buze. Haide să ne îmbrăcăm și să mergem s-o ajutăm pe mama să le facă față păcătoșilor ălora!

Am început să mă târăsc afară din pat, dar Ben m-a prins de mână și m-a tras înapoi sub învelitoare, lângă el.

– Să mai stăm câteva minute! a spus, respirându-mi fierbinte pe gât și ținându-mă strâns.

– Numai câteva, m-am învoit eu, deși în inima mea știam că aș fi fost mai fericită să rămânem așa pentru totdeauna.

Însă deocamdată momentul acela trebuia să fie suficient.

---

[15] Ștrudele cu carne, cu brânză sau cu alte umpluturi combinate

Capitolul 39. Poveşti cu fantome

Până la urmă, n-am mai ajuns la nici una dintre petrecerile burlacilor, dar eram destul de sigură că nici Carter, nici Niki nu-şi aminteau prea bine ce se întâmplase în noaptea aceea. Din câte auzisem post factum, existase un concert spontan, la care Bruno aproape că-şi scuipase plămânii urlând lamentaţiile lui Dolly Parton, Carver dăduse foc barului, din greşeală, iar Alice îi arătase fundul ofiţerului Saget, pe Main Street. Păcat că pierdusem partea *aceea*, dar mă bucurasem că n-am mai ajuns. *Cineva* trebuia să fie treaz în ziua nunţii.

Mi-am făcut de lucru cu ultimele pregătiri pentru nuntă, rearanjând florile în saloane şi şterpelind deserturi din bucătărie. Nu-mi dădeam seama cum de o convinsese Carver pe Alice să le lase casa funerară pe gratis pentru nuntă. Mi-am pus în gând să-l întreb cu ce putuse s-o şantajeze astfel încât să devină atât de generoasă.

Casa Funerară Zilele Apuse arăta ca şi cum fusese decorată cu o coroană de flori. Avea floarea-soarelui pe verandă şi panglici albe întinse de-a lungul grinzilor de lemn, iar mirosul sufocant de flori şi de formaldehidă fusese înlocuit cu cel de aer proaspăt, încălzit de soarele strălucitor. Ferestrele erau deschise, la fel şi uşile, şi fiecare adiere de vânt făcea casa victoriană să scârţâie şi să geamă în semn de bun-venit.

Ben părea la el acasă în salonul roşu, ajutându-mă să aranjez floarea-soarelui în vazele păstrate de la funeraliile tatei, ca şi cum el ar fi fost acolo în tot timpul acela.

Alice m-a înghiontit cu cotul şi mi-a zis:

– Bună partidă, surioară! Nu e genul meu, dar e o partidă bună.

– Da, şi eu cred.

– Gata cu florile! a spus Ben, terminând cu vaza la care lucra, iar apoi şi-a şters mâinile pe pantaloni şi i-a spus lui Alice: Mă bucur să te cunosc oficial.

Alice l-a măsurat din cap până-n picioare.

– Să ai grijă de sora mea, auzi?

– Da, bineînţeles.

– Și gata cu trișatul la cărți!

El a ridicat brațele în semn de predare.

– N-aș îndrăzni.

– Hmmm…, a mormăit Alice, al cărei telefon a vibrat, drept pentru care ea și l-a scos din buzunarul de la spate, iar apoi a înjurat printre dinți. A venit cateringul, of! Puteți voi să terminați cu așezarea decorațiunilor?

Am salutat-o milităreşte:

– Da, să trăiți!

– Ciudato! a mormăit ea în timp ce ieșea pe ușa din față, strigând apoi la cei cu cateringul să mute duba în spate. Nu, nu peste iarbă, păcătoșilor!

După ce Alice a plecat, Ben a luat o floare din vază și mi-a atins nasul cu ea.

– Sora ta se descurcă excelent cu afacerea!

– Nu-i așa?

M-am uitat de jur împrejurul salonului presărat cu flori multicolore și cu panglici de un alb-perlat, și mi-am dorit ca tata să fi putut vedea asta.

O nuntă într-o casă a morții. L-am sărutat pe Ben pe obraz.

– Îți mulțumesc că ești aici!

– Îți mulțumesc că m-ai invitat. Nu mi-aș dori să fiu nicăieri altundeva decât lângă tine.

Mi-am dat ochii peste cap și l-am împins în joacă.

– Nu mai fi atât de siropos! m-am văitat, sperând să nu-mi observe urechile înroșite.

Dacă mai vorbea mult în felul ăsta, aveam să fiu tot timpul îmbujorată.

Mă plăcea; încă era atât de greu de crezut!

Benji Andor mă *adora*.

Și, pentru prima dată de când murise tata, totul era aproape perfect. Cerul se colorase într-un purpuriu foarte frumos – culoarea costumului cu care îl îngropasem pe tata – iar zăpușeala de iulie se transformase într-o ușoară umiditate, tot lipicioasă, dar care era perfectă pentru vremea de vară. Și tot orașul venise să-i vadă pe fratele meu și pe soțul lui spunându-și jurămintele.

Și-au pus unul altuia verighetele și și-au declarat iubirea sub căpriorii străvechi, care fuseseră martorii mai multor suspine decât urale, iar lumina purpurie a serii se strecura discret pe ferestre, pictând totul în nuanțe stinse de roz. Într-adevăr, acea nuntă era extrem de potrivită cu o casă funerară.

Tatei i-ar fi plăcut enorm.

După cununie, am desfăcut șampania, am pus CD-ul preferat al tatei și am dansat prin saloane pentru toate despărțirile reușite, pentru că finalurile erau doar noi începuturi. În momentul acela, eram fericiți. Carver și Niki dansau împreună, iar Rose și Alice flirtau în felul acela care avea să ducă la altceva.

(Ce fel de autoare de cărți romantice aș fi fost dacă n-aș fi observat cum se îndrăgosteau?)

Pentru că și eu aveam aceeași expresie ori de câte ori mă uitam la Ben. Atunci când el a plecat să mai aducă șampanie, mama s-a strecurat lângă mine și a oftat din greu.

– Ar fi deplasat dacă, după dansul mirilor, aș dansa și eu?

I-am oferit brațul mamei.

– Nu sunt tata, dar aș putea să dansez cu tine.

– Mi-ar plăcea, draga mea, dar mă refeream la partenerul tău!

Imediat ce ea a zis asta, Ben s-a băgat în fața mea și i-a oferit mâna *mamei mele*. Am pufnit, scandalizată.

– Răbdarea sporește pasiunea! a spus Ben.

– Ce fermecător! a chicotit mama, fluturându-și genele spre mine, iar apoi s-a lăsat condusă de Ben pe ringul de dans.

El mi-a făcut cu ochiul.

(Ăsta era un fel de a mă îndemna să fiu atentă la abdominalii lui de piatră.)

M-am tras spre marginea salonului, ca o insulă singuratică, sorbind dintr-un punci roșu care avea, în mod clar, aroma mea preferată. Fiecare nuntaș câte un partener de dans, până și *primarul*. Și iată-mă pe mine, lăsată să mă sprijin de una dintre mesele înalte, împreună cu proprietarul barului None și cu Bruno. Ei fumau trabucuri care îmi aminteau de tata – tari și cu aromă dulceagă.

Bruno a arătat cu bărbia spre mama și spre Ben, care dansau.

– De un secol n-am mai văzut-o pe mama ta atât de fericită!

– E o priveliște minunată! a adeverit proprietarul barului.

Mi-am mușcat obrazul pe dinăuntru ca să-mi ascund un rânjet, privindu-l pe Ben cum se împiedica în propriile picioare. El și mama râdeau, iar asta a făcut să mi se miște ceva adânc în piept. Durea, dar nu în felul în care simțisem atunci când murise tata. Era o durere plăcută. Un soi de durere care îmi amintea că eram încă vie și că încă mai aveam o viață de trăit, amintiri de adunat și oameni de întâlnit.

– Cum l-ai cunoscut? m-a întrebat Bruno.

Mi-am înclinat capul într-o parte. Melodia s-a terminat, iar eu mă întrebam cum să-i explic. Ben fusese o fantomă care mă bântuise după ce ratasem predarea manuscrisului bunicii lui…

– L-am cunoscut la serviciu, am spus eu în cele din urmă. La început, mi s-a părut că era un idiot înfumurat!

– Iar ea era o ciudată aiurită, a adăugat Ben, luându-mă prin surprindere și cuprinzându-mi mijlocul cu brațul. N-am crezut să am vreo umbră de șansă!

– Erai mortal de serios.

– Iar tu erai un spirit prea liber. Dar cred că asta iubesc cel mai mult la tine.

M-am întors spre el.

– Asta iubești cel mai mult?

A strâmbat din buze.

– Asta e ceea ce pot să spun atunci când nu suntem între patru ochi.

Apoi mi-a oferit mâna, iar eu i-am luat-o. M-a răsucit, îndepărtându-mă de masă, spre ringul de dans.

– N-am știut că dansezi, am spus eu în derâdere, fiindcă mai dansaserăm cândva.

Cu o viață în urmă.

Ben a râs și m-a tras mai aproape de el.

– Care îndrăgostit nu dansează?

Ne-am învârtit pe parchetul vechi, în jurul lui Alice și al mamei, al lui Seaburn și al soției lui, al lui Karen și al domnului Taylor, deși asta am aflat-o mai târziu, fiindcă n-aveam ochi decât pentru Ben. Muzica se auzea puțin în surdină, iar lumina înserării intra pe ferestrele deschise, în nuanțe stinse de portocaliu și de roz, iar el arăta perfect în lumina aceea.

Am dansat lent, cu el ținându-și mâinile pe șoldurile mele. Ne-am legănat pe o melodie lentă, pe care n-o cunoșteam, dar care îmi plăcea. Era un cântec dulce, cu viori, cu versuri despre dorință și nostalgie, având toate celelalte ingrediente ale unui cântec de dragoste reușit.

O licărire dintr-un colț mi-a atras atenția. Am aruncat o privire într-acolo.

O doamnă în vârstă, cu ochi căprui, frumoși, stătea în ușa salonului, cu mâna întinsă spre un domn bătrân, îmbrăcat într-un pulover portocaliu și într-o pereche de pantaloni maro, care i-a luat mâna și i-a sărutat-o. Străluceau într-o

sclipire stelară, așa cum strălucesc spiritele. Ben s-a uitat în direcția în care priveam eu.

– Tu… vezi și tu ce văd eu? am șoptit, privind pe rând la el și la femeia în vârstă, care avea urme de pământ de grădină sub unghii și un zâmbet reținut.

– Acum poate să-i dea chiar el crinii.

– Îi vezi!

Mi-am încleștat degetele pe sacoul lui. Pentru că îi vedea. Fusese fantomă și acum putea să vadă și el alte fantome, iar asta însemna…

Însemna că nu mai eram singură.

Atunci când am privit înapoi spre cei doi, aceștia se topiseră deja într-o văpaie strălucitoare de lumină solară, iar pe ușă intra Heather, contrazicându-se cu soțul ei pe tema unui babysitter, ca și cum în locul în care stătuseră fantomele nu fusese absolut nimic.

– Ai vrea să facem o plimbare? În cimitir? m-a întrebat Ben, smulgându-mă din gândurile mele.

I-am aruncat o privire surprinsă.

– Mai întrebi?

– Nu e noapte, așa că, tehnic vorbind, nu încalci legea, a spus el, îndatoritor. Aici e puțin cam aglomerat și, în afară de asta, aș vrea să-l văd pe tatăl tău.

– Și eu aș vrea.

Ne-am împletit degetele, ne-am strecurat afară din salon și am coborât treptele de la intrarea bătrânei și confortabilei case a morții. Și a vieții.

Există viață și în vechile case funerare.

Cimitirul era cald și liniștit în după-amiaza de vară. Poarta de fier era deja încuiată, dar noi cunoșteam foarte bine mica spărtură din zid pe care ne puteam cățăra, și știam cum ne puteam ține unul altuia șampania, așa cum mai făcuserăm. Se pare că familia mea fusese ocupată după funeraliile tatei. Aproape toate pietrele de mormânt erau spălate și străluceau ca niște fragmente de os, ieșind din coasta dealului, care era acoperită de verdele intens al ierbii.

Tata ne aștepta pe înălțimea lui preferată din cimitir, pe o parcelă umbrită, care nu se distingea prin nimic, aproape de stejarul lui preferat, oarecum pierdut în marea de pietre funerare. Mormântul lui era impecabil, curățat de ierburi. Mama pusese orhidee proaspete în vază, iar eu am curățat cu grijă frunzele uscate. Placa lui conținea un singur cuvânt – *iubit*. Fiindcă fusese în atâtea feluri pentru atât de mulți

oameni, spunea mama – „Fiu iubit, tată iubit, soț iubit, belea iubită…“ –, dar în sinea mea știam că mama ceruse să fie scris doar acel cuvânt, pentru că asta fusese el pentru ea. Șoapta ei de dragoste.

Iubitul ei.

Am dat la o parte o gărgăriță de pe placă.

Încă simțeam că tata era aici în unele zile, ca și cum cuvântul încă îl conținea. Părți din el erau încă aici.

Ben s-a ghemuit lângă piatra de mormânt și i-am lăsat puțină intimitate. Am urmat cărarea până la banca de sub stejar și m-am așezat. Seara se răcorise și vântul șoptea prin copaci; un cârd de ciori cârâia în depărtare. Am închis ochii și mi l-am imaginat pe tata stând lângă mine, ca altădată, sporovăind despre prețurile aranjamentelor florale și ale sicrielor, despre scaunul cel nou pe care îl construise pentru Carver și despre cea mai recentă încurcătură în care intrase Alice. Am respirat aroma de iarbă proaspăt tunsă.

Și totul era bine.

După un timp, Ben a venit să se așeze lângă mine.

– Deci, despre ce ați vorbit? l-am întrebat.

– Una-alta, a răspuns, pipăind verigheta tatălui său, atârnată la gât. I-am spus să-i transmită salutări lui Annie. Și mulțumiri. Dacă nu ți-ar fi cerut ea să-i fii *ghostwriter*…

– O fantomă cerându-i unui scriitor să fie *ghostwriter*, asta trebuie să fi fost o premieră, am oftat, lăsându-mi capul pe umărul lui.

– Ce ai de gând să faci în continuare? a întrebat, luându-mă de mână și începând să traseze, gânditor, cercuri pe încheietura degetului meu mare. Ai predat ultima carte a lui Annie. Contractul ei s-a terminat.

– Păi…

Mi-am căutat răspunsul. Mai aveam de revizuit cartea lui Annie, de făcut corecturi, de trecut prin pagini, dar acelea erau lucruri pe care Ben le știa deja. Mai aveam de acceptat oferta de reprezentare a lui Molly, dar asta rămânea pe luni.

– Cred că… o să scriu altă carte.

– Despre ce-o să fie?

– A, ca de obicei – întâlniri amuzante, veselie zgomotoasă, neînțelegeri grave și săruturi de împăcare.

– O aibă final fericit?

– Poate, l-am tachinat eu, dacă-ți joci bine mâna.

– O să mă asigur că nu trișez.

– În afară de cazul în care mă ajuți pe mine să câștig.

– Întotdeauna. Sunt al tău, Florence Day, a spus el, sărutându-mi încheieturile degetelor.

Cuvintele acelea mi-au topit inima.

– Cu pasiune?

– Cu frenezie. Cu abnegație. Cu intensitate. Cu dăruire.

– Iar eu sunt a ta, am șoptit.

Și l-am sărutat într-un cimitir cu pietre de mormânt imaculate și cu stejari bătrâni, iar acela a fost un început reușit. Noi doi eram o autoare de povești de dragoste și un redactor de literatură romantică, țesând o poveste despre un băiat care fusese la un moment dat cam fantomatic și despre o fată care trăia în compania fantomelor.

Și poate că, dacă eram norocoși, urma să avem parte de un „și au trăit fericiți…“

Cercuri excentrice

În Casa Funerară Zilele Apuse, în colțul din spate al celui mai mare dintre saloane, se afla o scândură slăbită din podea, sub care îmi îngropasem cândva visurile. Le ținusem bine încuiate într-o cutie, păstrându-le ca pe o comoară, până în ziua în care putusem să le scot și să le scutur de praf, ca și cum mi-aș fi întâlnit niște vechi prieteni.

Nu mi-am mai ascuns visurile sub scândura podelei. N-a mai fost nevoie.

Dar a fost odată o fată, puțin prea înaltă și deșirată pentru vârsta ei, cu părul negru și cu ochii mari, care și-a scris visurile pe foi răzlețe de hârtie și le-a pus într-un borcan ca pe niște licurici, iar după ce a găsit vechea cutie de metal a mamei sale, cu povestirile picante *fanfic* după *Dosarele X*, a hotărât să-și depoziteze și ea visurile acolo.

Iar vântul care șuiera prin vechiul salon funerar cânta blând, încet și dătător de siguranță.

Așa cum ar trebui să fie dragostea.

Mulțumiri

Așa cum e nevoie de un sat întreg ca să crești un copil, a fost nevoie de un sat întreg care să-l învie pe Benji Andor din morți. *Dragostea n-a murit* n-ar fi putut să existe fără o mulțime de oameni, dintre care probabil că pe cei mai mulți îi voi omite de la aceste mulțumiri, dar vă știți voi. Vă mulțumesc că le-ați dat lui Florence și lui Ben o umbră de șansă.

Această carte nu ar fi fost posibilă fără dragostea plină de blândețe și fără magia operată de agenta mea, Holly Root; fără fenomenala mea redactoare, Amanda Bergeron, și fără redactoarea-asistentă Sareer Khader; fără corectoarea mea, Angelina Krahn; fără minunatul meu editor și fără întreaga echipă, de la producție până la marketing: Christine Legon, Alaina Christensen, Jessica Mangicaro și toți ceilalți. Mulțumiri partenerilor mei critici – Nicole Brinkley, Rachel Strolle, Ashley Schumacher, Katherine Locke și Kaitlyn Sage Patterson – pentru că mi-au fost ca Rose pentru Florence și m-au susținut atunci când am fost mai descurajată.

Vorbind despre descurajare, aș vrea, de asemenea, să-i spun anxietății mele un entuziast „Du-te naibii!"

Și, în sfârșit, mulțumiri tuturor celor care au decretat, beți, în bar, că dragostea a murit – am fost acolo și, credeți-mă, dragostea n-a murit. Doarme, numai, mahmură după o băută. Dați-i două tablete de Tylenol și spuneți-i să vă sune dimineață.

Mulțumesc pentru că ați citit această carte. Sper să găsiți puțină fericire oriunde vă poartă pașii.

:)